

Salme- og Sangbog

FROM THE LIBRARY OF
REV. LOUIS FITZGERALD BENSON, D. D.
BEQUEATHED BY HIM TO
THE LIBRARY OF
PRINCETON THEOLOGICAL SEMINARY

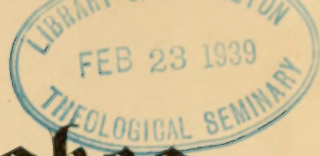
5CC
5594

Salme-og Sangbon

Digitized by the Internet Archive
in 2012 with funding from
Princeton Theological Seminary Library

<http://archive.org/details/salmeog00amer>

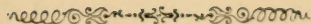
Salme- og Sangbog

— for de —

Dansk-Norske Baptistmenigheder

— i —

Amerika.

✓
PHILADELPHIA :
AMERICAN BAPTIST PUBLICATION SOCIETY,
1420 Chestnut Street.
1897.

Copyright 1897 by the
AMERICAN BAPTIST PUBLICATION SOCIETY

Forord.

I det vi udsender nærværende *Salme- og Sangbog*, tillader vi os at forudslette følgende Redegjørelse om dens Tilblivelse og Indhold.

Under de stadige Fremstrid, som er bleven gjorte i Missionen blandt vort Folk her i Landet i Løbet af de sidste 30 Aar, har vi bestandig vokset bort fra de *Salmebøger*, som er bleven udgivne iblandt os, og navnlig har Brugten af nyere fra Engelsk oversatte Sange fremkaldt en almindelig Vængsel efter de gamle, mere kjernefulde og kraftige Salmer, der samtidig bedre passede som Udtryk for de Krienses vekslende Erfaringer og til de forskjellige Dele af den offentlige Gudstjeneste. Da det derfor formentes, at vi var modne for en *Salmebog*, som ved at møde den almindelige Trang baade blandt Unge og Gamle kunde tage alle de andres Plads og samtidig være beregnet paa at svare til Kravene i det mindste i de næste 25 Aar, ja blev Sagen greben an paa de aarlige Konferens-Møder Ost og Vest i 1885, og en „*Salmebøgf-komite*,” bestaaende af syv Medlemmer, blev paalagt at paabegynde Værket. Denne Komite valgte igjen af sin egen Midte H. A. Reichenbach, der baade af „*Missions-Harpen*“ og „*Den syngende Evangelist*“ er bleven bekendt og hndet iblandt os som *Salmebogsamler*, til at forestaa Samlingen af Bogen, medens en almindelig Opfordring blev udsædt til hver ijer om at indsende hndede Salmer til ham. Saasnart Samlingen var fuldbyrdet, samlede Komiteen (med Undtagelse af Formanden, N. P. Jensen, og J. S. Lunn, der ikke kunde give Møde), som gjen-nemsaa, rettede, antog og anbefalede den til Trykning.

Som Bogen nu ligger fuldfærdig, indeholder den 645 Salmer og Sange, som — med Undtagelse af noget over en Snæs, der er bleven forfattede eller oversatte for Bogen, de fleste af H. A. Reichenbach, — saagodt som alle er bleven hentede fra følgende blandt os velkendte *Salme- og Sangsamlinger*, nemlig: „*Troestemmen*“, „*Missions-Harpen*“, „*Hojanna*“, „*Harpetoner*“, „*Den syngende Evangelist*“, N. Nielsens *Salmebog* og P. H. Dams *Oversættelse af „Gospel Hymns”*. Et større Antal af Sangene, tagne fra sidstnævnte Bog, er dog bleven omarbejdede, medens de fleste af Salmerne og Sangene, hentede fra de øvrige Bøger, er optagne usforandrede eller med ifkun ubetydelige grammatiske eller stilistiske Rettelser eller Udeladelser af Vers.

Zorjaavids Forfatterens eller Oversætterens Navn er bekendt, er det anført i den alfabetiske Bortegnelse over Salmerne og Sangene i Slutningen af Bogen.

Værket indeholder ca. 450 forskjellige Melodier, hentedes hovedsagelig fra amerikanske og tyske Baptist-Salmebøger samt fra dansk-norske Koralbøger, blandt hvilke kan nævnes: „*Glaubensstimme*“, „*Glaubensharpe*“, „*Baptist Hymnal*“ og Jensens *Koralbog*; et forholdsvis lidet Antal Melodier er dog hentede fra henimod en Snæs andre Melodisamlinger. Melodierne er bleven optagne usforandrede, indtagen hvor Versemaalet krævede ubetydelige Ændringer.

Stjont det har været Hensigten at anføre den for hver *Salme og Sang* mest passende Melodi, vil dog vistnok mange foretrække en anden Melodi end den anførte. De gamle, velklingende Salmer vil saaledes mange uden Tvivl foretrække at synges med den for vedkommende *Salme* tidligere benyttede *Koralmelodi*, stjont en anden og nyere Melodi kan være anført. Da saagodt som alle bekendte *Koralmelodier* findes i Bogen ja vel som et uædvanligt stort Antal nyere evangeliske Melodier, haabes det, at enhver vil kunne finde en Melodi, som han maatte anse passende for hver *Sang*, hvis han ikke skulde anse den anførte Melodi at være det.

For nogle Sange, overfattede fra "Gospel Hymns", er ingen Melodi anført, men der er henvist til vedkommende Melodi i nævnte Bog, da nemlig Melodier, hvorpaa Udgiiverne har "Copyright", ikke kunde optages i Bogen. For nogle andre Overfættelser fra samme Bog er en Melodi bleven anført, skjønt der er henvist til Melodien i nævnte Bog; dette er især Tilfældet, hvor den anførte Melodi ikke omfatter Koret. For et Par af disse Sange (No. 200 og 223) er, paa Grund af det særegne Versemaal, en mindre heldig Melodi bleven anført.

To eller flere Salmer eller Sange, der passende kan synges med samme Melodi, er anførte lige efter Melodien uden nogen Henvisning dertil. I nogle saa Tilfælde (i den sidste Del af Bogen) er for nogle Salmer paa et eller to Vers, der synges med velkendte Melodier, ingen Melodi anført, men der er henvist til den eller de Melodier i Bogen, som passer til Afbenyttelse. Det første Vers er i Regelen trykt to Gange — baade mellem Noderne og i sædvanlig Versform; kun hvor Pladsen har gjort Udeladelsen af et Vers nødvendig, er det første Vers blot trykt mellem Noderne i nogle saa Tilfælde.

Med Undtagelse af følgende Melodier egner alle sig til at synges af den hele Forsamling, enten ledet af Orgel eller Sangkor eller begge Dele: 153, 209, 592 og 602 er Solvær med lavt Orgel- eller Piano-Accompagnement; 179 og 333 kan kun synges af et veløvet Sangkor, medens 308 og 330 er Duetter, der kan ledjages af lavt Orgel- eller Pianoforte.

Hvad der især er ejendommeligt ved denne Bogs Tilblivelse og navnlig fortjener at blive fremhævet, er, at den er et Resultat af Foreningsarbejde. Nogle har injendt Salmer til den, som har forestaaet Samlingen, nogle har givet af sine Midler til Udredelsen af Trykningsomkostningerne, nogle har ført Tilsyn med Trykarbejdet, nogle har bistaaet med gode Raad, Vink og Arbejde i denne eller hin Retning, medens en hel Del har ydet Opmuntring ved deres taalmodige Bønten og Bønner. Medens vi er os fuldt bevidste om, at flere Mangler klæber ved vort Arbejde, og saa vel ved, at Efterlægten vil kunne udføre et lignende langt bedre, haaber vi dog, det vil være Samtiden tjenligt. Under dyb Taknemmelighed til vor fællels Gud og Frelser i Himlen, nedlægger vi derfor dette Værk paa Hans Altar i de døbte Kristnes Menigheders Midte som et Bevis paa den usfatterlige Naade, hvorved vi som et Folk har kunnet udføre et saadant Arbejde, og med Bøn om, at, idet Salmer og Lovsange fra denne Bogs Blade skal have sig fra Guds Børns Brynst i Hjemmene, i Menighederne eller paa Missionsmarken, de da maa blive besvarede med Bederbøggelse fra det Høje, og Guds Vilje komme til at ske her paa Jorden, som den sker i Himlen.

Chicago, November, 1887.

N. P. Jensen.

H. A. Reichensbach O. C. Jensen

E. L. Myrland

J. S. Sun

L. Knudsen

C. Larsen

Indholdsfortegnelse.

Aabenbaringen:

	Capit. Ime.
Naturen	1—2
Bibelen	3—14

Læren om Gud:

Guds Navne	15
Guds Væsen aabenbaret	16—17
Guds Egenskaber	18—48
Guds Enhed	18
" Aandelighed	19
" Uendelighed og Evighed	20—22
" Uforanderlighed	23
" Almagt	24
" Alvidenhed	25—27
" Visdom	28
" Hellighed	29—31
" Retfærdighed	32—33
" Vilje	34
" Trofasthed	35
" Godhed	36
" Kjærlighed	37—43
" Barmhjærtighed	44—45
" Raade	46—47
" Taalmodighed	48

Treenigheden	49—52
Faderens Guddom	53—55
Sønnens "	56—59
Helligaandens "	60—61

Guds Forsyn	62—65
Guds Lov og Pris	66—76

Læren om Skabelsen og

Mennesket:

Verdens Skabelse	77
Englenes "	78
Menneskets Skabelse, Væsen o:	79
Menneskets fald og fordærvelse	80—81

Kristi Person:

Kristi Navne	82—88
" Fødsel	89—93
" Liv paa Jorden	94—98

Kristi Værk:

	Capit. Ime.
Kristi Lidelse	99—105
Guds Lam	106—110
Kristi Blod	111—115
Kristi Dod	116—123
Kristi Kors	124—126
Kristi Opstandelse	127—132
" Himmelfart	133—136
" Embeder og Regjering i Himmelen:	
Kristus vor Upperstepræst	137
" " Profet	138
" " Konge	139—141
" " Hyrde	142—147
" " Talsmand	148—149
" " Frelser	150—151
" " Ven	152—157
" " Broder	158
" " Klippe	159—164
" " Uds	165
" " Livets Rilde	166
" " Løge	167—168

Kristi Lov og Pris:

.....	169—179
-------	---------

Helligaanden:

Helligaandens Gjerning	180—182
Evangeliet	183—189
Indbydelse til Jesus	190—227
Overgivelse til Jesus	228—234

Den Kristne:

Gjenfødselse	235—239
Syndserkjendelse o:	240—247
Troens forvisning	248—258
Retfærdighed	259—263
Sejr	264
Glæde	265
Aandelig Bestuelse i Troen	266
Troens Naab	267—272
Fred	273
Tilflugt til Gud og Frelsen	274—281

	Salme.
Tillid til Gud og Frelseren.....	282—299
Hvile i Jesus.....	300—303
Kjærlighed til Gud og Frelseren.....	304—307
" til hverandre.....	308—312
Glæde over Jesus.....	313—327
" over Frelsen.....	328—335
Den Kristnes Høihed og Lykke.....	336—338
Pilegrimsvandringen.....	339—346
Hellighedsattra.....	347—359
Længsel efter Helligaanden.....	360—364
" " Kjsthed.....	365
" " Himlen :.....	366—382
Bøn:	
Opmuntring til Bøn.....	383—387
Bønnemøder.....	388—391
Bøn om Vejledning.....	392—396
" om Sejr.....	397—399
" mod Gjerrighed.....	400—401
" om Flid.....	402
" om aandelig Betsignelse.....	403—405
" for Enge.....	406
" mod Landplager.....	407
Ansægtelser og Kamp:	
Aandelig Kamp.....	408—423
" Sejr.....	424—426
Aarbaagenhed.....	427—434
Selvprøvelse.....	435—437
Opriktighed og Alvor.....	438—439
Trængsel.....	440—445
Trøst i Trængsel.....	446—453
Eydighed.....	454—455
Jesus Eftersjøgelse.....	456—457
Hengivenhed i Herrens Vilje.....	458—460
Fuld Obergivelse.....	461—466
Egtsmodighed.....	467
Jesus Navns Bekjendelse.....	468—474
Menigheden:	
Daaben.....	475—476
Bed Daaben.....	477—481
Efter Daaben.....	482—486
Dytagelsen.....	487—489
Herrens Nadver.....	490—491
Bed Brødsbrudelsen.....	492—494
Efter Nadveren.....	495—497

	Salme.
Herrens Dag.....	498—502
Gudstjenestens Begyndelse.....	503—511
" Slutning.....	512—518
Doktologier.....	519—522
Guds Hus og Broderskabet:	
Menighedens Pris.....	523—526
Samfundets Gøder.....	527—533
Gjenhyn.....	534—536
Menighedens Embeder:	
Forstanderes og Missionærers	
Ordination.....	537—541
Menighedstjeneres Ordination.....	542
Menighedens Virksomhed:	
Hjemmemissionen.....	543—554
Udenlandsmissionen.....	555—557
Bed Fester.....	558—559
Bed Menigheders Stiftelse og	
Indvielser.....	560—562
Tiden og Evigheden:	
Døden.....	563—567
Begravelse.....	568—573
Opstandelse.....	574—577
Kristi andet Komme.....	578—584
Dommen og Gjengjældelsen.....	585—588
Himlen og den evige Salighed.....	589—608
Ljelijhedsange:	
Egteskabet.....	609—613
Huslig Gudstjeneste.....	614
Bordfalter.....	615—616
Morgenfalter.....	617—619
Aftenfalter.....	620—623
Aftedsfalter.....	624—627
Vort fødeland.....	628—630
Aarstiderne:	
Nytaar.....	631—635
Føraaret.....	636—639
Sommeren.....	640—642
Efteraaret.....	643
Vinteren.....	644
Herrens Bøn.....	
	645

Aabenbaringen.

Naturen.

1. Guds Ære brede Himle ud.

Guds Æ = re bre = de Him = le ud, Og de = res Ta = le næv = ne Gud. Ham

æ = re Hav og skøn = ne Jord. O føl da, Sjæl, det sto = re Ord!

1. Guds Ære brede Himle ud,
Og deres Tale nævne Gud.
Ham ære Hav og skønne Jord.
O føl da, Sjæl, det store Ord!

2. Hvo hører Himlens Stjernehær?
Hvo lagde Solens Bane der?

Den iler fra sit Purpurtelt
Brem som en mild og modig Helt.

3. Guds Almagts Under taus fornem!
Hans Verden er jo fuld af dem,
Kortfynder Visdom, Orden, Magt,
Og at en Gud har alt frembragt.

2. Naturen snart paany staar klædt.

Ma = tu = ren snart paa = ny staar klædt I al sin Pragt og In = de, Guds

sto = re Magt og Ma = je = stæt Is mæg = tig at for = kyn = de.

1. Naturen snart paany staar klædt
I al sin Pragt og Inde,

Guds store Magt og Majestæt
Is mægtig at forkynde.

2. Hans Kjærlighed og Trofasthed
Afspejler den tillige;

Derfor lad os ydmygelig
Hans Lov og Tak udsige!

3. Forundret se vi os omkring,
Og tænke lidt tilbage;

Ihi nylig saas Naturens Ting
I Vinterdragt at klage.

4. Da var der tykt i Fugles Hær,
Som forhen sang saa glade!

Og saa vi op til Skovens Træ'r,
Af, hvor var deres Blade?

5. Hvor var den skønne, grønne Dragt,
Som Gud dem havde skænket?

Da Kulde, Is og Storm fik Magt,
Blev den til Jorden sænket.

6. Men se, nu Himlens store Gud
Den atter vil beklæde,

Og hør, nu Fugle bryde ud
I Lovsang og i Glæde!

7. Saa lader os da vandre ud
For med dem at istemme

En Lovsang for den gode Gud,
Og ej hans Godhed glemme.

Bibelen.

3. Guds søde Ord er kommen af.

Guds sø = de Ord er kom = men af Hans e = gen Mund og Hjør = te; } Det
Det er et Kys, som Gud os gav, Mod al vor Nød og Emer = te; } Det

er Guds eget Hjer-tes Kraft, Som bli-ver til en Bal-som sait Mod

Syn-dens Saar og Pla = ge.

1. Guds søde Ord er kommen af
Hans egen Mund og Hjærte;
Det er et Kys, som Gud os gav,
Mod al vor Nød og Smerte;
Det er Guds eget Hjærtes Kraft,
Som bliver til en Balsom sait
Mod Syndens Saar og Plage.

2. Basmægtet Sjæl, hvi gaar du saa
Forknust i Jammers Sukke?
Kom hid, her er jo nok at faa,

Her er jo nok at plukke.
Tag Ordet af din Jesu Mund,
Dg synt det ned i Hjærtets Grund,
Saa skal du Trøst fornemme.

3. Kom, sæt dig som en flittig Vi
I Ordets Blomsterenge,
Søg selv den Kraft, som er deri,
Bliv ved at suge længe,
Saa faar du Honning vist og sandt;
Det Blod, af Jesu Bunder randt,
Du kan i Ordet finde.

4. Dg var din Sund end nok saa stor,
Den har dog lidt at si
Mod Kraften i Guds sande Ord
Dg Naadens stærke Nige.
Enhver, som tror, skal Naade faa,
Det være, hvo det være maa
I alle Verdens Lande.

4. O den Bibelbog, den fjære.

O den Bi = bel = bog, den fjæ = re, O den dy = re = ba = re Skat!

He = le Li = vet maatte væ = re U = den den en rød = som Nat.

1. O den Bibelbog, den fjære,
O den dyrebare Skat!
Hele Livet maatte være
Uden den en rød som Nat.

2. Denne Bog paa hver en Side
Bidner om Guds Kjærlighed
I hans Son, som for at lide
Kom til os paa Jorden ned.

3. I min Sorg Guds egen Stemme
Ubi Ordet siger mig:
„Kan en Moder BARNET glemme,
Jeg dog ej kan glemme dig!“

4. Denne Bog min Trøst skal være
Til jeg havner hos min Ven,
Som, min Syndeskuld at bære,
Gav sig selv i Døden hen!

5. Vor Bibel, vor Bibel, mer kost'lig end Guld.

Vor Bi = bel, vor Bi = bel, mer kost' = lig end Guld, } Af e = vi = ge
Den ta = ler om

Løf = ter og Naa = des = ord fuld! } Hans Naa = de og Kjer = lig = hed, virk = som og stærk.
Je = sus, hans fuld = brag = te Bærf

1. Vor Bibel, vor Bibel, mer kost'lig end
Guld,

Af evige Løfter og Naadesord fuld!
Den taler om Jesus, hans fuldbragte Bærf,
Hans Naade og Kjærlighed, virksom og stærk.

2. Vor Bibel, vor Bibel, det Sandhedens
Ord

Mildt leder til Naadens det dækkede Bord.
Den kost'lige Perle at søge den vil,
Sør det er forfildet, henvi os til.

3. Vor Bibel, vor Bibel, vi synge dens Pris,
Dens Ære, dens Sandhed paa Nædrenes Vis,
Vi synge dens Sejre, dens kost'lige Pagt;
Den Guds eget Budskab rundt Jorden har
bragt.

4. Vor Bibel, vor Bibel, vort Lys for vor
Tro,

Som lyser os hjem til vor himmelske Bo.
Dens Ord er vort Stjold og vort Sværd i
vor Strid,
Til Hjemmet vi naa og faa Freden saa blid.

6. Vor hellige Bibel, som Herren os gav.

Vor hel = li = ge Bi = bel, som Her = ren os gav, Vor

Van = bring i Mør = tet skal le = de; Dens Sand = he = der e = re som

dy = be, kla = re Hav, Hvis Van = de kan Sjæ = len hel = bre = de.

1. Vor hellige Bibel, som Herren os gav,
 Vor Vandring i Mørket skal lede;
 Dens Sandheder ere som dybe, klare Hav,
 Hvis Vande kan Sjælen helbrede.

2. De hungrige Sjæle den Mattelse gav,
 Og Balsom for blødende Hjærter,
 Er Ungdommens Leder og Alderdommens
 Stav,
 En Trost mod de bitreste Smerter.

3. I Bibelen lyder Guds venlige Røst
 Til iyndige Sjæle paa Jorden;
 Der se vi et Billed' af Jesus, al vor Trost,
 Den trofaste Hyrde for Hjorden.

4. O lad mig ej lytte til Menneskebud,
 Men lyde din Sandhed, den klare,
 Og elske din Bibel, dit Ord, o Herre
 Gud,
 Og det i mit Hjærte bevare!

7. O Gud, forundret jeg med Tak.

O Gud, for = un = dret jeg med Tak Paa al din Gjer = ning ser;

Men bedst din Vis = dom Na = de, Magt, I Bib'len frem = sat er.

1. O Gud, forundret jeg med Tak
 Paa al din Gjerning ser;
 Men bedst din Visdom, Naade, Magt,
 I Bib'len fremsat er.

2. Her min udvalgte Skat er gjemt,
 Her er min Fryd og Trost;

Her tilfredstil't — min Sorg er glem't —
 Her Haab, ser mig forløst.

3. O Gud, lad mig forstaa din Lov,
 Mind mig om mine Brøst!
 Lad mig ved Evangelii' Bog
 Mod Synden finde Trost.

8. Kom, Børn! Gud Herren taler.

Kom, Børn! Gud Her-ren ta = ler Et Ord, som skjæn-ker Fred, Et Ord, som
 sødt hu = sva = ler I Sorg og Bit = ter = hed. Den Mælk, I her se
 rin = de, Fandt Pa-tri = ar = ker god; Den Hon-ning, I her fin = de
 For = fri = ster Hel-tes Blod. For = fri = ster Hel-tes Blod.

1. Kom, Børn! Gud Herren taler
 Et Ord, som skjænker Fred,
 Et Ord, som sødt huseraler
 I Sorg og Bitterhed.

Den Mælk, I her se rinde,
 Fandt Patriarker god;
 Den Honning, I her finde,
 ||: Korfrister Heltets Blod. :||

2. Lad andre tro sig rene,
 I lære her, at han,
 Som led paa Korset, ene
 Fra Dømmen frelse tan.

Naar andre vildt sig fryde,
 Paa Verdens onde Bis,
 Skal eders Lovsang lyde
 ||: Langt ind i Paradis. :||

3. Naar andre lystigt male
 Det Liv, de have nydt,
 Om eders Gud I tale,
 Og synge „Abba“ lydt.
 Saa smager Livets Manna
 Ved Livets friske Elv,
 Og synger Hosanna,
 ||: Indtil I se ham selv. :||

9. Pillen, som bærs skal Haabets Himmel.

Pil = len, som bæ = re skal Haa-bets Him = mel, Kun stan = de
 Ik = ke paa Men = ne = ste = tan = kers Brim = mel, Men paa et

kan paa Klip = pe = grund; } Et Ord af Gud, fra Him-len sendt,
 Ord af Her = rens Mund. }

Det er vort Klip = pe = fun = da-ment; Det rok = tes ej! Det rok = tes ej!

1. Pillen, som bærs skal Haabets Himmel,
 Kun staae kan paa Klippegrund;
 Ikke paa Mennesketankers Brimmæl,
 Men paa et Ord af Herrens Mund.
 Et Ord af Gud, fra Himlen sendt,
 Det er vort Klippefundament;
 :: Det rokkes ej! ::

2. Salige de, som paa Klippen hvile
 Med Hjærtet fuldt af mægtig Trost!
 Midt i den stærkeste Storm de smile,
 Og prøver modig Livets Dyst.

Naar kun de ved, hvad Gud har talt,
 Over de frejdig Liv og alt,
 :: Og tabe ej! ::

3. Priser med Harper vor Gud og Nader!
 Hans Ord er fast, det skrevet staar.
 Gj til en Lyd han os overlader,
 Som snart fra Mund til Mund kun gaar.
 Gj noget skumfuldt Bolgchaav,
 Numer paa Klippe han os gav.
 :: Halleluja! ::

10. Herrens Lov er kostelig.

Her-rens Lov er ko-s-te-lig, } Gud er Kjer-lig-hed! Han byder Kjerlighed; kun
Den hans Hjer-te jo er lig. }

den Ham fryder. Ham, mit alt, jeg el-ste skal; Det-te er mit hø-je Kald!

1. Herrens Lov er kostelig,
Den hans Hjer-te jo er lig.
Gud er Kjerlighed! Han byder
Kjerlighed; kun den ham fryder.
Ham, mit alt, jeg el-ste skal;
Dette er mit høje Kald!

2. Loven er Guds Villie,
Maatte den paa Jorden ske,
Som den sker i Himlens Egne!
Den regjerer allevegne.
Kjerlighed er Himlens Lyst,
Er Guds Lov i hvert et Bryst.

3. Han mig har fra Dommen frelst,
Som mit Hjer-te sauner helst.
I hans Lov ham selv jeg myrded';

Men paa ham det blev fuldburdet
Hvad nødvendig var, min Straf;
Doden min Forsoner traf

4. Opfyldt er nu Herrens Lov
Doden saar mig ej til Nov,
Loven ikke mer mig truer;
Derfor Kjerlighed opluer
Til Guds Villie saa god!
Den skal lyse for min Jod.

5. Rammer Ordet end mit Kjød,
Brænder der det som en Glod;
Ikke det, mit Kjød jeg hader,
Sandheds Ord jeg brænde lader.
Leve skal ej Syndens Bud,
Men din Lov, min Frelses Gud!

11. Dit Ord, o Gud! som Duggen kvæger.

Dit Ord, o Gud! som Dug-gen kvæ-ger Den sva-ge Sjæl med Kraft og Fred;
D, lad i hvert et Hjer-te = bæ-ger Din Himmel-Valsom dryp-pe ned!

Lad Je = su A-ger grønnes smukt, Lad Or-det brin-ge Tro-ens Frugt Frugt.

1. Dit Ord, o Gud! som Duggen kvæger
Den svage Sjæl med Kraft og Fred;
O, lad i hvert et Hjærtebæger
Din Himmel-Balsom drøppe ned!
Lad Jesu Ager grønnes smukt,
||: Lad Ordet bringe Troens Frugt. :||
2. Dit Ord, o Gud, er Sværd og Flamme,
Det trænger gennem Marv og Ben —
Det ved at knuse og at lamme,

Er Hjærtet end saa haardt som Sten;
Lad Alle føle ret deis Magt,
||: At Synden er det underlagt. :||
3. Dit Ord, o Gud, er Østens Stjerne,
Der fører os til Kristus hen,
Den vise Vandrer følger gerne,
Og den Bildfarne leder den;
Lad Alle se den skine frem,
||: Og finde Naadens Bettehem! :||

12. Hvad er den Kraft, hvad er den Magt.

Hvad er den Kraft, hvad er den Magt, Den Herrens Ridder: ska: res Pragt;
Det Skjold for Hæren, som den dæk = ker, Det skar = pe Sværd, som Gud dem
ræk = ker Og al = drig end faldt nedt il Jord? Det er Guds Ord, det er Guds Ord.

1. Hvad er den Kraft, hvad er den Magt
Den Herrens Ridderstares Pragt;
Det Skjold for Hæren, som den dækker,
Det skarpe Sværd, som Gud dem rækker
Og aldrig end faldt ned til Jord?
Det er Guds Ord, det er Guds Ord.

2. Hvad er tve-egget Staal mer lig,
Som taaler Modstand ej mod sig,
Det intet Panzer udestænger,
Men gennem Sjæl og Aand sig trænger,
At vi for Almagt kjende lær'?
Det er Guds Ord, Guds Ord det er.

3. Hvad bruser saa med Stormvindslag,
Og overdøver Lord'nens Brag,
Hvad dundrer i en Synders Dre,
Som Dommens Røst han skulde høre
Og Straffen ham at frygte lær'?
Det er Guds Ord, Guds Ord det er.

4. Hvad haster som en Vestensky
Og klæder alt i Vaarens Ny?
Hvad friser op det knuste Hjærte?
Hvad raaber Trost i Syndesmerte?
Hvad driver Sorgen fra os her?
Det er Guds Ord, Guds Ord det er.

5. O Troens Ord, du Livsens Ord!
Til Salighed paa denne Jord,
Af Herren selv du er os givet,
I dig er „Sandheden og Livet“
Du lærer „Bei“ til Himlen her,
Ihi Herrens eget Ord du er.

6. O, kom med Kraft! o, kom med Liv!
Bort Hjærtets Ridder-Rustning bliv!
Din lille Skare før af Heden —
Dens Kjemper langes efter Freden
Til Himlen fra en stridfuld Jord,
Kom, før os du, Guds eget Ord.

13. En Herrens Kjæmpe fordum sang.

En Herrens Kjæmpe for-dum sang: „Guds Ord de staa skal la-de;
Dg skal ej ha-ve Tak en-gang!“ Dg vi nu syn-ge gla-de:

Af Her-ren er det sket! Vi har det Un-der set, At Hjendens Magt og

Ligt — Det Ord om Her-ren Krist Gj kan fra Jor-den ta-ges.“

1. En Herrens Kjæmpe fordum sang:

„Guds Ord de staa skal lade;

Dg skal ej have Tak engang!“

Dg vi nu synge glade:

„Af Herren er det sket!

Vi har det Under set,

At Hjendens Magt og Ligt —

Det Ord om Herren Krist

Gj kan fra Jorden tages.“

2. Til evig Tid det Ord bestaar,

Som Gud os monne give;

Om Jord og Himmel end forgaar,

Saa skal det Ord dog blive!

Lad Satans hele Magt

Sig sætte mod den Pagt,

Som Gud udi sin Søn

Har gjort med Adams Kjon:

Den skal dog albrig rolfes.

3. Saa vel beseglet er den Pagt,

Ved Kristi Blod jo vorden;

Den skal til Trods for Hjendens Magt

Forkyndes her paa Jorden.

Tidt Satans Magt og Ligt

Har brudt derpaa forvist —

Men se, om Bib'lens Bog

Han bort fra Jorden tog —

Rei den end mer udbredtes.

14. Vor Herres Sværd mod Satans Ligt.

Vor Her = res Sværd mod Sa = tans Ligt Var Skrif = tens haar = de
Dg hav = de han med Ver = den Twist, For = stod han den at

Klin = ge, } I Temp = lets Hal Blandt si = nes Tal, Hvor
spil = ge. }

kun hans Ord blev kræ = vet, Han sag = de: „Der staar skre = vet!“

1. Vor Herres Sværd mod Satans Ligt
Var Skriftens haarde Klinge,
Dg havde han med Verden Twist
Forstod han den at spinge.

I Temples Hal,
Blandt fines Tal,
Hvor kun hans Ord blev krævet,
Han sagde: „Der staar skrevet!“

2. Vi følge ham med Sværd i Haand
Mod Verdens stolte Rige.

Vi bruge det i Jesu Mand —
Et Vaaben uden Lige.

Om Klogskabs Magt
Et Ord har bragt,
Som Herrens Ord ophæved',
Vi sige: „Der staar skrevet!“

3. Lad hele Verden prise højt,
Hvad Visdomsmanden siger,
Dg finde Herrens Ord for drojt,
Vi derfor ikke viger

Et Haarsbred bort,
Men sætte fort,
Hvad vi med Gud har drevet,
Vi sige: „Der staar skrevet!“

4. Naar Jølelsen os viser Vej,
Dg Duffet raaber: Amen!

Naar Hjærtet sig vil bøje ej,
Naar Klødet frygter Stammen;

Naar Brødres Nøst,
Naar alles Trost

Vor Jod et Net har vævet,
Vi sige: „Der staar skrevet!“

5. Kun ligefrem til Himlens Maai
Med Skriftens Sværd i Haande!

Det gamle, gode, blanke Staal
Skal Sejer os tilvende.

Hvor stolt og stor,
Hvor rig paa Ord
Den Magt, som alt forleded'
Vi sige: „Der staar skrevet!“

Pæren om Gud.

Guds Navne.

15. Jehovah! Jehovah!

Je = ho = vah! Je = ho = vah! Je = ho = vah! Di = ne Nav = ne Væ =

re W = re, Lov og Pris! A = men, A = men. Til en Gang Ver = dens

Tem = pel maa Bed dit Ord til Støv for = gaa, Vør i vo = re Hu = se

Et „Hel = ligt!“ „Hel = ligt!“ „Hel = ligt!“ ly = de. Hal = le = lu = ja! Hal = le = lu = ja!

1. Jehovah! Jehovah! Jehovah!
Dine Navne
Være Wre, Lov og Pris! Amen, Amen.
Til en Gang Verdens Tempel maa
Bed dit Ord til Støv forgaa,
Vør i vore Huse
Et „Helligt!“ Helligt!“ „Helligt!“ lyde.
Halleluja! Halleluja!

2. Jehovah! Jehovah! Jehovah!
Dine Navne
Være Wre, Lov og Pris! Amen, Amen.
Du drog os magtigt til dig hen,
Vør vor faste Borg igjen!
Du vør Kos bortdrive,
Kom Jesus, Jesus, Jesus blive
Vør Kos og Kraft og Bidskab!

Guds Bæjen aabenbaret.

16. Din Magt, min Gud, gaar videre,

Din Magt, min Gud, gaar vi = de = re, End vor For-
 At føl = ge med den, for at se, Hvor vidt dens

stand for = maar } Du er al = mag = tig, — jeg et
 Her = stab naar.

Lov Paa Træ = ets stol = te Gren; Jeg vis = ner

snart, til Stov i Stov Hen = smul = drer mi = ne Bøn.

1. Din Magt, min Gud, gaar videre,
 End vor Forstand formaar
 At følge med den, for at se,
 Hvor vidt dens Herstab naar.
 Du er almagtig, — jeg et Lov
 Paa Træets stolte Gren;
 Jeg visner snart, til Støv i Støv
 Hensmuldrer mine Bøn.

2. Din Visdom tolker Himmel, Jord
 Og hvad der sker i dem.
 Dog udtalt faar det Tolkeord
 Ej selv i Engles Hjem.
 O Visdoms Dyb! hvor ser jeg ud,
 Med al min Daarlighed,
 Ved Siden af en saadan Gud —
 O høj mig for dig ned!

3. Din Hellighed forbauser alt
 I selve Himlens Bo.
 Den Hær, som ingen stabt har talt,
 Gjentager uden No
 Sit „Hellig!“ medens jeg med Graad,
 Saa lidt jeg kjender mig,
 Maa væmmes altid ved min Daad,
 Og skamme mig for dig.

4. Din Kjærlighed begribes ej;
 Du giver mig en Løn,
 Som gif min Fod en Engels Vej,
 Som var jeg selv Guds Søn.
 O du er evig Kjærlighed!
 Men jeg er kold og tom.
 At elske ret jeg ikke ved,
 Men vel at holde Dom.

17. Min Gud, hvad er du mer end skjon.

Min Gud, hvad er du mer end skjon, O du, Gud Fa = der
Hvor stor er dog din Tro = nes Pragt, Hvor væl = dig er dit

og Guds Søn, Dg Hel = lig = aand til = li = ge! } Dit Raad,
Scerp = ters Magt, Hvor her = ligt er dit Ri = ge!

Din Daad, Hvor ret = fæ = dig! Hel = lig, vær = dig,

Fuld af Naa = de Fin = des din Re = gje = rings Naa = de!

1. Min Gud, hvad er du mer end skjon,
O du, Gud Fader og Guds Søn,
Dg Helligaand tillige!
Hvor stor er dog din Trones Pragt,
Hvor vældig er dit Scerpeters Magt,
Hvor herligt er dit Rige!

Dit Raad,
Din Daad,
Hvor retfærdig!
Hellig, værdig,
Fuld af Naade,
Findes din Regjerings Naade!

2. At du er herlig, høj og stor,
 Den høje Himmel, vide Jord
 Og dybe Hav betegne.
 Det alt er kun en Draabe Vand,
 Ja, næppe som et Solegran
 Udi din Haand at regne.
 Og du
 Dog nu
 Her i Tiden
 Mig, en liden
 Afkebolig,
 Søger, elsker, favner trolig!

3. I Ordet kan jeg se dig ind
 Udi dit hjertemilde Sind,
 Ind i din Raades Rige.
 Jeg ser en bundløs Kjærlighed;
 Jo mer jeg ser, jo mindre ved
 Jeg, hvad jeg mer skal sige.
 At min
 Gud, din
 Overmaade
 Store Raade
 Er saa megen,
 At du derved er min egen!

Guds Egenskaber.

18. Gud, Herre! hvo kan fatte dig.

1. Gud, Herre! hvo kan fatte dig?
 Alherlige, hvo ligner dig
 I Verdens store Rige?
 Den hele Skabning raaber ud,
 At du er Herren, ene Gud,
 Fuldkommen, uden Lige,
 Ewig,
 Mægtig,
 Stor og herlig,
 Vis og hjærlig!
 Dig al Ære,
 Tak og Lov og Pris skal være!

2. Du er, du var af Evighed,
 Og bliver evig, evig ved
 Almægtig at regjere.
 Du byder — Verdenen fremstaa;
 Du byder — Verdenen forgaa;
 Thi du, kun du, er Herre.

Jorden,
 Himlen,
 Alt dig priser
 Og os viser,
 Gud, din Styrke;
 Tillidsfulde vi dig dyrke.

3. Din Storhed er ufattelig,
 Et Guddomslys omgiver dig,
 Som intet Dje taaler;
 Dog er du virksom allestedes,
 Og styrer Verd'ners vide Kredse
 Som Tanken selv ej maaler.
 Skaber,
 Herre!
 Hvo udgrunder
 Dine Under?
 Vi dem spore
 I det smaa, som i det store.

19. Den evige al Verdens Herre.

Den e = vi = ge al Verdens Her-re, Den store Aand, u = syn = lig er ;
Den Aand, som e = vig Gud mon' væ-re, Op = fyl-der alt og al-ting her.

Hvo, som Gud Her-ren her vil tje = ne, Maa tje = ne ham i SandhedsAand ;

I Hel-lig = hed maa sig for = e = ne Med ham i Aand og Samfundsbaand.

1. Den evige al Verdens Herre,
Den store Aand, usynlig er ;
Den Aand, som evig Gud mon' være,
Opfylder alt og alting her.
Hvo, som Gud Herren her vil tjene,
Maa tjene ham i Sandheds Aand ;
I Hellighed maa sig forene
Med ham i Aand og Samfundsbaand.

2. Han er en Aand, som ej begribes
Af nogen Stabning nogensteds,
At han er Gud, kan ej bestrides,
Ej heller hvad vi om ham ved.

Hans Magt er aabenbaret klarlig
I Stabelfen, hans Hjælpvært ;
Han vil for alle ogsaa snarlig
Sig aabenbare mægtig, stærk.

3. Gud er en Aand, kan ej bestues
Af noget jordigt Mennefte ;
Men naar han sender Lysets Lue,
Da Sjælens Dje kan ham se.
For Troens Blik kan sig fremstiller,
Med Troens Haand kan føles kan ;
Men naar vi skal fra Jorden stilles,
Vi ham skal se i Himlens Land.

20. Skjönt Jorden er saa rig paa Glæde.

Skjönt Jor = den er saa rig paa Glæ = de, Dg Him = lens
Dog skal de æl = des som et Klæ = de, Dg fal = de

ly = se Hvel = ving stærk, } Men han, hvis Vink dem
hen som Af = magts Værk;

kald = te ud Af in = tet, han er e = vig Gud!

1. Skjönt Jorden er saa rig paa Glæde,
Dg Himlens lyse Hvelving stærk,
Dog skal de ældes som et Klæde,
Dg falde hen som Afmagts Værk;
Men han, hvis Vink dem kaldte ud
Af intet, han er evig Gud!

2. Før Tiden blev, før Solens Lue
Gav Lys og Liv til Verdenser,
Før der var Mennesker at skue,
Hvor god og magtig Herren er,
Før henrykt Seraf stammed' ud
Hans Lov, da var han evig Gud!

3. Om alle Ting i Bredens Hænder
Forkrystes, knuses, smuldre hen;
Om hele Himlens Hær forbrænder,

Til intet styrrende igjen;
Om al Naturen slettes ud:
Dog er han, og er evig Gud!

4. Sol stiger, skinner varmt og daler,
Nat jager Dag, Dag Nat paa Flugt;
Nu Jorden med sin Rigdom praler,
Dg nu dens Forraadshus er lukt;
Alt hvirvles i Omvekslinger;
Men evigt Gud den samme er!

5. Du, Herre, var og er den samme,
Du bliver usoranderlig;
Saa skal det Haab ej staa til Skamme,
Som jeg grundfæstet har paa dig;
Du frelse kan og frelse vil,
Har evig Magt og Lyst dertil.

21. O store Gud, om jeg endog.

O sto = re Gud, om jeg en = dog For = stod de man = ge
Om Eng = le = lov, fra Læ = ben flød, Og højt og jub = len =

Verd' = ners Sprog, Hvis Tal jeg ik = ke kjen = der;
de gjen = løb, Til al = le Jor = dens En = der;

O jeg Dog ej, Her = re, kun = de Dig ud = grun = de

El = ler si = ge, Hvad du er, U = en = de = li = ge!

O store Gud, om jeg endog
 Forstod de mange Verd'ners Sprog,
 Hvis Tal jeg ikke kjender;
 Om Englelov fra Læben flød,
 Og højt og jublende gjentløb
 Til alle Jordens Ender;

O jeg
 Dog ej,
 Herre, kunde
 Dig udgrunde
 Eller sige,
 Hvad du er, Uendelige!

22. Du Allestedsnærværende.

Du Al = le = steds = nær = væ = ren = de! Din Haand i alt vi kjen = de;
I stort og smaat vi grant dig se, Hvorhen vi Djet ven = de,

Du sty = rer al = ting vel For Le = gem og for Sjæl; Du er i Fryd og

Nød, Du er i Liv og Død Hos hver med Kraft til = ste = de.

1. Du Allestedsnærværende!
Din Haand i alt vi kjende;
I stort og smaat vi grant dig se
Hvorhen vi Djet, vende,
Du styrer alting vel
For Legem og for Sjæl;
Du er i Fryd og Nød,
Du er i Liv og Død
Hos hver med Kraft tilstede.

2. O! Fryd, som Tanken overgaar,
At du er med os, Herre!
At haarde og at blide Kaar
Din Visdoms Gaver ere!
Du vil vort sande Gavn;
Thi prise vi dit Ravn!
Hist skal vi klarlig se,
At hver din Styrelse
Var Mistundhed og Visdom.

23. Du evig er, o Herre Gud.

Du e = vig er, o Her = re Gud, Dg u = for = an = der = lig! Saa

er dit Ord og Frel = sers Bud, Det ej for = an = dret sig!

1. Du evig er, o Herre Gud,
Dg uforanderlig!
Saa er dit Ord og Frelsens Bud,
Det ej forandrer sig!
2. I Dag den samme som i Gaar,
Saa og til evig Tid!
Du ælbes ej, har ingen Aar,
Men evig Ungdom blid!
3. O Gud, du ej forandrer dig,
Dit Folk bevarer du!

- Er om og trofast imod mig,
Dg frelser mig fra Gru!
4. Gud, du kan ej forandre dig,
Om Bjerge vige maa!
Om Højene end sænkede sig,
Du evig vil bestaa!
5. O Gud, saa hjælp mig, led mig frem
Led din Bestandighed!
Din Trostab kan mig bringe hjem
Til dig og Himlens Fred!

24. Almægtig er min Herre.

Al = mæg = tig er min Her = re! Jeg syn = ger det med Fryd. Jeg

syn = ger det med Fryd. A-men, A-men. Den Almagt er min Ankergrund,

Sand-heds-dybets sa = ste Bund. Jeg kun dør og fal = der; Men Al-magt kal = der

La = za = rus frem, — Saa gaar han hjem! Saa gaar han hjem!

1. Almagtig er min Herre!
 ||: Jeg synger det med Fryd. :||
 ||: Amen. :||
 Den Almagt er min Ankergrund,
 Sandhedsdybets faste Bund.
 Jeg kun dør og falder;
 Men Almagt kalder
 Lazarus frem, —
 ||: Saa gaar han hjem! :||
2. Almagtig er min Jesus!
 ||: Jeg fejrer vist ved ham. :||
 ||: Amen. :||
 Vel er den Fristelse ikke lad,
 Vaagent, kraftigt er hans Had;
 Dog skal al hans Bølge
 Mig aldrig fælde.
 Min Jesu Magt
 ||: Har alt fuldbragt! :||

3. Almagtig er min Ven!
 ||: Han aldrig slipper mig. :||
 ||: Amen. ||
 Han værner om sit Legems Lem,
 Til det ustkadt kommer hjem.
 Verden magtig truer,
 Dog Jesus stuer
 Med Almagt ned —
 ||: Jeg frelst mig ved! :||
4. Almagtig er min Gud!
 ||: Jeg stole tør paa ham. :||
 ||: Amen. :||
 Han elsker mig med evig Glød;
 Gjennem alt hans Hjerte brød.
 Sød min Fader smiler —
 Med Bished hoiler
 Jeg ved hans Barm;
 ||: Størt er hans Arm! :||

25. Alvidende! dit Øje mig ransager.

Al = vi = den = de! dit Ø = je mig ran = sa = ger, Hver

lon = lig Drift, hver Tan = ke du op = da = ger Gj

no = get Øn = ske i mit Bryst sig rø = rer, Før du det hø = rer.

1. Alvidende! dit Øje mig ransager,
Hver lønlig Drift, hver Tanke du opdager;
Gj noget Ønske i mit Bryst sig rører,
Før du det hører.

2. Du følger mig paa alle mine Veje,
Dg du er hos mig ved mit stille Leje;
Mit Væsen blev og bliver for dit Øje,
Usporlig Høje!

3. Hvor kan jeg, Gud, mig for dit Ansyn dølge?
Hvor styr jeg hen, hvor du mig ej skal følge?
År jeg til Himlen, der er du tilstede,
Der er dit Sæde.

4. Dg for jeg ned til Aigrunds dybe Huler,
Da er du der, forgjæves jeg mig skjuler;

Gif jeg end did, hvor Morgen sol oprinder,
Du der mig finder.

5. Dg kunde jeg mig ind i Natten svøbe,
Den skulde mig som Middagslyset røbe;
Thi Mørket selv for dig, Naturens Skaber,
Sin Mørkthed taber.

6. Lad denne Tanke mig til Visdom vække,
Lad den fra syndig Ad og Daad mig strække!
Mit hele Liv, ethvert mit Skridt lad være
Dig, Gud, til Vre!

7. Dg glider jeg, lad mig dog ikke falde!
Du hører dem, som dig om Hjælp paa kalde;
Dg irrider jeg, er du i Kampens Hede
Med Kraft tilstede.

26. Gud ser dig fra det Høje.

Gud ser dig fra det Høj = e, Hoor = end din Van = dring gaar ;

Ej for hans Blik, hans Dje = e Dig skjule = le du for = maar.

Naar di = ne svage Hæn = der Til Bøn du løf = ter, han

Dig ser, og Hjælp dig sen = der, At du ret, be = de kan.

1. Gud ser dig fra det Høje,
Hvorend din Vandring gaar ;
Ej for hans Blik, hans Dje
Dig skjule du formaar.
Naar dine svage Hænder
Til Bøn du løfter, han
Dig ser, og Hjælp dig sender,
At du ret bede kan.
2. Naar du hans Vej ej følger,
Men gaar i Syndens Garn,
Han vel sit Ansigt dølger,
Men ser dog grant sit Varn.

- Naar angerfuld du iler
Til Naadetronen hen,
Hans Dje paa dig hviler
Med naadigt Blik igjen.
3. Han vil sig helst forbarme ;
Thi han er mild og god ;
Han aabner for de Arme
Sin hele Naadeflod.
Og naar den sidste Njende
Vil røve alt dit Mod,
Da skal du overvinde
Ved Jesu Kristi Blod !

27. Lille Guds Barn! hvad skader dig?

Lil = le Guds Barn! hvad ska = der dig? Tænk paa din

Ja = der i Him = me = rig! Han er saa rig, han er saa

god, In = gen kan staa hans Magt i = mod. O, Gud ske Lov!

1. Lille Guds Barn! hvad skader dig?
Tænk paa din Fader i Himmerig!
Han er saa rig, han er saa god,
Ingen kan staa hans Magt imod.
O, Gud ske Lov!

2. Køde og Klader, Hus og Hjem,
Skulde Guds Born gaa vild om dem?
Mennesket lever af Guds Ord,
Hjemme har Born, hvor Fader bor
O, Gud ske Lov!

3. Fuglen i Skov, paa Mark og Fjeld
Synger i Gry og saa i Kvald,
Sover saa sødt paa Kampesten
Som under Tag paa Kvist og Gren.
O, Gud ske Lov!

4. Afte den pløjer eller saar,
Lægger ej op fra Aar til Aar,
Dog, hvor Vonder af Hunger dø,
Finder den lille Hugel et Fø.
O, Gud ske Lov!

5. Andig er Blomsten klædt og holdt,
Dejligt at se paa Fjeldet goldt,
Afte den spinder, ej den sur,
Dronning er dog dens Dragt for dyr.
O, Gud ske Lov!

6. Blomst kommer op og Blomst gaar ud,
Hvad er vel den for Himlens Gud
Noget at regne mod de Smaa,
Som for hans Naahy evig staa.
O, Gud ske Lov!

7. Lille Guds Barn i Verden her!
Hold dig da til din Fader nær!
Spørg om hans Magt og Kjærlighed!
Stol kun paa ham og hvil i Fæd!
O, Gud ske Lov!

8. Køde og Klader nok du faar
Af ham i Morgen som i Gaar;
Og naar Guds Sol for dig gaar ned,
Arver du al hans Herlighed!
O, Gud ske Lov!

28. Evige Visdom, hvad du bestemte.

E = vi = ge Vis = dom, hvad du be = stem = te, Kan in = gen
Du i din Plan ej det mind = ste glem = te; Til barn = lig

Da = re stø = de om! } Om tidt din Plan jeg ej for = staar,
Tro paa den jeg kom.

Dog jeg ved den din Him = mel faar! Hal = le = lu = ja! Hal = le = lu = ja!

1. Evige Visdom, hvad du bestemte,
Kan ingen Daare støde om!
Du i din Plan ej det mindste glemte,
Til barnlig Tro paa den jeg kom.
Om tidt din Plan jeg ej forstaar,
Dog jeg ved den din Himmel faar!
Halleluja!

2. Evige Visdom, kun du skal tale,
Til dig jeg ene sætter Lid.
Nede i min Begrebers Dale

Jeg sner lidt kun med min Vid.
Dog blev det mørkt, gik Solen bort —
Natten, det ved jeg, varer fort!
Halleluja!

3. Evige Visdom, dig gennemskuer
Jeg hisjet, læster Aandens Torst!
Saligste Tak da i Hjertet luer —
Dog her den Visdom vist er størst,
Fra mig at ile til Guds Ord;
Deri sin Trostab Gud mig for!
Halleluja!

29. Hellig, hellig, hellig, Herre Gud.

Hel = lig, hel = lig, hel = lig, Her = re Gud! Dig til = be = der

al = le Him = lens Tro = ner. Ak, naar skal vel jeg med Ju = bel =

lyd Stem = me i med de = res re = ne To = ner. Ak, naar skal vel

jeg med Ju = bel = lyd Stem = me i med de = res re = ne To = ner.

1. Hellig, hellig, hellig, Herre Gud!
 Dig tilbeder alle Himlens Troner.
 ||: Ak, naar skal vel jeg med Jubellyd
 Stemme i med deres rene Toner. :||

2. Se til mig, en Orm i Nordens Muld,
 Se til mig, skjønt jeg er ringe,
 ||: Og lad endog mig for Kristi Skyld
 Dig mit Hjertes glade Lovsang bringe. :||

30. Hellig, hellig, hellig! Herre Gud, almægtig.

Hel = lig, hel = lig, hel = lig! Her-re Gud, al = mæg = tig!

Lid = lig i vor Mor-gen-stund vor Sang vi dig frem = bær'.

Hel = lig, hel = lig, hel = lig, naa = dig, kjær = lig, mæg = tig,

Tre = e = nig Gud, vi højt dig pri = se her! A = men!

1. Hellig, hellig, hellig! Herre Gud, almægtig!
Lidlig i vor Morgenstund vor Sang vi dig frembær'.

Hellig, hellig, hellig, naadig, kjærlig, mægtig.
Treenig Gud, vi højt dig prise her! Amen!

2. Hellig hellig, hellig, alt dit Folk tilbeder,
For din gyldne Trone kaster deres Kroner ned
Kerubim og Serafim for dig nedfalde;
Du var og er bliver evig ved! Amen!

3. Hellig, hellig, hellig! Herre Gud, almægtig!
Alt paa Jord, i Himmel, Hav, ja alt dig Pris frembær'.
Hellig, hellig, hellig, naadig, kjærlig, mægtig,
Treenig Gud, vi højt dig prise her! Amen!

Guds Hellighed
31. Jehovah, du er hellig.

Je = ho = vah, du er hel = lig; Kun du al = e = ne, Gud! Kun

du al = e = ne Gud! A = men. A = men. Kun du er e = vig, aldrig født;

Alt er i sig selv kun dødt, Liv blot blev det gi = vet, Men du er Li = vet,

Som av = ler Liv Ved mæg = tigt „Bliv!“ Ved mæg = tigt „Bliv!“

1. Jehovah, du er hellig;
 ||: Kun du alene, Gud! :||
 ||: Amen. :||
 Kun du er evig, aldrig født;
 Alt er i sig selv kun dødt.
 Liv blot blev det givet,
 Men du er Livet,
 Som avler Liv
 ||: Ved mægtigt „Bliv!“ :||
 2. Jehovah, du er hellig;
 ||: Kun du alene, Gud! :||
 ||: Amen. :||
 Dig fattes intet! du er alt!

Himlene mod dig ej gjaldt.
 Du kun er fuldkommen.
 Et „Herlig!“ Dommen
 Er over dig;
 ||: Kun du er vig. :||
 3. Jehovah, du er hellig;
 ||: Kun du alene Gud! :||
 ||: Amen. :||
 Du tan ej synde — Engle kan;
 Syndig døde jordist Mand.
 Du, o Gud, er ene
 Den evig rene!
 Mig Synden bandt —
 ||: Du Frelse fandt! :||

32. Som Skaber er du stor, o Gud.

Som Sta = ber er du stor, o Gud, Din Gjer = ning ro = ser dig!
Dog ved din Naas = des Al = magts = bud Det stør = re vi = ste sig.

U = skyl = dig = hed du staa = fer dem, Ved Kri = stus er jeg hvid som Sne,
Som til dit Hjer = te vil = le hjem. Naar di = ne D = je paa mig se!

Ret = fær = dig = hed Jeg mig nu i = klædt ved!

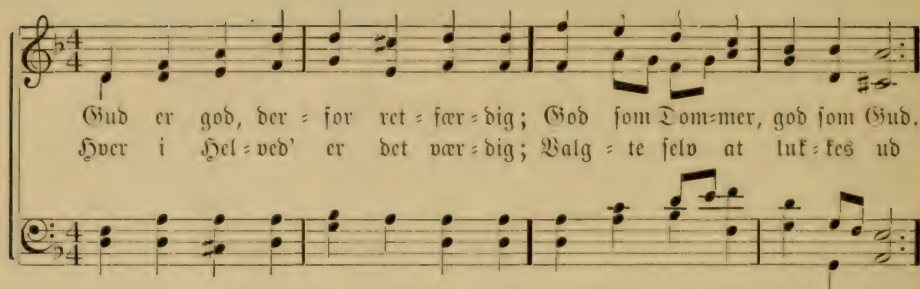
1. Som Skaber er du stor, o Gud,
Din Gjerning roser dig!
Dog ved din Naades Almagtsbud
Det større viste sig.
Ustyldighed du staafer dem,
Som til dit Hjærte ville hjem.
Ved Kristus er jeg hvid som Sne,
Naar dine Dje paa mig se!
Retfærdighed
Jeg mig nu ifklædt ved!

2. Hvad han, Gudmennesket, har gjort,
Har jeg gjort, syndig Mand.
O underfulde Naad, saa stort,
At slikt jeg sige kan!
Hans Dyd tilregnes nu min Tro;
Kun dette er mit Hjærtes No;
Jeg bær' Fuldkommenhedens Krans,
Og straal'er lyst som Soleglans;
Retfærdighed
Er Kongepryd og Fred!

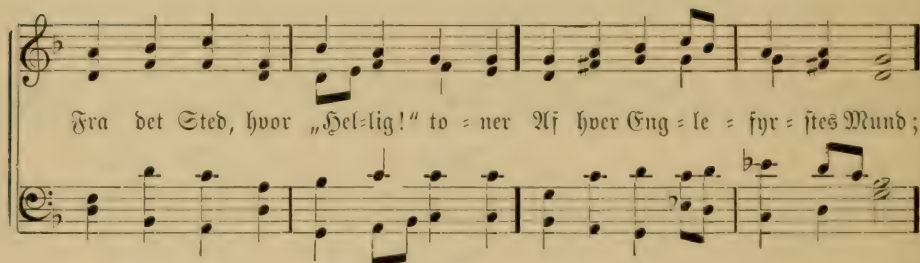
3. Hvo dadler den Retfærdighed,
Som Gud har stænk'et mig?
Dens Undergang ej finder Sted
Trods Satans Magt og Svig.
Saa ren er en Guds Engel ej;
Thi Jesus Kristus ejer jeg!
Den Pragt af Dyd, som gjør mig rig,
Er Herrens Bærk, som elsker mig.
Retfærdighed,
Den kom fra Himlen ned!

4. Hvad vil du, Hjærte, sige nu?
Gud, ikke du har Ret.
Langt større er han jo end du,
Tør du vel nægte det?
Sandt er det, du er alt for ond,
Dog siger nu Jehovahs Mund,
Jeg er retfærdig ved hans Magt,
Saa gjælder kun, hvad han har sagt.
Retfærdighed,
Min Sol, gaar aldrig ned!

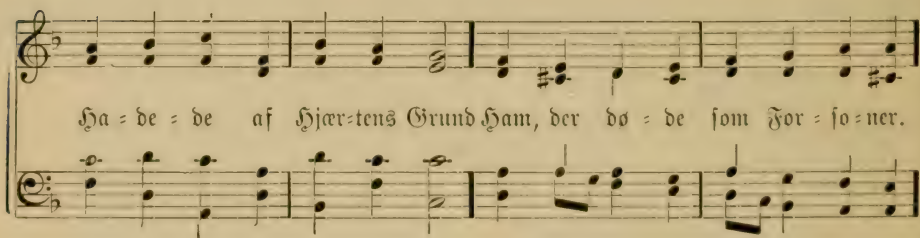
33. Gud er god, derfor retfærdig.

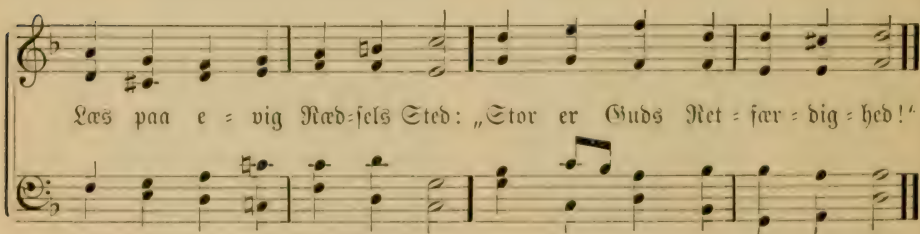
Gud er god, der = for ret = fæ = dig; Gud som Dom = mer, god som Gud.
Hver i Hel = ved' er det vær = dig; Valg = te selv at luk = kes ud

Fra det Sted, hvor „Hel = lig!“ to = ner Af hver Eng = le = fyr = stes Mund;

Ha = de = de af Hjer = tens Grund Ham, der dø = de som For = so = ner.

Læs paa e = vig Ræd = sels Sted: „Stor er Guds Ret = fæ = dig = hed!“

1. Gud er god, derfor retfærdig;
 God som Dommer, god som Gud
 Hver i Helved' er det værdig!
 Valgte selv at lukkes ud
 Fra det Sted, hvor „Hellig!“ toner
 Af hver Englefyrstes Mund;
 Hade de af Hjærtens Grund
 Ham, der døde som Forsoner.
 Læs paa evig Rødsels Sted:
 „Stor er Guds Retfærdighed!“

2. Gud er god, som hader Synden
 Med fuldkomment Guddomshad
 Han gjengjælder, dog forinden
 Gjør han vel i saadan Grad,
 At de mange tro, han sover,
 Som i alt kun elste sig,
 Stilt fra Gud, vil være rig,
 Alting mod hans Vilje vover.
 Dog paa Drømmen vild og tom
 Følger en retfærdig Dom.

3. Gud er god, og tager nøje
 Bruddet af hans gode Lov.
 Med Retfærdighedens Dje
 Ser han skarpt hvert enkelt Rov
 Mod hans Ære. Solgran vejer
 Paa Retfærdighedens Skaal,
 Som er blank, af hærdet Staal;
 Evig Ret faar helt sin Sejrer.
 Se i alt, hvad Jesus led,
 Sejrende Retfærdighed!

4. Gud nu Synden kan forlade,
 Naar vi paa det Offer tro.
 Men mon alle, som ham bade,
 Fik Forlæbelse og Ro?
 Mon han ikke dog vil straffe
 Synd paa ham, som den begit?
 Nej, saa sandt, som Kristus fik
 Straf for mig og maatte staffe
 Hvad jeg havde røvet; nej,
 Gud ej sviger Rettens Vej!

34. Gud, din Vilje maa erkjendes.

Gud, din Vil-je maa er-kjen-des Som al Ver-dens Ret-te-snor,

Dg hvad Lov og Bud du sen-der Gjel-der Him-mel, Hav og Jord.

1. Gud, din Vilje maa erkjendes
 Som al Verdens Rettesnor,
 Dg hvad Lov og Bud du sender
 Gjælder Himmel, Hav og Jord.

2. Gud, din Vilje er saa mægtig,
 Viser sig i alt dit Værk,
 Himmel, Jord, Naturen prægtig,
 Stjerner, Solens Glans saa stærk.

3. Bedst din Vilje dog kan kjendes
 I dit Ord og Sanhedsbud;
 Ja, naar Hjærtet til dig vendes
 Dg er frelst fra Synden ud.

4. Jeg din Viljes Lov nu kjender,
 Led mig stedse efter den,
 Til du Bud fra Himlen sender
 For at hente mig der hjem.

35. Hvordan kom jeg indtil nu.

Hvor = dan kom jeg ind = til nu Gjen = nem Fa = rer? —

Af med Gru Tæn = ker jeg paa Sa = tans Sna = rer ;

Jeg for dem mig daar = ligt va = rer. Hvor = dan er det

Un = der sket, At jeg ej fra Gud blev ledt?

1. Hvordan kom jeg indtil nu
Gjennem Farer? — Af med Gru
Tænker jeg paa Satans Snarer ;
Jeg for dem mig daarligt varer.
Hvordan er det Under sket,
At jeg ej fra Gud blev ledt?

2. Du har vist, hvad du formaar,
Naar din Hu til Frelse staar.
• Du bevarer dine Skatte ;

Herre, jeg det ej kan fatte!
Helt forundret finder jeg
Mig i Dag paa Livets Vej.

3. Af hvad daarligst jeg formaar,
Det du allerbedst forstaar:
I at vogte du er Mester ;
Jeg nu Tillid til dig sæster!
Satan gjør mig ingen Men,
Sikker er din Døsten.

36. Gud, du er god! du er alene god.

Gud, du er god! du er al = e = ne god, Gj no = gen er det mer,
Sandt er det Ord, os Je = sus ef = ter = lod: I Him = len in = gen ser

En an = den god. Kun dig al = e = ne Blandt Eng = le

og blandt Frel = ste re = ne Man kal = der god.

1. Gud, du er god! du er alene god,
Gj nogen er det mer.
Sandt er det Ord, os Jesus efterlod:
I Himlen ingen ser
En anden god. Kun dig alene
Blandt Engle og blandt Frelste rene
Man kalder god.

2. Af paa vor Jord enhver sig kalder god,
Som Satan har i Garn.
Brydet med Kos, opilder frækt sit Mod
Det Vanvids arme Varn.

Dog de, som Syndens Ondskab adle
Den gode Gud i alting dable,
Kun han er ond.

3. „Gud, du er god!“ saa siger hver især,
Som er i Frelstes Tal,
Kjender sin Gud, er alt i Himlen her,
Dg fit et himmelsk Kald.
Om mangt forskjelligt end de mene,
De alle sig i det dog ene:
Kun Gud er god!

37. Guds Kjærlighed jeg vil tilbede.

Guds Kjær = lig = heb jeg vil til = be = de; Thi Je = sus
 At, Trang i Gud, jeg Dm er re = de At staa med

har mig vist dens Magt. I Ste = det for paa mig at
 dig i sa = lig Pagt!

æn = te, Vil jeg i Naas = dens Hav mig æn = te.

1. Guds Kjærlighed jeg vil tilbede;
 Thi Jesus har mig vist dens Magt.
 At, Trang i Gud, jeg Dm er rede
 At staa med dig i salig Pagt!
 I Steedet for paa mig at tænke,
 Vil jeg i Naadens Hav mig sænke.

2. Saa ømt din Kjærlighed mig favner!
 Mit Hjærte længes efter dig.
 Du drager mig; thi du mig favner!
 Til dig sig bøjer alt i mig.
 Du har, o Kjærlighed, mig baaret;
 Ja du har mig, jeg dig udtaaret!

3. Kun dig alene vil jeg eje,
 Jeg ingen anden Rigdom ser.
 Vil du kun Dmgang med mig pleje,

Behøver jeg slet intet mer.
 Hver jordist Ting vil intet sige,
 Du er mit Hjærtets Himmerige!

4. Dm alt end falder bort og glipper,
 Jeg dog beholder, Jesus, dig!
 Kun dig mit Hjærte aldrig slipper;
 I dig saa sødt jeg glemmer mig.
 Mit Liv i dig mig først er givet;
 Gif du mig tabt, jeg misted' Livet.

5. At alle efter alting rende,
 Som synes skjont, men er kun Støv.
 De Hjærtets Himmel ikke kende;
 Mod Sandheds Røst enhver er døv.
 Jeg fandt — jeg søger ikke mere;
 Jeg hvile vil og salig være!

38. Gud elsked' Verden, skjønt den laa.

(Eller 30 i Gospel Hymns.)

Gud el = sked' Ver = den, skjønt den laa I Syn = den sæn = tet ned. Se =

ho = vah el = sket Slæg = ten saa, Han Frel = se har be = redt.

D, hvad Un = der, Un = der, at Guds Kjær = lig = hed saa rig; Den

har paa Jord min Frel = ser sat For at op = of = re sig.

1. Gud elsked' Verden, skjønt den laa
I Synnden sænket ned.
Jehovah elsket Slægten saa,
Han Frelse har beredt.

Kor:

D, hvad Under, Under, at
Guds Kjærlighed saa rig;
Den har paa Jord min Frelser sat
For at opofre sig.

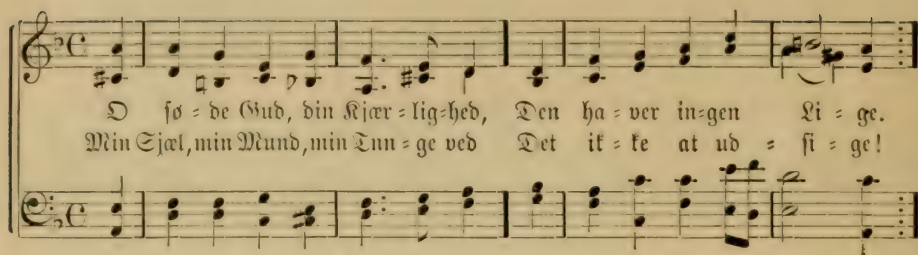
2. Og nu i Troen er han min,
Hin Loven opfyldt har.
Hans Død har mig forløst fra Synd,
Han straffen for mig bar.

3. Se Salighedens Fylde har
Hans Kjærlighed og bragt
Til alle Frelste, som han drog
Bed Tro fra Morkets Magt.

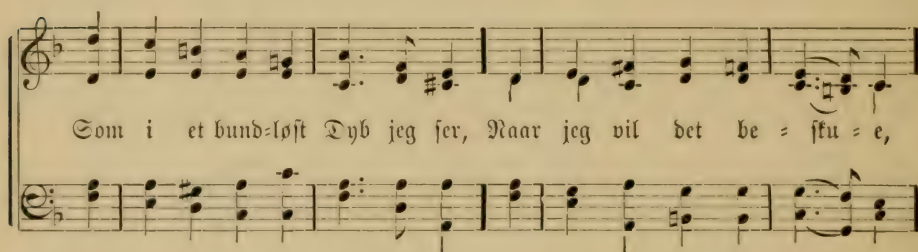
4. Syng, Troende, med Jubellyd!
Du alt skal nyde her,
En jelig Forsmag af den Fryd,
Som venter paa dig der.

5. Syng om din Sejr, Guds Israels,
Og Satans Nederlag!
Og triumfer, du Kristensjæl,
I Krist paa Dødens Dag!

39. O søde Gud, din Kjærlighed.

O sø = de Gud, din Kjær = lig = hed, Den ha = ver in = gen Li = ge.
Min Sjæl, min Mund, min Tun = ge ved Det ik = ke at ud = si = ge!

Som i et bund = løst Dyb jeg ser, Naar jeg vil det be = stu = e,

Hvor = dan du kun = de faa mig kjær, Som for min Synd maa gru = e.

1. O søde Gud, din Kjærlighed,
Den haver ingen Lige.
Min Sjæl, min Mund, min Tunge ved
Det ikke at udsi!
Som i et bundløst Dyb jeg ser,
Naar jeg vil det bestue,
Hvordan du kunde faa mig kjær,
Som for min Synd maa grue.
2. O, du har elsket Verden saa,
At for den skulde blive
Fordømt og ganske undergaa,
Din Søn du vilde give,
Som Døden led i alles Sted,
For alles Synd at bære.
Jeg derfor er i Tallet med;
Thi ste dig evig Ære!
3. Men hvad har dog bevæget dig,
O kjære Gud og Fader,
Saa inderlig at elske mig,
Gudsstjont min Synd du haber?
Hvad var der i vort Hjærtelag
At skue og at finde,
Som havde allermindste Krav,
Din Kjærlighed at vinde?
4. Af, milde Gud, din Mistundhed,
Dit bundløst gode Hjærte
Saa til os, da vi ilde led
I Syndens Ve og Smerte.
O fromme Jesu, lad din Aand
Mig herudi bekræfte
I Dødens Stund, at Troens Haand
Sig fast ved dig kan heste!

40. Kjærlighed er Lysets Kilde.

Kjær = lig = hed er Ly = sets Kil = de, Kjær = lig = hed er Li = vets Rod,

Der = for er Guds Naad saa mil = de, Der = for er Guds Naand saa god,

Som vor Frel = ser har for = kla = ret, Naad = dens Ord os aa = ben = ba = ret,

Som vi fø = le i Guds Fred, Og det Haab, vi trø = stes ved!

1. Kjærlighed er Lysets Kilde,
 Kjærlighed er Livets Rod,
 Derfor er Guds Naad saa milde,
 Derfor er Guds Naand saa god,
 Som vor Frelser har forklaret,
 Naadens Ord os aabenbaret,
 Som vi føle i Guds Fred,
 Og det Haab, vi trøstes ved!

2. Kjærlighed er Livets Krone,
 Kjærlighed er Lysets Glans,
 Derfor sidder paa Guds Trone
 Jesus nu med Straaleglans!

Han, som Lyset er og Livet,
 Har for os sig selv hengivet,
 Bliver i og lever ved
 Gud sin Faders Kjærlighed.

3. „Kjærlighed er Lovens Fylde
 Og Fuldkommenhedens Baand,
 Den er, hvad vor Gud vi skylde,
 Den er Frugten af hans Naad,
 Derfor med Guds-Kjærligheden
 Borer op omkap Guds-Freden,
 Vorde kan vi og ved den
 Et med Sjælens bedste Ven.

41. Kjærlighed fra Gud.

Kjær = lig = hed fra Gud Sprin = ger li = ge ud Som en

Kil = de klar og ren; I dens stil = le Bund,

I dens dy = be Grund, Gjem = mes Li = vets U = del = sten.

1. Kjærlighed fra Gud
 Springer lige ud
 Som en Kilde klar og ren;
 I dens stille Bund,
 I dens dybe Grund,
 Gjemmes Livets Edelsten.

2. Kjærlighed fra Gud
 Som en yndig Brud
 Kommer smykket til os ned!

Luk kun op din Favn,
 Kom i Jesu Navn,
 Himlen bringer du jo med.

3. Kjærlighed fra Gud
 Er det store Bud,
 Er det eneste, jeg ved;
 Bliv i Kjærlighed,
 Og du har Guds Fred;
 Gud er jo selv Kjærlighed.

42. Den overgaar al Kundskab, som jeg ved.

Den o = ver = gaar al Kundskab, som jeg ved,
 Din sto = re, høi = e, dy = be Kjær = lig = hed,

Min Je = sus, — og dens e = vig = va = rend' Kraft,

Som til at frelse Synd're, den har havt, Jeg fat = ter ej.

1. Den overgaar al Kundskab, som jeg ved,

Din store, høje, dybe Kjærlighed,
Min Jesus, — og dens evigvarende Kraft,
Som til at frelse Synd're, den har havt,
Jeg fatter ej.

2. Stor, overmaade, er din Kjærlighed,
Hvor er den høj og dyb og lang og bred.
O, at jeg kan til Synd're sjeru og nær
Forkynde, at den kan borttage hver
En Skyld og Frygt.

3. Den ej begribes og ej prises ret,
Som dog i Sandhed den fortjener det;
Den er saa rig, saa fuld, saa fri, — og mig

Den sandt fortabt og drog mig hen til dig,
Hvor jeg fandt Fred.

4. Men skjønt jeg ej at fatte ret formaar
Dens Fylde, mens jeg her paa Jorden gaar,
Dog maa jeg komme, tørstig som jeg er,
Til dig, du Livets Væld, og slutte der
Min Sjæletørst.

5. Jeg kommer som et tomt og ringe Kar,
Der næppe nogen Kjærlighed end har;
Dog maa jeg komme, end i denne Stund,
Med den Bodsferdig's eneste Forsvars
Grund:

„Du elsker mig.“

43. O fyld mig, Jesus, med din Kjærlighed.

1. O fyld mig, Jesus, med din Kjærlighed!
Jeg faste mig for dig i Støvet ned
Og fryder mig, at du har til mig set,
Og, ringe som jeg er, har mig beredt
Et evigt Hjem.

2. Lad mig ej hen til andre Kilder gaa,
Hvor Sjælen Lindring dog kan ikke faa.
Min Tørst er sluk't ved dig, du Livets Væld,

Min Sjæl fandt Fred, og al min store Gjæld
Har du betalt.

3. Og naar jeg skal dit hjære Ansigt se
Og for din høje Trone høje kne,
Da skal jeg fatte ret din Kjærlighed
Og se, hvor høj og stor og dyb og bred
Den evig er.

44. Barmhærtighed mig overvældet.

Barm = hjer = tig = hed mig o = ver = væl = det Med

Magt, skjønt jeg den ej var værd. Mit stol = te Sind mig hav = de

fæl = det, Men Frel = sens Gud mig hav = de kjær. Han vandt. Jeg

in = tet an = det ved At pri = se end Barm = hjer = tig = hed!

1. Barmhærtighed mig overvældet
 Med Magt, skjønt jeg den ej var værd.
 Mit stolte Sind mig havde fældet,
 Men Frelsens Gud mig havde kjær.
 Han vandt. Jeg intet andet ved
 At prise end Barmhærtighed!
 2. Et Under er det, intet andet;
 Begribe kan min Sjæl det ej.
 For Retfærd's Gud jeg var forbandet,
 Og vandrer nu paa Naadens Vej!
 Jeg ikke Helvedstraffen led,
 Jeg smagte kun Barmhærtighed!

3. Jeg vil for alle det bekynde,
 Fra Hjertet strømme skal hvert Ord.
 Det er det største, der kan hænde
 Paa denne mørke Syndens Jord.
 Jeg bøjer dybt, ja dybt mig ned,
 Og roser Guds Barmhærtighed!
 4. Mig ingen denne Sandhed røver,
 Gud har mig til sit Hjerte kaldt.
 I Liv og Dod jeg den behøver,
 Den er min Aandelust, mit alt.
 Jeg har en evig, evig Fred!
 Med mig er Guds Barmhærtighed!

45. Nu har jeg fundet det, jeg grunder

Nu har jeg fun = det det, jeg grun = der Mit Sa = lig = he = dens An = ker paa,
Den Grund er Je = su død og Bunder, Hvor den før Verdens Grundvold laa.

Det er en Grund, der e = vig staar, Naar Jord og Himmel selv for-gaar.

1. Nu har jeg fundet det, jeg grunder
Mit Salighedens Anker paa,
Den Grund er Jesu Død og Bunder,
Hvor den før Verdens Grundvold laa.
Det er en Grund, der evig staar,
Naar Jord og Himmel selv forgaar.

2. Det er Guds Naades Ly og Barme,
Som overstiger al Forstand,
Det er hans Naades aabne Arme,
Som alle hjælpe vil og kan;
Hans Længsel efter alle staar,
Skjönt mangan aldrig til ham gaar.

3. Vi skulle ej fordsømte blive,
Derfor Guds Søn til Verden kom,
Os Saligheds Forstand at give,

Dg bære selv Guds Brede's Dom,
Dg vække os ved Livets Ord
At sanse ret paa denne Jord.

4. O Afgrund! hvilken alle Synder
Har slugt og dræbt ved Jesu Død,
Dg os kun alt til Bedring skynder,
Saa skal vi finde Naaden sød.
Her raaber Jesu blodig' Sved
Barmhjærtighed, Barmhjærtighed!

5. Ved denne Grund jeg fast vil blive,
Saa længe jeg paa Jorden gaar.
Det vil jeg tænke, tale, drive,
Saa længe mig en Aare slaar,
Hift synger jeg i Englekor:
Barmhjærtighed! hvad er du stor!

46. Paa Naaden i Guds Hjerte.

Paa Naa = den i Guds Hjer = te, Som Je = sus frem har bragt,

Da paa sit Kors med Emer = te Han Dø = den ha = ver smagt

Jeg nu al = e = ne byg = ger Min Tro og Sa = lig = hed;

I alt han mig be = tryg = ger, Den Du = de til For = trøed.

1. Paa Naaden i Guds Hjerte,
Som Jesus frem har bragt,
Da paa sit Kors med Smerte
Han Døden haver smagt.
Jeg nu alene bygger
Min Tro og Salighed;
I aft han mig betrygger,
Den Døde til Fortræd.

2. Paa Naaden i mit Hjerte
En Tid jeg støtted' mig;
Men snart ved Syndens Smerte
Min Fred helt tabte sig.
Jeg var da vel fornøjet,
Naar rørt jeg følte mig;
Men var jeg mindre bøjet,
Min Ro straks fjerned' sig.

3. Men Gud ste Pris, som lærte
Mig Fejlen at forstaa,
Dg bedre Grund bestjærte
For mig at hvile paa:

„Paa Naaden i Guds Hjerte,
Som Jesum frem har bragt,
Da paa sit Kors med Smerte
Han Døden haver smagt.“

4. Vel føler jeg en Skiften,
Det ofte veksler om.
Snart varm og rørt af Skriften,
Snart kold og død og tom;
Men jeg har lært betragte:
Hos Gud det stifter ej.
Dg har nu lært foragte
Mit Hjertes Ja og Nej.

47. Naade er et Glædens Bud.

(Efter 49 i Gospel Hymns, med Kor.)

Naa = de er et Glæ = dens Bud, En Lyd af Eng = le = kor;

Det run = ge skal i Him = len ud Dg rundt om = kring paa Jord.

1. Naade er et Glædens Bud,
En Lyd af Englekor;
Det runge skal i Himlen ud
Dg rundt omkring paa Jord.

Kor: Frelst af Naade blot,
Alt fuldbragt for mig.
Jesus døde for hver Sjæl;
Han døde og for mig.

2. Naade først fandt Frelsens Vej
For tabte Adams Kjønn.

O Menneske, foragt dog ej
Den Vej, som er Guds Son.

3. Naade lærte mig at gaa
Paa Himlens Kongevej;
Ny Kraft af Naade altid faa,
Saa jeg vanjmagter ej.

4. Naade krone skal Guds Bært
Igjennem Evighed;
I Himlen er den Klippe stærk,
Som er vor Salighed.

48. Herren er taalmodig.

Her = ren er taal = mo = dig, Ja for = u = den Li = ge!
Naar paa alt jeg tæn = ker, Hvad i Liv og Hjer = te

Jeg ved ej, hvad jeg skal si = ge, } Hvad i mig
Alt han saa med hel = lig Smer = te,

rør = te sig, — At min Synd er blo = dig, Men han er taal = mo = dig!

1. Herren er taalmodig,
Ja foruden Lige!
Jeg ved ej, hvad jeg skal sige,
Naar paa alt jeg tænker,
Hvad i Liv og Hjerte
Alt han saa med hellig Smerte,
Hvad i mig rørte sig, —
At min Synd er blodig,
Men han er taalmodig.
2. Tidt jeg maatte vredes,
Vilde mig forstøde,
Naar min Synd lod Jesum bløde;
Kunde mig ej taale,
Maatte ved mig væmmes

- Dg saa dybt, saa dybt beskæmmes.
Af mig kjed, af mig led
Var jeg, men vor kjære
Frelser kunde bære!
3. Herren er taalmodig!
Var som jeg den gode,
Jeg var rykket op med Rode.
Men han priset være!
Thi han har mig plejet,
Som han mig alene ejed'.
Maatte nu Herrens Hu
Mig bestandig tvinge
Livet ham at bringe!

Treenigheden.

49. Treenig, store Gud! som hele Verden priser.

Tre = e = nig sto = re Gud! som he = le Ver = den pri = ser,
 Mod hvil = ten Eng = le = tor sin Yd = myg = hed be = vi = ser

Du høj = est' Ma = je = stæt, som bor paa Him = lens Slot!

Du Kon = gers Kon = ge stor, Je = ho = vah, Ze = ba = oth!

1. Treenig, store Gud, som hele Verden priser,
 Mod hvilken Englekor sin Ydmyghed beviser.
 Du højest' Majestæt, som bor paa Himlens Slot!
 Du Kongers Konge stor, Jehovah, Zebaoth!
2. Din Magts og Visdoms Tegn, o Skaber! er at kjende
 Paa alle skabte Ting, hvor man sig vil henvende;
 I hele Verdens Kreds, i Luften, Jord og Vand,
 Jeg intet finder, som jo vidner om din Haand.
3. Guds Lam, Immanuel! al Verdens Frelser milde,
 Din store Kjærlighed jeg gjerne prise vilde,
 Men kan ej, som jeg bør, dog bør jeg, som jeg kan,
 Din Gæbre brede ud, o store Gud og Mand!
4. O Herre! Helligaand, som samler her paa Jorden
 Ved Ordets skjulte Kraft de Kristnes Flok og Orden;
 Du giver Lys og Ret, du viser Troens Vej,
 Du holder Gnisten op, at den udslukkes ej.
5. Gud Fader, Son og Aand! en Gud, dog et i Treende, —
 Velsignet Majestæt! al Pris vi dig tilkjende.
 Lad os saa i din Kraft paa Sandheds Bane gaa,
 At vi i Dødens Stund kan Livets Krone faa.

50. Gud Fader, som mig skabte.

Gud Fa = der, som mig skab = te, O Be mig, om jeg tab = te

Mit Hjar = tes Haab til dig! Men du min Bøn vil glem = me, Du

vil dit Barn ej glem = me, Du er min Gud e = vin = de = lig!

1. Gud Fader, som mig skabte,
O Be mig, om jeg tabte
Mit Hjertes Haab til dig!
Men du min Bøn vil glemme,
Du er min Gud evindelig!
2. O Jesu Krist, vor Herre!
Vil du min Jesus være?
Du har saa sødt et Navn.

- Af vilde, Frelser milde,
Du fra min Sjæl dig stille,
Da sank den ned i Dødens Favn!
3. O Helligaand, giv Raade,
Min Vej og Gang du raade!
Dg styrk mig inderlig,
At stille jeg kan være,
Mit Kors taalmodig bære,
Dg siden arve Himmerig!

51. O helligste Treenighed.

O hel = lig = ste Tre = e = nig = hed! Vi for din Tro = ne fal = de ned,

Os glæ = de for dig, Naa = dig = ste, Som di = ne frel = ste Syn = de = re!

1. O helligste Treenighed!
Vi for din Trone falde ned,
Os glæde for dig, Naadigste,
Som dine frelste Syndere!

2. Gud Faders store Kjærlighed,
Vor Frelfers Naade, Mandens Fred
Og Samfund være hos og med
Os alle indtil Evighed!

52. Alene Gud i Himmerig.

Al = e = ne Gud i Him = me = rig Skal Lov og Pris til = hø = re!
Han skab = te alt saa vi = se = lig, Vil al = ting vel ud = fø = re;

Til syn = dig Jord han send = te Fred, Med Vel = be = hag han

stu = er ned Til hver, som ham vil tæk = kes.

1. Alene Gud i Himmerig
Skal Lov og Pris tilhøre!
Han skabte alt saa viselig,
Vil alting vel udføre;
Til syndig Jord han sendte Fred,
Med Velbehag han stuer ned
Til hver, som ham vil taktes.

2. Gud, du gav selv dig Faders Navn;
Som Børn vi dig tilbede;
Vi finde Tryghed i din Favn,
Du hører, naar vi bede;
Din Vælde uindskrænket er,
Alt, hvad du byder, se, det ster;
Vel os for saadan Herre!

3. O Jesu, Guds enbaarne Søn,
Til Frelser os udkaaret,
Du kom til Adams faldne Kjon,
Blev hadet, spottet, saaret;
O vor Forsøner, sendt fra Gud,
Annam vor Bøn, og fri os ud
Fra, hvad os kan fordærve!

4. O Helligaand, det er dit Værk,
At Sandheds Lys vi finde;
I Kamp du gjør den Svage stærk,
At han kan Gjer vinde;
Bring os ved Tro og Kjærlighed
Til Maalet frem, til Salighed;
Bønhör, bønhör os! Amen.

Faderens Guddom.
53. Vor Fader Gud.

Vor Fa-der, Gud! dit Navn ej Ver = den kjen-der, Dit Fa-der-navn ved

Synden skjult os var; Din Søn det Navn os aa = ben = ba = ret har, Og

nu hans Me = nig = hed til dig sig ven = der; Han har den ved sit

dy = re Blod gjen = løst, Den kal = der: Ab = ba! dig ved Aandens Trøst.

1. Vor Fader, Gud! dit Navn ej Verden
kjen-der,
Dit Fadernavn ved Synden skjult os var;
Din Søn det Navn os aabenbaret har,
Og nu hans Menighed til dig sig vender;
Han har den ved sit dyre Blod gjenløst,
Den kalder: Abba! dig ved Aandens Trøst.
Dit Fadernavn hos os lad helligt være!
Lad stedse os i Sjælen skrevet staa,
At du din kjære Søn har køstet paa,

At Børnenavn hos dig vi turde bære.
Bort Syndernavn os bøj for dig ned,
Og Mindet om vor Straf, som Kristus
led.

3. Dit Amen du til denne Bøn nu søj!
Et sandt og trofast Bidne Jesus er;
Han vidner, at du, Fader, har os kjær.
Han stille os nu for dit Faderøje
I sin den blodige Retsfærdighed,
Og sende Amen i vort Hjerte ned!

54. Guds igjensfødte, ny levende Sjæle.

Guds i = gjen = fød = te, ny le = ven = de Eje = le, Mo = der vort
Her = rens ny Skab = nin = gers lif = li = ge Eje = le Kan i hans

Ab = ba i syn = gen = de Flok! } La = de dog hver sig for Fa = de = ren
Lov = sang ej ø = ve sig nok.

hø = re, Hvem der hans Naa = de kan dej = ligt kund = gjø = re.

1. Guds igjensfødte, ny levende Sjæle,
Møder vort Abba i syngende Flok!
Herrens ny Skabningers listige Sjæle
Kan i hans Lovsang ej øve sig nok.
Lade dog hver sig for Faderen høre,
Hvem der hans Naade kan dejligst kundgjøre.

2. Allerlovsaligste, mildeste Fader,
Havde vi Himmelens Stemmer, dens Fryd,
Havde vi Englenes Miner og Lader,

Havde vi Kerubims Vinger og Lyd;
Aldrig vi alle tilhøbe formaa'de
Noksom at prise din herlige Naade.

3. Op da, I Troende, Herrens Udvalgte,
Kjender dog Faderens kjærlige Sind,
Hjærtensfortrolig ham Abba at kalde,
Trænger ham mere i Armene ind!
Takker for den usfættelige Være,
At I hans Sønnen og Døtre maa være!

55. Gud Fader god i Himmerig.

Gud Fa = der god i Him = me = rig! Vor Fa = der frit vi kal = de dig,

Din Hel = lig = aand, din Fa = der = røst, De vid = ne tro = fast i vort Bryst,

At du i din En = baar = nes Navn Som Børn har aab = net os din Favn!

1. Gud Fader god i Himmerig!
 Vor Fader frit vi kalde dig,
 Din Helligaand, din Faderøst,
 De vidne trofast i vort Bryst,
 At du i din Enbaarnes Navn
 Som Børn har aabnet os din Favn!

2. Dit Navn os vorde helligt nu!
 En hellig Fader kun er du,
 Som aldrig gennem Fingre ser
 Med ondt, af hvem det saa end sker,
 Men kræver strengt af al din Æt,
 At tale sandt og gjøre ret!

3. Til os lad komme Riget dit,
 Som Rosen skjønt, som fuglen frit,
 Med Kjærlighedens Dugt og Dyd,
 Nætsærdighed og Fred og Fryd;
 Saa dine Børn udbryde kan:
 Livsaligt er vort Hjem og Land!

4. Din Vilje ske saa fuldelig
 Paa Jorden som i Himmerig!
 Da stoppes hver en Løgners Mund,
 Da stiger op af Hjertens Grund,
 Fra det gjenfødte Paradis,
 Vort: Gud ske Lov! til evig Pris.

56. Du, som havde Herlighed.

Du, som hav = de Her = lig = hed Hos din Fa = der i det Hoj = e,

Før = end no = get jor = dift Dje = e Saa det Lys, vi fry = des ved,

Før = end Hav og Bjerg og Slet = te Frem = stod ved dit Sta = ber = bud,

Al = drig kan min Sjæl for = gjet = te, Je = sus, at du er min Gud!

1. Du, som havde Herlighed
 Hos din Fader i det Høje,
 Før end noget jordist Dje
 Saa det Lys, vi frydes ved,
 Før end Hav og Bjerg og Slette
 Fremstod ved dit Skaberbud,
 Aldrig kan min Sjæl forgjætte,
 Jesus, at du er min Gud!

2. Bort fra Jord til Himlens Fred
 Var dig Skyen mod det Høje,
 Skjult du blev for jordist Dje
 I din Guddoms Herlighed;

Dog du er og her tilstede,
 Dig ej stjerner Laas og Skod,
 Hoor du vil, du ind kan træde,
 Jesus; thi du er min Gud!

3. O gid aldrig denne Tro
 Fra mit Hjertes Grund maa svinde;
 Thi kun deri kan jeg finde
 Kraft og Mod og Trost og Ro;
 Kraft i Livets Rod og Rummer
 Til at holde fast dit Bud;
 Trost en Gang i Dødens Slummer,
 Naar du kalder mig, min Gud.

57. Sving dig, min Aand til Jordans Strøm.

Sving dig, min Aand, til Jor-dans Strøm, Guds Køst du skal for-nem = me! Din

Frel = ses Haab er in = gen Drøm, Lyt til Gud = her = rens Stem-me!

1. Sving dig, min Aand, til Jordans Strøm,
Guds Køst du skal fornemme!
Din Frelses Haab er ingen Drøm,
Lyt til Gudherrens Stemme!

2. Tvivl ej, min Sjæl, tvivl aldrig mer!
Jeg Himlen aaben stuer —
I Stuen Herrens Aand jeg ser
I Morgenjølens Luer.

3. Ved Floden staar i hellig Glans,
Omjust af Aandens Binger,
Med Herlighedens Straalekrans
Han, som mig Frelse bringer.

4. Han stiger af den klare Strøm,
Indviet til sit Rige.

Min Frelses Haab er ingen Drøm;
Min Tro skal ej mig svige!

5. Han, som forkynder Naadens Bud
Og Fred for Jorberige,
Han er din Son, o store Gud,
Din Son, den Elskelige!

6. Din Son han er, du store Gud,
Som over Engle troner!
Det Vidnesbyrd i Verden ud
Fra aabne Himmel toner.

7. Gud Herren taler — knæl, o Jord!
Du kan du salig sige:
Guds Son mig baaete Frelsens Ord,
Guds Son, den Elskelige!

58. Hvad i Guds Bog om Sønnen staar.

Hvad i Guds Bog om Søn-nen staar, Den Søn for = u = den Li = ge,

Det al vor Tan-ke o = ver-gaar. I Her = lig = he = dens Ni = ge

Han her-sked', før=end Ti = den var, Og Him = le = ne han dan = net har,

Hans Vink frem-brag = te Jor=den; Han sag-de: „Bliv!“ saa stod det der;

Sol, Maa = ne, al = le Stjer=ners Hær, Alt paa hans Bud er vor = den.

1. Hvad i Guds Bog om Sønnen staar,
Den Søn foruden Lige,
Det al vor Tanke overgaar.
I Herlighedens Rige
Han hersked', førend Tiden var,
Og Himlene han dannet har,
Hans Vink frembragte Jorden;
Han sagde: „Bliv!“ saa stod det der;
Sol, Maane, alle Stjerners Hær,
Alt paa hans Bud er vorden.
2. Vel hedder han „Forunderlig,“
En Jomfru ham mon føde;
Han, som er Gud evindeligt,
For os paa Korset døde!
Det raabes skal paa Jorden ud:

„Marias Søn er evig Gud!“
Derpaa vi blive døbte;
Os, som saa dyrt han har forløst,
Ej Satan rove skal den Trost:
„Gud med sit Blod os kjøbte!“
3. Al Himlens Lovsang derom er,
Hvor højt han os har agtet;
Han som det Lam betragtes der,
For Verdens Lider slagtet;
De Engles Hær forlyktes ved,
At se ind i den Kjærlighed,
Som drev ham ned til Jorden;
Det største Under, Himlen ved,
Er det, at Gud af Kjærlighed
Et Menneske er vorden!

59. Du Kristus er den store Gud.

Du, Kri-stus, er den sto-re Gud! Det raa-ber jo med Al-magt ud
Guddom-me-lig, u-spor-lig stor Er Kjar-lig-hed, som i dig bor;

Din Gjer-ning u-den Ma-ge. } Du dit An-sigt Til mig ven-de!
At lad den stærk mig dra-ge! }

Dig at kjen-de Ska-ber Glæden. Du er Gud, er Kjar-lig-he-den!

Du, Kristus, er den store Gud!
Det raaber jo med Almagt ud
Din Gjerning uden Mage.
Guddommelig, usportlig stor
Er Kjærlighed, som i dig bo'r;
At lad den stærk mig drage!

Du dit
Ansigt
Til mig vende!
Dig at kjende
Skaber Glæden.
Du er Gud, er Kjærligheden!

60. Gud Helligaand, i Tro os lær.

Gud Hel-lig-aand, i Tro os lær, Vor Frel-ser-mand al-e-ne
At Hjer-tet ret at ha-ve fjar, Og ham saa-le-des tje-ne,

At vi mod Dø = dens Grum = hed maa Ud = i hans dy = be

Bun = der faa Den Frel = se, han for = tjen = te!

1. Gud Helligaand, i Tro os lær,
 Vor Frelsermand alene
 Af Hjertet ret at have kjær,
 Og ham saaledes tjene,
 At vi mod Dødens Grumhed maa
 Udi hans dybe Vunder faa
 Den Frelse, han fortjente!

2. Hjælp at din sunde Lærdoms Kraft
 I Hjertet trolig gjemmes!
 Af Ordets Brød og søde Saft
 Vor Salighed lad fremmes!

Ja gjør os helt fra Synden død
 Og ny igjen til Himlen fød,
 I Troen Frukt at bære.

3. Naar Liv og Aande vil forgaa
 I Dødens bitre Stunde,
 O, at vi da din Virkning faa
 I Hjertet føle kunde,
 At vi vor Sjæl med god Forstand
 Befale maa i Jesu Haand,
 I evig Ro at gjemmes!

61. Gud Helligaand, du Trøstermand.

1. Gud Helligaand, du Trøstermand,
 Lær mig mit „Abba“ sjunge!
 Jeg uden dig slet ikke kan
 Selv røre Mund og Tunge;
 Opvarm mit Hjerte med din Glød,
 Af Ordets Sæd paany mig fød,
 I Troen Frukt at bære.

2. Se, Herrens Dag nu kalder mig,
 Lad den mig hellig være!
 Treenig Gud, min Sjæl i dig
 Lad rent henfunken være!

Gud Fader, Søn og Helligaand!
 Bekræft mig i dit Samfunds Vaand,
 At jeg maa dig tilhøre.

3. Ja helligt vorde mig dit Navn,
 Gud Jehovah, min Herre!
 Min arme Sjæl til Trøst og Gaan,
 Dit store Navn til Vre.
 Den Dag min Frelsermand opstod,
 Som gav for mig sit dyre Blod,
 Lad atter mig opstande!

Guds Forsyn.

62. Befal du dine Veje.

The image shows a musical score for a hymn. It consists of four systems of music, each with a vocal line (treble clef) and a piano accompaniment line (bass clef). The lyrics are written below the vocal line. The music is in a common time signature (C) and features a simple, hymn-like melody. The lyrics are in Danish and describe God's providence and protection.

Be = fal du di = ne Vej = e Dg al din Hjer = te = sorg
 Til hans tro = fa = ste Plej = e, Som bor i Him = lens Borg!
 Han, som kan Stor = men bin = de Dg le = de Vøl = gen blaa,
 Han kan og Vej = en fin = de, Hvor trygt din Fod kan gaa.

1. Befal du dine Veje
 Og al din Hjertesorg
 Til hans trofaste Pleje,
 Som bor i Himlens Borg!
 Han, som kan Stormen binde
 Og lede Vølgen blaa,
 Han kan og Vejen finde,
 Hvor trygt din Fod kan gaa.

2. Paa Herren maa du agte
 Hvis det dig vel skal gaa;
 Hans Gjerning du betragte,
 Om din skal vel bestaa.
 Ved Sorg og selvskabt Plage
 Du intet retter ud;
 Thi intet kan du tage,
 Alt kan du saa af Gud.

3. Din Trofasthed og Naade,
 O Fader, bedst forstaar,
 Hvad skade kan og baade
 De Dødeliges Kaar.
 Og hvad du har for Dje,
 Det sker, o stærke Gud,
 Og alting sig maa føje,
 Dit Naad at føre ud.

4. Saa kast da al din Smerte
 Paa Herrens stærke Magt,
 Og haab, o haab mit Hjerte!
 Vær trostigt usofagt!
 Du er dog ej den Herre,
 Som alting raade bør;
 Gud monne Sceptret bære!
 Og alting vel han gjør.

63. O Gud, Fornuften fatter ej.

O Gud, For = nuf = ten fat = ter ej Dit For = syns skjul = te Naa = de,
 Den u = be = gri = be = li = ge Vej Og un = der = li = ge Naa = de,
 At fø = re di = ne Hel = gen paa, At gan = ge og led = sa = ge,
 Le = de, dra = ge, Og altid med dem gaa I al = le deres Da = ge!

1. O Gud, Fornuften fatter ej
 Dit Forsyns skjulte Naade,
 Den ubegribelige Vej
 Og underlige Naade,
 At føre dine Helgen paa,
 At gange og ledsage,
 Lede, drage,
 Og altid med dem gaa
 I alle deres Dage!

2. Naar du os vil ophøje, maa
 Vi først til Jorden segne;
 Skal vi din Naades Solskin faa,
 Saa lader du det regne;
 Du tager os vor Fordel hen,
 Naar du os rig vil gjøre,
 For at føre
 Vor Sjæl til dig igjen,
 At dine Bud vi høre.

3. Hvo mærker, milde Gud, din Daad,
 Dit vise Forsyns Vej?
 Hvo overgiver sig dit Naad
 Og faderlige Pleje?
 Vi tro dit milde Hjærte ej
 Og kan vor onde Vilje
 Ikke stille,
 Naar du fra Glædens Vej
 Ved Modgang os vil stille.

4. Saa brug din gode Faderret
 Og vise Tugtemaade;
 Det vilde gaa os altfor slet,
 Om Rjødets skulde raade.
 Grib Hjærtet an og lad os ej
 I Verden nogen Hvile,
 Før vi ile
 Til dig paa Troens Vej
 For Trængsels Nammerpile!

64. Evige Fader, som kjærlig regjerer.

G = vi = ge Fa = der, som kjær = lig re = gje = rer Him = mel og

Jord ved dit væl = di = ge Bud! Alt, hvad du skab = te, op

hø = jer og æ = rer, Lo = ver og pri = ser dit For = syn, a

Gud! Skul = de jeg e = ne u = skjøn = som for = glem = me, Hvad du saa

fa = der = lig gjør = de for mig? Nej, jeg vil hæ = ve min

tak = ken = de Stemme, Hæ = ve min Aand og mit Hjer = te til dig!

1. Evige Fader, som kjærlig regjerer Himmel og Jord ved dit valdige Bud! Alt, hvad du skabte, ophøjer og ærer, Lovet og priser dit Forsyn, o Gud! Skulde jeg ene uskjonksom forglemme, Hvad du saa faderlig gjorde for mig? Nej, jeg vil hæve min takkende Stemme, Hæve min Aand og mit Hjærte til dig!
2. Du har bevist mig din Godhed og Naade, Selv før jeg lærte at stamme dit Navn; Tidt du har frelst mig fra Fare og Vaade, Trofast du stedse har fremmet mit Gavn. Kjendte jeg, svage, end ikke saa nøje, Hvad mig var tjenligt til Legem og Sjæl, Stedse mig fulgte dit vaagende Øje, Stedse din Haand mig vejlede saa vel.

3. Ja, din Velsignelse, kjærligste Fader! Saa jeg fornyet imod mig hver Dag, Og du mig viste, at du ej forlader Den, som til dig overgiver sin Sag. Sundhed og Munterhed, Føde og Klæder, Venner, som redelig elskede mig, Dste endog saa ustyldige Glæder Har jeg annammet, Allgode! af dig.
4. Derfor jeg hæver min takkende Stemme, Hæver min Aand og mit Hjærte til dig. Aldrig, at! aldrig uskjonksom jeg glemme, Hvad du saa faderlig gjorde mod mig! Dig jeg ophøjer, dig ydmyg jeg ærer, Lovet og priser dit Forsyn, o Gud! Himmel og Jord, som du herlig regjerer, Syngte dig Lovsang, vor Fader, vor Gud!

65. I Underværkers Land jeg bor.

I Un = der = vær = kers Land jeg bor! Ej blin = de Sjal det æn = ser. Guds

Kraft i = gjen = nem Ver = den for, Og Naa = den har ej Græn = ser.

1. I Underværkers Land jeg bor! Ej blinde Sjal det ænser. Guds Kraft igjennem Verden for, Og Naaden har ej Grænser.
2. Den Herre ej forglemmer mig, Som Orknens Fugl ej glemmer. Han hører spæde Ravnens Skrig; Han Dyrets Sul fornemmer.

3. Han kommer fattig Spurv ihu; Han Markens Lilsje Klæder. Han skjærmer underfuld endnu Den Orm min Fod nedtræder.
4. O Gud, hold over os din Haand! Og ingen Ork er øde. Dpliv al Verden med din Aand! Da leve skal de Døde.

Guds Lov og Pris.

66. I hans Helligdom ham lover.

I hans Hel = lig = dom ham lo = ver, Som de sto = re Un = der' gjør!

Ham at fav = ne Børn her vo = ver; De har Bar = ne = ret, de tør.

Hal = le = lu = ja! Hal = le = lu = ja! Hal = le = lu = ja! A = men.

CODA.

Hal = le = lu = ja! Hal = le = lu = ja! Hal = le = lu = ja! A = men.

Hal = le = lu = ja! Hal = le = lu = ja! Hal = le = lu = ja! A = men.

1. I hans Helligdom ham lover,
Som de store Under' gjør!
Ham at favne Børn her vover;
De har Barneret, de tør.
Halleluja! Amen.

2. Lover ham med Glædestaarer,
Lover ham med Harpeklang!
Vi til Konge ham kun kaarer,

Kroner ham med Frydesang!
Halleluja! Amen.

3. Jubler nu af evig Glæde,
I, som har hans egen Aand!
Træder her omkring hans Sæde,
Kysfer, hvidklædt, Kongens Haand!
Halleluja! Amen.

67. Nu takker alle Gud.

Nu tak-ker al = le Gud Med Hjærte Mund og Hæn = der, } Han har fra Moders Liv
Som gjør saa sto-re Ting, Som Hjærtet til os ven = der!

Os baa = ret naa = de-rig, Dg sørget for vor Tarv, Saa mild, saa fa-der = lig.

1. Nu takker alle Gud
Med Hjærte, Mund og Hænder,
Som gjør saa store Ting,
Som Hjærtet til os vender!
Han har fra Moders Liv
Os baaet naaderig,
Dg sørget for vor Tarv,
Saa mild, saa faderlig.

2. Den evig rige Gud
Os nu fremdeles give
Et Hjærte fuldt af Tak,
Dg mens vi er i Live

En ædel indre Fred!
Han os bevare her,
Han, som os frelse kan,
Til vi ham skue der!

3. Dig, Gud, ske evig Lov
Dg Tak og Pris og Ære!
Gud Fader, Søn og Aand
Højlovet evig være!
Han, den treene Gud,
Forbliver, som han var;
Sin store Kjærlighed
Han altid til os har!

68. Vaagn og bryd i Lovsang ud.

Vaagn og bryd i Lovsång ud, Vaagn, hver Sjæl paa Jord, som so = ver!

Him = lens Eng = le, tak = ker, lo = ver, Pri = ser med os Li = vets Gud!

Tak for Da = gen, som op = rin = der! Tak for Him = mel = ly = set højt!

Tak for Gra = vens Sej = er = vin = der! Tak, o Gud, for Je = sum Krist!

1. Vaagn og bryd i Lovsang ud,
 Vaagn hver Sjæl paa Jord, som sover!
 Himlens Engle, takker, lover,
 Priser med os Livets Gud!
 Tak for Dagen, som oprinder!
 Tak for Himmellyset højt!
 Tak for Gravens Sejervinder!
 Tak, o Gud, for Jesum Krist!

2. Tak for Manden, du os gav,
 Som ej Nat, ej Død udslukker!
 Tak for Manden, som oplukker,
 Sprænger mægtig Sjælens Grav!
 Tak for Livet, som henfarer!
 Tak for det, som varer oed!
 Livets Herre og Forklarer,
 Tak og Pris i Evighed!

69. Al Pris og Lov og Ære bør.

Al Pris og Lov og Æ = re bør Al Godheds Gud og Fa = der, Den

Gud, som al-le Un-der gjør, Den Her-re Gud, som la = der Os fin = de Trost i

stor-ste Nød, Og gjør den su-rest' Jammer sød; Vor Gud til-kom-mer Æ = re!

1. Al Pris og Lov og Ære bør
 Al Godheds Gud og Fader,
 Den Gud, som alle Under gjør,
 Den Herre Gud, som lader
 Os finde Trost i største Nød,
 Og gjør den surest' Jammer sød;
 Vor Gud tilkommer Ære!

2. Ham priser alle Englekor
 I alle Himlens Himle
 Med Skabninger, som her paa Jord,
 I Luften, Havet vrimle;
 Thi han har alting, lidt og stort,
 Saa vel betænkt og herligt gjort;
 Vor Gud tilkommer Ære!

3. Han aldrig har sit Folk forladt
 I nogen Nød og Fare,
 Han vaager trolig Dag og Nat
 Sin Børneskøl at vare;

Han har dem som ved Moders Haand,
 I Kjærlighedens Ledebaand;
 Vor Gud tilkommer Ære!

4. Naar der i Verdens bedste Høst
 Gj er et Straa at vinde
 Af nogen Redning eller Trost,
 Da lader Gud sig finde,
 Da er det just hans rette Tid,
 Da kommer han saa faderblid.
 Vor Gud tilkommer Ære!

5. Saa kommer for hans Ansigt ind
 Med Jesu Navn paa Tunge,
 Med Harpeleg i Sjel og Sind,
 Saa Mund og Hjærte sjunge:
 Vor Gud har alting, lidt og stort,
 Saa vel betænkt og herligt gjort;
 Vor Gud tilkommer Ære!

70. Enhver, som bor paa Jordens Kreds.

En = hver, som bor paa Jordens Kreds, Udbred Guds Ære al = le = steds ;

Pris Jesu Navn med Glæ = de og I hvert et Land paa hvert et Sprog.

1. Enhver, som bor paa Jordens Kreds,
Udbred Guds Ære allesteds ;
Pris Jesu Navn med Glæde og
I hvert et Land paa hvert et Sprog.

2. O, Gud, din Naade evig er,
Dit Ord en evig Sandhed kjær.
Dit Navn, dets Ære vidt udbred,
Til Sol ej mer gaar op og ned.

71. Dig vi lovsynge, vor Herre, som Solene tændte.

Dig vi lov = syn = ge, vor Her = re, som So = le = ne tænd = te! Stjer = ner = nes

Kon = ge, o du, som hvert Lys = liv ud = send = te! Skab = ber, dit „Bliv“

Vak - te det e - vi - ge Liv — Sa - lig - heds Lys du os tænd - te!

<p>1. Dig vi lovsynge, vor Herre, som Solene
tændte!
Stjernernes Konge, o du, som hvert Lyssliv
udsendte!
Skaber, dit „Bliv“
Vakte det evige Liv —
Saligheds Lys du os tændte!</p>	<p>3. Vren er din, du, som skabte, som Solene
tændte!
Magten er din, o vor Fader, som Aands-
lyset sendte!
Lad det bestaa,
Lys, mens Slægter bortgaa,
Rent, som din Søn det os tændte!</p>
<p>2. Dig vi lovsynge, vor Fader i Sandhe-
dens Rige!
Du, som lod Sønnen og Aanden til Verden
nedstige!
Verden du gav
Ordet, som sprængte dens Grav,
Kaldte vor Sjæl til dit Rige.</p>	<p>4. Slukker du Solen og Maanen, Plane-
terne alle,
Brænder du Jorden, og lader du Kloderne
falde —
Evig, som du,
Straale dit Lys dog endnu!
Lad det forklare os alle!</p>

72. Lovet den mægtige Konge; thi hans er al Ære.

<p>1. Lovet den mægtige Konge; thi hans er
al Ære,
Lov ham, min Sjæl, og lad det din Forly-
stelse være,
Lov ham med Sang,
Lov ham med Harpernes Klang,
Hjærtet du deri frembære.</p>	<p>Synlig vi kan
Spore i Stad og paa Land
Forsynets vaagende Øje.</p>
<p>2. Lovsynger Herren, som alting saa her-
ligt regjerer,
Som med sin mægtige Arm gjennem Livet
dig bærer.</p>	<p>4. Lovsynger Herren, som bærer den evige
Krone!
Jorderig er kun hans Stammel, men Him-
len hans Trone;
Hans er al Magt,
Ære og Pris være bragt
Ham, om hvem Himlene tone!</p>
<p>Han giver saa
Bedre, end du kan forstaa,
Langt mer end Hjærtet begjærer.</p>	<p>5. Lov da den Herre, min Sjæl, med de
himmelfste Høre!
Hvad, som har Aande, ophøje hans store
Ravnens Ære!</p>
<p>3. Lovsynger Herren! Velsignelse kom fra
det Høje!
Kom til vort Arbejd' og styrkede os til vor
Møje;</p>	<p>Han er dig god.
Ik, gjør ham aldrig imod!
Amen, han selv dig det lære!</p>

73. Vi priser dig, Gud, for din enbaarne Søn.

Vi pri-ser dig, Gud, for din en-baar-ne Søn, For Je-jus, som

dø-de, men op-stod i-gjen! Hal-le-lu=ja! din er G-ren, Hal-le-

lu=ja, A=men! Hal-le-lu=ja! din er G-ren, op-liv os i-gjen!

1. Vi priser dig, Gud, for din enbaarne Søn,
For Jesus, som døde, men opstod igjen!

Kor:

Halleluja! din er G-ren, Halleluja, Amen!
Halleluja! din er G-ren, opliv os igjen!

2. Vi priser dig Gud for din Helligaand god,
Som viser os Jesum, hans frelsende Blod.

3. Al G-re og Pris til det slagtede Lam,
Som bar vore Synder paa Korstræets Stam'.

4. Al G-re og Pris til vor Fader og Gud,
Som har kjøbt os og søgt os og friet os ud.

5. Opliv os igjen, vore Hjerter opfyld
Med Helligheds Jær og Kjærligheds Jld.

74. Fuldkomne Majestæt saa stor.

Fuld-kom = ne Ma = je = stæt saa stor, Je = ho = vah, Ver = dens Gud!
Højt o = ver alt dit Værk du bor; Dit Ord er Al = magts = bud.

Vi der = i = mod er Stov og Skarn, } Alt du saa stor og
Men hver sig glæ = der som et Barn, } Dit Kon = ge = jeep = ter

her = lig er; } Hvad du for = maar, Der = i vor Trost be = staar.
har vi kjær. }

1. Fuldkomne Majestæt saa stor,
Jehovah, Verdens Gud!
Højt over alt dit Værk du bor;
Dit Ord er Almagtsbud.
Vi derimod er Stov og Skarn,
Men hver sig glæder som et Barn,
At du saa stor og herlig er;
Dit Kongescepter har vi kjær.
Hvad du formaar,
Deri vor Trost bestaar.

2. Her er en Skare Syndere,
Som tidt bedrøved' dig,
Dog sket er jo det højeste,
Som kan begive sig.
Ustyldighed du skabe Iod

Ved Jesu dyrebare Blod!
I ham vi her med Glæde staa,
At raabe: „Fader“ vi formaa!
Her i dit Slot
Hos dig, her er det godt!
3. Saa salig er vi, et med Gud,
Paa Tronen sidder jo
Et Menneſte som Konge prud,
Ad hvem man en Gang lo.
I Dag hans store Sejersdag
Os minder om hans Velbehag
I kraftig Gjerning. — Send dit Ord!
O Jesus, vis din Magt er stor!
Udgyd din Aand!
Lad briste Satans Baand!

75. Den høje Gud, som til mit Suk sig bøjer.

Den høj = e Gud, som til mit Suk sig bøj = er, Min he = le

Sjal med Fry = de = sang op = høj = er; I Lov og Pris mit Hjer-te

bry = der ud, For = di han er min e = gen tjæ = re Gud!

1. Den høje Gud, som til mit Suk sig bøjer,
Min hele Sjæl med Frydefang ophøjer;
I Lov og Pris mit Hjerte bryder ud,
Fordi han er min egen kjære Gud!
2. Han tænkte paa mig, arme Støv, i Naade,
Min ringe Bøn, mit Suk han ej forsmaa'de.
Han haver mig, den store Majestet,
Forunderlig med Mistkundhed anset.
3. Den Herre Gud, hvis Magt er uden Lige,
Hvis Navn har Glands i alle Himles Rige,
Hvis Navn paa Jord er underligt og stort,
Har store Ting imod mig, Usle, gjort!
4. Den Hungrige, som ham for Dine haver,
Den fylder han med mange rige Gaver;
Den Rige, som ej findes rig i Gud,
Den støder han i Fattigdommen ud.
5. Saa mange, som paa ham sig glad fortroste,
Som Sions Bjerg stal staa og aldrig ryste;
I Eden, som han soor, i Herrens Pagt,
Staar hvert et Ord evindeligt ved Magt.
6. Gud Fader, Søn og Helligaand, din Vre
Paa syndig Jord saa højt ophøjet være,
At du hvert Hjerte til en Bolig faar,
Og prises ved det store Jubelaar.

76. Jeg vil besyngge Herrens Magt.

Jeg vil be-syn-ge Herrens Magt, Som Liv og Aan-de gav,

Som skab-te Him-lens skjon-ne Pragt Og Ver-dens vi-de - Hav.

1. Jeg vil besyngge Herrens Magt,
Som Liv og Aande gav,
Som skabte Himlens skjonne Pragt
Og Verdens vide Hav.
2. Hans Visdom Sol og Maane der
Paa Himlens Blaa har sat;
Han tæller alle Stjerner Hær,
Han skabte Dag og Nat.
3. Jeg prise vil hans Visdom, som
Med Liv har fyldt vor Jord;
Hans Godhed vil jeg vidne om:
For alt han dækker Bord.
4. Selv mindste Blomst og Vækst og Skud
Hans Majestæt gjør kjænt;
Og Mulm og Regn og Storm og Slud —
Alt paa hans Bud er sendt.
5. Alt skabt, endstjont utalligt, han
Opholder, styrer, bær',
Og intet Rum jeg finde kan,
Hvor Herren ej er nær.
6. Din Vej, o Gud, mig altid lær,
Dit Næ lede mig;
Du var og er i alt mig nær —
Hvor kan jeg glemme dig!

Præren om Skabelsen og Mennesket.

Verdens Skabelse.

77. Op, al den Ting, som Gud har gjort.

Op, al den Ting, som Gud har gjort, Hans Her- lig- hed at pri- se! Det

mind- ste, han har skabt, er stort, Og kan hans Magt be- vi- se.

1. Op, al den Ting, som Gud har gjort,
Hans Herlighed at prise!

Det mindste, han har skabt, er stort,
Og kan hans Magt bevise.

2. Gik alle Konger frem i Råd,
I deres Magt og Vælde,
De magted' ej det mindste Blad,
At sætte paa en Nælde.

3. Na, alle Engles store Kraft,
Som Himlens Scepter føre,
Har ingen Tid den Evne haadt,
Det mindste Støv at gjøre.

4. Det mindste Græs jeg undrer paa
I Skove og i Dale;
Hvor skulde jeg den Visdom faa,
Om det kun ret at tale?

5. Hvad skal jeg sige, naar jeg ser,
At alle Skove vrinkle,
De mange Fuglesving, der ster
Op under Herrens Himle?

6. Hvad skal jeg sige, naar jeg gaar
Blandt Blomsterne iUGE,

Naar Fuglesangen sammenslaar,
Som tusind' Harpestrænge?

7. Hvad skal jeg sige, naar mit Sind
I Havets dybe Grunde,
Dog kun saa lidt kan sige ind
Og ser saa mange Munde?

8. Hvad skal jeg sige, naar jeg ser,
Hvor Stjerneskloffen blinker,
Hvor mildt enhver imod mig ler,
Og op til Himlen vinker?

9. Hvad skal jeg sige, naar jeg op
Til Gud i Manden farer,
Og ser den store Klæmpetrov
Af blide Engleskarer?

10. Hvad skal jeg sige? — mine Ord
Vil ikke meget sige;
O Gud, hvor er din Visdom stor,
Din Godhed, Kraft og Rige!

11. Op, stemmer alle Folk paa Jord
Med Frydetoner sammen:
Halleluja, vor Gud er stor!
Og Himlen svarer: Amen!

78. Kristne, lader os frembære.

Krist-ne, la - der os frem - bære For Her-ren Lov-sang og ham
 For-ænd Men-ne = ste - ne va = re, Alt højt en tal - los Eng - le:

æ = re, Som by = der Ver = de = ner frem = staa! } De
 sta = re Til = be = den = de hans An-sigt saa. }

bo paa Stjerne = hær, Staa Himlens Her-re nær; Yd-myg, barn-lig de

knæ-le ned Dg fry = des ved, At pri = se højt Guds Her-lig = hed.

1. Kristne, lader os frembære
 For Herren Lovsang og ham ære,
 Som hyder Verdener fremstaa!
 Førend Menneskene vare,
 Alt højt en tallos Engleskare
 Tilbedende hans Ansigt saa.
 De bo paa Stjernehær,
 Staa Himlens Herre nær;
 Ydmyg, barnlig de knæle ned
 Dg frydes ved,
 At prise højt Guds Herlighed.

2. „Hellig, Hellig, Hellig!“ toner
 Fra hine glade Millioner,
 Som han fremkaldte ved sit „Bliv“.
 Tusinder af Kerubimer
 Med tusinde af Serafimer,
 Som kun fra ham modtage Liv,
 De prise deres Gud,
 Dg lytte til hans Bud
 I et Smykke af Herlighed
 Dg Lydighed;
 De aande kun i Kjerlighed.

79. Den Luft, hvori vi gaa.

Den Luft, hvor = i vi gaa, Den Jord, vi tri = ne paa

Det Hegn af Hav og Væk = te, Det stjer = ne = pry = det Dæk = te

Blev fyldt med Godt og Glæ = de Til A = dams Her = re = sæ = de.

1. Den Luft, hvori vi gaa,
Den Jord, vi trine paa,
Det Hegn af Hav og Vække,
Det stjerneprydet Dække
Blev fyldt med Godt og Glæde
Til Adams Herrefæde.

2. Da saa man Jordens Land
Udi sin Jomfrustand;
Og før den blev forbandet,
Da saa man intet andet
Paa Vjerge og i Dale
End skønne Brudefale.

3. Men hvor var Adam da?
Hvor skal han komme fra
At tage ind sit Rige,
Og Tronen at bestige?
Hvo skal den Rigdom raade?
Det var den store Gaade.

4. Hvor var den Herre, hvor?
Der laa et Stykke Jord —
En Haandjuld Stov Gud kaldte
Til Riget at forvalte,
Til Kongespil med Væde
Paa Jordens Kreds at bære!

5. Saa aander Gud ham ind
En Sjæl med Himmelsind,
Korstand og alle Lyder,
Som Herrens Volig pryder.
Der satte Gud sit Stempel,
Der tog han selv sit Tempel.

6. Her staar da Adam nu
Med Gud i Sjæl og Hu!
Hvorhen hans Tje ligger,
Saa ser han sine Riger,
Al Jorden til sin Pleje,
Og Himlen til sin Gje.

80. Se, Adam gaar saa huld.

1. Se, Adam gaar saa huld
Med Hjærte, Sjæl saa fuld
Af Himlens Art og Ynde,
Begjærighed og Brynde
Til Gud, til Gud alene,
At elske og at tjene.

2. Vor Herres Magt og Pris,
Det var hans Paradis,
Hans Leje, Gang og Sæde
Var fuldt af Fred og Glæde,
Han havde, kort at sige,
Paa Jord et Himmerige.

3. O Gud, saa Adam gik
Paa Jord med Engleblit —
Nu gaa vi anderledes,
At Jorden maatte tjedes
Vort syndigt Støv at bære,
At huse og at nære.

4. Men Gud ste Lov og Pris,
Et bedre Paradis
End det, som blev fordærvet,
Os Jesus har erhvervet,
En Himmel uden Fare;
O gid vi der kun vare!

81. O Jesu, se min Skam og Ve.

O Je = su, se Min Skam og Ve! Guds Vil = le = de er bor = te,
Sjæ = len er spe = dalst som Sne, Sa = tan mig for = gjor = te.

1. O Jesu, se
Min Skam og Ve!
Guds Billede er borte,
Sjælen er spe'dalst som Sne
Satan mig forgjorte.

2. Da sank jeg ned
I Daarlighed
Og Syndens Herredømme,
Alt hvad jeg om Himlen ved
Er kun falske Drømme.

3. De mørke Baand
Jik Overhaand
O alle mine Kræfter,
At jeg den urene Aand
Følger gjerne efter.

4. Lad Straaler paa
Mit Hjærte slaa
Af Raadens Morgenrøde!
At min arme Sjæl kan slaa
Op igjen af Døde.

5. Da gaar jeg hen
Til Faderen
Med Himmelperler kronet,
Ewig nu paany igjen
Med min Gud forsonet.

6. Immanuel!
Du kan saa vel
Mig disse Perler gemme,
Derfor holder sig min Sjæl
Altid hos dig hjemme!

Kristi Person.

Kristi Navne.

82. Hvor Jesusnavnet for hans Saar.

Hvor Je-sus-nav-net for hans Saar
Dg ly-der sødt og stort! Det stil-ler Sor-ger,

læ-ger Saar Dg dri-ver Fryg-ten bort. Dg dri-ver Fryg-ten bort.

1. Hvor Jesusnavnet for hans Saar
Dg lyder sødt og stort!
Det stiller Sorgen, læger Saar
||: Dg driver Frygten bort. :||
2. Syndsaaet Mand helbredes der,
Stormoprørt Bryst faar Ro,
For hungrig Sjæl det Manna er,
||: For Trætte Hvilens Vo. :||
3. Det Sklippen er, jeg bygger paa,
Mit Skjold, mit Ly, mit Skjul,

- Skatkamret man ej tomt kan faa,
||: Af Raadens Forraad fuldt. :||
4. Min Jesus, Kvelser, Hyrde kjar,
Min Konge, Lærer, Ven,
Min Styrke, Liv og Vej du er,
||: Modtag min Tak igjen. :||
 5. Hvert Hjerteslag lad højt med Fryd
Dig prise for din Død,
Saa skal dit Navns Livgivend' Lyd
||: Mig gjøre Døden sød. :||

83. O, Tusind Tungers Jubellyd.

1. O, Tusind Tungers Jubellyd
Korlibet er og svagt,
At prise Jesu ret med Fryd,
||: Hans Navn, hans Sejersmagt. :||
2. Dit Navn, dets Væge allestedes,
Min Herre og min Gud,
Hjælp mig paa hele Jordens Kredse
||: Med Glæde brede ud. :||

3. Dit Jesusnavn for Frygt gi'er Fryd,
Det Sorg kan lægge ned,
For Synd'ren er det Glædeslyd,
||: Er Helbred, Liv og Fred. :||
4. Du bryder Syndens Kraft i Bund,
Den Rangue sættes fri,
Dit Blod hver Synd'plet renser kun,
||: Jeg tvættet blev deri. :||

84. Tag dog Jesu-Navnet med dig.

Tag dog Je - su - Nav - net med dig, Kjæ - re, til du Hjemmet naar;

Det vil gi - ve Trøst og Styr - ke; Tag det med dig, hvor du gaar.

Kjæ - re Navn! O, hvor sødt! Jor - dens Haab og Him - lens

Fryd! Kjæ - re Navn! O, hvor sødt! Jordens Haab og Himlens Fryd!

1. Tag dog Jesu-Navnet med dig,
Kjære, til du Hjemmet naar;
Det vil give Trøst og Styrke;
Tag det med dig, hvor du gaar.

Kor:

||: Kjære Navn! O, hvor sødt!
Jordens Haab og Himlens Fryd! :||

2. Tag dog Jesu-Navnet stedse
Som dit Skjold og Raadelon;

Om du fristes haardt og trænges,
Navn det kjære Navn i Bon.

3. O, det kjære Navn kan fylde
Sjælene med Fryd og Fred,
Naar vi i hans Naades Arme
Nyde kan hans Kjærlighed.

4. I det Navn vi en Gang skulle
Boje os ved Tronens Fod,
Og med Jubelsang ham prise,
Som os kjøbte med sit Blod.

85. I Synd og Nød laa Verden død.

I Synd og Nød laa Ver-den død Ved Sa-tans Magt og List; Da

kom den Mand, som hjæl-pe kan. Hans Navn er Je-sus Krist.

1. I Synd og Nød laa Verden død
Ved Satans Magt og List;
Da kom den Mand, som hjælpe kan.
Hans Navn er Jesus Krist.

2. Hans Liv og Død, hans Blod som flød,
Gav Frelse her og hist.

Nu troner han i Himlens Land.
Hans Navn er Jesus Krist.

3. Men, Jesu kjær! mit Navn det er
En Synder, det er vist.
D frels du mig, jeg beder dig.
Dit Navn er Jesu Krist.

86. O Jesu, dit Navn er en Fæstning i Nøden.

O Je-su, dit Navn er en Fæst-ning i Nø-den, Min Skjæp og min

Stav og mit bjerg-fa-ste Slot; Dit Navn er den sik-re-ste

Mod-gift mod Dø-den; Al vid-ste, al vid-ste Al-ver-den det

blot! Al vid-ste, al vid-ste Al-ver-den det blot

1. O Jesu, dit Navn er en Fæstning i Nøden,
Min Kjøp og min Stav og mit bjergfaste Slot;
Dit Navn er den sikreste Modgift mod Døden;
||: Al vidste, al vidste Alverden det blot! :||
2. Dit Navn er en lægende Salve, som stattes,
Som heler og læger min saarede Sjæl.
Dit Navn er min Styrke, naar Styrke mig fattes;
||: Dit Navn er min Tilflugt i Ve og i Vel. :||
3. Dit Navn er en Klippe i Prøvelsens Tider,
Et Taarn, som ej nogen formaar at slaa ned, —
Et Lys, som adspredde den tykkeste Taage, —
||: En Kilde, som levende Vand kan gi'e. :||
4. Dit Navn, det beviste saa vel paa mit Hjærte
Den Livskraft, som ligger forborgen deri;
Det stilled' min Uro og lindred' min Smerte
||: Og gjør mig for Dødens Forstræktelser fri. :||
5. Jeg da vil dit Frelsernavn listligt besjunge,
O Jesu! saa længe jeg endnu er her.
Maa siden i Evighed Hjærte og Tunge
||: Forkynde, hvor stort og hvor herligt det er. :||

87. Jeg har en Ven i Jesus.

Jeg har en Ven i Je = sus, Han al-ting er for mig, Han den

stjøn-dest' er blandt Tusind' for min Sjæl! I ham, den Da-lens Lil-je, I

ham, jeg en = e har Alt, hvad jeg be = hø = ver til mit san = de Vel.

I Sorg han er min Glæ-de, I Træng-sel al min Trost, Han

si = ger: al = le Sor-ger paa mig kast. Thi han er den Da-lens Lil-je,

Den Mor-gen-stjer ne-klar, Han den skjønnest' er blandt Tusind' for min Sjæl!

1. Jeg har en Ven i Jesus,
Han alting er for mig,
Han den skjønnest' er blandt Tusind' for
min Sjæl!

J ham, den Dalens Lilje,
J ham, jeg ene har
Alt, hvad jeg behøver til mit sande Vel.

Kor:

J Sorg han er min Glæde,
J Trængsel al min Trøst,
Han siger: alle Sorger paa mig kast.
Thi han er den Dalens Lilje,
Den Morgensjerne klar,
Han den skjønnest' er blandt Tusind' for
min Sjæl;

2. Han al min Nød borttager,
Han bærer al min Sorg,
Jeg i Fristelser en sikker Tilflugt har.
For ham jeg alt opgiver,
Alverdens Glæde, Lyst.
Han opholder mig ved sin almægtig' Arm.

3. Han aldrig mig forlader,
Gj overgiver mig,
Dg jeg vil hans Vilje gjøre her i Tro.
Af Jld en Mur han sætter
Om mig, jeg frygter ej;
Han med Manna føder mig — min Sjæl
har Ro.

88. Se, „Jesus“ er et saligt Navn.

Se, „Se = sus“ er et sa = ligt Navn, J al vor Nød en sik = ker Havn;

Gj an = det Navn os, frel = se kan Ud = af vor Synd og Træl = le = stand.

1. Se, „Jesus“ er et saligt Navn,
J al vor Nød en sikker Havn;
Gj andet Navn os Frelse kan
Udaf vor Synd og Trællestand.
2. Du Guds enbaarne Søn, opfyld
Vor Bøn: „Forlad os al vor Styld!“
Vor Nød du ser, du hjælpe kan,
Du, som er baade Gud og Mand.

3. Af dig er al Retfærdighed,
Af dig al Fred og Salighed;
Hvo dig kun haver til sin Trøst,
Han bliver fra alt ondt forløst.
4. Dig vere Pris for Livets Ord,
Som du har sendt til syndig Jord.
Din Fred os her i Tiden giv,
Dg efter Døden evigt Liv!

Kristi Fødsel.

89. Hør, o min Sjæl, hvor Englesangen lyder.

Hør, o min Sjæl, hvor Eng = le = san = gen ly = der: "Se, e = der

er i Dag en Frel = ser født!" Det Glædens Budskab Jord og Himmel

fry = der Et Guddomsord, som sæt = ter Liv i Dødt. Væ = re dig væ = re

du sto = re Gud! Du er vor Fa = der—vor Synd du slet = ted' ud.

1. Hør, o min Sjæl, hvor Englesangen lyder:

"Se, eder er i Dag en Frelser født!"

Det Glædens Budskab Jord og Himmel fryder

Et Guddomsord, som sætter Liv i Dødt.

Væ dig være, du store Gud!

Du er vor Fader; vor Synd du sletted' ud.

2. Endnu i Dag den samme Lovsang klinger,
Den skaber Fryd i al vor Sorg og Nød;
Den Synderen det Naadens Budskab bringer:
Guds Søn er født, men og til Frelse død.
Være dig være, du store Gud!
Du er vor Fader; vor Synd du sletted' ud.

3. Langt over Havet, ud i fjerne Lande
Er Sangen hørt, som Fredsbasunens Lyd;
Og frelste Skarer deres Toner blande
I Englesangen med livsalig Fryd:
Være dig være, du store Gud!
Du er vor Fader; vor Synd du sletted' ud.

4. Syng ogsaa du, min Sjæl! men vaag dog trolig
Din Nattevagt, til Dagen ses at gry;
Saa hente Engle dig til Himlens Volig,
At synge, som nu synges over Sky:
Være dig være, du store Gud!
Du er vor Fader; vor Synd du sletted' ud.

90. Her komme, Jesu, dine Smaa.

Her komme, Je = su, di = ne Smaa, Til dig i Bet = le = hem at gaa;

Op = lys en = hver i Sjæl og Sind At fin = de Vej = en til dig ind.

1. Her komme, Jesu, dine Smaa,
Til dig i Betlehem at gaa;
Oplys enhver i Sjæl og Sind
At finde Vejen til dig ind.

2. Vi løbe dig med Sang imod
Og kysse Støvet for din Fod;
O salig Stund, o lyse Nat,
Da du blev født, vor Sjælestat!

3. Velkommen fra din Himmelsal
Til denne Verdens Skyggedal,
Hvor man dig intet andet bød,
End Stald og Krybbe, Kors og Død!

4. Drag os nu ganske til dig hen
O søde, fromme Sjæleven,
At hver af os saa inderlig
I Troen maa omfavne dig!

91. Et Barn i Dag er os givet.

Et Barn i Dag er os gi = vet, En Søn os skæn = tet i Dag; } 3
Dg i ham fin = der vi Li = vet, I ham vor Gud har Be = hag; }

den = ne op = gaar for Jor = den Den stør = re Him = me = lens Sol! Ak,

raab med Glæ = de det Bud = skab Med Magt fra Pol og til Pol.

1. Et Barn i Dag er os givet,
En Søn os skænket i Dag;
Dg i ham finder vi Livet,
I ham vor Gud har Behag;
I denne opgaar for Jorden
Den større Himmelens Sol!
Ak, raab med Glæde det Budskab
Med Magt fra Pol og til Pol.

2. I Verden Krigene buldre,
Dg Magt sig rejser mod Magt;
Men paa de spædeste Stuldre
Er Herredømmet dog lagt;
Dg Dvernglenes Skare
Omkring ham prisende staa.
Han er og var og skal være,
Naar Jord og Himmel forgaa.

3. Han Raad og Underlig kaldes,
Selv maa han raade for dig!
Han kjender Hjerterne alle,
Han kjender skuldeste Sti.
Han hebdter Kraft; o, vær stille,
Lad ham blot føre dig an!
Hvem kan vel gjøre dig ilde,
Naar han for dig bliver Mand?

4. Han, Helten, for dig vil stride,
Dg dræbe Mørkhedens Magt,
Han, Fredens Fyrste, til Freden,
Den sikreste Grund jo har lagt!
Han evige Fader vil være,
Saa du jo sikkert kan tro,
At den er fri for al Fare,
Som i ham finder sin Ro.

92. Den yndigste Rose er funden.

Den yndigste Rose er funden, Blandt

sti ve ste Torne oprunden; Vor Jesus, den dejligste

Po de, Blandt synde Menneſter grode.

1. Den yndigste Rose er funden,
Blandt stiveſte Torne oprunden;
Vor Jesus, den dejligste Pøde,
Blandt ſyndige Menneſter grode

2. Alt ſiden vi tabte den Gre,
Guds Billedes Frugter at bære,
Var Verden forvildet og øde,
Vi alle i Synden bortbøde.

3. Da lod Gud en Rose opſkyde,
En Blomſt uden Lige frembryde,
At renſe og ganſke forſøde
Vor Bækſtes fordærvede Grøde.

4. Al Verden nu burde ſig fryde,
Med Salmer mangfoldig udbyde;
Men mangan har aldrig fornømmen,
At Roſen i Verden er kommen.

5. Al, ſøger de nederſte Steder,
I Støvet for Frelſeren græder!
Saa ſaar I vor Jeſum i Tale;
Ihi Roſerne vokſe i Dale.

6. Min Roſe mig ſmykker og pryder,
Min Roſe mig glæder og fryder;
De giftige Lyfter den døder,
Og Smerten ſaa liſlig forſøder.

93. Hosanna! Livets Ord.

Ho = si = na! Li = vets Ord, Den, som sty = rer Ver = dens Kor,

Har nu, hjæ = re = mild og god, Klædt sig i vort Kjød og Blod.

1. Hosanna! Livets Ord,
Den, som styrer Verdens Kor,
Har nu, hjertemild og god,
Klædt sig i vort Kjød og Blod.

2. Den, som Gud har talet om,
Strafs, da Syndefaldet kom,
Melldtes an ved Englemund
I en himmelsalig Stund.

3. Og du Slangetræder, du,
Er du da selv kommen nu?

Alle fromme Hædres Trøst,
Al vor Glæde, Fryd og Lyst!

4. Kom og fyld vor Sjel med Fryd,
Dødens Braad nu sønderbryd,
Styrt den gamle Slange ned
Med sin Magt i Ewigbed!

5. Se, saa vil vi Dag og Nat
Rose os af dig vor Stat,
Synge dig, vor Sol og Skjold,
Hosanna tusindfold!

Kristi Liv paa Jorden.

94. Hvad er det blandt saa mange?

Hvad er det blandt saa man = ge? O hjæ = re Her = re Gud!

Saa kla = ger Hjer = tet ban = ge, Og ser i Ør = ken ud.

Her er et ø = de Sted, Vi staa med tom = me Di = ste,

Fem Brød og to smaa Fi = ste; Gj Raad til mer vi ved.

1. Hvad er det blandt saa mange?

O kjære Herre Gud!
Saa klager Hjertet bange
Og ser i Ørken ud.
Her er et øde Sted,
Vi staa med tomme Diske,
Fem Brød og to smaa Fiske;
Gj Raad til mer vi ved.

2. Men Jesus Krist, den stærke
Guds Søn, i Ørken staa,
Vil lade Verden mærke,
Hvad Herrens Magt formaar;
Det lidet er ham nok;
Hans Ord i Ørken lyder,
Han tager Brødet, bryder
Fuldtop for al den Flok.

3. Vi komme her en Skare
At lytte til Guds Ord;
Gud, lad os ikke fare
Her fastende fra Vord!
O Jesu, Livsens Brød,
Mæt alle hungrig' Sjæle,
Som gjerne ville dvæle
Hos dig i Ørkens Rød!

4. Vi maatte jo vansmægte
Paa Vejen, som vi gaa,
Om du os vilde nægte
Dit Raadesord at saa.
Dit Rige, Herre, først!
O lad os mindes dette,
Da vil du os nok mætte,
Og stille Trang og Tørst!

95. Dig jeg ydmyg vil betragte.

Dig jeg yd = myg vil be = trag = te, Je = su, som du van = dred' her,
Dg paa di = ne Fod = spor ag = te, Som jeg dem i Aan = den ser.

Lo = vens Bud du op = fylt har, Hel = lig = hed dit Lev = net var,

Gud, din Fa = der, er paa Jor = den Ud = i dig for = kla = ret vor = den.

1. Dig jeg ydmyg vil betragte,
Jesu, som du vandred' her,
Dg paa dine Fodspor agte,
Som jeg dem i Aanden ser.
Lovens Bud du opfyldt har,
Hellighed dit Levnet var,
Gud, din Fader, er paa Jorden
Udi dig forklaret vorden.
2. Du gif ud for Lys at bringe
Lil en blind og falden Slægt —
For mod Satans Magt at svinge
Aandens Sværd med Sandheds Bægt!
Kjærlig i din Faders Navn
Aabned' du din Frelserfaavn,
Vinked' med dit milde Dje
Hver, som sukked' under Møje.

3. Søgende din Faders Vre,
Virkende for Jordens Vel,
Frygted' du ej Mørkets Hare,
Modstand nedsløg ej din Sjæl.
Verdens Sans ej daared' dig,
Du beskjemmed' Hjendens Svig;
Jordens Glæde du ej smagte,
Stille du dit Offer bragte.
4. Født i Armod, led du Plage
Dg Forfølgelse og Rød
Fra din Barndoms første Dage
Dg indtil din bitre Død.
Hadet, skjønt du gjorde vel,
Pint paa Legeme og Sjæl,
Jesu, medens saa dig kjendte,
Livets Arbejdsdag du endte.

96. Hvad driver Folket vel afsted.

(Efter 8 i Gospel Hymns.)

Hvad dri-ver Fol-ket vel af-sted, Hvorhen gaar Skarens ras-te Hjed?

For = ø = get bli-ver den hver Dag Af al = le Jor=dens Fol = le = slag.
Med dæm = pet Røst det Svar faa vi: „Je = sus af Na = za = ret gaar for = bi.“

Med dæm = pet Røst det Svar faa vi: „Je = sus af Na = za = ret gaar for = bi.“

1. Hvad driver Folket vel afsted,
Hvorhen gaar Skarens ras-te Hjed?
Forøget bliver den hver Dag
Af alle Jordens Folkeflag.
||: Med dæmpet Røst det Svar faa vi:
„Jesus af Nazaret gaar forbi.“ :||

2. Ja, det er Jesus, det Guds Lam,
Som bæve vil al Verdens Skam;
De Syges Læge; hvor han gaar
Den Døve, Lamme Hjælpen faar;
||: Den Blinde jubler højt fordi:
„Jesus af Nazaret gaar forbi.“ :||

3. O kom! du, som betyngtet er;
Thi Frelse, Liv og Trøst er her;
Du, som forspøgte Raadens Tid,
Vend om! søg Herren nu med Fliid;
||: Du Læntebundne, kom! vær fri!
„Jesus af Nazaret gaar forbi.“ :||

4. Men hvis du Kaldelsen forfmaar
Dg fra hans Kjærlighed bortgaar,
Da vil han vende sig fra dig
Dg aldrig lytte til dit Skrig.
||: „Forfent! forfent!“ vil Svaret bli!
„Den Nazareer er gaa't forbi!“ :||

97. Jesus græder — Verden ler.

Je = sus græ = der — Verden ler, Van = vid syn = ger mel = lem Gra = ve;
 Syndens Træl ej Dy = bet ser; Dø = den dan = ser med sin Sla = ve;

Sjæ = len sig i Læn = ker glæ = der — Verden ler — men Je = sus græ = der!

1. Jesus græder — Verden ler,
 Vanvid synger mellem Grave;
 Syndens Træl ej Dybet ser;
 Døden danser med sin Slave;
 Sjælen sig i Lænker glæder —
 Verden ler — men Jesus græder!

2. Jesus græder. — Smelt, hvert Bryst!
 Vaagn, hver syndig Sjæl, som sover!
 Væv, o Verden, i din Lyst!
 Dig din Frelser græder over.
 Brister, brister, Mørkets Klæder!
 Smelt, hvert Hjærte! — Jesus græder.

98. Se, Krist for Synd're græd!

Se, Krist for Synd're græd! Og da vi er blandt dem, Lad

dy = best' An = gers = smer = tes Flod Fra D = et bry = de frem.

1. Se, Krist for Synd're græd!
 Og da vi er blandt dem,
 Lad dybest' Angersmertes Flod
 Fra Djet bryde frem.
 2. Guds Søn i Graad! det var
 For Engle underlig;

Forundre ogsaa dig, min Sjæl.
 Hans Taarer var for dig.
 3. Han græd, at ogsaa vi
 For Synd skal græde her;
 I Himlen blot er ingen Synd
 Og ingen Taarer mer.

Kristi Værk.

Kristi Lidelse.

99. Hvad! laa min Synd paa Jesus.

(Efter 53 i Gospel Hymns.)

Hvad! laa min Synd paa Je = sus, Guds el = ste = li = ge Søn?

Ja, det er e = vig Sand = hed, At han led Syn = dens Løn.

Hal = le = lu = ja! Hvil = ken Frel = ser! Han to'r mig hvid som Sne!

1. Hvad! Laa min Synd paa Jesus,
Guds elskelige Søn?

Ja, det er evig Sandhed,
At han led Syndens Lagt.

Kor:

||: Halleluja! Hvilken Frelser!
Han to'r mig hvid som Sne! :||

2. Ja, det er evig Sandhed,
At Gud har Synden lagt

Paa Jesus, som paa Korset
Har evig Frelse bragt.

3. Om jeg til Jesus bringer
Min Synd, mon Fred jeg faar? —
„Han led“ — ej du skal lide;
O, tro den Naade stor!

4. Tro Jesu Naab, som høres
I Himlen som paa Jord:
„Det er fuldbragt!“ O salig
Hver Sjæl, som dette tror.

100. Smertens Mand! hvad Navn at naa.

"Smertens Mand!" hvad Navn at naa For Guds Søn, som vil = de gaa,

Tab = te Synd're frelst at faa! Hal = le = lu = ja! hvil = ken Frel-ser!

1. „Smertens Mand!“ Hvad Navn at naa
 For Guds Søn, som vilde gaa,
 Tabte Synd're frelst at faa!
 Halleluja! hvilken Frelser!
 2. Skam og Spot han villig bar,
 I mit Sted fordømt han var;
 Med sit Blod han kjøbt mig har!
 Halleluja! hvilken Frelser!
 3. Faldne, skyldig dømt var vi,
 Guds Lam tog vor Synd paa sig;

Han os hjælp og gjorde fri!
 Halleluja! hvilken Frelser!
 4. Løftet op for Synd paa Jord,
 „Alt er fuldbragt!“ var hans Ord;
 Han med Sejr til Himlen for!
 Halleluja! hvilken Frelser!
 5. Naar han kommer atter her,
 Samler sine Frelste der,
 Da paany vor Sang det er:
 Halleluja! hvilken Frelser!

101. Dig, Jesu, være Lov og Pris.

Dig, Je = su, væ = re Lov og Pris, Du kom til Jor = den ned, Og

tog paa dig vor Syn = de-skyld Og Straf = fen der = for led. D

un = der = ba = re Kjer = lig = hed! Vær glad min Sjæl og

syng med Fryd Om saadan Kjerlighed.

1. Dig, Jesu, være Lov og Pris,
Du kom til Norden ned,
Eg tog paa dig vor Syndestyl
Eg Straffen derfor led.

Kor:

O underbare Kjerlighed!
Vær glad min Sjæl og syng med Fryd

Om saadan Kjerlighed.

2. Se Naadens Port han aabnet har
For hver en Syndertræl;
Nu Salighed han give vil
Til hver bedrovet Sjæl.

3. Vist er du uren i dig selv,
Din Synd er rød som Blod;
Men to'r du dig i Blodets Strøm,
Saa faar du Rensning god.

4. Kan jeg gaa sorgfuld mere? Nei
Jeg synge vil min Sang
Om Jesus, som vil hente mig
Til Himmelen en Gang.

102. Det Midnat er; en Stjerne stod.

(Efter 140 i Gospel Hymns.)

Det Midnat er; en Stjer-ne stod Paa O = je = bjer = get — dun = tel nu;

Den Smertens Mand, der sve = der Blod Og kæmper en = e i sin Gru.

1. Det Midnat er; en Stjerne stod
Paa Oliebjerget — dunkel nu;
Den Smertens Mand, der sve = der Blod
Og kæmper ene i sin Gru.

2. Det Midnat er; alene der
Vor Frelser angstes, beder; — se!
Hans Benner selv indsovet er,
Og agte ej hans Angst og Ve.

3. Det Midnat er; for andre skal
Han der sig vride i sit Blod,
Dog i sin dybe Hjærteval
Ej helt forladt af Gud han stod.

4. Det Midnat er; da stille lod
Ara Himmeldygets Sletter hid
Harmonisk Englesang saa sød,
Som Jesu Ve kan gjøre blid.

103. Aldrig under Himlens Bue.

Al - drig un - der Him - lens Bu - e Dg det hval - te Stjer - ne - tag
 Var der sli - g en Dom at sku - e I saa klar og ret - vis Sag.

U - den Skyld og alt Be - vis Døm - mes her til Livs For - lis

Ha n , som Sandhed er og Naa - de ; Det er U - rets mør - ke Gaa - de.

1. Aldrig under Himlens Bue
 Og det hvalte Stjernetag
 Var der sli - g en Dom at sku - e
 I saa klar og ret - vis Sag.
 Uden Skyld og alt Bevis
 Dømmes her til Livs Forlis
 Ha n , som Sandhed er og Naade
 Det er Urets mørke Gaade.

2. O min Gud, jeg bør ej dølge
 At min Synd, foruden Tal,
 No var med dig hen at følge
 Ind i Dommens Hus og Hal.

Mine Synder Dommen skrev,
 Og dig hen til Døden rev;
 Hvor jeg ser din Dom og Wunder,
 Ser jeg og mit Segl derunder.

3. Ikke vil jeg Haanden vafte,
 Jeg vil ej undskyldte mig,
 Men nedfætte mig i Afte,
 Græde, bede hjærtelig,
 At jeg for Guds Domstol maa
 Al min Tilflugt hos dig saa,
 Saa din Dom er mig en Naade,
 Og jeg bliver dømt i Naade!

104. Se, hvor nu Jesus træder.

Se, hvor nu Je = sus træ = der Hen til den Mor = der = stad,

End = og man ham be = re = der Et grunt, et blo = digt Bad.

1. Se, hvor nu Jesus træder
Hen til den Morderstad,
Endog man ham bereder
Et grunt, et blodigt Bad.

2. Endog hans Guddomsøje
Sit Fængsel, Kors og Rød
Forud kan skue nøje,
Ja, se den visse Død!

3. Dog vil han, fri i Sinde,
Mod sine Fjender gaa;
Han ved, han dem skal binde
Dg evig Sejer faa.

4. Her er han, som vil løse
Hver syndebunden Træl,
Her er han, som vil øse
Trøst i hver bange Sjel!

5. Her er han, som vil favne
Dig med sin Kjærlighed,
Her er han, som vil gavne
Dig med sin blodig' Sved.

6. Her er han, som vil bære
En Tornkrans for dig,
Her er han, som vil være
Din Drot evindeligt!

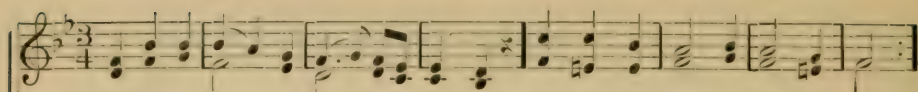
7. O Jesu, gid jeg kunde,
Som jeg saa gjerne vil,
Dig ære nogenlunde,
Hjælp du mig selv dertil!

8. Jeg gjerne mine Klæder
Vil for dig lægge ned,
Jeg med i Flokken træder,
Som er til Tak bered'.

9. Jeg bær' og mine Palmer
Til Herrens Konge frem,
Jeg synger mine Salmer,
O Jesu, hør du dem!

10. Bort Hosianna klinge!
O Jesu, frelses, gaa
Vor Død at undertvinge,
Dg hav saa evigt Tak!

105. Guds Søn jeg ser i Purpurklæder.

Guds Søn jeg ser i Pur-pur-klæ-der, Ein Kon-ge Ver-den kro-ne vil;
Men Spot er her den Her-res Hæ-der, Hvem Jord og Him-mel hø- rer til.

Den Kon-ge- dragt, ham Ver-den gav, Ind-vi-er ham til Kors, til Grav.

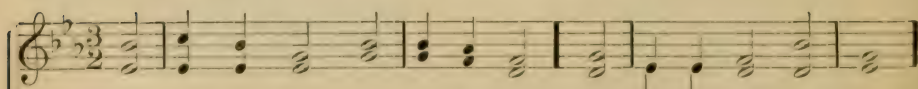
1. Guds Søn jeg ser i Purpurklæder,
Ein Konge Verden krone vil;
Men Spot er her den Herres Hæder,
Hvem Jord og Himmel hører til.
Den Kongedragt, ham Verden gav,
Indvier ham til Kors, til Grav.

2. Hans Blod paa Purpurkaaben rinder,
Hans Kongespjir er haanet Kor.
Hans Tinding Tjornens Gren omvinder,
Mens han for Verdens Frelse dor.
O Herre, mod din Tornekrans
Hvad er nu alle Kroners Glans?

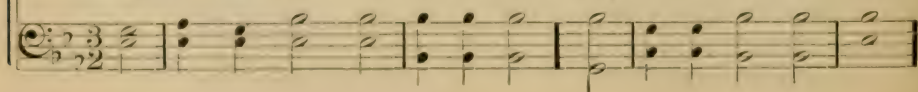
3. Alverdens Konger skal sig bøje
For Spiret i min Frelsers Haand;
For Mandens Konge i det Høje
Sig bøje skal hver salig Mand;
Højt over alle Stjerner Glans
Staar evig Herrens Tornekrans.

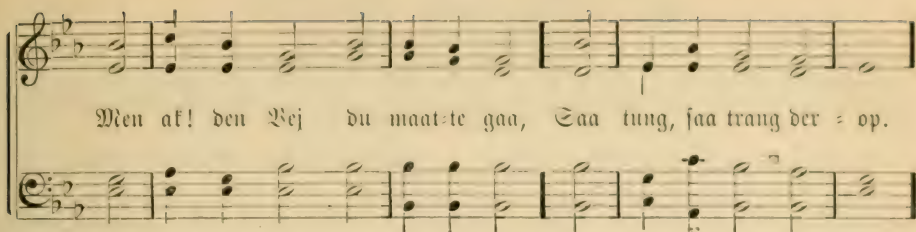
4. Min Frelser, jeg skal se din Gæde,
Hvor Engle om din Trone staa!
Skal jeg paa Nord dit Kors nu bære,
Skal til dit Golgatha jeg gaa,
Nedstyrtet Jorden under mig
I dybest' Grav — jeg følger dig!

106. Jeg ser dig, søde Lam, at staa.

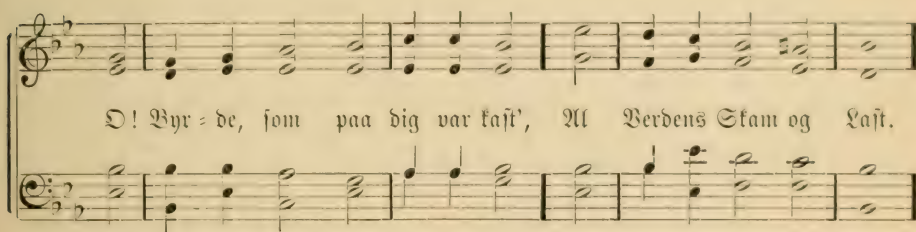

Jeg ser dig, sø-de Lam, at staa Paa Si-ons Bjer-ge-top,

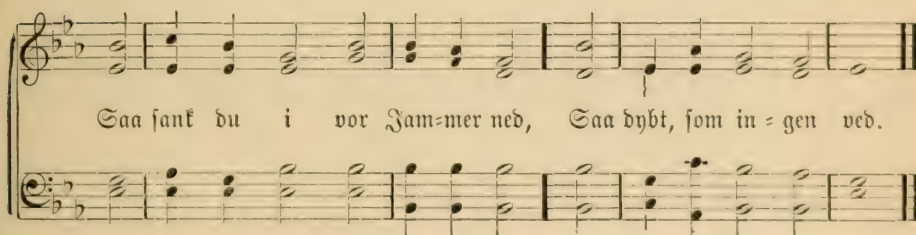

Men af! den Vej du maat-te gaa, Saa tung, saa trang der = op.

O! Byr = de, som paa dig var kast', Al Verdens Skam og Last.

Saa sank du i vor Jam=mer ned, Saa dybt, som in = gen ved.

1. Jeg ser dig, søde Lam, at staa
 Paa Sions Bjergetop.
 Men af! den Vej du maatte gaa,
 Saa tung, saa trang derop.
 O! Byrde, som paa dig var kast',
 Al Verdens Skam og Last.
 Saa sank du i vor Jammer ned
 Saa dybt, som ingen ved.

2. Afskyldig' Lam! saa ynkelig
 Du vilde ofres hen.
 Din Kjærlighed har bundet dig,
 At faa os løst igjen.
 Du led og sled vor Fængsels Baand
 Med naglet Fod og Haand.
 Du gif som Løve af din Grav,
 Vor Død du plyndred' af.

3. Tolv Gang tolv Tusind har i Javn
 Enhver sin Harpe spændt.
 I Bænden Lammets Faders Navn
 Gjor al den Slægt bekendt.
 Det gaar som stærke Bændes Lyd,
 Naar de slaa an i Fryd.
 Guds Lam, som vandt os Paradis,
 Dig ste Lov, Tak og Pris.

4. Tak, Fader! at du var saa god
 Mod Adams faldne Kjon;
 Og os til Frelse ofre lod
 Din den enbaarne Søn,
 Dig prise nu hvert Aandedrag,
 Hvert Puls- og Hjerteslag.
 Ja, Lam! for al den Del du led,
 Hav Tak i Evighed.

107. Klemte Hjærte, fæst dit Øje.

Klem-te Hjar-te, fæst dit Øj-e Paa Guds Lam, som Synden bar,

Som for-lob sin Him-mel-Høj-hed! Se! for dig det saa-ret var.

Saa du no-gen saa-dan Smer-te? Saa du no-gen saa-dan Nød?

Se, Guds Lam, be-klem-te Hjar-te! Frel-se fly-der fra dets Død.

1. Klemte Hjærte, fæst dit Øje
Paa Guds Lam, som Synden bar,
Som forlod sin Himmel-Højhed;
Se! for dig det saaret var.
Saa du nogen saadan Smerte?
Saa du nogen saadan Nød?
Se, Guds Lam, beklemte Hjærte!
Frelse flyder fra dets Død.

2. Se Guds Lam, se, hvor det plages,
Angstes, beder, sveder Blod!
Straffens Byrde paa det lagdes;
Klemte Hjærte, sat kun Nød!

Saa du Kjærlighed vel saadan?
Dette led Guds Søn for dig;
Vær Forsmædelse, gaa med ham
Hen paa Korsjets trange Sti.

3. Se Guds Lam, beklemte Hjærte!
Følg til Golgatha og se,
Hvoraf denne grumme Smerte,
Hvorfor al den Spot og Spe,
Hvem har Skylden, du maa spare,
Hvorfor dør Guds kjære Søn?
Var det ej for dig at spare,
Frelse dig fra Syndens Løn?

108. Ej gjør alt Offerblod.

Ej gjør alt Of = fer = blod, Paa jø = dist Al = ter bragt, Sam =
vit = tig = he = den ren og god, Det ej der = til har Magt.

1. Ej gjør alt Offerblod,
Paa jødist Alter bragt,
Samvittigheden ren og god,
Det ej dertil har Magt.

2. Men Kristus, det Guds Lam,
Et bedre Offer v'rr;
Han borttog al vor Synd og Skam,
Hans Blod os renset har.

3. Tro lægger Haanden paa
Dit Hoved, Offerlam.
Vi angerfulde for ham staa,
Tilstaar vor Synd for ham.

4. Min Sjæl ser op til dig,
Som hele Byrden bar,
Guds Lam, paa Korsets Træ for mig;
Min hele Skyld der var.

109. For mig forvist Guds Lam saa kjær.

For mig for = vist Guds Lam saa kjær Sin Fa = ders Bre = de bar.
Jeg ser hans Hænder, og han der Mit Navn ind = gra = vet har.

1. For mig forvist Guds Lam saa kjær
Sin Faders Brede bar.
Jeg ser hans Hænder, og han der
Mit Navn indgravet har.
2. Hans Blod, det flyder fra hans Saar
Som Purpurstrømme ned,

Dg i hver Draabe skrevet staar,
At Gud er Kjærlighed.

3. Dg fra al Synd min Frelsers Blod
Formaar at rense vel.
De Hænder, han fastnagle lod,
Til Himlen bær' min Sjæl.

110. Under Jesu Kors vil jeg nedknele.

Un = der Je = su Kors vil jeg ned = kne = le, Der skal paa Guds
Sjæ = len fast med Tro = ens Blik = ke dvæ = le, Kvæ = ges ved at

Mar = ter = lam } Jeg vil se, hvor Di = ne = ne de
sku = e ham.

bri = ste, De = res Glans alt mer' og me = re mi = ste,

Se hans Hjertes dy = be Saar, Hvor = af Vand og Blod ud = gaar.

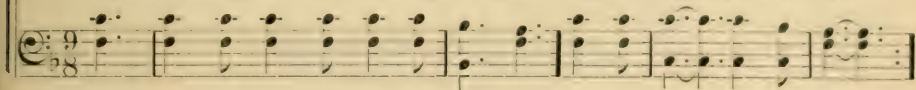
1. Under Jesu Kors vil jeg nedknele,
Der skal paa Guds Marterlam
Sjælen fast med Troens Blikke dvæle,
Kvæges ved at skue ham.
Jeg vil se, hvor Dinene de briste,
Deres Glans alt mer' og mere miste,
Se hans Hjertes dybe Saar,
Hvoraf Vand og Blod udgaar.

2. Dødsblik, som mit Hjerte gjennemstjærer,
Følg mig, hvor jeg gaar og staar!
Du mig trøster, styrker, fryder, laver,
Nabuer, læger Hjertets Saar.
Jesu Blod og hvad han maatte lide,
Jesu Død og gjennemstukne Side,
Jesu sidste Hvilested
Giver mig i Graven Fred.

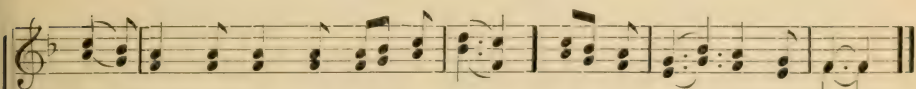
111. Ved Jesu Blod og Død og Trængsel.

Ved Je = su Blod og Død og Trængsel Er nu vi, er nu vi
Fra Synd og Dom og e = vigt Fæng-sel Kjøbte fri, kjøb = te fri.

Han kjær-lig kal-der Synd're her Til Naa-de = sto-len kom-me nær ;

Hvor her = ligt det = te Ord dog er : Naa-den fri, Naa-den fri.

1. Ved Jesu Blod og Død og Trængsel

Er nu vi, er nu vi
Fra Synd og Dom og evigt Fængsel
Kjøbte fri, kjøbte fri.

Han kjærlig kalder Synd're her
Til Naadestolen komme nær ;
Hvor herligt dette Ord dog er :
Naaden fri, Naaden fri.

2. Han frelste mig af Syndefsnaren,
Jeg var i, jeg var i,
Og som en Brand mig rev af Faren ;
Naaden fri, Naaden fri.

Han frelse vil enhver, som tror,
Min Præst, Profet og Konge stor ;
Nu synges frydefuldt paa Jord :
Naaden fri, Naaden fri,

3. Min trætte Sjæl sødt vederkvæger

Naaden fri, Naaden fri ;
Mig, Saarede, han kjærligt læger
Og gjør fri, og gjør fri.

Stor er Betsignelsen, jeg faar,
Mens jeg igjennem Døt'nen gaar ;
Med Hjærtensfryd jeg nu forstaar :
Naaden fri, Naaden fri.

4. Jeg onsker i mit Liv bevise,
Naaden fri, Naaden fri,
Og selv i Dødens Stund at prise
Naaden fri, Naaden fri.

Naar endt er Dødens Kamp og Strid,
Naar jeg bær' Sejersdragten hvid,
Jeg synger da til evig Tid :
Naaden fri, Naaden fri.

112. Der er en Kilde fyldt med Blod.

Der er en Kil-de fyldt med Blod, Som flød fra Je = su Saar; Og

Synd're, to't i den-ne Flød, Fuldkommen Renhed faar. Fuldkommen Renhed faar.

1. Der er en Kilde fyldt med Blod,
Som flød fra Jesu Saar;
Og Synd're, to't i denne Flød,
||: Fuldkommen Renhed faar. :||

2. Se Noveren paa Korset sandt
Den Kilde, om end sent;
Der faar og jeg, skjønt slet som han,
||: Samvittigheden ren. :||

3. O, Jesu Krist, dit Blod hos Gud
Det samme end formaar,
Indtil dit Folk, din kjære Brud,
||: Til Bryllupsfesten gaar. :||

4. Da først ved Tro'?: jeg fandt den Flød,
Som fra din Side flød;
Jeg priste Raaden i dit Blod
||: Og vil det til mir Død. :||

113. O syng om det Blod, som paa Golgatha flød.

(Efter 46 i Gospel Hymns, med Kor.)

O syng om det Blod, som paa Gol = ga = tha - flød, Der aab = ned' os

Ud = gang til Him = me = len sød, For = so = net er Gud, og han

er ik = ke vred; Det Syn-den ud = slet = ter og skjan-ker os Fred.

1. D syng om det Blod, som paa Golgatha
flod,

2. D syng om det Blod, som kun ene for-
maar

Der aabned' os Afgang til Himmelen sød,
Forsonet er Gud, og han er ikke vred;
Det Synden udslætter og sfterker os Fred.

At reise fra Synden og læge de Saar,
Der voldte os Smerte, og hvoraf vi led,
Til Blodet os lagte, og da fandt vi Fred.

Kor:

D syng nu om Kristi Blod,
Syng nu om Kristi Blod,
Syng nu om Kristi Blods
Rejsende Kraft!

3. Det hellige Blod er en rejsende Blod,
Lig Gileads Balsom saa yndig og god;
Det er for mit Hjærte en lægende Saft,
Jeg føler, det har en forunderlig Kraft.

114. Jeg hører Jesu Ord.

(Efter 35 i Gospel Hymns.)

Jeg hø = rer Je = su Ord: Din Kraft den rin = ge er; Mit
Barn, paa mig blot tro, Af mig din Hjælp begjær. Je = sus har be = talt,
Alt jeg skyl = der ham; Sjælen, syndig, blodigrod, Han va = sted' hvid som Sne.

1. Jeg hører Jesu Ord:
Din Kraft den ringe er;
Mit Barn, paa mig blot tro,
Af mig din Hjælp begjær.

3. I mig er intet godt,
Som Naade fordre kan,
Jeg vil min Kjortel to
I Blodet af Guds Lam.

Kor:

Jesus har betalt,
Det jeg skylder ham;
Sjælen, syndig, blodigrod,
Han vasket' hvid som Sne.

4. Naar fra min Døds seng da
Min løste Aand skal fly,
Mit: „Jesus har betalt!“
Skal bryde gennem Sky.

2. O Herre, jeg nu ser,
Hvad Kraften din formaar;
Stenhjærtet knust nu er,
Spedalsk helbredet staar.

5. Og naar for Tronen jeg
Fuldkommen staar engang,
Jeg lægger Kronen ned
Til Herre for Guds Lam.

115. Forløsningen er vundet ved Jesu Kristi Blod.

For = løs = nin = gen er vun = det ved Je = su kri = sti Blod, Dg
 Hvi har jeg gaa = et ængst'lig? Min Sag den er jo god, Dg

Fred med Gud paa sit = ker Grund er slut = tet. } At, Da = gen er nu
 Mel = lem = væg = gen er jo alt ned = bræk = fet.

kom = men, og Nat = ten er for = bi. Dg Fæng = slet er jo fan = get, hver

Fan = ge kan bli' fri. Se, Fi = end = ska = bet er alt ble = ven dø = det.

1. Forløsningen er vundet ved Jesu Kristi Blod,
 Dg Fred med Gud paa sikker Grund er sluttet.
 Hvi har jeg gaaet ængst'lig? Min Sag den er jo god,
 Dg Mellemvæggen er jo alt nedbrækket.
 At, Dagen er nu kommen, og Ratten er forbi.
 Dg Fængslet er jo fanget, hver Fange kan bli' fri.
 Se, Fiendskabet er alt bleven dødet.

2. Saa blev mig aabenbaret, at jeg har Barneret;
 Thi Gud med mig i Kristo er forsonet.
 Dg jeg, som gik og sørged' og fattede ej det,
 At jeg for Dommen stulde bli' forstaaet;
 Jeg, som udi min Bedring, min Anger og min Tro,
 Min Lydighed, min Fromhed ej nogen Tid fandt No,
 Jeg allerede er i Kristo salig.

3. Er Gaven alt mig givet, da ikke jeg det er,
Som den forhverve skal med Svøb og Møje.
Har du, o Gud, i Sønnen mig allerede kjær,
Som Barn jeg arver Riget i det Høje.
Og er du alt mig naadig, da kommer jeg for sent,
Jeg, som saa trælleagtig har tjent dig her og ment,
At du tilsidst saa skulde bli' mig naadig.

4. Man tjener vel for Daglon, men ej for Arven rig,
Og arve er dog andet end forhverve.
Er jeg i dig fuldkommen, maa ej den mindste Flig
Af gammelt Løj min nye Dragt forderve.
Du ene er retfærdig; al min Retfærdighed
Er uren og besmittet, som du, o Herre ved;
Hvad skal min Uretfærdighed da være!

5. Saa bliver jeg ej salig, først naar en Gang jeg dør,
I Jesu er jeg salig alt i Tiden.
Er Fjendskabet dødet, jeg frygte jo ej bør;
Det, som er dødt, kan ikke skade siden.
Er Skylden alt udslettet i Jesu dyre Blod,
Da er den Haandskrift borte, som mig i Vejen stod;
Hvo kan mig da med nogen Ret fordømme?

Kristi Død.

116. Jeg ser dit Hoved bøjet ned.

The image shows a musical score for the hymn 'Jeg ser dit Hoved bøjet ned.' It consists of two systems of music. Each system has a vocal line (treble clef) and a piano accompaniment line (bass clef). The key signature is one flat (B-flat), and the time signature is 3/4. The lyrics are written below the vocal line.

Jeg ser dit Ho = ved høj = et ned — Af død min Frel-ser er
 For mig, for mig! O sa = lig Fred Mit Hjer = te fyl = der her!

1. Jeg ser dit Hoved bøjet ned —
Af død min Frelser er
For mig, for mig! O salig Fred
Mit Hjærte fylder her!
2. „Det er fuldbragt!“ O hvilken Lyd!
Ved den min Synd forsvandt.
Min Synd udslettet — hvilken Fryd!
Et evigt Liv jeg fandt.

3. Saalange jeg skal være her,
Jeg Kristo leve vil;
Jeg er nu ej min egen mer,
Men ham jeg hører til.
4. Mit Hjærte ingen anden faar;
Her er saa stærkt et Vaand;
Mit Raadevalg jo skrevet staar
Med Blod i Jesu Haand.

117. Det Hjærte brast, som Himlens Rige.

Det Hjer = te brast, som Him = lens Ri = ge Ind =

slut = ted' dybt i sa = lig Fæd; Det gjem = te den u = en = de =

li = ge, Den græn = se = lø = se Kjer = lig = hed; Det Jor = den

bandt til Him = len fast: Min Frel = sers sto = re Hjer = te brast!

1. Det Hjærte brast, som Himlens Rige

Indsluttet' dybt i salig Fæd;
 Det gjemte den uendelige,
 Den grænseløse Kjærlighed;
 Det Jorden bandt til Himlen fast:
 Min Frelser's store Hjærte brast!

2. Sorg, Jord, O Himlens Engle, græder!
 I Dag er Verdens Lys udslukket;
 En Gravfang, Jord og Himmel, kvæder!
 Guds store Son har Djet lukt.
 Hans Djes Lys bandt Mørket fast:
 Alverdens store Dje brast.

3. I Dødens Skyggers Land jeg bygger
 Mit Haab, min Frelser gif herfra.
 Mig Verdens Syndenat omfugger,
 Det tordner over Golgatha.
 Min Frelser sidste Ord har sagt.
 Hans Aand henfor. Det er fuldbragt!

4. Paa Dødens Træ han naglet hænger,
 Som bar alt Liv i hellig Haand;
 Hans Dødsfulk Verden gjennemtrænger,
 Det staber Liv, fremkalder Aand!
 Gif Dødens Fyrste Sejer faar,
 Det Suk ham gav sit Banesaar.

118. Omme Taarer, Hjærtetoner.

Om = me Taa = rer, Hjør = te = to = ner, Be = mod = blan = det Glæ = des = røst
 Df = rer jeg dig, min For = so = ner, Kil = den min til e = vig Trøst!

G = gen = fjær = lig! hør og skjælv! Han op = of = re = de sig selv!

Haar = de Hjør = ter, vor = der blø = de! Af Med = li = den = hed han dø = de.

1. Omme Taarer, Hjærtetoner,
 Bemodblandet Glædesrøst
 Df rer jeg dig, min Forsoner,
 Kilden min til evig Trøst!
 Egentfjærlig! hør og skjælv!
 Han opofrede sig selv!
 Haarde Hjærter, vorder bløde!
 Af Medlidenhed han døde.

2. Her er det en Lyst at græde,
 Thi her mødes Gud og Mand,
 Strid og Sejer, Sorg og Glæde,
 Liv og Død i Støvet Land!

Med min Frelser's Dje lukt
 Synes Lyset for mig slukt;
 Klar dog straal'er i det Hoje
 Naadesolen fra hans Dje!

3. Gys'e maa jeg, naar jeg tænker
 Paa min velforskyldte Løn,
 Paa de grumme Dødens Lænker,
 Sprængte for mig af Guds Søn;
 Tænker paa, at uden ham
 Skulde Mørkets Fyrste gram,
 Kjempestærk ved Støvet's Brode,
 Hele Jorderig lagt øde!

119. O min Jesus, gid jeg kunde.

O min Jesu, gid jeg kunde,
 Jesu, gid jeg kunde dog
 Dø med samme Ord i Munde,
 Hvormed du din Afsked tog!

Bøj, o bøj dit Hoved ned
 Til min Dødstamp med din Fæd,
 At dit Blik min Sjæl kan fryde,
 Naar jeg skal mit Liv udgyde!

120. Skriv dig, Jesu! paa mit Hjærte.

Skriv dig, Jesu! paa mit Hjærte,
 O min Konge og min Gud!
 At ej Bøllyst eller Smerte
 Dig formaar at flette ud;

Denne Indskrift paa mig sæt:
 Jesu Krist af Nazaret,
 Den Korsfæstede, min Fre
 Og min Salighed skal være!

121. Lammets rosenrøde Kinder.

Lam-mets ro = sen = rø = de Kin-der, Lam-mets ble = ge, kol = de Mund,

Hjær = tet mer med ham for = bin = der, Sjæ = len var-mer og gjør sund.

1. Lammets rosenrøde Kinder,
Lammets blege kolde Mund,
Hjærtet mer med ham forbinder,
Sjælen varmer og gjør sund.
2. Se, hvor mildt vor Brudgom hænger
Lorster efter Syndere,
Skule alle dem, som trænger,
Vil hos sig i Bunderne.
3. Gjør mig til et Barn af Raade,
Som alene ser paa dig!

Dg af dig sig lader raade,
Elsker Lammet inderlig.

4. Tænk og paa den lille Skare,
Som ved Blod beseglet gaar!
Lam! du mig med dem bevare
I din Sides blodig' Saar!

5. Styrk de Svage; lad de Mætte
Blive trængende til dig!
Lad ej Stridsmænd blive trætte,
Prise Blodet idelig.

122. Syng højt, min Sjæl, om Jesu Død.

Syng højt, min Sjæl, om Je = su Død, Han faldt ej se = er = los;

Thi hans „Fuldbragt!“ saa mag-tigt lod, At Hel-ved' skjalv og gjøs.

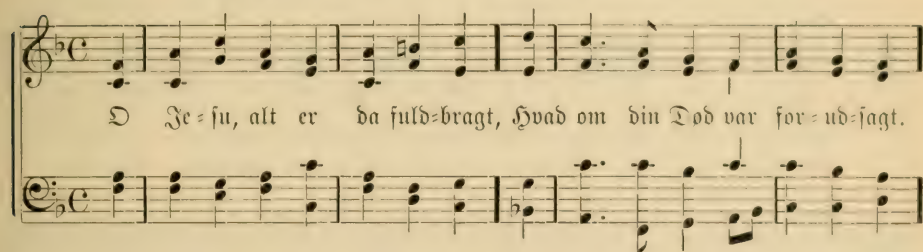
1. Syng højt, min Sjæl, om Jesu Død,
Han faldt ej sejerløs;
Ehi hans „Fuldbragt!“ saa mægtigt løb,
At Helved' skjalv og gjøs.

2. Det Kors, der rødmer af hans Blod,
Som vidste ej af Evig,
En Trappe er til Tronens Fod
Som staar uroffelrig.

3. Syng højt, Guds Folk, det er fuldbragt,
Min Frelser Sejer vandt!
Al Verden ham er underlagt,
Hvis Blod paa Korset randt!

4. For Jesu Navn hans Kjender sty
Dg styrte for hans Sværd,
Mens Kronen vinker over Eky
Den Mindste, ham har tjær.

123. O Jesu, alt er da fuldbragt.

O Je = su, alt er da fuld = bragt, Hvad om din Død var for = ud = sagt.

Alt, hvad Pro = fe = ter ha = ve spaaet, Nu sin Fuld = kom = mel = se har naat.

1. O Jesu, alt er da fuldbragt,
Hvad om din Død var forudsagt,
Alt, hvad Profeter have spaaet,
Nu sin Fuldkommelse har naat.

2. Din Fader villig du adlød
Til Døden, ja til Korsets Død;
Dit Blod et Dffer bragte Gud,
Som sletter Synd og Sorrig ud.

3. Nu Døden har dit Dje luft,
Din Mund er taus, dit Liv udsluft;
Men i din Død er Liv for os —
Saa glad vi byde Døden Trods.

4. Os Graven synes mørk og kold,
Men det vort Haab ej dræbe skal.

Min Jesus jeg i Graven ser,
Dg frygter ej dens Mørke mer.

5. Tak være dig, o Frelser kjær,
Du, som for os begravet er!
Tak, at fra Gravens mørke Port
Du jaged' Rattens Stygger bort!

6. Du, som befejred' Dødens Magt,
Dngi'er min Grav med Englevagt,
Dg medens Støvet hviler sig,
Har Sjælen Fryd og Fred i dig.

7. Men som af Graven ud du gaar,
Jeg og en Gang med dig opstaar,
Dg Kjødet stal med Manden da
Højt synge sit Halleluja!

124. Jesus, hold mig nær dit Kors.

Je = sus, hold mig nær dit Kors; Der en her = lig Kil = de,

Læ = gen = de og frit til hver, Fly = der aar = le, sil = de.
Til min ju = bel = fuld = te Sjæl Hift skal Kro = nen bære.

FINE.

Kor = set blot, Kor = set blot, E = vig er min G = re,

D. S.

1. Jesus, hold mig nær dit Kors;
Der en herlig Kilde,
Lægende og frit til hver,
Flyder aarle, silde.

Kor:

Korset blot, Korset blot,
Ewig er min Gæde,
Til min jubelsyldte Sjæl
Hift skal Kronen bære.

2. Nær ved Korset, angerfuld,
Naaden mig opledte,

Morgenstjernens Straaleglans
Der med Lys mig klædte.

3. Nær ved Korset! Lad mig se,
Hvad for mig der skete;
I dets Skygge, Jesus, du
Altid mig omsvede.

4. Nær ved Korset venter jeg,
Baager, haaber, hviler,
Indtil frydefuld jeg til
Jesu Møde iler.

125. Her under Korset ene.

Her un = der Kor = set e = ne Mit Bo jeg fin = de kan, En

Klip = pe, høj og skyg = ge = fuld, I det = te tør = re Land, Et

ro = ligt Hjem i Døf = nen her, En Hvi = le paa min Vej Fra

Da = gens He = de, So = lens Stik, Her Byr = den tryk = ker ej

1. Her under Korset ene
 Mit Bo jeg finde kan,
 En Klippe, høj og skyggefuld,
 I dette tørre Land,
 Et roligt Hjem i Døf'nen her,
 En Hvile paa min Vej
 Fra Dagens Hebe, Solens Stik,
 Her Byrden trykker ej.

2. O, Skjul, saa hjært og sikkert,
 O, Tilflugt, prøvet godt.
 O, Hvileplads, hvor Kjærlighed
 Og Retfærd mødes blot;

Som til hin Guds Mand jordum var
 I Drømme vist saa nær,
 Jeg synes, Jesu Kors for mig
 En Himmelstige er.

3. Paa Korset jeg i Anden
 Lidt stuer Een for mig,
 Som der i Dødstamps Kval og Ve
 Har lidt saa skrækkelig;
 Mit slagne Hjærte, taarefuldt,
 To Und're ser og ved:
 Hans store, dybe Kjærlighed
 Og min Uværdighed.

126. Kristi Kors, min Ros og Vinding.

Kri = sti Kors, min Ros og Vinding, Klip = pe = bjer = gets Fæsthed har ;

Straa-le-kran = sen om dens Vin-ding Er ved Skriftens Lys saa klar.

1. Kristi Kors, min Ros og Vinding,
Klippebjergets Fæsthed har ;
Straalekransen om dens Vinding
Er ved Skriftens Lys saa klar.
2. Naar mig Livets Sorger nage,
Haab vil svinde, Frygt har Magt ;
Storm kan Korset ej borttage,
Det staar fast, og Fred er bragt.

3. Naar Guds Naades Sollys mærker
Glæden med sit Lys Etjar,
Korsets Gjenstien det fortaerker,
Hver en Stygge borte er.
4. Selve Smerten er blot Naade,
Naar kun Korsets Lys den naar.
Det gi'er Fred foruden Naade,
Fryd, som aldrig Ende faar.

Kristi Opstandelse.

127. Som den gyldne Sol frembryder.

Som den gyld = ne Sol frem = bry = der Gjen = nem den ful = for = te Sky,
Dg sin Straa = le = glans ud = sky = der, Saa at Mulm og Mør = te fly,

Saa min Je: sus af sin Grav Og det dy: be Dø:dens Hav, Op:

stod sej: er: rig af Dø: de, Det var Paa: ste: Mor: gen: ro: de.

1. Som den gylbne Sol frembryder
Gjennem den kulforte Sky,
Dg sin Straaleglans udstyder,
Saa at Mulm og Mørke fly,
Saa min Jesus af sin Grav
Dg det dybe Dødens Hav
Opstod sejerrig af Døbe,
Det var Paa:ste-Morgenrøde.

2. Tak, o store Sejerherre,
Tak, o Livsens Himmelhelt,
At du ej lod dig indspærre
I det helvedsmørke Telt,
Tak, fordi at du opstod
Dg fik Døden under Fod,
Ingen Tunge kan den Glæde
Med tilbørlig Lov udkvæde!

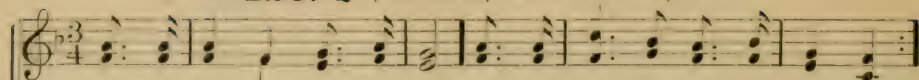
3. Dybt jeg føler i mit Hjærte,
At min Sjæl har Trøst deraf,
Som kan lindre al min Smerte,
Naar jeg mindes kun din Grav,

Dg betænk, at du laa
Udi Dødens mørke Braa,
Dg stod op med Kraft og Gæde,
Hvad kan større Glæde være?

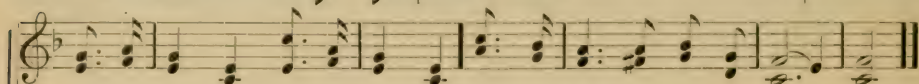
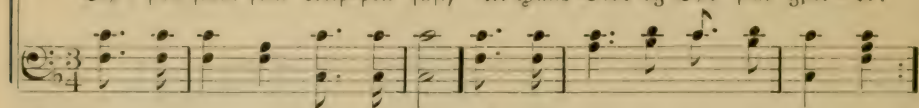
4. Du til Livet mig skal vække,
Det er din Opvejsnings Kraft!
Lad kun Jorden mig bedække,
Orme tære al min Saft,
Ild og Vand oplugte mig,
Jeg dør i den Tro til dig,
At jeg skal til Liv opstaa
Ud af Dødens grumme Lande.

5. Spøde Jesu, giv mig Raade
Ved din gode Helligaand,
At jeg saa min Gang kan raade
Dg vejledes ved din Haand,
At jeg ej skal falde hen
Udi Dødens Svælg igjen,
Hvoraf du mig en Gang rykte,
Da du Døden undertrykte!

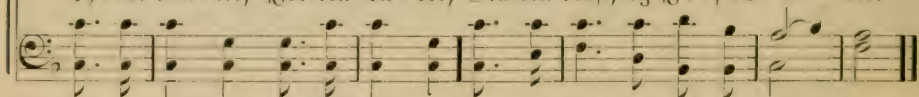
128. Jesus lever, Graven brast.

Je = sus le = ver, Gra = ven brast, Han stod op med Gud = doms = væl = de!
 Trø = sten staar som Klip = pen fast, At Hans Blod og Død skal gjæl = de!

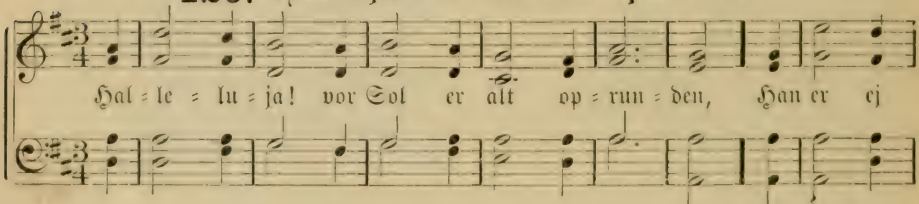
Ly = net blin = ker, Jor = den bæ = ver, Gra = ven brast, og Je = sus le = ver.

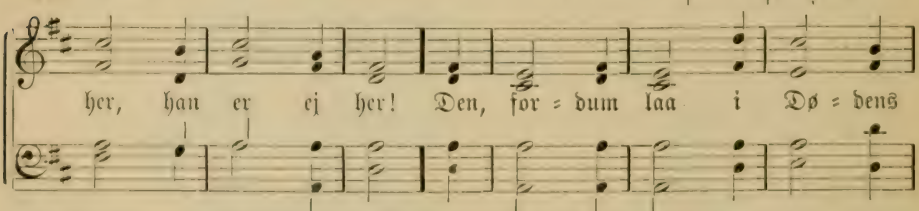
1. Je = sus lever, Graven brast,
 Han stod op med Guddomsvalde!
 Trøsten staar som Klippen fast,
 At hans Blod og Død skal gjælde!
 Lynet blinker, Jorden bæver,
 Graven brast, og Je = sus lever!

2. Jeg har vundet, Je = sus vandt,
 Døden veg for Livets Sejer,
 Lyset Mørkets fyrste bandt,
 Frihed jeg ved Je = sus ejer.
 Aaben har jeg Himlen fundet,
 Je = sus vandt, og jeg har vundet.

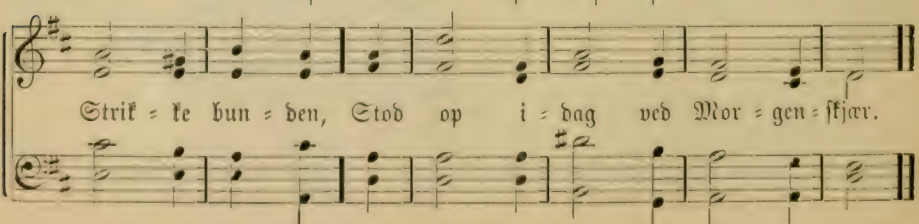
129. Halleluja! vor Sol er alt oprunden.

Hal = le = lu = ja! vor Sol er alt op = run = den, Han er ej

her, han er ej her! Den, for = dum laa i Dø = dens

Strik = ke bun = den, Etod op i = dag ved Mor = gen = sfjar.

1. Halleluja! vor Sol er alt oprunden,
Han er ej her, han er ej her!
Den, forðum laa i Dødens Strikke bunden,
Stod op idag ved Morgenstjær.
2. Han er opstanden, mærk du sorte Rige,
Om du end blev engang saa vred,
Dog maa du for vor stærke Fyrste vige;
Kun fort, kun fort af Tronen ned.
3. O Død! hvor er din Braad? Du fæle
Grube,
Hvor blev din Sejv i Lammets Krig?
Han har oplugt dig i sin Lovestrube,
Dg staar paa Pladsen sejerrig.
4. Han er opstanden! mærker og det samme,
Som Kristus har til Døde bragt!
Her staa I nu med eders List til Skamme,
Hvor blev det af dem, som holdt Raagt?
5. Han er oprejst, o, mærker det, I Svage,
Som bange her i Verden gaa!
Gud er tilfreds med Jesu Korsets Plage,
At Synden intet kan formaa.
6. Halleluja! vor Sol er alt oprunden,
Han er ej her! han gif herfra;
Han er ej mer i Dødens Strikke bunden,
Halleluja! vi Sejv har.

130. Frelseren lever.

Frel = se = ven le = ver! hvad Ræd = sel for = maar nu at skræk = te } Hør dog det
Men = ne = ske = hjær = tet, som Kjær = ligheds = vin = ger be = dæk = te? }

Ord: Trøst har nu hver den, som tror; Hel = ved' den Trøst kan ej svæk = te.

1. Frelseren lever! hvad Rædsel formaar nu at skrække
Menneskehjærtet, som Kjærlighedsvinger bedække?
Hør dog det Ord:
Trøst har nu hver den, som tror;
Helved' den Trøst kan ej svække.
2. Frelseren lever! hvad Magt kan det Hjærte betvinge,
Som sig opløster paa Troens den hellige Binge?
Er jeg i Kval,
Staar jeg i Taavernes Dal, —
Højt dog min Hymne skal klinge.
3. Frelseren lever! hvad frygter nu Sjælen den Pine
Hvori den Døende stedes med smertelig Mine?
Lys er min Vej,
Naaden mig siger, at ej
Frelseren viger fra sine.

131. Den Dag i Dag er himmelsk blid.

Den Dag i Dag er himmelsk blid For dem, som kjen-de Naadens Tid,
 Ved Je-su aab-ne Grav vi se, At al-le Him-le til os le

Dg Syndens Jammer fin-de. } Den Dag vor Sag Dg G-len-de
 Dg Sej-ers-kran-se bin-de! }

Sik en En-de, Da vor sø-de Je-sus, han stod op fra Dø-de.

1. Den Dag i Dag er himmelsk blid
 For dem, som kjende Naadens Tid,
 Dg Syndens Jammer finde.
 Ved Jesu aabne Grav vi se,
 At alle Himle til os le
 Dg Sejerskranje binde!
 Den Dag vor Sag
 Dg Glænde sik en Ende, —
 Da vor søde
 Jesus, han stod op fra Døde.

2. Han er opstanden, det er stort!
 Dg dermed er en Ende gjort
 Paa al min Ve og Jammer;
 Han er opstanden, det er nok —
 Min Grav, som var en Fangeblot,

Er nu et Brudekammer.
 Al Spe, Suf, Ve,
 Dødens Jagter jeg foragter;
 Gravens Hvile
 Synes til mig nu at smile.

3. Nu er her Vej til Livets Land,
 Op alle, følger, hvad I kan,
 For Frelser og vort Hoved!
 Han er opstanden! dette Ord
 Skal raabes højt paa denne Jord,
 Han være evig lovet!
 Vær glad Guds Stad!
 Alle Tunger, raaber, sjunger
 Mod hinanden:
 Jesus er, han er opstanden!

132. Han er opstanden. — Herren brød.

Han er opstanden. — Herren brød
 Dit Segl, o Grav! din Braad, o Død!
 Dit Spir, du Morkets Rige!
 I Syndens Grav min Sjæl var lagt;
 Med Herren fra de Døde vakt

Den skal til Liv opstige!
 Herren sprænger
 Alle Grave; ej sin Slave
 Døden binder. —
 Stor er Gravens Overvinder!

Kristi Himmelfart.

133. Min Frelsermand nu bort fra Jorden drager.

Min Frel = ser-mand nu bort fra Jor = den dra-ger, Sig sæt-ter ved Gud

Fa-ders høj-re Haand; Thi dra = ges jeg ved Kjær-lig = hedens Vaand Tid,

hvor han er; kun Je = sus mig be = ha = ger. Jeg er, da han er

bor = te, frem = med her; Med ham, min Skat, mit alt i Him-len er.

1. Min Frelsermand nu bort fra Jorden drager,
 Sig sætter ved Gud Faders højre Haand;
 Thi drages jeg ved Kjærlighedens Vaand
 Tid, hvor han er; kun Jesus mig behager.
 Jeg er, da han er borte, fremmed her;
 Med ham, min Skat, mit alt i Himlen er.

2. Imens jeg her en Pilgrim skal være,
 Jeg efter dig, min Frelser, græde maa;
 Men giv du mig, i dine Fjød at gaa,

Af dig Sagtmodighed og Taal at lære
 Og stadig tro, at du end hos mig er,
 Ulynlig vel, men dog for Hjærtet nær.

3. Jeg efter dig vil se, mens du opfater,
 Vil stue Vejen til mit kjære Hjem,
 Og raabe: „Jesus Kristus, mig ej glem!“
 Og trøste mig, at længe det ej varer,
 Før jeg dig, som du er, i Hjemmet ser,
 Og aldrig da fra dig skal stilles mer.

134. Til Himlen for den Verdens Drot.

Til Him-len for den Ver-sens Drot, Den Ver-sens Drot, Som

gjor-de alt paa Jor-den godt. Hal-le-lu=ja! Hal-le-lu=ja!

1. Til Himlen for den Verdens Drot,
Den Verdens Drot,
Som gjorde alt paa Jorden godt.
Halleluja! Halleluja!

2. Hvad er hans Navn, den Rjæmpe skjon,
Den Rjæmpe skjon?
Det Jesus er, Marias Søn.
Halleluja! Halleluja!

3. Nu er opfyldt Kong Davids Sang,
Kong Davids Sang,
Hans Søn til Tronen sig opsvang.
Halleluja! Halleluja!

4. Han ved Gud Faders højre Haand,
Guds Højre Haand,
Tilsender os sin Helligaand.
Halleluja! Halleluja!

5. Guds Engle stige op og ned,
Ja, op og ned,
Med Folkets Sang og Kongens Fred.
Halleluja! Halleluja!

6. I Morgen kommer han paany,
Ja, han paany,
Med Straalekrans paa Himlens Sky.
Halleluja! Halleluja!

135. Drag, Jesu, mig.

Drag, Je-su, mig Dog ef-ter dig, Saa føl-ger jeg med

Læng-sel, Si-den du, o Je-su, gif Ud af Verdens Træng-sel!

1. Drag, Jesu, mig
Dog efter dig,
Saa følger jeg med Længsel,
Eiden du, o Jesu, gif
Ud af Verdens Trængsel!

2. Drag, Jesu, mig
Dog efter dig
Fra Verdens Myretue,
At jeg ikke mere skal
Al dens Jammer stue!

3. Drag, Jesu, mig
Dog efter dig
Med Sions Brudestare!

Ihi vi kunne ellers let
Bild i Verden fare.

4. Drag, Jesu, mig
Dog efter dig
Til Himlens Frydebolig!
Verden er for dine Born
Bilbsom og urolig.

5. Drag, Jesu, mig
Dog efter dig
Til Himlen op at fare,
Der at staa med Gledesstrig
I Guds Bornestare!

136. Den Helt, som knuste Dødens Magt.

Den Helt, som knuste Dødens Magt, Han gif, alt som han havde sagt,
Da efter Paa-ste-Mor-gen-gry Han havde vandret her paa ny

Til Fa = de = ren til = ba = ge, } Kom Sjæl, Tro, knæl For den stør = ste
I fyr = re = ty = ve Da = ge }

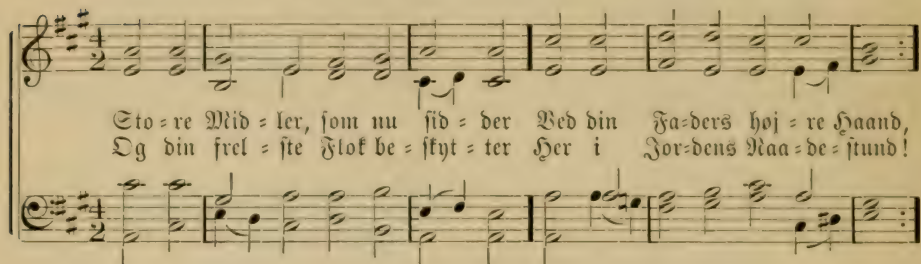
Sej = ers = fyr = ste, Se ham sti = ge Op til Her = lig = he = dens Ni = ge!

1. Den Helt, som knuste Dødens Magt,
Han gif, alt som han havde sagt,
Til Faderen tilbage,
Da efter Paa-ste-Morgengry
Han havde vandret her paa ny
I fyrretyve Dage.
Kom Sjæl, — tro, knæl
For den største Sejersfyrste,
Se ham stige
Op til Herlighedens Rige!

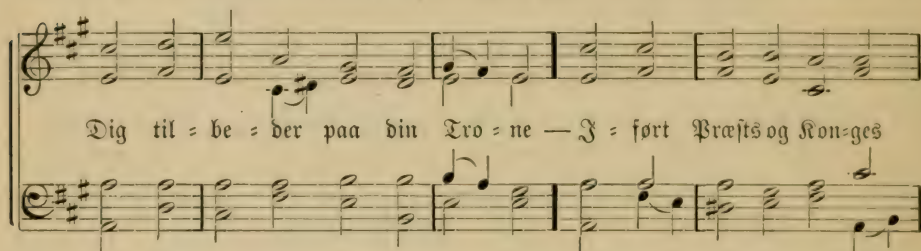
2. Folg med paa Vjerget, folg hans Fied,
Som Eliæus fulgte med
Den elskede Elias;
Ved saa indstændig, som han bad:
"D lad os aldrig skilles ad,
Forklarede Messias!"
Hans Svar du har:
"Vær blot rolig, folg mig trolig,
Standts din Klage!
Jeg er med dig alle Dage!"

Aristi Embeder og Regjering i Himlen.

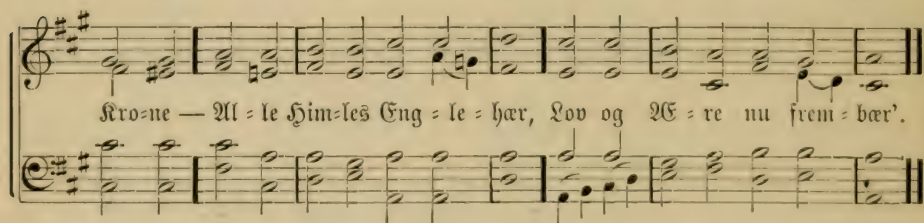
137. Store Midler, som nu sidder.

Sto = re Mid = ler, som nu sid = der Ved din Fa = ders høj = re Haand,
Dg din frel = ste Flok be = styk = ter Her i Jor = dens Naa = de = stund!

Dig til = be = der paa din Tro = ne — I = fort Præsts og Kon = ges

Kro = ne — Al = le Him = les Eng = le = hær, Lov og Æ = re nu frem = bær'.

1. Store Midler, som nu sidder
Ved din Faders højre Haand,
Dg din frelste Flok bestytter
Her i Jordens Naadestand!
Dig tilbeder paa din Trone —
Nfort Præsts og Konges Krone —
Alle Himles Engle hær,
Lov og Ære nu frembær'.

2. Du bær' dine Frelstes Navne
Skrevne paa dit eget Bryst —
Hvilke dig i Tro annamme
Dg til dig nu blot har Lyst, —
Mægler for dem, at de blive
Stedse tro udi dit Rige, —
Neder og i Himmelen,
For dem hisset Hus og Hjem.

3. Du fremstiller for din Fader
Frugten af dit Liv og Død —
Beder, at han dem forlader
Deres Synd — gi'r Trost i Nød, —
Beder ham dem Kraft at give,
Mens de vandre her i Live, —
Drager dem endnu til dig,
Som fra Synden vende sig.

4. Store Midler, vær nu priset,
At du fra din Helligdom
Har saa meget godt bevist
Mod dit Folk! D, til os kom.
Naar vi til vor Fader bede,
Da med os vil du fremtræde,
Dg i Dødens sidste Stund
Mægl selv for os med din Mund.

138. O Lærer, hvem er vel dig lig.

O Læ- rer, hvem er vel dig lig I Vis- dom og Op- rig- tig- hed?

Du gi- ver Synd're Lys og Naad; Profet er du i Ord og

Daad, Blev sal- vet ved din Faders Haand, Og sender os din Hel- lig- aand.

1. O Lærer, hvem er vel dig lig

I Visdom og Oprigtighed?

Du giver Synd're Lys og Naad;

Profet er du i Ord og Daad,

Blev salvet ved din Faders Haand,

Og sender os din Helligaand.

2. Du kom herved fra Fad'rens Stjød,

Og alle Segl for os du brod.

Hvad før for os forborgent var,

Blev ved din Lære for os klar;

Og i det klare Lys fremstod,

Hvad før for os var Dunkelhed.

3. Al lad, o himmelske Profet,

Mig skue al din Majestet!

Gjør mig fra min Selvklogskab fri

Og lær mig altid lyde dig.

Min største Lærer var du mig,

I Skole lad mig gaa hos dig.

139. Gjør Døren høj, gjør Porten vid.

Gjør Døren høj, gjør Porten vid, Den Årens Konge

kommer hid! Han her - ssker o - ver hvert et Land, Og

er al Verdens Frelsermand. Han her - ssker o - ver hvert et Land,

Dg er al Verdens Frelsermand.

1. Gjør Døren høj, gjør Porten vid,
Den Årens Konge kommer hid!
Han hersker over hvert et Land,
||: Dg er al Verdens Frelsermand. :||

2. Rejsfærdig kommer han herved,
Dg bringer Liv og Salighed;
Sagtnødig er med Hjælp han nær,
||: Varmhjærtighed hans Scepter er. :||

3. Han os behuder Glædens Nar,
Vor Nød ved ham en Ende faar,
Derfor af Stemmer uden Tal
||: En Frydesang ham møde skal. :||

4. O salig er den Stad forvist,
Hvis Konge er den Herre Krist;
Saa vel det hvert et Hjærte gaar,
||: Hvor denne Konge Indgang faar. :||

5. Jeg Hjærtets Dør vil aabne dig,
O Jesu, drag dog ind til mig!
Ja, ved din Naade lad det ske,
||: At jeg din Kjærlighed maa se! :||

6. Dg ved din Helligaand os led
Paa Vejen frem til Salighed,
At her vi dig lovsynge maa,
||: Indtil vi for dit Ansigt staa! :||

140. Jesus regjere skal hvert Sted.

Je = sus re = gje = re skal hvert Sted, Saa langt som Sol gaar op og ned ;

Hans Magt fra Hav til Hav skal naa, Og Sol = ke = slag hans Kundskab faa.

Fra Nord og Syd skal Tyrster gaa Til ham og Hyl = dest bringe maa,

Og al = le Folk skal kjende Gud, Og Vil = de ly = de Je = su Bud.

1. Jesus regjere skal hvert Sted,
Saa langt som Sol gaar op og ned ;
Hans Magt fra Hav til Hav skal naa,
Og Solkeslag hans Kundskab faa.
Fra Nord og Syd skal Tyrster gaa
Til ham og Hyldest bringe maa,
Og alle Folk skal kjende Gud
Og Vilde lyde Jesu Bud.

2. Bonoffer bringes uden Tal,
Og evig Pris ham krone skal.
Hans Navn, som sødest Vellugt, maa
Med Morgenfrets Tak opgaa,
Og Folk skal prise da hver Gang
Hans Kjærlighed med yndig Sang ;
Selv Smaa børns Stemmer have sig,
Hans Navn velsigne frydelig.

141. Priser højt Jesus, vor Konge saa kjær.

Pri = ser højt Je = sus, vor Kon = ge saa kjær, Han kom, og han

vandt, syng ham Sej = ers = sang her! Brudt er nu Dæ = ve = lens

Magt og han bun = den, Og Dø = den og Gra = ven be = sej = re = des vel,

De kan ej ro = se sig, Her = ren har vun = den, Og Je = sus har

sagt, han kan frel = se hver Sjæl. Pri = ser højt Je = sus, vor

Kon = ge saa kjær, Han kom og han vandt, syng ham Sej = ers = sang her.

1. Priser højt Jesus, vor Konge saa kjær,
 Han kom, og han vandt, i yng ham Sejerssang her!
 Brudt er nu Djævelens Magt og han bunden
 Og Døden og Graven besejredes vel,
 De kan ej rose sig, Herren har bunden,
 Og Jesus har sagt, han kan frelse hver Sjæl

Kor:

Priser højt Jesus, vor Konge saa kjær,
 Han kom, og han vandt, i yng ham Sejerssang her.

2. Bris højt Sejrherren, vor Jesus paa Jord!
 Se Kienderne skald stærkt ved hans Kræftes Ord.
 Himlen af Frydsjubel stod som i Luer,
 Saa snart han fortalte sin Sejr for dem der.
 Med fra sin Trone han kærligen skuer,
 Og frelser de Faldne, som tro paa ham her.

142. Den Tid er kort, jeg vandrer her.

Den Tid er kort, jeg van = drer her, Hvi skul = de jeg da kla = ge!
 Han, som min go = de Hyr = de er, Vil mi = ne Trin led = ja = ge.

Han, som gav Li = vet for sin Hjord, Ud = gjød sin Aand og gav sit Død,

Er med os al = le Da = ge.

2. Hans Røst jeg hører, kjenner den,
 Gaar, hvor han mig vil falde;
 Han hører og min Røst igjen,
 Han kjenner sine alle.
 Han efter det Vildfarne gaar,
 Han bærer sit, det svage Faar
 Dprejfer dem, som falde.

1. Den Tid er kort, jeg vandrer her,
 Hvi skulde jeg da klage!
 Han, som min gode Hyrde er,
 Vil mine Trin ledsage.
 Han, som gav Livet for sin Hjord,
 Udgjød sin Aand og gav sit Ord,
 Er med os alle Dage.

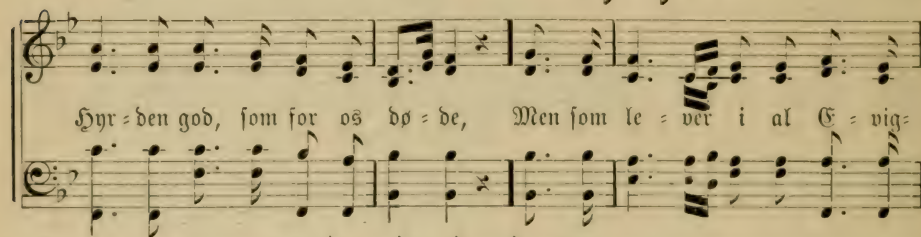
3. Han styrker mig med Livets Brød,
 Med Vand af Naadens Kilde,
 Hvor Aandens Kraft mod Synd og Død
 Udgaar i Strømme milde.
 Og blev min Vej end stundom trang,
 Min Hyrde jeg paa Korsfets Gang
 For alt ej slippe vilde!

143. Hvor jeg gaar i Skove, Bjerget og Dale.

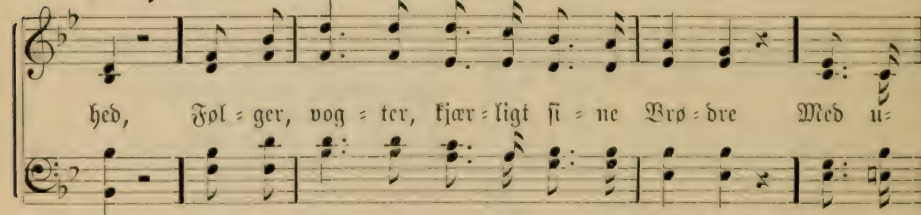
Hvor jeg gaar i Sko = ve, Bjerget og Da = le, Føl = ger

mig en Ven, o hør hans Røst; Vel u = syn = lig er han, men han

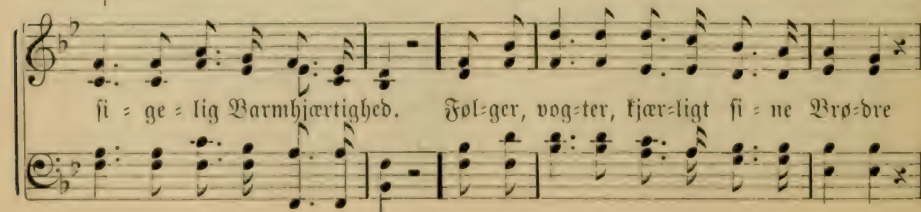
ta = ler Etun = dom fød For = ma = ning, stun = dom Trøst. Det er

Hyr = den god, som for os dø = de, Men som le = ver i al G = vig =

hed, Føl = ger, vog = ter, kjær = ligt si = ne Brø = dre Med u =

si = ge = lig Barmhjertighed. Føl = ger, vog = ter, kjær = ligt si = ne Brø = dre

Med u = si = ge = lig Barmhærtighed.

1. Hvor jeg gaar i Skove, Bjerg og Dale,
 følger mig en Ven, o hør hans Røst;
 Vel usynlig er han, men han taler
 Stundom sød Formaning, stundom Trost.
 Det er Hyrden god, som for os døde,
 Men som lever i al Evighed,
 ||: følger, vogter, hjærligt sine Brodres
 Med usigelig Barmhærtighed. :||
2. Alt, hvad vi til evig Tid behøve,
 Alt og alting har jeg i min Ven,
 Alt, hvad kan min arme Sjæl bedrøve,
 Kjender han, og hjælper mig igjen.

Vel forsvinder ofte Venner kjære,
 Men han siger blot: En liden Tid,
 ||: Efter Prøvens Tid du finder mere
 Af livsalig Glæde, Fryd og Fred :||

3. Naar paa Thomas Sejersfyrsten tænker,
 At han fuld af Sorg og Vantrø gaar,
 Hæfter han og hannem Naade skjænker
 Til at se og røre ved hans Saar;
 Thomas, rørt af Jesu hulde Hjærte
 Og indtagen af hans Martyrbud,
 ||: Naaber, fuld af Kjærlighedens Smerte:
 O, min Herre Jesu og min Gud. :||

4. Følg mig, milde gjennemstukne Hjærte,
 Paa den Vej jeg gjennem Trænen gaar,
 Lad mig, tro i Glæde og i Smerte,
 Stedse hvile mig i dine Saar.
 Lad mig sove hen fra hele Sorgen
 I dit Skjød, og som en salig Brud
 ||: Naabe glad paa Dommens store Morgen:
 O, min Herre Jesu og min Gud! :||

144. For ham, som fra det Høje kom.

For Ham, som fra det Høje kom, Vor Fry = de = sang skal

væ = re; Han paa sig tog al Skyld og Dom Og Straf = sen, som

Vi, Synd're, bur = de bæ = re.

2. Se, „Hyrde“ er hans skønne Navn,
 Han Lammene har kjære,
 De Svage tager han i Favn,
 Til Fredens Havn
 Han vil dem trofast bære.

3. Saa frygt dig ej, du lille Hjord,
 Om Hjenderne end vredes;
 Et Værn mod dem er Herrens Ord,
 Og ved hans Vord
 Dig skal en Plads beredes!

1. For ham, som fra det Høje kom,
 Vor Frydesang skal være;
 Han paa sig tog al Skyld og Dom
 Og Straffen, som
 Vi, Synd're, burde bære.

145. Han leder mig! min største Skat.

Han le = der mig! min stør = ste Skat, Paa Glædens Dag, i Sor = gens Nat;

O, Ord paa himmelsk Trøst saa rig: Min Je = su Haand, den le = der mig.

Han le = der mig, han le = der mig, Hans e = gen Haand, den le = der mig,

Han tro = fast drog mig hen til sig, Og nu be = stan = dig le = der mig.

1. Han leder mig! min største Skat,
Paa Glædens Dag, i Sorgens Nat;
O, Ord paa himmelsk Trøst saa rig:
Min Jesu Haand, den leder mig.

Kor:

Han leder mig, han leder mig,
Hans egen Haand, den leder mig,
Han trofast drog mig hen til sig,
Og nu bestandig leder mig.

2. Har dybest Mørke lagt min Aand
I Sorgs og Vængsels haarde Vaand,

Ja, om han da end skjuler sig,
Dag tror jeg fast, han leder mig.

3. Han har mig sagt: „nu er jeg din;“
Hans Haand jeg holder fast i min,
O, er jeg dog ej lykkelig,
I hvor jeg gaar han leder mig.

4. Na naar min Vandringstid er endt,
Og han sit Englebud har sendt,
Ei Dødens Klod skal sluges mig,
Ehi ogsaa da han leder mig.

146. De Nioghalvfems saa trygge laa.

De Ni = oghalvfems saa tryg = ge laa I den sit = re Faar = re = sti;

Kun et til Hjem = met ej vil = de gaa, Men vandred' sin Dør for = bi;

Det strej = fe = de om paa Bjerg, i Dal, Og æn = jed' ej Hyr = dens

om = me Kald. Og æn = jed' ej Hyr = dens om = me Kald.

1. De Nioghalvfems saa trygge laa
 I den sikre Faaresti;
 Kun et til Hjemmet ej vilde gaa,
 Men vandred' sin Dør forbi;
 Det strejfsede om paa Bjerg, i Dal,
 :|| Og ænsjed' ej Hyrdens omme Kald. :||

2. "Du, Herre, har her Halvfems og Ni
 Er de ikke nok for dig?"
 Men Hyrden svarede: "I min Sti
 Et Faar der end fattes mig,
 Og ud i den vilde Ørk jeg gaar
 :|| At søge med Flid mit tabte Faar." :||

3. Men ingen af de Gjenløste ved,
 Hvor hans Gang var lang og haard;
 De fatter aldrig, hvad Hyrden led

I Ørkenen for sit Faar.
 Han hørte dets Srig snart hist, snart her,
 :|| Nu var det i Angst og Døden nær. :||

4. "Se Mærkerne, Hyrde, af din Gang,
 Er det Dragber af dit Blod?"
 "Den Vej, jeg gik, var saa tung og trang,
 Og Tornene stak min Fod."
 "Din Haand har jo ogsaa mangt et Saar?"
 :|| "Det Blod blev gydt for mit tabte Faar." :||

5. Og straks gennem Bjerg og Dal og Skov
 Et Raab til Himlen naar;
 Det var en Jubel saa fuld af Lov:
 "Jeg fandt mit fortabte Faar!"
 Og Englene sang til Harpers Lyd:
 :|| En Synder er frelst, o, hvilken Fryd! :||

147. Ømt den gode Hyrde.

Ømt den go = de Hyr = de D = ver Bjer = ge hen Gaar at brin = ge

Tab = te Frelst hjem i = gjen. Sø = ger dig tro, frel = se dig vil;

Syn = der, dig Je = sus sø = ger at naa! Sø = ger dig

tro, frel = se dig vil, Syn = der, dig Je = sus sø = ger at naa!

1. Ømt den gode Hyrde
 Over Bjerger hen
 Gaar at bringe Tabte
 Frelst hjem igjen.

Kor:

Søger dig tro, frelse dig vil;
 Synder, dig Jesus søger at naa!
 Søger dig tro, frelse dig vil,
 Synder, dig Jesus søger at naa!

2. Se, taalmodig søger
 Hyrden, Dag og Nat,
 Her i Synd og Mørke
 Sin tabte Skat.

3. Kjærligen Gud Fader
 Sender Bud til hver:
 „Han var død, men lever,
 Hjemkommen er.“

148. Min Sjæl! staa op, fat Mod.

Min Sjæl! staa op, fat Mod! Guds Søn er død for dig.

Han of = re = de sit Blod, At i = gjen = lø = se mig;

Min Tals-mand hist hos Gud han er, Paa

Min Tals-mand hist hos Gud han er,

Hjer-tet og mit Navn han bær'. Paa Hjer-tet og mit Navn han bær'.

Navn

han bær'.

1. Min Sjæl! staa op, fat Mod!

Guds Søn er død for dig.

Han ofrede sit Blod,

At igjensløse mig;

Min Talsmand hist hos Gud han er,

||: Paa Hjer-tet og mit Navn han bær'. :||

2. Han for Guds Nafn staa

Dg beder godt for mig;

Hans Død, hans Blod og Saar,

De tale kraftelig.

Se, Blodet har forsonet alt!

||: Dg al min Syndeskyld betalt. :||

3. Fem dybe Saar han bær'

Fra Golgatha for mig.

Hvor saligt dog det er,

Der kunne stjule sig!

"Tilgiv, tilgiv!" er deres Bøn!

||: "Lad Jesus faa sit Arbejds Løn." :||

4. Forligt med Gud jeg er,

Han mig i Kristus ser.

Han er min Fader kjær;

Hvad skal jeg frygte mer?

Jeg Børnerettens Vished bær',

||: Dg raaber: Abba, Fader kjær. :||

149. O skulde jeg forglemme dig.

O skulde jeg for-glem-me dig, Min Je-sus, som har el-stet mig

Saa højt, at du ud-gjød dit Blod For mig, og Dø-dens Kval ud-stod ;

Dg du, der i din Him-mel nu Som Talsmand kommer mig i Hu!

1. O skulde jeg forglemme dig,
 Min Jesus, som har elsket mig
 Saa højt, at du udgjød dit Blod
 For mig, og Dødens Kval udstod ;
 Dg du, der i din Himmel nu
 Som Talsmand kommer mig i Hu!

2. Jeg kan dig ej forglemme, nej,
 Du, som har sagt: „forglem mig ej,“
 Du, som din Aand til mig har sendt,

Dg Livets Lys i mig optændt ;
 Nej, du har gjort saa vel mod mig,
 At jeg kan aldrig glemme dig.

3. Dog, Herre, hvis den Ondes Magt
 Mig skulde faa paa Afvej bragt,
 Saa drag mig, Fader, af hans Garn,
 Dg tal saa atter til dit Barn:
 „Forglem mig ej, forglem mig ej!“
 Dg jeg vil svare: „nej, o nej!“

150. Een Frelse blot, som bydes.

(Efter 78 i Gospel Hymus.)

Gen Frel = se blot, som by = des, Grund = vol = den og er een,
Gen, Je = sus blot, bør ly = des, Een Ho = ved = hjør = ne = sten.

Gj an = det Navn er gi = vet, Gj an = den Vej der er,

End Je = sus blot, som frel = se kan, Han en = e Frel = ser er.

1. Een Frelse blot, som bydes,
Grundvolden og er een,
Gen, Jesus blot, bør lydes,
Een Hovedhjørnesten.

Kor:

Gj andet Navn er givet,
Gj anden Vej der er,
End Jesus blot, som frelse kan,
Han ene Frelser er.

2. En eneste Dør til Livet
Og Himlen aaben staar,
Et Offer blot er givet,
Hvorved vi Freden faar.

3. Min eneste Fryd og Gæde
Er: „Jesus for mig død;“
Mit eneste Haab skal være
Hans Kors og Blod og Død.

151. Min blodige Konge paa Korset ophængt.

Min blo = di = ge Kon = ge paa Kor = set op = hængt, U = skyld = di = ge

Lam, saa for = ag = tet, be = trængt; Din Klæd = ning er blo = dig af

An = ge = stens Sved, Du lig = ger paa Mar = ken med An = sig = tet ned.

1. Min blodige Konge paa Korset ophængt,
Ustyldige Lam, saa foragtet, betrængt;
Din Klædning er blodig af Angestens Sved,
Du ligger paa Marken med Ansigtet ned.

2. Du græder, du skjælver, du tigger saa
stærk,

Du Hænderne vrider i Jammer og Værk.
I mange Mars Trældom du lider stor Nød,
Tilfidsit du os frelser formedelst din Død.

3. For mig du blev saaret, for mig du blev
Træl,

Du smagede Døden at redde min Sjæl.
Du hænger forladt der, men tænker paa mig,
Du beder for andre, men glemmer selv dig.

4. Dit hellige Yegem' mit Paaskelam var,
Den bitreste Galde for Bøllyst du ta'er,
At gjøre mig salig du lider al Nød,
At skjænte mig Livet du hænger der død.

5. Guds Raad, det blev fuldbragt, da Jesus
han led,

Dg Grundvolden lagdes til Raade og Fred,
Opstandelsen fulgte, nu Gud blev vor Ven,
Dg Slægten blev salig og lyk'lig igjen.

6. Mer lyk'lig end den ubi Skabelsen var,
Thi evig Retfærdighed Midleren har
Erhvervet og givet os, det er vort Liv;
Kom fattige Synder, tilfreds dig nu giv.

7. Hvad er det at være forsonet med Gud?
At ganske han sletted' Forbandelsen ud.
Hvad er det at være oprettet igjen?
At have saa't Ret til at være Guds Ven.

8. Derfor overgiv dig, saa ussel du er,
Med hele din Byrde og alt dit Besvær,
I Frelserens Hænder; han vil og han kan
For hele din Salighed være din Mand.

152. Jeg fandt en Ven, o hvilken Ven.

Jeg fandt en Ven, o, hvil = ken Ven! Lang Tid, før jeg ham kjend = te,

Han elst = te mig; med Kjær = lig = hed Mit Hjør = te til sig vend = te.

Han har mit Hjør = te fast med Vaand, Som in = tet søn = der ri = ver;

Thi jeg er hans og han er min, Saa er det og for = bli = ver.

1. Jeg fandt en Ven, o, hvilken Ven!

Lang Tid, før jeg ham kjendte,
Han elskte mig; med Kjærlighed
Mit Hjærte til sig vendte.

Han har mit Hjærte fast med Vaand,
Som intet sønderriver;

Thi jeg er hans og han er min,
Saa er det og forbliver.

2. Jeg fandt en Ven, o, hvilken Ven!

Bed hans Død fik jeg Livet,
Og ej blot Livets Gave, men
Sig selv han har mig givet.

Jeg intet har, jeg ejer, det
Blot holdes for dets Giver,
Mit Hjærte, Styrke, Liv, ja alt
Er hans og hans forbliver.

3. Jeg fandt en Ven, o, hvilken Ven!

Alt Magt til ham er givet,
Før mig beskyttede paa min Vej
Herfra til Himmellivet;
Dets Herlighed kan skintes alt,
Det flammer op min Iver,
Alt vaage, virke, kjæmpe ret,
Saa jeg blot hans forbliver.

4. Jeg fandt en Ven, o, hvilken Ven!

Saa tro, saa om, saa kjærlig!
En vis Raadgiver, Leder, Ven,
Forfvarer, mægtig, herlig.
Fra ham, min Elsker, gives der
Vel noget som mig river?
Kan Liv, kan Død, kan nogen Ting?
Nej, hans jeg evig bliver.

153. Jesus er vor Ven, han fjerlig.

(Eller 29 i Gospel Hymns.)

Je = sus er vor Ven, han fjer = lig Bæ = rer al vor Sorg og

Synd. D, hvor sødt det er at bæ = re Al vor

Trang til ham i Bøn. D, hvad Fred vi of = te mi = ste!

D, hvad Sjæ = le = kamp i Løn! Kun for = di vi ik = ke

bære Al vor Trang til Gud i Bøn.

1. Jesus er vor Ven, han kjerlig
 Bærer al vor Sorg og Synd.
 O, hoor sødt det er at bære
 Al vor Trang til ham i Bøn.
 O, hvad Fred vi ofte miste!
 O, hvad Sjølekamp i Løn!
 Kun fordi vi ikke bære
 Al vor Trang til Gud i Bøn.

2. Er der Strid og haarde Prøver
 Her blandt Adams faldne Kjon,
 Vi ej modløs maa forsfage,
 Bær det alt til Gud i Bøn.

I al Sorg vi Lindring finder
 Hos vor Ven, Guds kjære Søn.
 Jesus kjender al vor Svaghed,
 Bær den kun til ham i Bøn.

3. Er vi træt, og Byrden trykker,
 Tvivl og Mørke i vort Sind,
 Jesus er vort Lys og Klippe;
 Bær det alt til ham i Bøn.
 Er du her forhadet, foragtet,
 Bær din Trang til Gud i Bøn;
 Jesus giver Sjælen Hvile,
 Snart han bringer Kronen skjøn.

154. Det saligt bli'r, naar jeg faar gaa.

Det saligt bli'r, naar jeg faar gaa Fra Verdens Tummel hen, At samlet Sind og

Tan-ker saa Og be = de til min Ven. At sam-let Sind og Tan-ker saa

Og be = de til min Ven.

1. Det saligt bli'r, naar jeg faar gaa
 Fra Verdens Tummel hen,

||: At samlet Sind og Tanker saa
 Og bede til min Ven. :||

2. Det er saa godt i Enlighed
 At tale om sin Nød,
 ||: Og vide, at Guds Kjærlighed
 Er fast i Liv og Død. :||

3. Naar Anden vører Sjælen der,
 Og Naade rækkes ud,
 ||: O, hvilken Glæde det da er
 I Livs-samsund med Gud! :||

155. Jeg har en Ven, saa huld, saa mild, saa yndig.

Jeg har en Ven, saa huld, saa mild, saa yn = dig; Af al = le

Ven = ner han mig el = sker mest Og li = ge varmt, skjønt jeg er kold og

syn = dig. Af al = le Ven = ner den = ne Ven er bedst.

1. Jeg har en Ven, saa huld, saa yndig;
Af alle Venner han mig elsker mest
Og lige varmt, skjønt jeg er kold og syndig.
Af alle Venner denne Ven er bedst.
2. Han er min Frænde, ja, min egen Broder,
Og Jesus Kristus er hans søde Navn;
Han elsker sømmere end nogen Moder.
Hvor godt det er at hvile i hans Favn!
3. Han har saa dyrt gjenløst mig, arme Fange,
Udtra Forbandelse og Synd og Død;
Han knuste Panden paa den gamle Slange.
O Sjæl, vær glad, nu har det ingen Nød!
4. Skjønt Adams Fald i hvert et Lem jeg kjender,
Af „Kvindens Sæd“ det alt oprettet blev.
5. Skjønt Syndens Gift Samvittigheden brænder,
Til Korsets Træ er fastet Skyldens Brev.
6. Saa er jeg fritjæbt. Ingen Dom mig sælber;
Thi Jesus løste mig. Pris være ham!
Hans dyre Blod langt mer end Synden gjælder,
Hans skjænte Ustyld dækker al min Skam.
7. Ja, min Retfærdighed deroppe sidder
Bed Aad'rens højre Haand paa Tronen hist,
Og Sjenden, o hvor grim han er og bitter,
Gj mig kan stabe med sin Argelift.
8. Halleluja! Jeg derfor nu maa synge:
Lov, Ære, Pris ste dig, o Jesu Krist!
Til jeg i Himlen med forklaret Tunge
Med alle Hjelste lover dig tilsidst.

156. Hvor er den Ven, som overalt jeg søger.

1. Hvor er den Ven, som overalt jeg søger,
Som dæmper Sorg og klare kan min Vej?
Naar Dagen gryr, min Vængsel sig forøger,
Daar Dagen flyr, jeg end ham finder ej.
2. Jeg ser hans Spor, hvorhen mit Øje
blikker,
Hvor Blomster dufte, Alstet bøjer sig;
Hvor Skoven bølger, Bladet venligt nikker,
Hvor Vinden suser, Havet rejser sig.

3. Af, naar det Skabte i Naturens Rige
Vor Herre priser til hver Tid og Stund,
Hvi er du taus, min Sjæl! kan intet sige?
Din Lovsang skulde tone ved hver Mund!
4. Bliv ej forsagt, min Sjæl! gaa ikke
under;
Thi ogsaa du skal Lovsangstemme faa!
Træng ind i Jesu Saar og dybe Bunder!
Du skal paa Davidsharpen Toner staa!

157. En der er, som fremfor andre.

En er der, som fremfor andre Os el = sfer mest; Brø = dre of = te
sig for = an = dre; Han el = sfer bedst. Jor = dist' Ven = ner svi = ge kun = ne,
Snart de trø = ste, snart mis = un = de, Men han svi = ger in = gen = lun = de,
Han el = sfer bedst.

1. En der er, som fremfor andre
Os elsker mest;
Brødre ofte sig forandre;
Han elsker bedst.
Jordist' Vener svige kunne,
Snart de trøste, snart misunde,
Men han sviger ingenlunde,
Han elsker bedst.

2. Eviigt Liv det er, ham kjende;
Han elsker mest.
O, hans Naade uden Ende!
Han elsker bedst.
Dødens Kval han for os smagte,
Fandt os og til Liv os vakte,
Til sin Flok han frelst os bragte;
Han elsker bedst.
3. Duffer du hans egen blive?
Han elsker mest.
Hjertet helt du da ham give;
Han elsker bedst.
Sorg ej mer for Morgendage,
Trøst fra Fortids Hjælp du drage,
Jesús al din Sorg vil tage;
Han elsker bedst.

158. Er det sandt at Jesus er min Broder?

Er det sandt, at Je = sus er min Bro = der? Er det
sandt, at han mig hø = rer til? O, saa bort med al = le Ver = dens
Go = der, Bort med alt, som her mig æng = ste vil.

1. Er det sandt, at Jesus er min Broder?

Er det sandt, at han mig hører til?

O, saa bort med alle Verdens Gøder,
Bort med alt, som her mig ængste vil!

2. Gud min Broder! Under over Under!

Er en Raade mulig, at saa stor?

Ekjont jeg ej kan tro det alle Stunder,
Salig dog jeg hviler paa hans Ord.

3. Ekjont jeg aldrig tror det, som jeg vilde,

Er dog Sagen altid lige sand.

Gj i Tvivl vil jeg min Fæd forspilde;

Thi min Jesus aldrig lyve kan.

4. Han har sagt: „min Fæder, eders Fæder,“

Han har sagt: „min Gud og eders Gud.“

Mon sig større Fryd vel tænke lader,
End at Synderen fik saadant Bud?

5. O, det Broderskab! se det forjætter

Mer end alt, hvad her man nævne kan;

Thi ved Jesu Side det mig sætter,

Gi'r mig Ret til samme Arv som han.

6. Samme Arv — berøppe i det Høje,

Samme Himmels, samme Gud og Far.

Herre Jesu, aabne du mit Dje

Kor de Skatte, jeg i Sandhed har!

159. Saa tryk paa Sions Klippe.

(Met. 171 i Gospel Hymns.)

1. Saa tryk paa Sions Klippe

Min Harpe har jeg stemt;

Min Grund kan ikke slippe,

Jeg i Guds Hus er gjemt.

Kor:

Min Fæstning han er,

Jeg flyr til ham der,

Hos ham jeg bor,

Paa ham jeg tror;

Min Fæstning han er.

2. Slaar Volger mod min Volig.

Dg Skyer truer vred,

Dog i min Fæstning volig

Jeg har fuld Sikkerhed.

3. Min Fæstning stærk og rebe

J alt kan holde Stand,

Dg Helveds Magter vrede

Den ej indtage kan.

160. Klippe, du som brast for mig.

FINE.

Klip = pe, du som brast for mig, Lad mig skjule mig i dig!
 Ren = se med sin Him = mel = kraft Mig fra Syn = dens Skyld og Straf.

D.C.

Van = det, Blo = det, som ud = gaar Fra din aab = ne Si = des Saar,

1. Klippe, du som brast for mig,
 Lad mig skjule mig i dig!
 Vandet, Blodet, som udgaar
 Fra din aabne Sides Saar,
 Rense med sin Himmekraft
 Mig fra Syndens Skyld og Straf.

2. Intet kan jeg give dig;
 Til dit Kors jeg slutter mig.
 Nogen, dig om Klæder be'er,

Dg i Haab op til dig ser;
 Til dit Blod mig renset faar,
 Herre, ellers jeg forgaar!

3. Ja, ved hvert et Aandedrag,
 Dg i Dødens Favnetag,
 Naar til ukjendt Land jeg gaar,
 Naar ind for din Dom jeg staar —
 Klippe, du som brast for mig,
 Lad mig skjule mig i dig!

161. Vild og heftig Stormen raser.

(Mel. 253 i Gospel Hymns.)

1. Vild og heftig Stormen raser
 Rundt et hjælp'løst Stib,
 Som mod Undergang stærk iler,
 Lig et afbrudt Siv.

Kor:

Fryd, o Fryd, o se din Frelser!
 Fryd, o Fryd, hans Budskab hør:
 „Jeg forbliver indtil Morgen,
 Jeg kom at frelse, frygt ej mer;
 Ja, jeg forbliver indtil Morgen,
 Jeg kom at frelse, frygt ej mer.“

2. Trætte, hjælp'løs', haabløs' Sømand,
 Afmagt nær, der staar;
 Fryd'fuld se de deres Frelser,
 Da han Braget naar.

3. Her paa Havet, vildt og stormfuldt,
 Døden iler til;
 Sjæl, som undergaar, hør Budet:
 Jesus frelse vil.

4. Han fra Død din Sjæl kan frelse,
 Kjærligt staar han frem.
 Al fra Braget, stol blot paa ham;
 Du skal naa dit Hjem.

162. Vor Klippe, Jesus, skjuler os.

Vor Klippe, Je-sus, skjuler os, I Stormens Tid vor Tilflugt er;

I ham vi fa- rer by-der Trods, Han dæk-ker os i Stor-men her.

O, Jesus er en Klippe i Stridens Land, I Stridens Land, i Stridens Land! O,

Je-sus er en Klippe i Stridens Land, Han dæk-ker os i Stor-men her!

1. Vor Klippe, Jesus, skjuler os,
I Stormens Tid vor Tilflugt er;
I ham vi farer byder Trods,
Han dækker os i Stormen her.

Kor:

O, Jesus er en Klippe i Stridens Land,
I Stridens Land, i Stridens Land!
O, Jesus er en Klippe i Stridens Land,
Han dækker os i Stormen her!

2. Han er vor Trost ved Dag og Nat,
Han os forsvarer, hjælper her.
Ej fægter vi; thi han, vor Skat
Og Tilflugt her i Stormen er.

3. Her mod os Storm maa hæftig slaa,
Na, hele Kjendens Dudsfaabs Hær;
Vi fra hans Skjul vil ej bortgaa,
Vor Tilflugt han i Stormen er.

163. O sikker til Klippen, vel prøvet, jeg tyr.

O sik = ker til Klip = pen, vel prø = vet, jeg tyr, Min Sjæl i dens

Kam = pe og Sor = ger did flyr, Saa syn = dig og træt, gør mig,

din, tag mod mig Vel = sig = ne = de Klip = pe, o skjul mig i

dig! Vel = sig = ne = de Klip = pe, o skjul mig i dig!

1. O sikker til Klippen, vel prøvet, jeg tyr,
Min Sjæl i dens Kampe og Sorger did flyr,
Saa syndig og træt, gør mig din, tag mod mig,
||: Velsignede Klippe, o skjul mig i dig! :||
2. I Middagsstunds Lys og i Sorgs tunge Tid,
I Fristelsers Løkken og Truen og Strid,
I Livstidens Storm, naar dens Sø hæver sig,
||: Velsignede Klippe, o skjul mig i dig! :||
3. Haardt trængt her af Fjenden, jeg Hjælp ej kan se,
Jeg flyr til min Tilflugt, udsukker min Ve.
Paa Prøvelsens oprørte Hav hjælp du mig,
||: Velsignede Klippe, o skjul mig i dig! :||

164. Fra den brustne Klippe flyder.

Fra den brust = ne Klip = pe fly = der Li = vets Band, som læ = ger her ;

Træt = te Pil = grim, paa din Van = dring Ved du, Kil = den er dig nær?
Fra hans Si = de Li = vets Kil = de Fly = der og ret = fæ = dig = gjør.

FINE.

Je = sus er den fa = ste Klip = pe, Sla = gen, bru = sten, se, han dør ;

D.S.

1. Fra den brustne Klippe flyder
Livets Vand, som læger her ;
Trætte Pilgrim, paa din Vandring
Ved du, Kilden er dig nær ?

Kor:

Jesus er den faste Klippe,
Slagen, brusten, se, han dør ;
Fra hans Side Livets Kilde
Flyder og retfærdiggjør.

2. „Uden Benge og for intet,“
Rens fra Synd dig blot deri.
I din Sjøletørst vær trostlig,
Ved du, Kilden den er fri ?

3. Her i Ørkenen, træt, afmægtig,
Jesus kalder: „Kom til mig!“
Du dødstyldig' Synder, hør dog ;
Ved du, at han kalder dig ?

165. Al Verden fortabt laa i Mørke og Synd.

(Mel. 41 i Gospel Hymns.)

1. Al Verden fortabt laa i Mørke og Synd ;
Men Verdens Lys det er Jesus.
Lig Solstien ved Middag hans Lys skinner
ind ;
Thi Verdens Lys det er Jesus.

Kor:

Kom til det Lys, det skinner for dig,
Gavnligt var dets Lysstraaler for mig,
Før var jeg blind, men nu kan jeg se ;
Thi Verdens Lys det er Jesus.

2. Gj Mørke for dem, som i Jesus vil bli' ;
Thi Verdens Lys det er Jesus.

De vandrer i Lyset — kan følge hans Sti ;
Thi Verdens Lys det er Jesus.

3. I, Mørkets Indbygger', som syndblendte
gaa,

Hør: Verdens Lys det er Jesus!
Hans Ord er: „Gaa, to dig! og Synn du
vil faa ;

Thi Lyset, det kommer fra Jesus.

4. Gj Bug der for Solstien i Himmelen er ;
Sin Verdens Lys det er Jesus.

Ja, Lammet er Lys for al Himmelsens Hær,
Ja, Lys for de Frelste er Jesus.

166. Fra Herlighedens Trone.

Fra Her = lig = he = dens Tro = ne Frem = væl = der søl = ver = klar

Den skjøn = ne Li = vets Kil = de, Som Flo = dens Stor = hed har.

Li = vets Kil = de, du dog sted = se Fryd for Djet var.

Li = vets Kil = de, du dog sted = se Fryd for Djet var.

1. Fra Herlighedens Trone

Fremvælber sølverklar

Den skjønnede Livets Kilde,

Som Flodens Storhed har.

||: Livets Kilde, du dog stedse

Fryd for Djet var. :||

2. Strøm, fuld af Liv og Glæde

Og Fred og Vægedom,

Ved dig er Frydefange,

Og Harpen er ej stum.

||: Livets Kilde, o, du fryder

Hver, som til dig kom. :||

3. Dig, Faderhusets Kilde,

Jeg er nu kommen nær;

Blot dine klare Bænder

Min Tørst kan slukke her.

||: Livets Kilde, snart jeg evig

Sidder ved dig nær. :||

167. Den store Læge nu er nær

(Mel. 56 i Gospel Hymns.)

1. Den store Læge nu er nær,
Den milde, omme Jesus,
Hans Tale Trost til Sorgen bær;
O, hør de Ord af Jesus.

Kor:

Sødest Lyd og Ravn og Sang,
Engles Kvad til Harpens Klang
Gjennem Ewigheden lang.
Jesus, søde Jesus!

2. Forladt er dine Synder dig!
O, hør de Ord af Jesus.
Gaa frem i Fred til Himmerig,
Og bær en Krans med Jesus.

3. Hil ham, som Gravens Lænker brød!
Nu tror jeg fast paa Jesus.
Dit Navn jeg elsker, Frelser sød,
Jeg elsker Navnet Jesus.

4. Hans Navn fordriver Skyld og Frygt!
Alene Navnet Jesus.
O, hvor min Sjæl sig hviler trygt
I Frelsernavnet Jesus.

5. Kom, Brødre, synger til hans Pris!
O, syng om Navnet Jesus!
Kom Søstre, Herren Hre vis,
Belsigner Navnet Jesus!

168. Ved Brønden, dybt bedrøvet

(Mel. 302 i Gospel Hymns.)

1. Ved Brønden, dybt bedrøvet,
En siger: „Vand mig giv,
Som levende fremvælber,
At drikke og faa Liv;
Vor Brønd er dyb, o Pil'grim,
Men dybere min Nød;
For evigt Liv jeg tørster,
Guds Gave, kjær og sød.“

Kor:

Kom hid, enhver som tørster,
Og Livets Vand kjøb her;
Belsignet Sjæl, som hungrer,
Tag, æd, til mæt du er.

2. Hift ved Bethesda Bunde
Jeg hør' et Klageskrig:
„Ej Hjælp, ej Haab der findes
For en, saa svag som mig.“
Dphør med Sorgelagen,
Guds Ord dig Trost frembær',

Til Naadens Hus dig vende,
Her Kristus Kilden er.

Kor:

Her er den store Læge,
Helbreder syndsyg Sjæl;
„Staa op og gaa,“ han siger,
„Din Tro har gjort dig vel.“

3. Til Hungrende paa Bjerget
Han gif og Brødet brød;
Det Sandhed er han siger:
„Jeg er det Livets Brød.“
Han, Himlens eget Manna,
Gjør Sjælen sund og stærk;
Naar vi i Tro ham nyde,
Vi leve evigt, — mærk!

Kor:

Kom hid enhver, som tørster,
Og Livets Vand faa her;
Belsignet Sjæl, som hungrer,
Tag, æd, til mæt du er.

Kristi Lov og Pris.

169. Kom, lader os paa Barnevis.

Kom, la = der os paa Bar = ne = vis, I = stem = me Her = ren's, Je = su Pris!
Dg syng, hvem er be = kvem der = til, Af, in = gen Ord kan ræk = te til!

Pris og Æ = re syn = ge vi, Her = ren Je = sus har kjøbt os fri!

S: Ho = si = an = na, Ho = si = an = na, Ho = si = an = na, Syn = ge vi Guds Lam! *FINE.*

D. S. Pris og Æ = re syn = ge vi, Her = ren Je = sus har kjøbt os fri!

1. Kom, lader os paa Barnevis
Istemme Herrens, Jesu Pris!
Dg syng, hvem er bekvem dertil,
Af, ingen Ord kan række til!

Kor:

||: Pris og Ære syng vi,
Herren Jesus har kjøbt os fri!
Hosianna, Hosianna, Hosianna,
Synge vi Guds Lam! :||

2. Stem alle op til Jesu Pris!
Hans Lære kjend som ren og vis;
Dg følg den Vej, han viste dig,
Da vandrer du til Himmerig!

3. Op, Gud tilbed hver Morgengry!
Besyng hans Herlighed med Fryd!
Hans Pris skal bo paa Tungen min,
Til alle Frelste stemmer ind.

170. Jeg synge vil om Jesus.

Jeg syn = ge vil om Je = sus, Hans Naa = de kro = ner mig,
Min Glæ = des Staal han fyl = der Dg lær' mig pri = se sig.

Jeg syn = ge vil om Je = sus, Guds Lam, min Frel = ser god,
Som har sig for mig gi = vet Dg kjøbt mig med sit Blod.

1. Jeg synge vil om Jesus,
Hans Naade kroner mig,
Min Glædes Staal han fylder
Dg lær' mig prise sig.

Jeg synge vil om Jesus,
Guds Lam, min Frelser god,
Som har sig for mig givet
Dg kjøbt mig med sit Blod.

2. Jeg synge vil om Jesus,
Her ved hans Fod især;
Hans Godhed jeg mig minder
I sød Erindring her.

Jeg synge vil om Jesus,
Hvad Sorg end komme vil,
Om Naaden, som mig frelst,
Dg mig har holdt hidtil.

3. Jeg synge vil om Jesus,
Mens ilende fremad,
At naa den skønne Himmel
Dg Guds og Lammets Stab.
Naar jeg snart skal indtræde
I Himlens skønne Sal,
En Vrens Sang jeg synge
For ham der evig skal.

171. Al Pris og Lov til Jesus bær'.

Al Pris og Lov til Je = sus bær'; Til = bed ham, Eng = le = for!
Bring frem hans gyld = ne Kro = ne her, Dg kron ham, Kon = gen stor!

Bring frem hans gyldne Krone her, Og kron ham, Kongen stor!

1. Al Pris og Lov til Jesus vær';
 Tilbed ham, Englekor!
 ||: Bring frem hans gyldne Krone her,
 Og kron ham, Kongen stor! :||
2. Tilbedelse ham evigt ske,
 I Himmelf og paa Jord,

- ||: At hver hans Majestæt kan se
 Og kron' ham, Kongen stor! :||
3. Snart vi deltage skal en Gang
 Midt i hint Helgenkor!
 ||: I evigvarende Jubelfang:
 D, kron ham, Kongen stor! :||

172. Jeg vil synge om min Frelser.

(Efter 229 i Gospel Hymns, med Kor.)

Jeg vil synge om min Frelser Og hans Kjærlighed til mig.

Han paa Korset, med sin Smerte, Kjøbte mig og drog til sig.

1. Jeg vil synge om min Frelser
 Og hans Kjærlighed til mig.
 Han paa Korset, med sin Smerte,
 Kjøbte mig og drog til sig.

Kor:

Syng, o syng om min Forsøner,
 Med sit Blod han kjøbte mig;
 Paa sit Kors min Fred forhvervet,
 Tog min Skyld, drog mig til sig.

2. Jeg kan se den underfulde
 Kjærlighed, han til mig har.

Han, at frelse mig fortalte,
 Et frivilligt Offer var.

3. Jeg vil prise min Forsøner,
 Hans Triumf, hans Sejersmagt:
 Over Helved', Død og Synden
 Han har Sejren til os bragt.

4. Jeg vil synge om min Frelser
 Og hans Gaver uden Tal.
 Han fra Død til Liv har bragt mig,
 At jeg med ham være skal.

173. Du Livets Kjerne er i Verdens Hele.

Du Li-vets Kjer = ne er i Ver = dens He = le, Du, som mig
 Alt, var du bor = te, vil = de alt mig kvæ = le, Thi alt var

skab = te, og er død for mig! } Det sto = re Kunstværk, Jordens skønne
 da en aandløs Stal kun lig.

Klo = de, Var da be = tyd = ningsløst, saa dødt som Muld, Og stræk = te =

lig blev Hjer = tet selv til = mo = de Ved Stjerneherens Glans, nu un = der = fuld.

1. Du Livets Kjerne er i Verdens Hele,
 Du, som mig skabte, og er død for mig!
 Alt, var du borte, vilde alt mig kvæle,
 Thi alt var da en aandløs Stal kun lig.
 Det store Kunstværk, Jordens skønne Klode,
 Var da betydningsløst, saa dødt som Muld,
 Og skrækelig blev Hjertet selv tilmode
 Ved Stjerneherens Glans, nu underfuld.

2. Hvad alt, der sker i Verdens store Rige,
 Fra fjernest Old til disse Dages Tid,
 Vil uden dig, min Gud, slet intet sige,
 Er kun en Drøm foruden Sans og Vid.

Ja, og mit Liv har intet at betyde,
 Kan jeg ej savne dig høert Øjeblik.
 Gj Himlen uden dig mig kunde fryde,
 Jeg længtes kun, at den en Ende fik.

3. Jeg ene dig kan se, forstaa og have,
 Du altings Kjerne, Skønhed, Sans og Liv!
 Ved dig er Tid og Evighed i Lave,
 Min Salighed oprinder ved dit „Liv“.
 En Fisk i Luften og en Fugl i Vandet
 Maa begge dø i fremmed Element.
 Og jeg ej heller leve kan i andet
 End i den Søn, som Faderen har sendt.

174. Vær trøstlig og glad! Gud en Frelser os gav.

Vær trøstlig og glad! Gud en Frelser os gav; Gaa, se paa hans

Krybbe, hans Kors og hans Grav. Syng ham Lovsang, giv ham Ære, Som i

Døden gif hen; Syng ham Lovsang, sig med Glæde: Han lever i gjen.

1. Vær trøstlig og glad! Gud en Frelser os gav;
Gaa, se paa hans Krybbe, hans Kors og hans Grav.

Kor:

Syng ham Lovsang, giv ham Ære,
Som i Døden gif hen;
Syng ham Lovsang, sig med Glæde:
Han lever igjen.

2. Vær trøstlig og glad! Livets Sol den oprandt!
Den brød gennem Skyer, og Mørket forsvandt.

3. Vær trøstlig og glad! Jesus udgjød sit Blod;
Vor Frelse er fuldbragt, vor Borg er god.

4. Vær trøstlig og glad! vor Gjenløser og Ven
Besejrede Døden og opstod igjen.

5. Vær trøstlig og glad! thi vor Konge saa prub
Vor Talsmand nu er paa sin Trone hos Gud.

6. Vær trøstlig og glad! tænk, at vi skal en Gang
Vor Frelser hist møde med jublende Sang.

175. Jeg vil mig vœnne til hver Dag.

Jeg vil mig vœn = ne til hver Dag Om Lammets Blod og Run = der
At syn = ge, det min Ho = ved = sag Skal vœ = re al = le Stun = der.

Jeg vil her læ = re Lam = mets Sang, At jeg kan kom = me

til en Gang Hift Lam = mets Sang at syn = ge.

1. Jeg vil mig vœnne til hver Dag
Om Lammets Blod og Vunder
At synge, det min Hovedsag
Skal vœre alle Stunder.
Jeg vil her lære Lammets Sang,
At jeg kan komme til en Gang
Hift Lammets Sang at synge.

2. Saa skal vi og i Evighed
Staa samlet for din Trone,
Dg synge om dit Blod og Eved,
Med Hjertens Frydetone,
Dg takke dig, Guds Lam, som har
Os kjøbt og vore Synder bar,
Ja, kysse dine Vunder.

176. Hil Jesus Krist af Betlehem!

Hil Je = sus Krist af Bet = le = hem! Lovsying hans Navn med Engle = to = ne.

Vær frem det bed = ste Di = a = dem — Vi vil den Kongers Kon = ge kro = ne!

1. Hil Jesus Krist af Betlehem!
 Lovslyng hans Navn med Engletone.
 Vær frem det bedste Diadem —
 Vi vil den Kongers Konge krone!

2. Kom, frelste Skare, bøj dig ned,
 Pris ham, som vilde os forløse!
 I hellig Prydelse tilbed —
 Vi vil den Kongers Konge krone!

3. I Folkeslag i Syd og Nord,
 Kom frem fra hver en Jordens Zone!
 Hylb Jesus, og stem an i Kor:
 Vi vil den Kongers Konge krone!

4. Istem med hele Himlens Hær,
 Som staa for Majestätens Trone,
 Dg lad os synge her som der:
 Vi vil den Kongers Konge krone!

177. Sku, o Sjæl, et Syn saa herligt.

(Efter 262 i Gospel Hymns.)

Sku, o Sjæl, et Syn saa herligt, „Man-den fuld af Smer-ter“ se,

Sej-ers-kro-net kom fra Kampen; For ham bøj = e sig hvert Knæ.

Kron ham, kron ham, Eng-le kron' ham, Je-sus, Kon-gers Kon-ge, kron!

1. Sku, o Sjæl, et Syn saa herligt,
 „Manden fuld af Smerter“ se,
 Sejerskronet kom fra Kampen;
 For ham bøj sig hvert Knæ.

Kor:

Kron ham, kron ham, Engle kron' ham,
 Jesus, Kongers Konge, kron!

2. Kron dog Jesus, Engle kron' ham,
 Som bær' store Sejers tegn!

Sæt ham højt paa Magtens Trone,
 Fyld med Jubel Himlens Egn.

3. Synd're har til Spot ham kronet,
 Haanet Jesu Fordringsret,
 Himmelskare rundt ham stoffes,
 Hylde ham med Pris for det.

4. Hør blot Jubelsangens Toner,
 Hør blot Sejrens Jubelkor!
 Jesus sat paa Wrens Sæde,
 Hvilken Fryd og paa vor Jord!

178. Min Aand er salig, fuld af Fryd.

Min Aand er sa = lig, fuld af Fryd, Din Her = lig = hed til = be = der,
 O Je = su, at = le Dyders Dyd, Fuld af Fuld = kom = men = he = der!

O sto = re Je = su Her = lig = hed, En Him = mel at for = ly = stes ved!

1. Min Aand er salig, fuld af Fryd,
 Din Herlighed tilbeder,
 O Jesu, alle Dyders Dyd,
 Fuld af Fuldkommenheder!
 O store Jesu Herlighed,
 En Himmel at forlystes ved!

2. Du er din Fader lig i Magt,
 Hans Aand i Kraft og Glæde,
 Med begge et i evig Pragt
 Paa høje Guddoms Sæde.
 O store Jesu Herlighed,
 En Himmel at forlystes ved!

3. Du bindes ej af Tid og Rum,
 Er overalt tilstede,
 Er Kilde, Hav og Hovedsum

Af Hjærtets Fryd og Glæde.
 O store Jesu Herlighed,
 En Himmel at forlystes ved!

4. Alt, hvad Fuldkommenhed formaar,
 Forenes her tilsammen;
 Din Magt til evig Tid bestaar,
 Dit Ord er Na og Amen.
 O store Jesu Herlighed,
 En Himmel at forlystes ved!

5. Hvad synger jeg, som ej en Gang
 Hans Højhed ret kan kjende,
 End sig sætte det i Sang,
 Som er foruden Ende?
 Dog bliver Jesu Herlighed,
 Et Himmerig at glædes ved!

179. Hosianna, Davids Søn.

Ho = si = an = na, Da = vids Søn! Vel = sig = net væ = re han,

Vel = sig = net væ = re han, Som kom = mer i Her = rens Navn!

Ho = si = an = na i det Høj = e, Ho = si = an = na! Ho = si =
 Ho = si = an = na i det Høj = e, Ho = si = an = na! Ho = si =
 Ho = si = an = na i det Høj = e, Ho = si = an = na! Ho = si =
 Vel = sig = net, vel = sig = net, vel = sig = net, væ = re

an = na,
 an = na! Vel = sig = net Davids Søn, Som kom = mer i Her = rens Navn!
 han!

Hosianna, Davids Søn!
 ||: Velsignet være han, :||
 Som kommer i Herrens Navn!

Hosianna, Hosianna!
 Velsignet Davids Søn,
 Som kommer i Herrens Navn!

Helligaanden.

Helligaandens Gjerning.

180. Aand over Aander, kom ned af det høje.

Musical notation for the first system, featuring a treble clef, a key signature of one flat (B-flat), and a 3/4 time signature. The melody is written on a single staff, and the accompaniment is written on a bass staff. The lyrics are: Aand o = ver Aand-der, kom ned af det Høj = e, G = vig med

Musical notation for the second system, continuing the melody and accompaniment from the first system. The lyrics are: Ja = der og Son = nen en Gud! Kom vo = re Eje = le til:

Musical notation for the third system, concluding the melody and accompaniment. The lyrics are: sam-men at føj = e, Kom at he = re = de din him = mel = ske

Brud! Kal = de, for = sam = le og Je = sum for = kla = re, Byg = ge Guds

Tem = pel, op = ly = se hans Folk, Det er din Gjær = ning, lad

os den er = fa = re: Kom du, Guds Kjerlig = heds mæg = ti = ge Folk!

1. Mand over Mander, kom ned fra det Høje,
 Evig med Fader og Sønnen en Gud!
 Kom vore Sjæle tilsammen at føje,
 Kom at berede din himmelske Brud!
 Kalde, forsamle og Jesum forklare,
 Bygge Guds Tempel, oplyse hans Folk,
 Det er din Gjerning, lad os den erfare:
 Kom du, Guds Kjerligheds mægtige Folk!

2. Mægtige Frelser! du hævned' dig kjerlig;
 Sendte os Manden, Forjættelsens Pant.
 Nu blev Forjeningen vigtig og herlig;
 Troen erfarer, dit Løfte er sandt.

Vidnerne krones med brændende Tunger,
 Hver af dem taler det Sprog, som han vil.
 Brænder i Manden, Forløste! og synger
 Ham eders Lovsang, som tændte den Ild!

3. Ypperste Trøster! din Olje lad flyde
 Ind ubi Hjerternes dybeste Saar!
 Styrk os i Striden og giv os at nyde
 Frugten af Frelsens, som alting formaar!
 Skab indeni os fornyede Hjerter,
 Led os i Sandhed, ophold os i Nød,
 Gjør os taalmodig midt under Smærter,
 Vær du vor levende Kraft i vor Død!

181. O Helligaand, kom til os ned.

O Hel- lig- aand, kom til os ned, Din Bo- lig du i os be- red Ved
Du Him- mel- lys, som mørknes ej, Giv, at vi Sandheds Him- mel- vej Ved

Dr- dets Lys og Stjer- ne; } Dit Skin Hvert Trin Os led- sa- ge
dig maa føl- ge gjer- ne!

Dg for- ja- ge Mørkheds Tan- ker, Som i Hjærtets Skjul om- van- ker.

1. O Helligaand kom til os ned,
Din Bolig du i os bered
Ved Ordets Lys og Stjerne;
Du Himmellys, som mørknes ej,
Giv, at vi Sandheds Himmelvej
Ved dig maa følge gjerne!
Dit Skin
Hvert Trin
Os ledsage
Dg forjage
Mørkheds Tanker,
Som i Hjærtets Skjul omvanker.

2. Giv Kraft og Virkning ved dit Ord,
Som Gud os sendte ned paa Jord,
Lad det som Lyset brænde,
At vi Gud Fader og Gud Søn
Dg Anden, vores Del saa skjøn,
En evig Gud maa kjende!

Giv Tro,
Giv Ro,
Lær at haabe,
Hjælp at raabe
Dg paakalde
Gud, som Frelse har til alle!

3. Du Visdoms rige Rikbevæld,
Som fylder hver oprigtig Sjæl,
Lær os det her i Live,
At vi i Troens Enighed
Med sand indbyrdes Kjærlighed
Maa godt Eksempel give!
Vej du
Vor Hu
Til din Lære,
Dig til Ære,
Hjælp at prise
Gud, og hver Mand godt bevise.

182. Drag ind ad dine Porte.

Drag ind ad di = ne Por = te, Min Sej = er = vin = der stor!
Guds Lyn, som i min for = te Haab = lø = se Nat ned = for,

Du Guds, min Fa = ders, Aand, Og Kri = sti Aand til = li = ge, Som

ska = ber Him = me = ri = ge, Og har Guds Plan i Haand.

1. Drag ind ad dine Porte,
Min Sejervinder stor!
Guds Lyn, som i min sorte
Haablose Nat nedfør,
Du Guds, min Faders, Aand
Og Kristi Aand tillige,
Som skaber Himmerige,
Og har Guds Plan i Haand.

2. Drag ind, lad Sjælen finde
Dit Guddomslys, din Afd!
Træng gennem mine Sinde
Alt med din Lue mild!
Gjør mig fra Synden fri,
Gjør mine Tanker rene,
At søge Gud alene
Paa Livets rette Sti!

3. Du er en Aand, som fører
Os ret i Bønnen ind,
Din Bøn Guds Hjerter rører,
Han kender grant dit Sind.
Dit Suk til Himlen gaar,
Og virker i det Høje,
Ja, lader sig ej nøje,
Før Hjælpen rede staar.

4. Du er en Aand, som giver
Hvert bange Hjerter Trøst,
Som læsfer og opliver
Med Himmellys og Lyft!
Alt ja, hvor mangen Ve
Har du min Sjæl betaget,
Og Aanden sødt hendraget
I Himlen ind at se.

Evangeliet.

183. I Kristi Evangelium.

I Kri = sti E = van = ge = li = um Gud har sit Na = des = raad kundgjort ;

Her Kjer = lig = hed og Sandheds Ord Saa her = lig skin = ner paa vor Jord.

1. I Kristi Evangelium
Gud har sit Naadesraad kundgjort ;
Her Kjerlighed og Sandheds Ord
Saa herlig skinner paa vor Jord.

2. Her Synd're, stedt i Sorg og Savn,
Kan Naade faa i Jesu Navn ;
Naar laese, skrevet som med Blod,
Guds Naades Dyb, at Gud er god.

3. Her Dodelig' faa se ved Tro
En Verden, hvor der findes No ;
Her skinner Lyset klarlig frem
Paa Vejen til vort Himmelhjem.

4. O giv os Naade, mægtig' Gud !
At kjende Evangelii' Bud,
I Ydmagthed dets Sandhed ej,
Og vandre frem paa Fredens Vej !

184. Af himmelsøde Ord.

Af him = mel = sø = de Ord Af Je = su Læ = ber fly = de,
Hvor = ved den gan = ste Jord Eig dag = lig skul = de fry = de :

Gaar ud i Ver = dens Kreds, Saa = vidt der fin = des Rum,

For = kyn = der al = le = steds Mit E = van = ge = li = um!

1. Af himmelsøde Ord
 Af Jesu Læber flyde,
 Hvorved den ganske Jord
 Sig daglig skulde fryde:
 Gaar ud i Verdens Kredts,
 Saavidt der findes Rum,
 Forkynder allesteds
 Mit Evangelium!

2. Se til, at end i Dag
 Du Naadefaldet skatter
 Dg udi denne Sag
 Den rette Mening fatter.
 Men det er Sagens Sum,
 At du skal Synden fly,
 Dg Evangelium
 Skal føde dig paany!

185. Tak Jesus, for dit Livsens Ord.

Tak, Je-sus, for dit Liv = sens Ord, Lad det mit Manna væ = re, }
 Giv at jeg det en = fol = dig tror Dg hol = der højt i Væ = re; }

Men Ver = densvis = doms Kundskabsfrugt Lad væ = re mig en Dø = dens Lugt,

Jeg væm = mes at ind = aan = de.

Dg holder højt i Være;
 Men Verdensvisdoms Kundskabsfrugt
 Lad være mig en Dødens Lugt,
 Jeg væmmes at indaande.

2. Ja, Jesus! jeg forlader mig
 Paa dig, min Gud alene;
 Jeg vil tilhøre ene dig,
 Jeg kan ej andet mene;
 Som Jakob jeg ej slipper dig,
 Før du, min Gud, velsigner mig,
 Dg Israel mig kalder.

1. Tak, Jesus, for dit Livsens Ord,
 Lad det mit Manna være,
 Giv at jeg det enfoldig tror

186. God Tidende her er for dig.

(Efter 291 i Gospel Hymns.)

God Ti = den = de her er for dig, Til = gi = vel = se ned = sty = der rig
Til ar = me Synd're ved det Blod, Guds Søn ud = ø = ste, Naadens Flod.

Din Gjæld be = tal = te han for dig, Ved Kor = sets Død den tog paa sig ;

Han bar Guds stren = ge Bre = de, da Han led for dig paa Gol = ga = tha.

1. God Tidende her er for dig,
Tilgivelse nedstyber rig
Til arme Synd're ved det Blod,
Guds Søn udøste, Naadens Flod.
Din Gjæld betalte han for dig,
Ved Korsets Død den tog paa sig ;
Han bar Guds strenge Brede, da
Han led for dig paa Golgatha.

2. God Tidende her er for dig.
Din Frelser raaber: „Kom til mig,
Hver, som bejværet, angstfuld er ;
Kom, trætte Sjæl, saa Hvile her.“

Han elsker dig saa inderlig,
Han hør' din Bøn og hjælper dig ;
Til grønne Græsgang' ledes du,
Hvor Hyrden for dig har Omhu.

3. God Tidende her er for dig,
Dens kjære Lyd gjentager sig,
Højt vort Hosanna Klinge skal
Blandt Herrens Folk i Himlens Sal ;
Pris dig, Guds Lam, dit Blod har bragt
Os mer end jordist Konges Magt !
Du, som vor Straf i vort Sted led,
Regerer i al Evighed.

187. Syng dem atter igjen for mig.

(Mel. 2:2 i Gospel Hymns.)

1. Syng dem atter igjen for mig,
Underfuld' Livets Ord ;
Deres Skjønhed lad vise sig,
Underfuld' Livets Ord ;
Kjærligen os føre,
Lær os „tro og gjøre!“

Kor:

|| : Andige Ord, herlige Ord,
Underfuld' Livets Ord! : ||

2. Kristus giver til hver en Sjæl
Underfuld' Livets Ord ;

Paa hans Kjærligheds Kald mærk vel,
Underfuld' Livets Ord,
Naadigen os givet,
Lokker os til Livet.

3. Sødt gjenlyder nu Naadens Røst,
Underfuld' Livets Ord ;
Byder Naade og Fred og Trøst,
Underfuld' Livets Ord ;
Jesus kjærlig leder,
Helliggjør og freder.

188. Jfør os din Retfærdighed.

J = før os din Ret = fær = dig = hed, Gud, Je = su Krist, vor Her = re!

Dg skjænk os Mandens høj = e Fred, At Glæ = den stor maa væ = re; Vor

Glæ = de i din Aand, Som os ved Tro = ens Baand For = sam = ler vidt om

Jord, Dg fø = der med dit Ord Til Tro = ens Liv at le = ve.

1. Jfør os din Retfærdighed,
 Gud, Jesu Krist, vor Herre!
 Dg skjænk os Mandens høje Fred,
 At Glæden stor maa være;
 Vor Glæde i din Aand,
 Som os ved Troens Baand
 Forsamler vidt om Jord,
 Dg føder med dit Ord
 Til Troens Liv at leve.

2. Kald du dem frem ved Mandens Røst,
 Som vidt adspredte vandre;
 Læst dem med Evangeli' Trøst,
 Som gerne læste andre.
 Den store Hedninghær,
 Som hjernt fra dig end er,
 Dg Israels Levning stor,
 Som færdes end paa Jord,
 Kald, Herre, til dit Rige!

189. Sig mig den gamle Sandhed.

(Efter 37 i Gospel Hymns, med Kor.)

Sig mig den gam-le Sand-hed Om Gud, som er saa god, Om Aaandens ri = ge

Raa = de, Om Je = sus og hans Blod. Sig mig den saa en = fol-digt Som

til et li = det Barn; Thi min Fornuft er fan-gen I Syndens onde Garn.

1. Sig mig den gamle Sandhed
Om Gud, som er saa god,
Om Aaandens rige Raade,
Om Jesus og hans Blod.
Sig mig den saa enfoldigt
Som til et lidet Barn;
Thi min Fornuft er fangen
I Syndens onde Garn.

Kor:

Sig mig den gamle Sandhed,
Sig mig den gamle Sandhed,
Sig mig den gamle Sandhed
Om Jesu Kjerlighed.

2. Sig mig den Sandhed atter,
At jeg maa den forstaa;
Den dyrebare Frelse
Jeg kan hos Jesus faa.
Sig mig den Sandhed ofte,
Jeg ellers glemmer den;

Lig Morgenduggens Perler
Den hastig svinde hen.

3. Sig mig den Sandhed venlig
Med Kjerlighedens Ord,
Glem ej, at jeg er syndig,
Dog frelst ved Aaanden stor.
Sig mig den Sandhed mægtig,
At den, naar mangan Brøst
Mig her i Livet møder,
Maa være Sjælens Trost.

4. Sig mig den gamle Sandhed,
Naar Verdens hele Magt
Mig angster og forvirder,
Pil gjøre mig forsagt.
Og naar ved Dødens Porte
Bekymret staar min Sjæl,
Sig mig den gamle Sandhed,
At Jesus alt gjør vel.

Indbydelse til at komme til Jesus.

190. Kom, Synder, til Jesus! og Naade modtag.

Kom, Syn-der, til Je-sus! og Naa-de mod-tag; En fuld og fri
Frel-se dig by-des i Dag. „Staa op fra de Dø-de,“ vaagn
op fra din Drøm, Og kom her og drif af den le-ven-de Strom.

1. Kom, Synder, til Jesus! og Naade modtag;
En fuld og fri Frelse dig bydes i Dag.
„Staa op fra de Døde,“ vaagn op fra din Drøm,
Og kom her og drif af den levende Strom!
2. Skjønt Verden og Djæv'len og Helvedes Hær
Vil hindre dit Komme og gjøre Besvær,
Saa har dog din Jesus jo sejret for dig,
Og vil dig nu hjælpe at sejre med sig.
3. Om Venner forsjage og gjør dig Modstand,
Din Glæde i Gud de ej borttage kan;
Om Gud er din Fader og Himlen dit Hjem,
Saa bør du ej frygte og lytte til dem.
4. Om Modstand os møde, mens vi vandre frem,
Saa skal vi med Glæde dog naa til vort Hjem,
Hvor glimrende Kroner beredte os staa,
Og Palmer og Harper med Sejrer vi faa.
5. Og naar du i Dødsdalen enlig skal gaa,
Guds Herligheds Straale vil da til dig naa.
Han vil dig opmuntre og føre dig frem,
Og Englenes Skare vil bære dig hjem.

191. Vaagn op, hør Røsten lyder.

Vaagn op, hør Røsten lyder Fra Si-ons Mure end! Se, Raadens Sol dig

by = der En Bedringsdag i = gjen! Men snart skal Bu = det fa = re Fra

Livsens Fyrste hid, Og i hans Navn for = kla = re: Der er ej længer Tid!

1. Vaagn op, hør Røsten lyder
Fra Si-ons Mure end!
Se, Raadens Sol dig byder
En Bedringsdag igjen!
Men snart skal Budet fare
Fra Livsens Fyrste hid,
Og i hans Navn forklare:
Der er ej længer Tid!

2. At vaagne ej dig gavner,
Hvor ingen Morgen er,
Hvor du den Raade savner,
Som du forspildte her,
Hvor ingen Bønner høres,
Og ingen Bedring sker;
Thi kan vel Bedring gøres,
Hvor ingen Tid er mer?

3. O du, i Synden døde!
Se denne Evighed,
Hvor alt er mørkt og øde
Og ej af Vending ved!
Der Synden haabløs mindes —
O Dnm, som nager der!
At, kan vel Haabet findes,
Hvor ingen Tid er mer?

4. Vaagn op, hør Raabet lyder:
Nu er det Raadens Tid!
Nu gik, hvor Herren byder,
Med Bøn og Bod og Strid!
Vil Raaden du fornemme,
Som bydes dig endnu,
Saa maa du aldrig glemme:
At Tiden den er nu!

192. Til Himlen, til Himlen jeg styrer min Gang.

Til Him-len, til Himlen jeg sty-rer min Gang, At sku = e min Frel-ser i

Ø = vig = hed lang. Kom, Synder, dit Dje = e lad væ = re hen-vedt Til

Himlen, som Je = sus med Blod har for-tjent. Kom blot, kom og se, kom og

se, kom og se, Hvad Je = sus for-tjen = te i Smerte og Ve!

1. Til Himlen, til Himlen jeg styrer min Gang,

At skue min Frelser i Evighed lang.
Kom, Synder, dit Dje lad være henvendt
Til Himlen, som Jesus med Blod har for-tjent.

Kom blot, kom og se, kom og se, kom og se,
Hvad Jesus fortjente i Smerte og Ve!

2. Forsøm ikke længer dit evige Vel,
Da Jesus tilbyder at frelse din Sjæl.

Han kalder dig, han, som paa Naade er rig,

Han Nadvere agter at holde med dig.

Kom blot, kom og tag, kom og tag, kom og tag

Den Salighed, han dig vil stænke i Dag!

3. O tank, hvilken Glæde du nyde da skal
Blandt Engle med Jesus i Himmelens Sal!

O tøv'ej, thi snart kan det være for sent,

Da bliver dig Naaden for evigt forment.

Kom blot, kom just nu, kom just nu, kom just nu!

Se Jesus dig venter — hvi tøver vel du?

Indbydelse til at komme til Jesus.
193. Det er saa svært det ene Punkt.

Det er saa svært, det ene Punkt: Forlad de onde Veje! Det

falder Kjød og Blod saa tungt, Kun Himme: rig at eje.

1. Det er saa svært, det ene Punkt:
 Forlad de onde Veje!

Det falder Kjød og Blod saa tungt,
 Kun Himmerig at eje.

2. Det gaar saa let, det er saa nemt
 At ære Gud med Munden,
 Mens Sjælen er for Synden stemt,
 Og Hjertet stet i Grunden.

3. Man snor og vender sig, vil ej
 Ret dyrke Gud alene;

De fleste gaar den brede Vej,
 Vil tvende Herrer tjene.

4. De tumle sig i Syndens Rus,
 Som om de Gud ej kjendte;

Dog gjæste de et Tempelhus
 Som de, der Frelse vente.

5. Men kan der stiftes saandru Pagt
 Imellem Lys og Mørke?
 Kan jeg, i Syndens Lente lagt,
 Den Hellige vel dyrke?

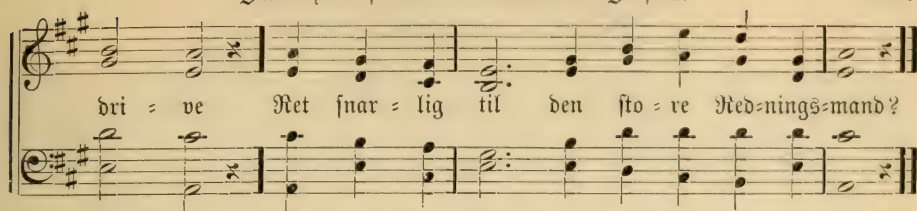
6. Gud stillede hen sin rige Fred
 Og Fryd for dine Blikke,
 Men gjør du Uretfærdighed,
 Da kjender han dig ikke.

7. Den Sti er trang, som Maalet naar,
 Hvor vi skal Kronen eje;
 Vend om, vend om, hver Sjæl, som gaar
 Paa Syndens brede Veje!

194. O arme Menneske! hvor kan du blive.

O ar = me Men = ne = ste! hvor kan du bli = ve Her i din

jam = mer = li = ge Syn = de = stand? O kan din Syn = de = nød dig if = ke

1. O arme Menneske! hvor kan du blive
Her i din jammerlige Syndestand?
O kan din Syndenød dig ikke drive
Ret snarlig til den store Redningsmand?
2. O se, o se, hvor Naadeden helder;
O skynd dig, søg dit evigslænde Vel!

- Thi om et lidet Døden sig anmelder;
Da Ve dig, om du saa er Syndens Træl.
3. O maatte du dog faa et bøjet Hjærte,
Ja, maatte du dog føle Syndens Rod,
O maatte du i Syndeangests Smerte
Her hungre efter Naadens Himmelbrød.

195. O dyre Sjæl! om ingen anden vilde.

1. O dyre Sjæl! om ingen anden vilde
Dig gjøre Følgeskab til Golgatha,
Du skulde dog, nu før det er forsilde,
Dig skynde bort fra Verdens Sodoma!
2. En Flod af Synder Jorden overflommer,
Den faldne Slægt har deri druknet sig;
En Syndeflod af Dragens Mund udstrømmer,
Al, hvor er Verdens Tilstand ynkelig!
3. O dyre Sjæl! o raab til Redningsmanden,
At han inddrager dig i sine Saar!
Han frelse kan, ja han og ingen anden;
O salig den, som lige til ham gaar!
4. Om end slet ingen vilde med dig gange,
Gaf du alligevel til Golgatha!
Er Satans Tjenere end nok saa mange,
Saa fly deshellere fra Sodoma!
5. O fly! du skal det aldrig faa fortryde,
At som den Flygtende du blev mistkjendt,
Naar de skal i et evigt Ildhav flyde,
Som ikke til vor Herre blev omvendt.
6. Som Flygtende, lig Duen, søg din Hvile,
Kun hvor den findes: dybt i Jesu Saar!
Kun der kan du udslukke Hjendens Pile.
Og følg saa gjerne Lammet, hvor det gaar!

196. Jesus dig venter, byder til sig.

(Mel. 9 i Gospel Hymns.)

1. Jesus dig venter, byder til sig,
Dog ofte bortviist, kalder end paa dig.

Kor:

Kalder nu paa dig, Bildfarne,
Kalder nu paa dig,

- Du har vandret langt, langt bort;
Men han kalder nu paa dig.
2. Græns'løse Naade, fri for enhver!
Standser, Bildfarne, da end Tid der er!
 3. Endstjønt uærdig, kom hjem, kom du!
Sig da han venter: „Jeg vil komme nu!“

197. Et er nødtigt, dette ene.

Et er nø = digt, det = te e = ne Lær mig ret at kjen = de, Gud!
Ver = den kan mig ik = le tje = ne, I hvor skjon den end ser ud.

Den er kun en Byr = de, kan na = ge og pla = ge, Men Sjæ = len faar

in = gen sand Glæ = de at sma = ge; Dog faar jeg hint e = ne for

al = ting kun fat, Da bli = ver kun en Ting mit al = ting, min Skat.

1. Et er nødtigt, dette ene
Lær mig ret at kjende, Gud!
Verden kan mig ikke tjene,
I hvor skjon den end ser ud.

Den er kun en Byrde, kan nage og plage,
Men Sjælen faar ingen sand Glæde at smage;
Dog faar jeg hint ene for alting kun fat,
Da bliver kun en Ting mit alting, min Skat.

2. Vil du dette ene tage,
Søg det ej paa denne Jord;
Lad, hvad jordist er, tilbage,
Søg det oppe, søg det, hvor
Sig Guddom og Manddom forenede finde,
Og hvor al Huldskommenheds Kilde er inde;
Der, der er det ene nødvendige ret,
Der, der er min Rigdom, mit alting i et.

3. O al Visdoms Vældetilde,
Lad den trædske Slange ej
Mig forsøre og forvilde
Fra den rene Sandheds Vej!
Enfoldigt og ydmygt mit Hjærte lad være,
Se, da skal den himmelske Visdom jeg lære!
At fandt jeg fra Verden til Jesus kun op,
Da naaede Sjælen til Visdommens Top.

4. Derfor Jesus han mit ene
Og mit alting være skal.
Prov, om jeg det ret vil mene,
Eller er blandt Hyllers Tal!
Se, om jeg mig vender i Sikkerheds Leje,
Og for mig paa Livets de evige Veje,
At agte for Skade de Bellysters Klof,
Og Jesum at vinde, han ene er nok!

198. Lad ej Guds Ord forbi dig gaa.

(Efter 246 i Gospel Hymns.)

Lad ej Guds Ord for-bi dig gaa, Luk 3:21 = et op og Je-sus stu,

Luk Ly= set ind og her ej staa, Du frel=ses vil, hvor=for ej nu?

Hvor=for ej nu, hvor = for ej nu? Du frel=ses vil, hvor = for ej nu?

Hvor=for ej nu, hvorfor ej nu? Du frel=ses vil, hvorfor ej nu?

Rep. pp.

1. Lad ej Guds Ord forbi dig gaa
Luk 3:21 og Jesus stu,
Luk 3:21 og her ej staa,
Du frelses vil, hvorfor ej nu?

Kor:

||: Hvorfor ej nu, hvorfor ej nu?
Du frelses vil, hvorfor ej nu? :||

2. Maaske dit Dje ikke mer,
Skal Morgen se, kom det i Hu;

- Nu er din Tid, nu Visdom lær;
Du frelses vil, hvorfor ej nu?
3. Dig Verden kan ej give Fred,
Dens Fryd snart bliver Sorg og Gru;
Dig til sand Kristenliv bered;
Du frelses vil, hvorfor ej nu?
4. Vor Frelser ingen drev fra sig
Som villig kom, o hører du!
Til ham derfor nu hengiv dig;
Du frelses vil, hvorfor ej nu?

199. O Ordets Ord, det sødest'.

(Efter 806 i Gospel Hymns, med Kor)

O Or = dets Ord, det sø = dest', O Ord, hvor = i er skjult

Al Hem' = lig = hed, alt Løf = te, Af Trøst helt o = ver = fuldt!

Be = drø = vet el = ler glæ = det, Er Tvivl og Stræk end nær,

Jeg hør' dit „Kom“, min Je = sus, Og hen til Kor = set flyr.

1. O Ordets Ord, det sødest',
 O Ord, hvori er skjult
 Al Hem'lighed, alt Løfte,
 Af Trøst helt overfuldt!
 Bedrøvet eller glædet,
 Er Tvivl og Stræk end nær,
 Jeg hør' dit „Kom“, min Jesus,
 Og hen til Korset flyr.

Kor:

||: Kom, o kom til mig,
 Kom, o kom til mig,
 Træt og haardt besværet,
 Kom, o kom til mig. :||

2. O, Sjæl, vil du bortvandre
 Fra saadan Ven saa nær?

Klyng nærmere dig til ham,
 Vær hans og bliv ham nær!
 O Væ, jeg er saa hjælp'løs,
 Saa fuld af Synd tidt gaar;
 Jeg vandrer bort saa ofte,
 Igjen da komme faar.

3. O drag mig stedsje nærmer',
 Saa jeg kan høre din
 Den jagte stille Hvisten:
 Vær stille, du er min.
 Da over Hav og Bjerger,
 Hvor jeg end færdes om,
 Din Haand jeg tager, følger
 Din søde Hvisten: „Kom!“

200. Vent nu ej mer, min Broder

(Eller 240 i Gospel Hymns, med Kor.)

Vent nu ej mer, min Bro = der; Hvor = for har du ven = tet hid = til?

Din Frelser en An = del dig gi = ve Iblandt si = ne Hel = li = ge vil.

1. Vent nu ej mer, min Broder;
Hvorfor har du ventet hidtil?
Din Frelser en Andel dig give
Iblandt sine Hellige vil.

Kor:

||: Vent ej! Vent ej! Vent ej!
Kom til ham nu! :||

2. Hvad er dit Haab, min Broder,
At naa ved Opfattelsen her?

Ej andre kan frelse, blot Jesus,
Hans Vej dog den eneste er.

3. Føler du ej, min Broder,
Hans Aand, der nu minder dig stærk?
Besind dig og modtag nu Frelsen;
Omvend dig, forlad Syndens Værk!

4. Vent nu ej mer, min Broder;
Se Faren nu: Synden er sød,
Høsttiden faa hastig bortiler,
Opfattelse kan bringe Død.

201. Hør Synder! Jesus kalder, kom til ham nu.

(Ref. 83 i Gospel Hymns.)

1. Hør Synder, Jesus kalder, kom til ham nu,
Fra evig Død han frelser, kom det i Hu!
Fly fra din Syndebane, opsæt det ej,
Fly fra Død og Helvedplage, o, sig ej nej!

Kor:

Kom nu til Jesus, o Syndere kom!
Jesus, han elsker dig, o Synder vend om!
Kom til hans sømme Favn og Naade modtag,
Før det evig er forfildt, o kom i Dag!

2. O Sjæl, foragt ej længer Frelserens Kald,
Kom, o Fortabte, og bliv rejst af dit Fald!
Længselsfuldt Faderhjertet slaar end for dig;
Kom, o Synder, kom til Jesus, Naaden er fri!

202. Mens Livets Lys end straal'er klart.

Mens Li - vets Lys end straa - ler klart, Kan Fred og Naa - de faa's hos Gud,

Men Skrækkens Nat, som kom - mer snart, Alt Haab om Him - len slet - ter ud.

1. Mens Livets Lys end straal'er klart,
Kan Fred og Naade faa's hos Gud,
Men Skrækkens Nat, som kommer snart,
Alt Haab om Himlen sletter ud.
2. Se, Gud indbyder ved sit Ord,
Hoor sødt og hjært at lytte til,
Kom, Synd're, hast fra Synden bort
Mens han endnu tilgive vil.
3. Paa Tidens Vinge ilet hid,
Se Døden kommer, træder nær,

- Du for Guds Domstol staar, og vid,
Da ingen Frelse findes mer.
4. Higt i Kortvivelsernes Land
Forlæbelse ej mer du faar,
Din angstfuld' Bøn ej høres kan,
Din Frelser der fra dig bortgaar.
5. Nu Gud indbyder, mild og hjær,
Hvor godt et Budskab! lyt dog til!
Kom, Synd're, haster til ham her,
Mens han endnu tilgive vil.

203. En Vandr'er banker paa din Dør.

1. En Vandr'er banker paa din Dør,
Han banker nu, han banked' før,
Han vented' længe, venter end;
Hvi aabner du ej for den Ven?
2. Luk villigt ind den Vandringsmand,
Han kommer fra et andet Land,
Han har en Gave bragt med sig,
Den agter han at skjænke dig.

3. Luk op, thi ellers bort han gaar,
Og hans Besøg ej mer du faar;
Luk op, thi ellers vil han dig
For evigt nægte Plads hos sig!
4. Luk op, thi aldrig nogen Røst
Har lydt til dig med større Trost;
Luk op, luk op! og søl hvor stor
Den Glæde er, hvor Jesus bor!

204. Hør, Jesus kalder dig.

Hør, Je - sus kal - der dig: „D kom, mit Barn, til mig!“ Fra

ham ud = gif et her = ligt Bud: Han ka = ster dig ej ud.

1. Hør, Jesus kalder dig:
 „D kom, mit Barn, til mig!“
 Fra ham udgif et herligt Bud:
 Han kaster dig ej ud.

2. Han støder dig ej bort,
 Skjønt du har ilde gjort.

Han er Barmhjertighedens Gud,
 Han kaster dig ej ud.

3. Stol i din Syndenød
 Paa Jesu Blod og Død,
 Saa staar det fast, du er hans Brud;
 Han kaster dig ej ud.

205. Kom syndbetyngt Sjel i Tro.

(Efter 94 i Gospel Hymns, med Kor.)

Kom, synd = be = tyn = get Sjel, i Tro, Hos Je = sus Na = de er,

Han vist vil gi = ve Hjer = tet No, Blot til = lids = fuld du vær.

1. Kom, syndbetyngt Sjel, i Tro,
 Hos Jesus Naade er,
 Han vist vil give Hjærtet No,
 Blot tillidsfuld du vær.

Kor:

D, blot tro ham, o, blot tro ham,
 D, blot tro ham nu;
 Han dig frelser, han dig frelser,
 Han dig frelser nu.

2. Se, Jesus har udøst sit Blod,
 For frelste os at se.

Rens dig nu i den Purpurflod,
 Som to'r dig hvid som Sne.

3. Ja, Jesus er den rette Vej,
 Som leder dig til Fred.
 Fat Troen nu, og tvivl blot ej,
 Da har du Salighed.

4. Kom da, slut dig til Herrens Hær,
 Til Herlighed at gaa,
 Og bo i Himmellandet, der
 Du evig Fryd skal faa.

206. Kom, du trætte, plaget Sjæl.

Kom, du trætte, plaget Sjæl, Jesus, han nu kalder dig:
 Kom til mig, jeg hjælpe vil.

Endnu bydes: kom! Jesus, han nu kalder, kalder,
 kalder, kalder, kalder, kalder,

kalder, kalder, kalder, Jesus, han nu kalder dig, Naaber: Kom til mig!

1. Kom du trætte, plaget Sjæl,
 Jesus, han nu kalder dig:
 Kom til mig, jeg hjælpe vil.
 Endnu bydes: kom!

Kor:

Jesus, han nu kalder, kalder, kalder,
 Jesus, han nu kalder dig,
 Naaber: Kom til mig!

2. Om din Synd er skrækkelig,
 Jesus, han nu kalder dig;

Jesus, han har ofret sig
 Og dig byder: kom!

3. Om din Synd er purpurrod,
 Jesus, han nu kalder dig;
 Jesus er jo for dig dødt,
 Han dig byder: kom!

4. Er du lobet fra hans Flok,
 Hør, nu Jesus kalder dig;
 Han dig elsker, det er nok,
 Han dig byder: kom!

207. Kom hjem, kom hjem!

(Mel. 38 i Gospel Hymns)

1. Kom hjem, kom hjem
 Fra din viltsomme Gang;
 Thi saa mørk var din Vej
 Og saa ensom og lang!

Kor: Vildfarende Varn!
 Kom hjem, o kom hjem!
 Kom hjem!
 Kom, o kom hjem!

2. Kom hjem, kom hjem,
 Du er saaret og trætt,

Hør det salige Ord:
 Nu er Frelse beredt!

3. Kom hjem, kom hjem
 Fra din Trængsel og Nød,
 Fra din Synd og din Skam,
 Ja fra aandelig Død!

4. Kom hjem, kom hjem,
 Kom i Frelserens Favn;
 Det er saligt at tro
 Og betjende hans Navn!

208. Kom til Jesus, arme Synder!

Kom til Je-sus, ar-me Syn-der! Du, som saa be-drø-vet er;

Fred og Naa-de han for-kynder, Kom, thi nu er Je-sus nær;

Han vil frel-se, han vil frel-se Dg til-gi-ve al din Synd.

Han vil frel-se Dg til-gi-ve al din Synd.

1. Kom til Jesus, arme Synder!
 Du, som saa bedrøvet er;
 Fred og Naade han forkynder,
 Kom, thi nu er Jesus nær;
 ||: Han vil frelse :||
 Dg tilgive al din Synd. :||

2. Kom! Guds Folk vil med dig bede,
 Kom, bryd alle Syndens Baand,
 Kom; thi alle Ting er rede!
 Kom, nu kalder Herrens Aand!
 ||: Nu er Tiden :||
 Lad ej Frygten hindre dig. :||

3. Kom, om Synderne er mange,
 Fler' end Sand paa Havets Bund,
 Bliv dog ej forsagt og bange;
 Nu er Frelsens søde Stund.
 ||: Tro paa Jesus :||
 Han kan frelse fra al Synd. :||

4. Kommer alle! Jesus kalder
 De Besværede til sig;
 Tro paa Jesus, thi da falder
 Syndebyrden bort fra dig.
 ||: Halleluja :||
 Jesus han er Synd'res Ven. :||

209. Vil du møde mig ved Kilden.

Wil du mø = de mig ved Kil = den Hø = set i det skøn = ne

The first system consists of three staves. The top staff is the vocal line in G major, 4/4 time, with lyrics. The middle staff is the right-hand piano accompaniment, and the bottom staff is the left-hand piano accompaniment. The music features a simple melody with some grace notes and chords.

Land? Vil du mø = de mig ved Kil = den?

The second system continues the piece with three staves. The vocal line has a question mark after 'Land?'. The piano accompaniment continues with chords and some melodic fragments.

Skal jeg tryk = ke faa din Haand? An = dre Ven = ner der mig

The third system has three staves. The vocal line includes the lyrics 'Skal jeg tryk = ke faa din Haand? An = dre Ven = ner der mig'. The piano accompaniment features more active melodic lines in the right hand.

mø = de Med sin Vel = komst = hil = sen kjær,

The fourth system concludes the piece with three staves. The vocal line ends with 'mø = de Med sin Vel = komst = hil = sen kjær,'. The piano accompaniment has a more rhythmic and melodic character in this section.

Der er lif- lig Sang ved Kil- den Vil du, vil du mø- de der?

Ja, jeg mø- de vil ved Kil- den, Hvor jeg Gud og Lam- met

fer. Jeg vil mø- de dig ved
fer. Jeg vil mø- de, jeg vil mø- de dig ved Kil- den,
fer. Jeg vil mø- de dig ved

fer. Jeg vil mø- de, jeg vil mø- de dig ved
Ja, jeg vil dig mø- de der!

1. Vil du møde mig ved Kilden
Huset i det skønne Land?
Vil du møde mig ved Kilden?
Skal jeg trykke saa din Haand?
Andre Venner der mig møde
Med sin Velkomsthilsen kjær,
Der er liflig Sang ved Kilden
Vil du, vil du møde der?

Kor:

Ja jeg møde vil ved Kilden,
Hvor jeg Gud og Lammet ser.

- Jeg vil møde dig ved Kilden,
Ja, jeg vil dig møde der!
2. Vil du møde mig ved Kilden?
Venner vist jeg kjender der
I et mere saligt Samfund,
End jeg kunde kjende her;
Bennetoret sodt vil klinge,
Naar det til mit Dre naar;
Det mig store Fryd vil bringe,
Naar din Røst jeg høre faar!
 3. Vil du møde mig ved Kilden?
Nær jeg onsker være dig,
Naar min Frelser der mig møder
Med sit Velkomst Ord til mig,
Han vil møde mig ved Kilden,
Og omfavne huldt enhver.
Salighed der er ved Kilden,
Vil du ogsaa møde der?

210. Har du noget Rum for Jesus.

(Efter 284 i Gospel Hymns.)

Har du no - get Rum for Je - sus, Han, som bar din Skam og Synd? }
 Nu han ban - ter, vil ind - la - des, Syn - der, Syn - der luk ham ind! }
 Op - luk Hjer - tets Dø - re vi - de, Mens du kan, ham glad ind - byd.

Rum for Je - sus, Ver - dens Kon - ge, Al, og nu hans Ord ad - lyd!

D.C.

1. Har du noget Rum for Jesus,
 Han, som bar din Skam og Synd?
 Nu han banker, vil indlades,
 Synder, Synder luk ham ind!

Kor:

Rum for Jesus, Verdens Konge,
 Al, og nu hans Ord adlyd!
 Opluk Hjærtets Døre vide,
 Mens du kan, ham glad indbyd.

2. Rum for Verdens Lyst og Higen,
 Men for Jesus ingen Sans;

Intet Rum, hvor han kan være
 I det Hjerte, som er hans.

3. Har du nogen Tid for Jesus?
 Hør hans Kald! gaa ej din Vej!
 O, i Dag er Tid modtage,
 Men i Morgen maaste ej.

4. Rum og Tid nu giv til Jesus,
 Naadens Tid snart borte er;
 Snart dit Hjerte, koldt og stille,
 Hør' ej Jesu kalde mer.

211. Hver og en, som hører, kundgør Guds Ord.

(Mel. 10 i Gospel Hymns.)

1. Hver og en, som hører, kundgør Guds Ord;
 Send den gode Nyhed rundt omkring paa Jord;
 Spred det glade Budskab, hvor end Folket bor.
 Hver og en, som vil, o kom!

Kor:

Hver og en, som vil, hver og en, som kan,
 Send det glade Budskab over Land og Vand;
 Hør, en kjærlig Fader raaber mildt: Vend om!
 Hver og en, som vil, o kom!

2. Hver og en, som kommer, stynde nu sig,
 Nu er Døren aaben, nu er Vejen fri;
 Jesus stjænter Livet; o gaa ej forbi!
 Hver og en, som vil, o kom!

3. Hver og en, som vil, det Løfte bestaar,
 Hver og en, som vil, Guds rige Naade faar.
 Hver og en, som vil, kan frem til Livet gaa.
 Hver og en, som vil, o kom!

212. En Port til Himlen aaben staar.

En Port til Him = len aa = ben staar, Hvor Je = su Kors nu tin = dret,

Der = fra en Straa = le = glans ud = gaar, Som Sorg og Smerte lin = dret.

O hvil = ken Naa = de stor og rig, At Por = ten aa = ben staar for mig,

For mig, for mig, Den aa = ben staar for mig.

1. En Port til Himlen aaben staar,
Hvor Jesu Kors nu tindrer.
Derfra en Straaleglans udgaar,
Som Sorg og Smerte lindrer
Kor:
O hvilken Naade stor og rig,
At Porten aaben staar for mig,
For mig, for mig,
Den aaben staar for mig.
2. Den Port for alle aabnet er,
Som sig fra Synden vende,

- Som har sin Gud og Frelser kjær,
Og Troens Bøn opsende.
3. O, kjæmp alvorlig og trang ind,
Mens Naadens Dør er aaben;
Tag Korset op og Kronen vind
Med Herrens egne Vaaben!
4. Ved Jordans Flod vi lægge ned,
Hvert Kors og hver en Byrde,
Og Livsens Krone i dets Sted
Modtage af vor Byrde.

213. Manden og Bruden de byder.

(Eller 608, med Kor)

Manden og Bruden, de byder: Kommer til Jesus Krist;

Hvo, som vil komme og lyder, Han bliver frelst for evigt.

1. Manden og Bruden, de byder:
Kommer til Jesus Krist;
Hvo, som vil komme og lyder,
Han bliver frelst for evigt.
- Kor: Kommer da derfor til Bryllup,
Medens I bydes: Kom!
O, kommer! Nu alting er rede,
Ja, kommer i Dag hver Sjæl.
2. Snart holder Lammet sit Bryllup,
Snart er hans Brud beredt,
Smykket med skønneste Klæder,
Stikker i Herlighed.
3. Der skal vi skue Guds Ansigt;
Herren skal lyse der.
Solen ej mere behøves;
Natten er der ej mer.
4. Der er Paulunet af Herren
Sat iblandt Mennesker,
Der skal hver Laare afstørres;
Døden er der ej mer.
5. Der er den hvidklæbte Skare,
Der er Guds Himmelsal.
Der er de gyldne Gader,
Glæder i Tusindtal.
6. Der er de Saliges Hvile,
Ewig et Fredens Hjem.
Kongernes Konge regierer
Udi Jerusalem.
7. Kommer da derfor til Herren,
Hvo, som vil høre Guds Ord;
Alle, som ere besværes',
Bedes nu: kom og tro.

214. Vil du komme hjem, Vildfarne?

(Met. 311 i Gospel Hymns.)

1. Vil du komme hjem, Vildfarne?
For dig er Jesus død;
Du er elendig, saaret,
Syndsmitet og i Rød.
Vil du søge rensat blive
I Jesu Blod, saa tag
Nu din Tilflugt til ham ene;
Vil du komme hjem i Dag.
Kor:
||: Vil du komme hjem i Dag? :||
Vil du komme hjem til Jesus,
Ej mer søge Velbehag?
- ||: Vil du komme hjem i Dag :||
Vil din Fader, som dig elsker,
Vil du komme hjem i Dag?
2. Vil du komme hjem, Fortabte?
Se, Jesus venter her!
Kom, tøv ej længer, kom dog
For det forsilbe er!
Vil du lade ham dig frelse,
Antage sig din Sag?
Vil du komme, mens han kalder?
Vil du komme hjem i Dag?

3. Vil du komme hjem, du Arme,
Helt fuld af Skyld og Synd?
Du længe stod derude,
Kom nu og vov dig ind.

Vil du lyde Jesu Kalden?
Din Tilflugt til ham tag;
„O, kom hid til mig,“ han siger;
Vil du komme hjem i Dag?

215. Vaagn op, vaagn op, af hør, ja hør et Bud.

Vaagn op, vaagn op, af hør, ja hør et Bud Nu fra din

Kon = ge, fra den Her = re Gud! Han, som dog først har Ret = ten til dit

Hjær = te, Han sø = ger dig, ja maa = ske end med Emer = te!

1. Vaagn op, vaagn op, af hør, ja hør et Bud
Nu fra din Konge, fra den Herre Gud!

Han, som dog først har Retten til dit Hjærte,
Han søger dig, — ja maaſte end med Smerte!

2. Han søger dig, og du — ſlaar Døren til;
Han banker end, og du — ej aabne vil;
Men tænk, om ſaa hans Kald du nu forſkyder,
At aldrig, aldrig mer det til dig lyder!

3. End er det Tid, i Morgen maaſte ej —
End ſtaar han der og hviſter: „Det er mig!“
Forſpild da ej den korte Naadeſtunden,
Den er ſaa vigtig, men ſaa ſnart forſvunden!

4. Nu vil han ind; lad ham ej fra dig gaa;
Betænk, at Liv og Død beror derpaa!
Af ene den, ſom har Guds Søn, har Livet;
Thi „Livet er Guds Søn,“ ſaa ſtaar der ſkrevet.

216. Der er Liv for et Blik op til Korset, som bær'.

Der er Liv for et Blik op til Kor = set, som bær' Din Gjen =

lø = ser, der Liv er for dig. O Syn = der, se da om din

Frel = se paa ham, Som paa Kor = set for dig o = fred' sig. Se! Se!

Se og lev! Der er Liv for et Blik op til Korset, som bær' Din Gjen =

lø = ser, der Liv er for dig.

2. O, hvorfor var Guds Lam der som Bærer
af Synd,

Hvis din Brøde paa ham ej blev lagt?
Hvi stod vel hans Blod, hvishans Død ikke har
Din Gjenløsnings Betaling erlagt.

3. Al, det er ikke Bønner, ej Angerens Graad,
Men kun Blodet, som renser din Sjæl.
Paa Jesus, som blodte, din Synds hele Vægt
Du maa lægge, og alt gaar dig vel.

4. Tag med Fryd da af Jesus det evige Liv,
Tag paa engang hans Gave saa rig!
Hos Gud din Metfærdighed lever, saa vid
Da, at Døden kan ej skade dig.

1. Der er Liv for et Blik op til Korset,
som bær'
Din Gjenløser, der Liv er for dig.
O Synder, se da om din Frelse paa ham,
Som paa Korset for dig ofred' sig.

Kor:

Se! Se! Se og lev!
Der er Liv for et Blik op til Korset, som bær'
Din Gjenløser, der Liv er for dig.

217. Vil for Synd du Naade faa?

(Efter 263 i Gospel Hymns, med Kor.)

Vil for Synd du Naade faa? Fæst dit Dje paa Je-sus;
 Vil du Fred i Sjæ-len naa? Fæst dit Dje paa Je-sus.

1. Vil for Synd du Naade faa?
 Fæst dit Dje paa Jesus;
 Vil du Fred i Sjælen naa?
 Fæst dit Dje paa Jesus.

Kor:

Jesus ej blot paa Korset dør,
 Men han regjerer nu som før,
 Og blot han retfærdiggjør;
 Fæst dit Dje paa Jesus.

2. Vil du trygt paa Havet gaa?
 Fæst dit Dje paa Jesus;
 Vil du Frelsen ret forstaa?
 Fæst dit Dje paa Jesus.

3. Vil du Byrden være fri?
 Fæst dit Dje paa Jesus;
 Prise Gud paa mørkesti?
 Fæst dit Dje paa Jesus.

4. Vil i Sorg du have Ro?
 Fæst dit Dje paa Jesus;
 Være ydmyg, stille, tro?
 Fæst dit Dje paa Jesus.

5. Vil du se din Ve gaa bort?
 Fæst dit Dje paa Jesus;
 Lyset se bag Gravens Port?
 Fæst dit Dje paa Jesus.

218. Forkynd den Sandhed idelig.

(Mel. 154 i Gospel Hymns.)

1. Forkynd den Sandhed idelig —
 Guds Naade dyrebær.
 Derom at høre elfter jeg;
 Thi Naade frelst mig har.

Kor:
 ||: Det Halve er ej kjendt :||
 Af Naadens Kraft saa underfuld,
 Det Halve er ej kjendt.

2. Guds Fred jeg kjendte kun af Navn;
 Gj fandt min Sjæl sin Ro;

Indtil jeg fandt i Naadens Havn
 Retfærdighed af Tro.

3. Min bedste Plads er Ydmygsdal;
 Ved min Forløvers Fod
 Jeg hellig Glæde nyde skal
 Udi hans Gjærning god.

4. O, hvilken salig Fryd og Fred
 For os i Himlens Sal,
 Naar vi Guds store Kjærlighed
 Evig lovprise skal.

219. Jesus han er Synd' res Ven.

Je = sus han er Synd' res Ven, Det te Ord kan dø = de væk = ke

Dg os aab = ne Him = me = len, Naar os Hel = ve = de vil straf = ke.

Ha = ster! Iø = ber til ham hen! Je = sus han er Synd' res Ven.

1. Jesus han er Synd' res Ven,
Dette Ord kan Døde vække
Dg os aabne Himmelen,
Naar os Helvede vil strække.
Haster! løber til ham hen!
Jesus han er Synd' res Ven.
2. Jesus han er Synd' res Ven,
Derfor kom han ned paa Jorden.
O den Glæde! Frelseren
Selv et Menneſte er vorden.
Haster! løber 2c.
3. Jesus han er Synd' res Ven,
Gjør dem i ſit Blod ſaa rene,
At de kunne nu igjen
Herlig ſig med Gud forene.
Haster! løber 2c.

4. Jesus han er Synd' res Ven,
Arme Synder, lad dig ſige,
Vend dig om alvorligen,
Du ſkal finde Raadens Rige.
Haster! løber 2c.
5. Jesus han er Synd' res Ven,
Jugen mer i Synden dvæle!
Hør, hvor raaber Frelseren:
„Hid til mig, I arme Sjæle!“
Haster! løber 2c.
6. Jesus han er Synd' res Ven,
Hører det al Verdens Guder!
Vender om til Gud igjen,
Som udbreder ſine Hænder!
Haster! løber 2c.

220. Kom Sjæl, du, som længe har vandret omkring.

Kom Sjæl, du, som læn = ge har van = dret om = kring Og søgt kun din

Glæ = de i jor = di = ste Ting, { Kom, driv nu ej læst = ger, lig
Be = tænk, du er van = dren = de

Sti = bet paa Hav, } Giv Je = sus dit Hjer = te, og giv os din Haand,
frem til din Grav! } Saa føl = ges vi ad til „Im = ma = nu = els Land“.

1. Kom Sjæl, du, som længe har vandret omkring
Dg søgt kun din Glæde i jordiske Ting,
Kom, driv nu ej længer, lig Skibet paa Hav,
Betænk, du er vandrende frem til din Grav!
Giv Jesus dit Hjerte og giv os din Haand,
Saa følges vi ad til „Immanuel's Land“.

2. O du, som er saaret af Sandhedens Sværd
Dg længes at skilles fra Trældommens Færd,
Dg længes at frelse din dyr'bare Sjæl,

Dg sig til Jordlivets Daarfab Farvel,
O kom, giv os Haanden, se, her har du vor!
Vi trøste hverandre, om Bejen bli'er haard.

3. Se, Arken er aaben! kom, skynd dig ombord.
Vor Lods er Guds Mand og Kompasset
Guds Ord.

Kaptejnen er Jesus, o! ængstes da ej;
Vort Skib hedder Sion; nok rummer det dig.
Saa kom! giv os Haanden, se, her har du vor!
Vi trøste hverandre, om Bejen bli'er haard.

221. Ak vidste du, som gaar i Syndens Lænke.

Ak vid = ste du, som gaar i Syndens Læn = ke, Hvor haardt det

er, det Satans Sla = ve = ri, Du skul = de ej et Dj = e = blik be =

tan = ke Ak sø = ge ham, som dig kan gjø = re fri. Ak, hvil = ken

sa = lig Stund du fik, Om du be = gynd = te nu i det = te Dj = e = blik!

1. Ak vidste du, som gaar i Syndens Lænke,
Hvor haardt det er, det Satans Slaveri,
Du skulde ej imod hans Naade krige,
At søge ham, som dig kan gjøre fri.
Ak, hvilken salig Stund du fik,
Om du begyndte nu i dette Djeblik!

2. Ak kjendte du Guds Naades Himmerige,
Hvor godt det er at høre Jesum til,
Du skulde ej mod hans Naade krige,
Som dig endnu saa gjerne hjælpe vil.
Ak hvilken Fryd Guds Husfolk fik,
Om du begyndte nu i dette Djeblik!

3. Ak tænkte du paa Livets snare Ende,
Naar Lystens Drom i Dødens Nat forgaar,
Hvor skulde du med Graad dig til ham vende,
Som mod dig med udstrakte Arme staar.
Ak hvilken Angest Satan fik,
Om du begyndte nu i dette Djeblik!

4. Ak aned' du, hvor godt det er at lande
I Paradis, hvor Glæden der er sød,
Du skulde snart al Verdens Lyst forbande,
Dg haste hen til Jesu Blod og Død.
Ak hvilken Fryd Guds Engle fik,
Om du begyndte nu i dette Djeblik!

5. Af vilde du kun en for alle Gange
Dig give ind i Bod og Bøn og Strid,
Om Jesus sang du snart da Frydefange;
Hvor skulde du ham finde mild og blid.
Af, hvilken Hvile Sjælen fik,
Om du begyndte nu i dette Øjeblik!

6. Af skulde du dig dertil lade tigge?
Det gjælder jo din egen Sjæletarv.
Det er saa haardt i Helvede at ligge,

Det gjør saa godt at tage Himlens Arv.
Af hvilken evig Fryd du fik,
Om du begyndte nu i dette Øjeblik!

7. Af kunde du — du kunde, om du vilde —
Dog tage ret Guds milde Hjærte fat!
Nu kan det ske, men snart det er forsilde,
Det mørknes alt mod Evighedens Nat.
Af hvilken Glæde Jesus fik,
Om du begyndte nu i dette Øjeblik!

222. O kommer alle hid til mig.

„D kom-mer al-le hid til mig,“ Saa tal-te Her-ren bli-de-sig,

„J, som be-svæ-red' e-re Af Sorg og Synd og Lo-vens Nag.

D kom-mer al-le, kom-mer dog! Hos mig er godt at væ-re.

1. „D kommer alle hid til mig,“
Saa talte Herren blidelig,
„J, som besværed' ere
Af Sorg og Synd og Lovens Nag.
D kommer alle, kommer dog!
Hos mig er godt at være.

2. Jeg eder vederkvæger saa,
At evig Hvile J skal faa,
Dg Bod for Sjælens Smerte!
D tager kun mit Nag paa Jer,
Dg vorder mine Lærlinger!
Jeg ydmyg er af Hjærte.

3. Mit Nag er gavnligt, Byrden let,
Som jeg paalægger Mennekstet,
Den ingen vil fortryde.
D kommer alle hid til mig,
At Glæden sød i Himmerig
Med mig J kunne nyde!“

4. Min Frelser! se, her kommer jeg,
Min Syndebyrde længer ej
Jeg magter nu at bære.
Jeg for din Fod den lægger ned
Dg tager gjerne i dens Sted
Dit Nag, o Jesu kjære!

223. Sig, hvor er din Tilflugt, o Synder.

(Efter 312 i Gospel Hymns, med Kor.)

Sig, hvor er din Tilflugt, o Synder? Hvad Ende vil alt for dig faa?
Hvi so = ge her Skatte, som vil = le Jordarves, for = tæ = res, for = gaa?

O, tænk paa din Sjæl, som for e = vigt Skal le = ve, naar du er ej her,

Naar du er forglemt her i Stø = vet, Og Jordglæder fry = de ej mer.

1. Sig, hvor er din Tilflugt, o Synder?
Hvad Ende vil alt for dig faa?

Hvi søge her Skatte, som ville
Jordarves, fortæres, forgaa?
O, tænk paa din Sjæl, som for evigt
Skal leve, naar du er ej her,
Naar du er forglemt her i Støvet,
Og Jordglæder fryde ej mer.

Kor: Det gavner dig intet,
Men alt er tabt helt,
||: Om Verden du vandt,
Men dog tabte din Sjæl. :||

2. Dig Mesteren kalder, o Synder,
Med Kjærligheds Stemme, for at

Her føle Tilgivelsens Glæde,
I Himlen at have din Skat.
O, knæl ned ved Korset, hvor Jesus
Dyrt købte din Sjæl, ham saa kjær;
Barmhjertigheds Arm vil dig holde,
Som mægtig at frelse end er.

3. Mens Naadens Vaar svinder, o Synder,
Omvend dig; snart Som'ren og gaar;
Guds Godhed dig frit end tilbydes,
Men Naadens Tid Ende snart faar.
Kor kraft ej Advarslen, gientaget,
Mens sollyse Dage du har,
Og sig ej, naar Høsten er endet:
Ej en for min Sjæl Omsorg har.

224. Kom til vor Frelser, opsæt det ej.

(Mel. 621 Gospel Hymns.)

1. Kom til vor Frelser, opsæt det ej,
Mildt i sit Ord han viser os Vej,
Han i vor Midte staar her i Dag
Og siger hjærlig: Kom!

Kor:
Glæde Stund, naar en Gang alle vi
Hissed modes, for hver Synd helt fri,
Og vi for stedse, Frelser, hos dig
Skal bo i Himmerig!

2. „Kommer Jesmaa!“ O, hører hans Røst, 3. O, tænk dog paa, han er her, vor Gud,
 Her til ham hvert Hjerte med Lyst, Lyt til hans Stemme og følg hans Bud;
 Han vil os tage hjærlig i Favn; Kjærlig han kalder paa en og hver:
 Dpfæt det ej, men kom! „Kom mine Børn! O kom!“

225. Kjender du den Livsens Kilde.

Kjen-der du den Liv-sens Kil = de, Hvor-fra Naadens Strøm ud-gaar?
 Om al Ver = den ø = se vil = de, Den ud = tør = res in = tet Nar;

Fra Guds e = gen Hjar-te = rod Strømmer ud den Naa-de = flod,

Hen mod al = le Jor-dens Ei = der Sa-ligt sødt dens Bande gli = der.

1. Kjender du den Livsens Kilde,
 Hvorfra Naadens Strøm udgaar?
 Om al Verden øse vilde,
 Den udtørres intet Nar;
 Fra Guds egen Hjerterod
 Strømmer ud den Naadeflod,
 Hen mod alle Jordens Sider
 Saligt sødt dens Bande glider.

2. Kommer! Løb en hellig Stemme
 I Forjættelshernes Tid,
 Herren ej sit Folk vil glemme:
 „Hver, som tørster, komme hid!“
 Kjøb af dette Kildevæld
 Lægedom for syge Sjæl;
 Hvi betænker du dig længe?
 „Kom og køb foruden Benge!“

3. Tidens Fylde er oprunden,
 Hvad Gud loved', er alt sket,
 Ham, de søgte, han er funden,
 Verden har sin Frelser fet!
 Hen til ham de Fromme gif,
 Øste Naadens Læstebrik
 Vidned' aarle, vidned' silde:
 „Jesus Krist er Livsens Kilde.“

4. Kommer da, vi vil os samle
 Om det Livsens Kildevæld,
 Kommer unge, kommer Gamle,
 Kommer hver en mødig Sjæl!
 Det er endnu Naadens Tid,
 Derfor kommer, kommer hid!
 Tænk dog paa, at Dagen hælder,
 Let os Ratten overvælder!

226. Hvordan takke vi vor Herre.

Hvordan tak = ke vi vor Her = re, For han gav sin Søn her = ned?
Man = ge skjon = ne lidt des = vær = re Paa saa stor en Kjær = lig = hed,

De = res on = de Syn = de = lyst Dæk = ke de med Naa = dens Trøst,

Wil af Je = sum in = tet læ = re, Og dog fan = de Kristne væ = re.

1. Hvordan takke vi vor Herre,
For han gav sin Søn herved?
Mange skjonne lidt desværre
Paa saa stor en Kjærlighed,
Deres onde Syndelyst
Dække de med Naadens Trøst,
Wil af Jesum intet lære,
Og dog sande Kristne være.

2. Bistnok, ingen Sjæl fordømmes,
Naar man paa sin Jesum tror,
Naadens Kilde aldrig tømmes,
Naaden er og bliver stor;
Men det er en affagt Dom:
Siden Jesus til os kom,
Etal man sig fra Synden vende,
Eller ogsaa evig brænde.

3. Lyset er i Verden kommen,
Ved du ogsaa, om du tror?
Har du nogen Tid formommen,
At din Jesus i dig bor?

Har hans Naadestraalers Kraft
I din Sjæl sin Virkning havt?
Kan du i dit Hjærte finde,
At der er et Lys derinde?

4. Gud, som Lyset lod opklare
Udi Naadens blide Vaar,
Wil og ingenlunde spare
Dem, som samme Lys forsmaar;
Wil du vende Nøggen til?
Gud dig fra sig stode vil;
Den, som ej vil Lyset kjende,
Etal i Mørkheds Nige brænde.

5. Lad din Naadeglands oprinde,
Ede Jesu! at jeg maa
Derved altid Besjen vende,
Som jeg bør at vandre paa;
Vær min Formand, at jeg ej
Kommer paa den brede Vej,
Eller fra dit Fodspor viger,
For jeg ind i Himlen stiger.

227. „Næsten en Kristen,“ godt er Guds Ord.

(Mel. 75 i Gospel Hymns.)

<p>1. „Næsten en Kristen,“ godt er Guds Ord;
 „Lidet kun fattes,“ at jeg nu tror;
 Mange tid tænke saa:
 Gaa, Guds Mand! fra mig gaa!
 Kan bedre Tid jeg saa,
 Kalder jeg dig.</p> <p>2. „Næsten en Kristen,“ kom, kom i Dag,
 „Lidet kun fattes,“ Kristus modtag.
 Han dig indbyder her,</p> | <p>Englene ere nær,
 Bedende mange er:
 Vildfarne kom!</p> <p>3. „Næsten en Kristen,“ Høsten er her,
 „Lidet kun fattes,“ Døramen er nær;
 „Næsten“ — hvor vil det gaa?
 „Næsten“ — er intet saa.
 Strækkelig dog at gaa
 Ewig fortabt!</p> |
|---|---|

Overgivelse til Jesus.

228. Jesus skal mit Hjærte have.

Je = sus skal mit Hjær = te ha = ve, Je = sus hör' mit Hjær = te til;

Kom, min Je = sus, tag den Ga = ve, Jeg det alt op = of = re vil.

Kens det, Je = sus, til din U = re, Sa = tan pas = ser nøj = e paa;

Men vil du min Je = sus væ = re, Saa maa han til = ba = ge staa.

Jesus skal mit Hjærte have,
 Jesus hör' mit Hjærte til;
 Kom, min Jesus, tag den Gave,
 Jeg det alt opofre vil.

Kens det, Jesus, til din Ure,
 Satan passer nøje paa;
 Men vil du min Jesus være,
 Saa maa han tilbage staa.

229. Nu, o Jesu, byder du.

Nu, o Je-su, by-der du fuld Rensning i det Blod, Som blev ud-gydt paa
Gol-ga-tha, Da du min Straf ud-stod. Ja, jeg kom-mer nu,
Je-sus, hen til dig, Døt mig, rens mig i dit Blod, Som blev udgydt for mig.

1. Nu, o Jesu, byder du
fuld Rensning i dit Blod,
Som blev udgydt paa Golgatha,
Da du min Straf udstod.

Kor: Ja, jeg kommer nu,
Jesús, hen til dig,
Døt mig, rens mig i dit Blod,
Som blev udgydt for mig.

2. Det er Jesus, kalder mig,
Som laa i Synden ned,
Til Troens Fred, til herligt Haab,
Til Himlens Salighed.

3. Og han selv, som har begyndt
Sit Dødserværk hos mig,
Vil rens mig fra al min Synd
Nu og evindeligt.

4. Til hver Sjæl, som paa ham tror,
Og agter paa hans Bud,
Han stænkter Mandens Vidnesbyrd
Om Herlighed hos Gud.

5. O, hav Tak, du Herre Krist,
Som Døden for os led,
Og os til Liv og Døds blev
Dg til Retfærdighed!

230. Helt overtydet! Herre, jeg tror.

(Mel. 78 i Gospel Hymns.)

1. Helt overtydet! Herre, jeg tror!
Helt overtydet! Hører dit Ord!
Naadig du mig har kaldt,
Her jeg i Støvet salbt,
Dig at opofre alt,
Modtage dig.

2. Helt overtydet! Kom mig i Hu!
Helt overtydet! Bønhør mig nu!
Kommende, som jeg er,
Hjælp mig og frels mig her,
Hjertet nu tag og vær
Naadig mod mig.

3. Helt overtydet! Sjælen giv No!
Helt overtydet! Styrk dog min Tro!
Kjærligt, af Naade fuld,
Jesús, du er mig huld,
Hjertet fortørstningsfuld
Hviler i dig.

4. Helt overtydet! Nu er du min!
Helt overtydet! Jeg er dog din!
Min Kjærlighed til dig
Lad ligne din til mig,
Saa fuld og fri og rig,
Frelsermand kjær!

231. Jeg har fundet Velsignelsens liflige Dal.

Jeg har fun = det Vel = sig = nel = sens lif = li = ge Dal, Og min Je = sus er
 al = tid mig nær; I hans Blod blev jeg ren = set fra Synd u = den Dal,
 I hans Kjer = lig = hed hvil = ler jeg der. O skynd dig, kom med til den
 lif = li = ge Dal; Thi Je = sus vel = sig = ner os der. Kom i
 Tro og an = nam og be kjend ham, At al = le Guds Sa = lig = hed ser.

1. Jeg har fundet Velsignelsens liflige Dal,
 Og min Jesus er altid mig nær;
 I hans Blod blev jeg renset fra Synd uden Tal,
 I hans Kjærlighed hviler jeg der.

Kor:

O skynd dig, kom med til den liflige Dal;
 Thi Jesus velsigner os der.
 Kom i Tro og annam og be kjend ham,
 At alle Guds Salighed ser.

2. I Velsignelsens Dal findes Hvile og Fred
 For den arme, bedrøvede Sjæl;

Thi den gives af ham, som til Jorden kom ned,
 For at dø for vort evige Vel.

3. I Velsignelsens Dal flyder Kilden saa ren
 Fra den levende, himmelske Flod;
 Men de Gjenloste ene hviavales ved den,
 De, som kjøbtes med Jæfsevens Blod.

4. I Velsignelsens Dal skal vi samles engang,
 Der, hvor Lammet vil møde sin Brud,
 Og udbrøde saa glad i en jublende Sang:
 Lov og Pris være Herren vor Gud.

232. Dig vil jeg elske, Gud, min Styrke.

Dig vil jeg el = ste, Gud, min Styr = ke, Dig vil jeg el = ste, du, min Trøst!
 Dig vil jeg el = ste, tje = ne, dyr = ke, Du er min Glæ = de, Fred og Lyft;

Det gjør mig ondt, det smer = ter mig, At jeg ej før har el = stet dig!

1. Dig vil jeg elske, Gud, min Styrke,
 Dig vil jeg elske, du, min Trøst!
 Dig vil jeg elske, tjene, dyrke,
 Du er min Glæde, Fred og Lyft;
 Det gjør mig ondt, det smerter mig,
 At jeg ej før har elstet dig!

2. Giv mine Dine Længselstaarer,
 Og giv mit Hjerte Kjærlighed,
 At jeg dig elsker, ej dig saarer
 Med Synd, som hindrer Hjærtets Fred.
 Lad Sjælens Attraa Dag og Nat
 Kun være vendt til dig, min Skat!

233. Der er Fryd iblandt Guds Engle.

(Æfter 295 i Gospel Hymns, med Kor.)

Der er Fryd iblandt Guds Engle, Naar der Frugt jes af Guds Ord, Naar her

An = gers Taa = rer fly = der, Og en Sjæl Guds Kald ad = ly = der, Føl = ger

Je = sus, paa ham tror. Føl = ger Je = sus, paa ham tror.

The image shows a musical score for two staves. The top staff is in treble clef and the bottom staff is in bass clef. The music is written in a simple, hymn-like style with a key signature of one flat (B-flat). The lyrics are written below the top staff.

1. Der er Fryd iblandt Guds Engle,
Naar der Frukt jes af Guds Ord,
Naar her Angers Taarer flyder,
Og en Sjæl Guds Kald adlyder,
||: Følger Jesus, paa ham tror. :||

Kor:

Der er Fryd (glad Fryd), O der er Fryd
(glad Fryd),
Fryd, som aldrig siges kan,
Naar en Sjæl, som bort er vandret,
Kommer hjem fra Trældoms Stand.

2. Der er Fryd iblandt Guds Engle,
Naar en Synder vender om,
Naar han bort fra Synden drager
Jesu Kjærlighed modtager,
||: Frelses helt fra Synd og Dom. :||

3. Der er Fryd iblandt Guds Engle,
Glad de høre deres Røst,
Og høj Pris sig glad opsvinger,
Naar Guds Høstfolk glade bringer
||: Kostbar' Nege fra hans Høst. :||

234. Himlens Klokker klinger, der er Fryd i Dag.

(Mel. 19 i Gospel Hymns.)

1. Himlens Klokker klinger, der er Fryd i Dag,
Sønnen vender ydmyg hjem igjen;
Faderen ham møder, Vandringsmanden spag,
Giver hjærlig ham Velsignelsen.

Kor:

Ure! Ure! toner Engles Sang;
Ure! Ure! lyder Harpers Klang:
Herlig lyder Jublen i det høje Kor,
At en Sjæl i Dag paa Jesus tror.

2. Himlens Klokker klinger, der er Fryd i Dag,
Synderen er løst af Satans Garn.
Ja, en Sjæl er vundet for den gode Sag,
Og er nu et frelst og saligt Barn.

3. Himlens Klokker klinger, lyder rundt paa
Jord.

Denne glade Nyhed spredes skal,
At en Sjæl, formedelst Herrens Naade stor,
Atter regnes blandt de Frelstes Tal.

Den Kristne.

Gjenfødelse.

235. Salig' de, som Gud har baaret.

Sa = lig' de, som Gud har baa = ret, Som han el = ster højt for = vist!
Sa = lig' de, som han ud = kaa = red', Gav til Frel = ser Je = sus Krist!

Hal = le = lu = ja! Hal = le = lu = ja! Hal = le = lu = ja! A = men.

1. Salig' de, som Gud har baaret,
Som han elsker højt forvist!
Salig' de, som han udkaared',
Gav til Frelser Jesus Krist!
Halleluja o. s. v.

2. Al hvor skrækkeligt at være
Født, og dog i Synden dødt!
Men hvor herligt født at være
Og forløst fra hver en Nød!
Halleluja o. s. v.

3. Jeg var og blandt de Fortabte,
Ned' til Jordbervelse;
Men min Gud paany mig skabte,
Nu jeg naar det Høje!ste!
Halleluja o. s. v.

4. Snart Forraadnelse faar Sejrer
Over det, som døde bort,
Men hvad Gud har født, det ejer
Liv, som blomstrer evig fort!
Halleluja o. s. v.

236. En Øverste kom til vor Frelser ved Nat.

(Mel. 237 i Gospel Hymns.)

1. En Øverste kom til vor Frelser ved Nat,
At spørge ham om Frelsens Vej og ders Skat,
Ham svartes, om Bredden han vilde undsfly:
Du fødtes maa paany.

Kor:

||: Du fødtes maa paany. :||

Ja, sandelig, sandelig, siger jeg dig,
Du fødtes maa paany.

2. I Menneskers Børn, o hör Ordet med Fryd,
Højtlydelig udtalt af Jesus, o lyd!

Foragt ej det Budskab, som evig er ny:
Du fødtes maa paany.

3. Vil du blive frelst og naa Himlen en Gang,
Deltage i Saliges herlige Sang,
Vil Livet du have og Bredden undsfly,
Du fødtes maa paany.

4. Har Kjære du hisjet i Himlen, som du
Haardt længes at se, o saa omvend dig na!
Aldryd Jesu Ord og til ham nu henfly,
Du fødtes maa paany.

237. Hvo, som ej af Guds Aand er født.

Hvo, som ej af Guds Aand er født, Kan ej Guds Ta = le
 Thi Kjød er Kjød, og kan som dødt Ej kjen = de Aa = dens

fat = te; } Alt Kjød ved Syn = den Dø = den fandt, Og
 Skat = te.

det, som ej af Gud op = randt, Kan til hans Lys ej kom = me.

1. Hvo, som ej af Guds Aand er født,
 Kan ej Guds Tale fatte;
 Thi Kjød er Kjød, og kan som dødt
 Ej kjende Naabens Skatte.

Alt Kjød ved Synden Døden fandt,
 Og det, som ej af Gud oprandt,
 Kan til hans Lys ej komme.

2. Al, var den store Mester ej
 Til os fra Himlen kommen,
 Vi havde ej Guds Liv og Vej
 Og Sandheds Lys fornunnen.

Han sagde: „Fødes bør paany
 Hver Sjæl og derved Synden fly,
 Om den skal se Guds Rige!“

3. Som Menneket er født af Kjød,
 Saa bør det ogsaa fødes
 Af „Vand og Aand“, Guds Moderkjød
 Hvis det skal ej forstødes.

Det Vand er Evangelii' Ord —
 Ved Aanden, lagt i Hjærtets Jord,
 Gudslivet det frembringer!

4. Hvordan den nye Fødsel sker,
 Kan Kjød og Blod ej kjende;
 Naar Verdens Børn Guds barnet ser
 Sit Blik til Himlen vende,
 Saa ved de ej, hvorfra det fik
 Et saadant Sind og saadan Skif,
 Ej hvor dets Vej henfører.

5. O Tak Gud Fader, Søn og Aand,
 Alt du paany mig fødte!
 Glad gaar jeg i dit Ledebaand,
 Slap du, jeg saldt! — mig stødte!
 Du plejer og du føder mig
 Med Vand og Brød saa rigelig —
 Til Himlen du mig bærer!

238. Gjenfød mig, Herre, til dit Rige.

Gjenfød mig, Herre, til dit Rige, Og skab mig om i Sjæl og

Sind; Thi Satan, Kjød og Blod befoige Og drage mig i

Verden ind; Vil du, min Gud, ej med mig staa, Saa maa jeg

helt i Synd for-gaa. Saa maa jeg helt i Synd for-gaa.

1. Gjenfød mig, Herre, til dit Rige,
Og skab mig om i Sjæl og Sind;
Thi Satan, Kjød og Blod befoige
Og drage mig i Verden ind;
Vil du, min Gud, ej med mig staa,
||: Saa maa jeg helt i Synd for-gaa. :||

2. Gj Viljen har jeg til det rette,
End mere mangler Kraften mig;
Til dig mit Haab jeg blot vil sætte,

Thi Død og Dom anfalder mig;
Staar du ej bi i denne Strid,
||: Saa er for-gjæves al min Id. :||

3. Men du det vil, du Naadens Fader,
Ved din den gode Helligaand;
I Nødens Stund du ej forlader
Den, som greb fat din Faderhaand.
Ja, Naadens Fader, slip mig ej;
||: Thi da er jeg paa Syndens Vej. :||

239. Du fødes maa paany.

Du fø = des maa paa = ny, Om du vil se Guds Ri = ge; Den Ta = le

fy = nes haard Og høj og mørk til = li = ge; Thi din For = nuft er blind

Og Viljen alt = for svag, Og he = le Vær = ket er Guds Aands og Naades Sag.

1. Du fødes maa paany,
Om du vil se Guds Rige;
Den Tale synes haard
Og høj og mørk tillige;
Thi din Fornuft er blind
Og Viljen altfor svag,
Og hele Værket er
Guds Aands og Naades Sag.

2. Du fødes maa paany,
Og det vil koste Smerte,
Før den Forandring er
Kuldkommet i dit Hjerte.
De Baand, som fængsle dig
Til Synden, løses maa,
Før til din Jesum du
Kan Hjertet bundet faa.

3. Guds Aand frembringer Tro,
Og Liv i Hjertet tænder,
En ny og ufjendt Jid
I alle Gøner brænder;
Ej nogen syndig Lyst
Er mere Sjælens Ven,
Og næppe du dig selv
Kan kjende mer igjen.

4. Gjenfød mig da, min Gud!
Og lad mig se dit Rige!
Lad mig erfare det,
Som Ord ej kan udfige!
Naturens Vanart bryd,
Løs Syndens haarde Baand;
Giv i mig Troens Liv
Bed din den gode Aand!

Syndserkjendelse og Omvendelse.

240. Jeg raaber højt, o Jesus hör.

Jeg raaber højt, o Je = sus hör, O frels dog mig, jeg el = lers

der! O aab-ne for mig Naa=dens Dør, O tag mig, som jeg er!

1. Jeg raaber højt, o Jesus hör,
O frels dog mig, jeg ellers dør!
O aabne for mig Naadens Dør,
O tag mig, som jeg er!

2. Hjælp mig, jeg er i Synden død,
Men og for mig dit Blod udslød;
Kun du kan redde mig af Nød,
O tag mig, som jeg er!

3. Mig værdig jeg ej gjøre kan,
Giv'r Løfter, som ej holder Stand.
For din Skyld ene, Frelsermand,
O tag mig, som jeg er!

4. Se, ved din Fod jeg ligger end,
Din Fæd mig giv i Sjæl og Sind;
Dit Værk begynd, dit Værk fuldend,
O tag mig, som jeg er!

241. O hör mit Raab og hjælp mig naadelig.

O hör mit Raab og hjælp mig naa = de = lig, O du, Be = fri = er, kom!

Min Sjæl ned = høj = et læn = ges ef = ter dig, O du, Be = fri = er, kom!

1. O hør mit Raab og hjælp mig naadelig,
O du Befrier, kom!

Min Sjæl nedbojet længes efter dig,
O du Befrier, kom!

2. Jeg har ej Blads, ej Skjul mod Nattens
Gru,

O du Befrier, kom!

Et Blik fra dig mig giver Liv og Ro,

O du Befrier, kom!

3. Paa ensom Sti jeg trættes idelig,
O du Befrier, kom!

Til dig mit Nje ser, o smil til mig,
O du Befrier, kom!

4. O du foragter ej det Angstens Suk,
O du Befrier, kom!

O hør da mig og Naadens Dør opluk,

O du Befrier, kom!

242. Min Synd er stor, min Styrke svag.

(Uder 299 i Gospel Hymns, med Kor.)

Min Synd er stor, min Styr-ke svag, Min Vej af Sna = rer fuld;

Men du, o Je = sus, døb for mig Vil hø = re Bøn-ner hulb

1. Min Synd er stor, min Styrke svag,
Min Vej af Snaerer fuld;

Men du, o Jesus, døb for mig,
Vil høre Bønner hulb.

Kor:

Til dig, til dig, Korsfæstede,

Mit Forsvar, blot til dig,

I Tro paa Løstets faste Ord,

Til dig jeg klynger mig.

2. Mørk Verden er foruden dig,
Jeg vender mig fra den,

Modtage vil din Kjærlighed,
Mit Liv, mit Lys, min Ven.

3. Her Fristelser anfælde tid
Mit Hjærte, angst'ligt, svagt,
Men dine Løfter altid da
Har Styrke til mig bragt.

4. Kundgjør din Vilje for mit Sind,
Opklar mit Syn, lad mig
Arbejde trolig for dig her,
Og hisset prise dig.

243. Lær mig, Gud, min Synd at kjende.

Lær mig, Gud, min Synd at kjen = de, Og min Skyld mig aa = ben = bar,
At min ar = me Sjel kan ven = de Sig til dig, som Hjælpen har!

Lad min Længsel dag = lig sti = ge, Her = re Je = sus, til dit Ri = ge,

Lad min An = ger, Suk og Savn Dra = ge mig ind i din Favn!

1. Lær mig, Gud, min Synd at kjende,
Og min Skyld mig aabenbar,
At min arme Sjel kan vende
Sig til dig, som Hjælpen har!
Lad min Længsel daglig stige,
Herre Jesus, til dit Rige,
Lad min Anger, Suk og Savn
Dragé mig ind i din Favn!

2. Herre Jesu, hid du træde,
Kom og gjør det godt for mig!
Kom med Mandens Lys og Glæde,
Kom med Fæd fra Himmerig!
Lad dit Naadesmil tilfulde
Smelte Syndehjærtets Kulde,
At jeg glad med dig til Gjæst
Holde kan min Julefest!

244. Med Synden Døden kom til Jord.

Med Syn = den Dø = den kom til Jord, Fuldt = vel jeg det for = nem = mer;
I syn = digt Le = gem' Dø = den bor Og kuu = ger mi = ne Lem = mer.

At, sy = nes jeg end karst og stærk, Bærkbru = den dog jeg le = der

Om Læ = ge = dom for sful-te Bærk, Som Ver=den ej hel = bre=der.

1. Med Synden Døden kom til Jord,
 Fuldtvel jeg det fornemmer;
 I syndigt Legem' Døden bor
 Og knuger mine Lemmer.
 At, synes jeg end karst og stærk,
 Bærkbruden dog jeg leder
 Om Lægedom for sfulte Bærk,
 Som Verden ej helbreder.

2. Til dig mit Haab, min Lid er sat,
 Du store Saliggjører!
 O sig, at Synd er mig forladt!
 Dig, dig den Magt tilhører.
 Da skal jeg sjælekarst opstaa
 Og Døden i mig kue;
 Da skal til Nandens Liv jeg gaa
 Og frelst Guds Naasyn stue!

245. Dyb af Naade! er det saa.

Dyb af Na = de! er det saa, Jeg Barmhjør = tig = hed kan faa?

Kan Guds stræn = ge Bre = des Sværd Ven = des fra mig, Syn=der, her?

1. Dyb af Naade! er det saa,
 Jeg Barmhjørtighed kan faa?
 Kan Guds Bredes strenge Sværd
 Vendes fra mig, Synder, her?
 2. Længe Naaden jeg modstod,
 Fjende var jeg, Gud imod,

Ablod ej hans omme Kald,
 Smerttet ham med tusind Fald.
 3. Gud mig bøj og drag til dig!
 Fyld med Angers Smerte mig!
 Men i Sorgen sig mig her:
 Gaa med Fred og synd ej mer!

246. Du Naadestrom, som altid flød.

Du Naadestrom, som altid flød, Min Sjæl anraaber dig:

Jal min Sorg, min Strid og Nød, O Herre, tænk paa mig!

O Herre, tænk paa mig!

1. Du Naadestrom, som altid flød,
Min Sjæl anraaber dig:
Jal min Sorg, min Strid og Nød,
||: O Herre, tænk paa mig! :||
2. Se Synd paa Synd i alt mit Liv
Har sammenhobet sig;

- Kom med din Naade og tilgiv,
||: O Herre tænk paa mig! :||
3. Naar Satan mig anfægte vil
Dg drage mig fra dig,
Saa giv ham ikke Lov dertil,
||: O Herre, tænk paa mig! :||
 4. Jeg bærer dine Fjenders Spot,
Som mod mig føre Krig;
Jeg taale vil det alt, naar blot
||: Du tænke vil paa mig. :||
 5. Naar du fra denne Jammerdal
Mig kalder op til dig,
Mit sidste Suk da være skal:
||: O Herre, tænk paa mig! :||

247. Jeg skuer op til dig, Guds Lam.

Jeg skuer op til dig, Guds Lam, Paa Korset; men med Sorg og Skam

Be = kjen=der: jeg har syn=det mod Dig, du, som der ud = gjød dit Blod.

1. Jeg skuer op til dig, Guds Lam,
Paa Korset; men med Sorg og Skam
Vesfender: jeg har syndet mod
Dig, du, som der udgjød dit Blod.

2. For mig du sank i Dybets Dynd,
Men jeg betalte dig med Synd.
Er det den rette Lon, du faar
For Kval og Smerte, Blod og Saar

3. Om tusind Liv tilhorte mig,
Og jeg dem alle ofred' dig,
Du var dog ikke nederlagt
For Dufferet, som du har bragt.

4. Dog vil jeg give, hvad jeg kan:
Her er jeg ganske, tag mig an;
Lær mig at elske, tjene dig,
Og helt for dig opofre mig!

Troens Forvisning.

248. Tro er en Livskraft faa't og kjendt.

Tro er en Livs=kraft faa't og kjendt, Som fatter Lof=tet, Gud har sendt,

Paa Kri=stus e = ne hvi = ler fast, Har Haab, som bli = ver ej ned=kast'.

1. Tro er en Livskraft faa't og kjendt,
Som fatter Løftet, Gud har sendt,
Paa Kristus ene hviler fast,
Har Haab, som bliver ej nedkast'.

2. Tro fandt i Kristus saadan Ver
Som nærer, styrker, leder den;
Sterk i hans Naade Korset bær',
I Haabet salig er alt her.

3. Tro gi'r Samvittigheden Fred,
Sorg, Suk og Angst den dæmper ned.
Ved Tro vi Børneretten faa,
Og dristig til vor Fader gaa.

4. Gud, styrk vor Tro, den er saa svag,
Og hør vor Bøn og os antag,
I Jesus blot, din Son saa kjær,
Som ene Frelsens Kilde er.

249. Naar Troen i vort Hjærte bor.

Naar Tro-en i vort Hjer-te bor, Er Him-mel-haa-bet vist!

Thi sa-lig vor-der hver, som tror Paa Her-ren Je-sum Krist!

Thi sa-lig vor-der hver, som tror Paa Her-ren Je-sum Krist!

1. Naar Troen i vort Hjærte bor,
Er Himmelhaabet vist!

||: Thi salig vorder hver, som tror
Paa Herren Jesum Krist. :||

2. Den Tro er en urolig Ting,
Dens Frugt er Kjærlighed,
||: Som gaar i Kammers Vraa omkring
Med Herrens Trøst og Fred. :||

3. Den Tro henvejrer Verdens Dom
Med sit Halleluja.

||: Og samler alle Kristne om
Hint Kors paa Golgatha. :||

4. Den Tro, os over alting kjær,
Mirakler gjøre kan.

||: Et Eden skænter den os her,
Dg hist et Fædreland. :||

250. Hvilken Fryd! Gud har tilgivet.

FINE.

Hvilken Fryd! Gud har til-gi-vet Mig min Synd, og jeg kan tro,
Jeg, der bøj-et stod som Si-vet, Har nu Fred og Fryd og No.
Anden sendt, mig at hu-sva-le — Gud er nu min stor-ste Skat.

D. C.

Han har vakt mig af min Dva-le, Og for-dre - vet Mør-kets Nat,

1. Hvilken Fryd! Gud har tilgivet
 Mig min Synd, og jeg kan tro,
 Jeg, der højet stod som Eivet,
 Har nu Fred og Fryd og Ro.
 Han har vakt mig af min Dvale,
 Og fordrevet Mørkets Nat,
 Aanden sendt, mig at hujvale —
 Gud er nu min største Stat.

2. Kan en Moder vel forglemme
 Barnet, hun ved Hjærtet bar?
 Skulde du da ikke glemme
 Mig, som dyretjæbt du har!
 Hjælp, den Tid jeg har tilbage,
 At jeg ret maa elske dig.
 Alt for dig, min Gud, forsale,
 Som saa højt har elsket mig!

251. O Tro, som skrækkes ej.

O Tro, som skrækkes ej, om den Blot Tjen-der rundt kan se;

Som skjæl-ver ej ved Bred - dens Rand Af no-gen jor - dist Ve.

1. O Tro, som skrækkes ej, om den
 Blot Tjender rundt kan se;
 Som skjælver ej ved Breddens Rand
 Af nogen jorddist Ve;

2. Som under Lugten ej i Knur
 Og Klager bryder ud;
 Men i hver Sorgs og Smertes Stund
 Kan støtte sig til Gud;

3. Som skinner klart i Stormens Nat,
 Den tidt har paa sin Vej;
 Som ej i Færer ængst'lig er,
 I Mørke tvivler ej.

4. Gud, giv os saadan Tro som den!
 Hvad da end kommer paa,
 Vi af Velsignelsen hos dig
 En herlig Forsmag faa.

252. Velsignet vær' det Sted, hvor jeg mon' bøje.

Vel = sig = net vær' det Sted, hvor jeg mon' bøj = e Mig for = ste

Gang med an = ger = gi-ven Sjæl, Hvor Fre-den blev mig til = sagt fra det

Høj = e, Og jeg for = stod, at Je = sus er min Del.

1. Velsignet vær' det Sted, hvor jeg mon' bøje
Mig første Gang med angergiven Sjæl,
Hvor Freden blev mig tilsagt fra det Høje,
Og jeg forstod, at Jesus er min Del.
2. Jeg fredløs, saaret kom hertil og knæled',
Og bad den Bøn, jeg barnlig havde lært:
„Forlad mig, Frelser, al min Synd!“ — og helet
Blev hoer en Syndemen, hvert Saar saa svært.
3. Thi Anden vidned' for mig i mit Indre:
„Frimodig vær, din Synd er dig forladt!“
Og straks begyndte Soningsblodet lindre
Lig Regn, der faldt i Torkens Tider brat.
4. Den Dfferfest, Gud, lad mig aldrig glemme,
Gj miste Salighedens Kryd, jeg fandt;
Men som en Skat min Sjæl i den heugjemme,
Og tjene dig for Freden, du mig vandt.

253. Min! Se Naadens Straaleslod

(Efter 277 i Gospel Hymns.)

Min! Se Naadens Straaleslod Gav Guds Løf-ter Klarheds Skin; Je-sus Lys mig

fin-de lod; Jeg er hans og han er min. Min, o min, min, o min;

Je-sus Kristus, Gud, min Frelser. Jeg er hans, og han er min.

Min! Se Naadens Straaleslod
 Gav Guds Løfter Klarheds Skin;
 Jesus Lys mig finde lod;
 Jeg er hans, og han er min.

Kor:

Min, o min, min, o min;
 Jesus Kristus, Gud, min Frelser,
 Jeg er hans, og han er min.

2. Min! Guds Løfte, ofte læst,
 Nu livgivend' Kraft har saa't;
 Før jeg ofte hørte det,
 Nu dets Sld har Hjærtet naa't.

3. Min! Guds Løfte spiger ej;
 Mørknes Djets Lys, jeg ved,
 Intet mig paa Troens Vej
 Skiller fra hans Kjærlighed.

4. Min! skjont Haanden spigter, dog
 Han er stærk og holder mig;
 Ved hans Blod jeg vinder, og
 Han mig leder hjem til sig.

5. Min! naar Døden lukker op
 Herlighedens Port saa vidt,
 „Mættet jeg der vaagner op,
 Ham tilbeder — alt er mit.

254. O store Naade, søde Lyd!

D ito = re Naade, sø = de Lyd! Som har mig, Us = le, frelst.

Jeg fun = den blev; o hvil = ken Fryd! Jeg dvæ = ler der = ved helst.

1. O store Naade, søde Lyd,
Som har mig, Usle, frelst.
Jeg funden blev; o hvilken Fryd!
Jeg dvæler derved helst.

2. Den lærte Hjertet frygte først,
Og siden gav det No;
Den viste sig dog allerførst
Den Stund, jeg kunde tro.

3. Jeg har havt Farer, Snarer, Strid;
Men sikker gjennem dem
Har Naaden ledt mig trolig hid,
Og vil mig lede hjem.

4. Bausmægter Kjødet og tilsidst
I Graven lægges ned,
Jeg bag Forhænget faar dog vist
Et Liv af Fryd og Fred.

255. Jeg er, Jesus, din; jeg har hørt din Røst.

(Mel. 138 i Gospel Hymns.)

1. Jeg er, Jesus, din; jeg har hørt din Røst
Om din Kjærlighed til mig;
Men jeg længes end ret i Troen her,
Drages nærmere til dig.

Kor: Drag mig nærmer', nærmer', Jesus kjær,
Til dit Kors, trofaste Ben!
Drag mig nærmer', nærmer', nærmer', Jesus kjær,
Til dit ømme Hjerte hen.

2. Til din Gjerning her hellige mig helt
Bed din Naades Kraft i mig!
Lad min Sjæl se op med et stadigt Haab,
Saa min Vilje ofres dig!

3. Hvilken Fryd saa ven har jeg hver en Stund,
Jeg din Trone knæler nær;
Dybt i Bøn jeg har Samfund sødt med dig,
Du min Ven, saa øm og kjær!

4. Kjærlighedens Dyb først jeg skuer ret,
Naar du hjem snart kalder mig;
Frydens højest' Top naar jeg ikke før
I hint Himmelland hos dig.

256. O Jesus, i mit Hjærte.

O Je = su, i mit Hjær-te Er du mig aa = ben = bar!
Dit Kors, dit Blod, din Smær-te Er mig som So = len klar.

Dit Kors mig en = e fry = der; Thi din jeg der = ved er;

Dg den = ne Trøst jeg ny = der, At Gud mig ha = ver kjær.

1. O Jesu, i mit Hjærte
Er du mig aabenbar!
Dit Kors, dit Blod, din Smerte
Er mig som Solen klar.
Dit Kors mig ene fryder;
Thi din jeg derved er;
Dg denne Trøst jeg nyder,
At Gud mig haver kjær.
2. Derfor mit Hjærte smager
En stille himmelsk Fred,
Da jeg ej mere plager
Mig for min Salighed.

- Du for mig, Synder, døde
Paa Korset som et Lam,
Dg dine Bunder røde
Bedække al min Skam.
3. Derfor dit Kors alene
Bort Banner være skal,
Hvorunder vi dig tjene,
Dg staa mod hvert Anfald.
Du, som dig vilde give
For os i Døden hen,
Bort Skjold, vor Trøst du blive,
O hjærtekjære Ven!

257. Min Tro ser op til dig.

Min Tro ser op til dig, Guds Lam, som kjøbte mig, O Frelser min! Min Trang til

dig jeg bær'; Drag mig fra Synden her, Giv Raade, at jeg er Nu ganske din.

1. Min Tro ser op til dig,
Guds Lam, som kjøbte mig,
O, Frelser min!
Min Trang til dig jeg bær';
Drag mig fra Synden her,
Giv Raade, at jeg er
Nu ganske din.

2. Giv Raade du meddel
Min let forsagte Sjæl!
Giv Ivers Ild!
Min Kjærlighed til dig
Gjør du som din til mig:
Ren, varm, utrættelig
Og stærk og mild.

3. I dette Fjarens Land
Jeg let forvildes kan;
Men led du mig!
Sluk Sorgs og Smerters Ild,
Gjør Nat til Dagslys mild,
Lad mig ej fare vild,
Bortgaa fra dig.

4. Naar endt er Jordlivs Drom,
Naar Dødens kolde Strøm
Gaar over mig,
Frygt, Stræk og Angst borttag,
Mig sikker gjennemdrag
Dødsbolgens Favnetaag
Til No hos dig.

258. Om du nu paa Jesus tror.

(Mel. 31 i Gospel Hymns.)

1. Om du nu paa Jesus tror,
Endnu mer skal følge,
Paa hans Raade du beror,
Endnu mer skal følge;
Kæderen dig Raade gav,
Endnu mer skal følge,
Raaden er et mægtigt Hav,
Endnu mer skal følge.
Kor:
Mer og mer, mer og mer,
Altid mer skal følge,
Af hans Raades rige Væld
Endnu mer skal følge.

2. Har du sølt din Frelser nær?
Endnu mer skal følge,

Var hans Nærhed dig saa kjær?
Endnu mer skal følge.
Stor er Jesu Kjærlighed,
Endnu mer skal følge.
Frit han skænker Sjælen Fred,
Endnu mer skal følge.

3. Har du mærket Aandens Magt?
Endnu mer skal følge.
Har sin Fred han dig tilstjagt?
Endnu mer skal følge.
O, hvad Fred Guds Aand den gi'r,
Endnu mer skal følge.
Frit sin Kraft han os betar,
Endnu mer skal følge.

259. Hvor dejlig er vor Konges Brud.

Hvor dejlig er vor Kon-ges Brud I Smykket, som hun fik af Gud!

De Hel-li-ges Ret-fær-dig-hed, Den er det, hun sig pry-der med.

Den Pry-del-se hun her u-syn-lig bar, Men hist i

den hun vor-der aa-ben-bar.

1. Hvor dejlig er vor Konges Brud
 I Smykket, som hun fik af Gud!
 De Helliges Retfærdighed,
 Den er det, hun sig pryder med.
 Den Prydelse hun her usynlig bar,
 Men hist i den hun vorder aabenbar.

2. Af Naade fik hun denne Dragt
 Og med sin Brudgom kom i Pagt.

I Fiendens Vold han hende fandt,
 Men han den Fiende overvandt,
 Og hende han det Budskab sigte lod:
 „At vinde dig, jeg har udoft mit Blod.“

3. O salig, hvo paa Jorden her
 Blandt Brudens Lemmer tegnet er,
 Og har det Haab i Himlens Land
 At skue hist sin Frelsermand!
 For al Besmittelse han vogter sig,
 At renses han begjærer idelig.

4. Et BARNESIND jeg vinde maa,
 Da kan jeg i Guds Stad indgaa;
 Kun dem, som have dette Sind,
 Det givet er at gaa derind.
 Hjælp, Jesu, at et Barn jeg blive maa,
 Er mit Begjær, jeg ene dig attraa!

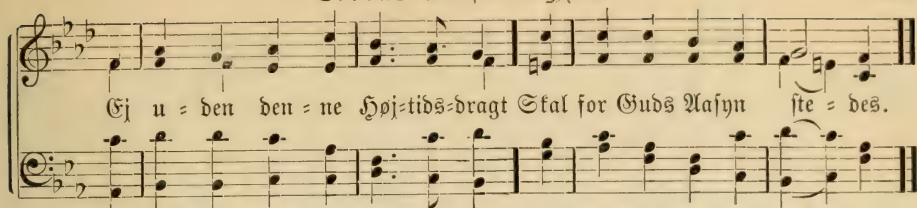
260. O Gud, min Gud, hvor er jeg glad.

O Gud, min Gud, hvor er jeg glad, En Dragt jeg fik af dig,
Som pas = ser for den ny = e Stad, Hvor = til jeg øn = ster mig.

<p>1. O Gud, min Gud, hvor jeg er glad,
En Dragt jeg fik af dig,
Som passer for den nye Stad,
Hvortil jeg ønsker mig.</p> <p>2. Jeg kan ej nok betragte den
Og fryde mig, — fordi,
Hvor ofte jeg den ser igjen,
Saa er den lige ny.</p> <p>3. Den har ej Rykte eller Plet,
Ej mindste Jesl den har;
Den gjør mig ren og hvid, hvor slet
Og sort jeg forhen var.</p> <p>4. Den er mig nok til Salighed,
Den er tilstrækkelig god,</p> | <p>Den er Guds Søns Retfærdighed,
Og kjøbtes med hans Blod.</p> <p>5. Hvorledes havde jeg bestaa't
For Herrens Dje, — tant,
Om jeg af ham ej havde saa't
En saadan Brullupsstjant?</p> <p>6. Maa deri aldrig blande sig
En enest' Traad nu her
Af egen Dyd, — thi ind for dig;
Kun Naaden gjælder der.</p> <p>7. Men Pris ske dig, Guds dyre Lam,
For din Retfærdighed!
Den skjuler al min Synd og Skam.
Pris dig i Evighed.</p> |
|--|--|

261. Der er et Naadens Klædebon.

Der er et Naadens Klæ = de = bon, Be = redt ved Her = rens e = gen Haand,
I det skal Sjæ = len Klæ = des; Selv Sa = lo = mon i al sin Pragt

Ej uden denne Højtids-dragt Skal for Guds Naasyn ste = des.

1. Det er et Naadens Klædebon,
Beredt ved Herrens egen Haand,
I det skal Sjælen klædes;
Selv Salomon i al sin Pragt
Ej uden denne Højtids-dragt
Skal for Guds Naasyn stedse.

2. O hvis jeg til min Gud ej kom
I Himlens store Helligdom
Med andet Skjul og Klæde
End det, jeg selv mig har beredt,
O Ve, da var jeg ilde stedt,
Da dømte mig hans Brede.

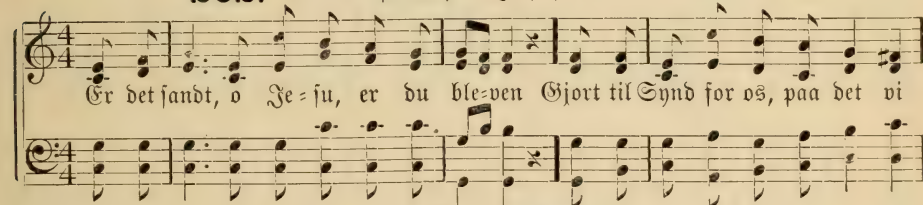
3. Men Lov og Pris dig være sagt,
Min Gud! du selv en Højtids-dragt
Har skjænket fra det Høje,

Hvormed jeg uden Angst og Nag
Skal iført paa hin store Dag
Staa yndig for dit Dje!

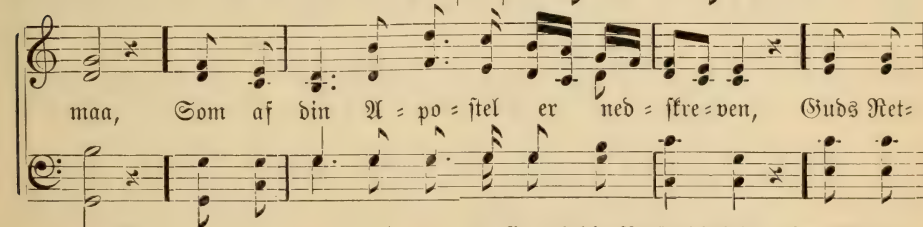
4. Min Jesu bitre Død og Men,
Det er den Klædning liljeren,
Min Aand skal sig iføre
Med Troens Kraft i Ydmyghed,
Paa det jeg hist i Himlens Fred
Kan Naadens Stemme høre.

5. O hjælp mig da, du Helligaand,
At altid dette Klædebon
Min arme Sjæl maa bære!
Med Naadens Røst er jeg indbudt,
O lad mig ikke hist forskudt
Blandt de Fortabte være!

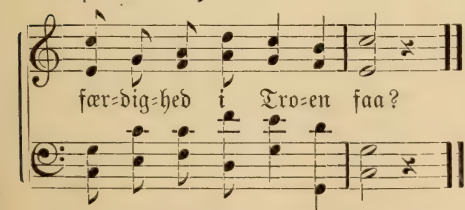
262. Er det sandt, o Jesu, er du bleven.

Er det sandt, o Je = su, er du ble-ven Gjort til Synd for os, paa det vi

maa, Som af din A = po = stel er ned = skre = ven, Guds Ret =

fær = dig = hed i Tro = en saa?

1. Er det sandt, o Jesu, er du bleven
Gjort til Synd for os, paa det vi maa,
Som af din Apostel er nedskreven,
Guds Retfærdighed i Troen saa?

2. Er ved din Retfærdighed — hvad Under!
Jeg fuldkommen, hellig, ren for Gud?
Ja, saa vist som han nu alle Stunder
Ser mig som sin dyrekjøbte Brud.

3. O, at jeg blot kunde tro det, Herre,
Hvor jeg skulde juble da hver Dag!
Men mit Hjærte er saa trangt, desværre,
Og min Tro den jævnlige er saa svag.

4. Hjælp min Bantro og forøg mig Troen!
Hold mig, Jesu, stedse fast ved dig!
Du bevare selv til mig og Kronen,
Som du alt jo vundet har for mig!

263. Frijort fra Loven, Frelse er funden.

Fri-jort fra Lo = ven, Frel = se er fun = den; Je = sus er
 død, For = løs = ning er vun = den; Al = le har syn = det, in = gen er
 ren, Kri = stus har kjøbt os, hver og en. Hver og en, o Synder, blot
 tro det! Hver og en, o Bro = der, tag mod det! Fly til hans
 kors, da bli = ver du ren, Kristus har kjøbt os, hver og en.

1. Frijort fra Loven, Frelse er funden;
 Jesus er død, Forløsning er vunden;
 Alle har syndet, ingen er ren,
 Kristus har kjøbt os, hver og en.

Kor:

Hver og en, o Synder, blot tro det!
 Hver og en, o Broder, tag mod det!
 Fly til hans kors, da bliver du ren,
 Kristus har kjøbt os, hver og en.

2. Frie vi ere, intet fordommer,
 Krist er vor Frelser, intet forsommer!
 „Kommer til mig,“ han beder som Den
 Kom, han vil frelse hver og en.

2. Tank dog, hvor stort, Guds Barn sig
 at talde!

Jesus besfatter os fra at falde;
 Vi vare døde, — leve igjen;
 Herlige Trost for hver og en!

264. Den Tro, som Jesum favner.

Den Tro, som Je = sum fav = ner, Og Hjør = tet ren = se kan.
Den Tro, hvor = ved man hav = ner I Him = lens Fry = de = land,

Den Tro . er stærk, og maa Al Ver = den un = der = træ = de,

Sor = rig og i Glæ = de Sin Prø = ve kun = ne staa.

1. Den Tro, som Jesum favner,
Og Hjærtet rense kan,
Den Tro, hvorved man havner
I Himlens Frydeland,
Den Tro er stærk, og maa
Al Verden undertræde,
I Sorrig og i Glæde
Sin Prøve kunne staa.

2. En Kristen bærer Sværdet,
Og fast i Striden staar,
Mod Satan har han herdet
Sit Sind i Jesu Saar;
Det gjælder Liv og Død,
Og Sejer maa han vinde,
Saa sandt han hist vil finde
Sin Ro i Jesu Skjød.

3. Velan, I svage Hjærter,
Saa fatter da kun Nød,
Og lad det koste Smærter,
Ja, Væ, Liv og Blod;
Og holder eder tæt
Til Jesu Blod og Bunder,
Saa ligger Satan under
Med al sin Magt og Ret!

4. O du min Lyst og Væ,
Min Frelser i hver Nød,
Saa vil jeg din da være,
Det gjælde Liv og Død!
Lad komme, hvad der vil,
Jeg bede vil og stride
Og ej af andet vide,
End høre Jesum til!

265. Der er en stille Glæde.

Der er en stil = le Glæ = de; Den slyr ej hen i Vejrets Spor;
Helt tro den er til = ste = de, Hvor Herrens Fred i Sjæ-len bor.

Den Glæ-de skjult ud = rin = der Af Him-lens høj = e Væld; Den

Edens sluk-te Min-der Gjen-sø=der i min Sjæl. Den bær-er mig til=

ba = ge Til tab = te Pa = ra = dis. — Højmelst, hver jor=digt Klæ = ge,

I him-melst Lov og Pris!

Af Himmels høje Væld;
Den Edens slukte Minder
Gjenføder i min Sjæl.
Den bærer mig tilbage
Til tabte Paradis. —
Højmelst, hver jordigt Klage,
I himmelst Lov og Pris!

1. Der er en stille Glæde;
Den slyr ej hen i Vejrets Spor;
Helt tro den er tilstede,
Hvor Herrens Fred i Sjælen bor.
Den Glæde skjult ubrinder

2. Med Gudsordens Livets Glæde
Jeg føler, Herrens Naad er nær;
I mig er Gud tilstede,
Jeg lever i hans Væsen her. —
O Liv foruden Lige!
O Sjæleliv i Gud!

En Straale fra Guds Rige,
Som for i Verden ud.

I Straalen sig skal sanke

Livsfarver uden Tal;

En evig Gudsdomstanke

Mit Liv udtale skal

3. Guds Billed's Straaleklæde

Skal af min Sjæl udfolde sig

Med Evigheders Glæde,

Med Freden fra Guds Himmerig.

O store Sjælejejer!

O Liv i Soles Land!

O Fred, som overvejer

Al Jorderig's Forstand!

O Glæde, som udflyder

Af Aandens Liv i Gud!

Med dig jeg salig bryder

I evig Lovsang ud.

266. Den Sjæl skal ikke Døden se.

Den Sjæl skal ik = ke Dø = den se, Som Li = vets Her = re sku = ed'.
For = u = den ham med ban = ge Ve For e = vig Død jeg gru = ed';

Dg blev jeg gam = mel, blev jeg graa, Men ej den Guds En = baar = ne saa,

Med Gru jeg luk = te Dje = et.

1. Den Sjæl skal ikke Døden se,
Som Livets Herre stued'.
Foruden ham med bange Ve
For evig Død jeg grued';
Dg blev jeg gammel, blev jeg graa,
Men ej den Guds Enbaarne saa,
Med Gru jeg lukte Djet.

2. Med Simeon jeg kan ham se,
Naar Herrens Aand mig fører.
For mig det Naadens Tegn vil ske;

Jeg Aandens Stemme hører —
Af Ordets Magt henføres jeg
Bivunderlig paa Frelsens Vej,
Min Sjæl skal Herren skue!

3. I Helligdommen jeg ham ser
I Glans med Aandens Dje;
Hver Dag det store Under sker,
Naar vore Knæ sig bøje.
O evig skal det Under ske —
Min Sjæl skal ikke Døden se,
Jeg Livets Herre skuer!

4. I ham jeg evig Frelse ser,
Dg salig kan jeg hunge.
D ser mit Dje intet mer,
Forstummer end min Tunge,
Da Herre, fare lad i Fred
Din Tjener til din Herlighed,
Jeg har din Frelse stuet!

267. Mit Haab er byg't paa Jesu Blod.

Mit Haab er byg't paa Je = su Blod Og hans Ret = fær = dig = heb, som stod
 I mit Sted og min Klip = pe er; Gj Jo = lel = ser mig læn = ger bær'.

Paa Klip = pen Kri = stus staa jeg kan, Al an = den Grund er ik = kun Sand.

Al an = den Grund er ik = kun Sand.

Kor:

Paa Klippen Kristus staa jeg kan,
 ||: Al anden Grund er ikkun Sand. :||

2. Naar Mørkets Slor hans Afsyns Lys
 Tildækker, Naaden er dog vis;
 I Stormens Stræk mit Anker fast'
 Skal fæste sig paa Klippen fast.

3. Hans Gd, hans Pagt, hans Død og Blod,
 Skal holde mig i stærkest' Flod;
 Naar alt forsvinder om min Sjæl,
 Han er mit Haab, min Trøst saavel.

4. Han kommer snart i Magt og Glans;
 Maa jeg da være en af hans!
 Klædt i hans Retfærd's Dragt hengaa,
 Og pletfri for hans Trone staa.

1. Mit Haab er byg't paa Jesu Blod
 Og hans Retfærdighed, som stod
 I mit Sted og min Klippe er;
 Gj Joleser mig længer bær'.

268. Glade Haab, som i Jesus er givet.

(Mel. 245 i Gospel Hymns.)

1. Glade Haab, som i Jesus er givet,
 Som en Trøst i vor Sorg fra vor Ven,
 At i Himlen, i Salighedslivet,
 Vi skal møde hver Gæstet igjen.

Kor:

||: Glade Haab, glade Haab,
 Vi skal møde hver Gæstet igjen. :||

2. Glade Haab, — Gud i Ordet har lovet,
 Til det Ord vi om Fred vides hen, —

At hvis de er i Herren hensovet,
 Vi skal møde hver Gæstet igjen.

3. Glade Haab, det vejleder i Sorgen
 Som hin Stjerne til Betlehem hen,
 At maaste der hos ham før i Morgen
 Vi skal møde hver Gæstet igjen.

4. Glade Haab, Morgenstjernen frembryder,
 Som bebuder hans Komme, vor Ven;
 Hvilken Glade den Dag dog os byder,
 Vi skal møde hver Gæstet igjen.

269. O skjøne Haab, som Gud ej vil beskjemme.

The musical score is written in 4/2 time with a key signature of one sharp (F#). It consists of three systems of music, each with a vocal line (treble clef) and a piano accompaniment (bass clef). The lyrics are written below the vocal line.

D skjon = ne Haab, som Gud ej vil be = skjæm = me, Da selv han
 det har lagt ud = i min Sjæl, At jeg hos ham en Gang med Eng = le =
 stem = me Skal tak = ke for den al = ler = bed = ste Del.

1. O skjøne Haab, som Gud ej vil beskjemme,
 Da selv han det har lagt udi min Sjæl,
 At jeg hos ham en Gang med Englestemme
 Skal takke for den allerbedste Del.
2. O skjøne Haab, at en Gang Livets Trængsel
 For Herrens lille Flok ophøre skal,
 Og naadig stille hver en Hjærtelængsel
 I blandt de Helliges udvalgte Tal.
3. O skjøne Haab, at Striden en Gang endes,
 Som mangen Gang paa Jord er tung og hed,
 Og det i Himlens Kanaan skal kjendes,
 At Herrens Vej er Kjærlighed og Fred.
4. O skjøne Haab, at en Gang Livets Krone
 Skal smykke dem, som blive Herren tro,
 Naar de i hvide Klæder for hans Trone,
 Med Palmegrene staa i Livets Bo.
5. O skjøne Haab, at en Gang tørres Taarer,
 Som tidt i Jammerdalen presses frem,
 At efter lange Vinter kommer Vaaren,
 Og efter Fængslet aabnes Friheds Land.
6. O skjøne Haab, at Jesu Venner møde
 Hverandre der, hvor Skilsmisse ej er,
 Hvor stedse blomstre Samlivs Roser røde,
 Og ingen Taarer saare Hjærtet mer.

270. Min sidste Sol nu synker stærk.

(Efter 187 i Gospel Hymns, med Kor.)

Min sid = ste Sol nu syn = ker stærk, Mit Lob er snart fuld = endt,
 De stør = ste Prø = ver er for = bi, Min Strid til Sejr er vendt.

1. Min sidste Sol nu synker stærk,
 Mit Lob er snart fuldendt,
 De største Prøver er forbi,
 Min Strid til Sejr er vendt.

Kor:

D kom, Engleher,
 Kom, staa nu rundt mig her,
 :: Paa snehvide Vinger mig snart bortbær
 Til Hjemmet hist saa kjær. ::

2. Jeg nærmer mig hin Skare stor
 Af Slagt og Venner kjær' ;

Mig vader Jordans Bredders Dug.
 Min Overgang er nær.

3. Jeg næsten Hjemmet nu har naa't,
 Min Aand, syng højt af Fryd!
 De Hellige, de komme, hør!
 Jeg mærker Vingens Lyd.

4. Mit længjelsfulde Hjerte bær
 Til Vennen, død for mig,
 Hvis Blod nu renser fra al Synd
 Og giver Sejr med sig.

271. Der kan en Krone vindes.

Der kan en Kro = ne vin = des; Ved Guds Ord vi paa = min = des, Den
 blot i Him = len fin = des, Ik = kun der. Nu Gud os kal = der kjær = lig,

Til den = ne Løn saa her = lig At vin = de tro og ær = lig ;

Han er nær. { Snart og vel, frelst vi er der ; Snart og
Snart og vel, frelst vi er der ; Snart og

vel, Kro-nen bær' der Dg med Je-sus skal re = gje = re Snart og vel.
vel, Kro-nen bær' der Dg med

Jesus skal re-gje-re Snart og vel.

1. Der kan en Krone vindes ;
Ved Guds Ord vi paamindes,
Den blot i Himlen findes,

Ikkun der.

Au Gud os kalder kjerlig,
Til denne Løn saa herlig
At vinde tro og ærlig ;
Han er nær.

Kor:

||: Snart og vel, frelst vi er der ;
Snart og vel, Kronen bær' der

Dg med Jesus skal regjere
Snart og vel. :||

2. Vi følge ham, som Leder,
Vi hvile, hvor han freder,
Dg hvor han Bord bereder,
Ikkun der.
Gj Kjerlighed faar Ende ;
Bort Haab skal klarer' brænde,
Vi Troens Kraft skal kjende,
Han er nær.

3. I Hjemmet Gud os dækker,
Al Fryd i Sjælen vækker ;
Os Jesus Kronen rækker
Ikkun der.
Vi ville tro begynde,
Hans Lov og Pris forkynde,
Dg os bestandig minde :
Han er nær.

272. En liflig Tanke er.

En lif = lig Tan = ke er Det, som mig glæ = der her: At

nær = mer' hjem i Dag jeg er End no = gen = sin = de før.

Nær = mer' mit Hjem, nær = mer' mit Hjem, Nærmer' mit Hjem i Dag, i Dag

End no = gen = sin = de før.

1. En liflig Tanke er
 Det, som mig glæder her:
 At nærmer' hjem i Dag jeg er
 End nogensinde før.

Kor:

Nærmer' mit Hjem, nærmer' mit Hjem,
 Nærmer' mit Hjem i Dag, i Dag
 End nogensinde før.

2. Nærmer' min Faders Hus
 Med mange Bærelser,
 Ja nærmer' Tronen klar og lys,
 Og nærmer' Glarhav stjer.

3. Nærmere Livets Maal,
 Hvor Korset lægges ned,
 Ja nærmer' Herlighed i Dag
 Og saligt Kroningssted.

4. Vær nær mig, naar min Fod
 Vil glide ud af Spor,
 For jeg er nærmer' hjem i Dag
 Maaſte, end selv jeg tror.

Fred.

273. Jesus, Jesus, løst Blodfanen.

Je = sus, Je = sus, løst Blod = fa = nen Skjul mig ud = i den;

Thi jeg saa = ret er, for = ar = met, Sit = rer i hvert Lem.

Sej = rer, Sej = rer, vær dog nær hos mig; Drag du Svær = det, giv mig

Skjoldet; Staa i Kamp mig bi.

1. Jesus, Jesus, løst Blodfanen,
Skjul mig udi den;
Thi jeg saaret er, forarmet,
Sitrer i hvert Lem.

Kor:

- Sejrer, Sejrer, vær dog nær hos mig;
Drag du Sværdet, giv mig Skjoldet;
Staa i Kamp mig bi.
2. Livets Storme — alt det Døde,
Som udi mig bor,
Rejser sig, — jeg gaar tilgrunde!
Send mig dog et Ord.
 3. Helt og Frende, du jo sejred'
Selv o'er Dødens Braad.
Hjælp mig Arme, som belejret
Er af syndig Daad.
 4. D lad dog nu dine Arme
Favne, skytte mig.
Sig: „Bliv stil!“ til Stormens Larme;
Giv mig Ro hos dig.

274. Naar Fred, lig en Flodstrøm, ledsager mig her.

(Mel. 200 i Gospel Hymns.)

1. Naar Fred, lig en Flodstrøm, ledsager mig her,

Er Sorgbolgers Kullen min Del,

Hvad end er min Lod, han dog stedse mig lær':

Det er vel, det er vel med min Sjæl.

Kor: Det er vel med min Sjæl,

Det er vel, det er vel med min Sjæl.

2. Vil Satan mig slaa, har jeg Prøver dertil,

Det Løste husvæler mig vel,

At Jesus forsvare mig, Hjælpeløse, vil;

Han har udøst sit Blod for min Sjæl.

3. Min Synd, — o, velsignede Tante saa kjær!

Al Synd — tænk! — og ej blot en Del —

Er naglet til Korset, jeg bær' den ej mer;

Pris dog Herren! pris Herren, min Sjæl!

4. Gud! hast med din Dag, da min Tro bliver Syn,

Og, Skjhimlen bortrullet helt,

Din Herlighed blander som klareste Lyn.

„Amen, ja!“ det er vel med min Sjæl!

275. Hvor finder vel Sjælen sin Hvile, sin Ro.

Hvor fin-der vel S jæ - len sin Hvi-le, sin Ro, } Al fin-des i
Hvor den un-der skjær-men-de Vin-ger kan bo? } Hvor Synden ej
Kun fin-des hos

Ver-den et Fri-hed, et Land, } te kan? } Nej, Ro for din Sjæl
her-sker, ej an-sæg- } Far-vel!

1. Hvor finder vel Sjælen sin Hvile, sin Ro,
Hvor den under skjærmende Vinger kan bo?

Al, findes i Verden et Fristed, et Land,

Hvor Synden ej hersker, ej ansægte kan?

Nej, Ro for din Sjæl

Kun findes hos Kristus, sig Verden Farvel!

2. Hvor salig er Hvilen i Frelserens Skjød!

Der kender man ikke til Synd eller Død.

De dejlige Harpers den listige Klang,

Sødt hyde de Sjælen velkommen med Sang.
Ro, himmelske Ro!

I Frelserens Skjød vil jeg ile til Ro.

3. I al den Forvirring, som hersker paa Jord,

Er din jeg, min Frelser, og du hos mig bor.

I Samfund med dine Udvalgte jeg ved,

Du over os lyser til Enden din Fred.

Hjem, at ja kun hjem!

O kom kun, min Frelser, at hente mig hjem!

276. Ned for dig min Sjæl vil synke.

Ned for dig min Sjæl vil syn = ke, Je = su, fast om = fat = te dig!
 Se, Guds Fa = der = blif = ke vin = ke, Hen til dig de dra = ge mig;

Hen til dig fra Synd og Død, Hen til dig, Livs = kil = de sød!

1. Ned for dig min Sjæl vil synke,
 Jesu, fast omfatte dig!

Se, Guds Faderblitte vinke,
 Hen til dig de drage mig;
 Hen til dig fra Synd og Død,
 Hen til dig, Livstilde sød!

2. Frihed tørster Manden efter,
 Frihed fra den mørke Magt,
 Som har Sjælens ædle Kræfter
 Udi Syndens Lænke lagt.

Hvem gi'r Frihed, No og Rist?
 Ene du, o Jesu Krist!

3. Kan du da, o Herre, føre
 Sjælen, frelst fra Synd, til dig,
 Kan du Synd're saliggjøre,

O bevis det og paa mig!

Du, som alle hjælpe kan,
 Hjælp og mig, o Frelsermand!

4. Tvivl og Frygt og Vaagthed trænge
 Boldelig paa Sjælen ind.

Alt, min Gud, hvor længe, længe!
 Troen vakler i mit Sind.
 Tro? af kunde jeg kun tro,
 Da var jeg alt salig jo!

5. Lad da Troen strømme, Jesu,
 Mægtig mig i Sjælen ned!

Snart, af snart, o milde Jesu,
 Giv mit arme Hjærte Fred!
 Riv mig ud af Tvivlens Stand,
 At i dig jeg hvile kan!

277. O hvor skal jeg gaa hen om Hjælp.

(Mel. 202 i Gospel Hymns.)

1. O hvor skal jeg gaa hen om Hjælp
 Fra den Sorgernes Flod her mig naar?
 Som Havsbølger oprørt,
 Af Stormvinden fremført,
 Strækkens Vandflod helt over mig gaar.
 Hvor skal jeg gaa, hvor skal jeg gaa?

O hvor skal jeg gaa hen om Hjælp?

2. O hvor skal jeg gaa hen om Hjælp,
 Vorstlyr Glædernes Solskin Gud gav?
 Naar de Kjære mig nær
 Fra mig borttagne er,

Jeg forladt staar der nær deres Grav;
 Hvor skal jeg gaa, hvor skal jeg gaa?

O hvor skal jeg gaa hen om Hjælp?

3. O hvor skal jeg gaa hen om Hjælp,
 Naar haard Sygdom min Styrke nedslaar?
 Naar snart Verden vil fly
 Som en ilende Sky

Og jeg ser Evigheden fremgaar,
 Hvor skal jeg gaa, hvor skal jeg gaa?
 O hvor skal jeg gaa hen om Hjælp?

4. O Gud, stu i Naade til mig!
 Kom, o kom og tal Fred til min Sjæl!

Jeg til dig blot gaar hen,
 Du kan læge igjen

Det haardt saarede Hjærte saa vel!
 Derhen jeg gaar, derhen jeg gaar,
 Til Jesus jeg gaar og faar Hjælp.

278. O Fred, som rolig frem lig Floden flyder.

(Efter 161 i Gospel Hymns.)

O Fred, som ro - lig frem lig Flo - den fly - der, Og Blomst og

Smil til Li - vets Ør - ken bær'! O Tro, som Him - lens „Vel for

e - vigt“ ny - der I Jor - dens Skyg - gers „Li - den Stunds“ Be - svar!

1. O Fred, som rolig frem lig Floden flyder,
Og Blomst og Smil til Livets Ørken bær'!
O Tro, som Himlens „Vel for evigt“ nyder
I Jordens Skyggers „liden Stunds“ Besvær!
2. „En liden Stund“ her stille vente, vaage,
At bære Storm og Stridens Sorg og Tvang;
Først Sæden trolig saa i Laaretaage,
Da binde Reg og synge Høstens Sang.
3. „En liden Stund“ vor Lampe redegjøre,
Tro kjøbe Nøje, før vi er i Trang,
Og da Brudgommens Skridt saa glade høre,
Med Fryd ham møde med vor Brudesaug.

279. Just som jeg er, da jeg blot har.

Just som jeg er, da jeg blot har Dit Blod til e - ne - ste For - svar,

Dg du mig selv ind = bu = den har, Jeg kommer, o Guds Lam, til dig.

1. Just som jeg er, da jeg blot har
Dit Blod til eneste Forvar,
Dg du mig selv indbudet har,
Jeg kommer, o Guds Lam, til dig.

2. Just som jeg er, da jeg kan ej
Mig rense selv fra Synd, o nej,
Du selv er ene Fredens Vej,
Jeg kommer, o Guds Lam, til dig.

3. Just som jeg er, omdreven her
Af Døvel og mange Fristelser,

Jeg i Anfægtelser nu er
Dg kommer, o Guds Lam, til dig.

4. Just som jeg er, arm, ussel, blind,
Du blot ved Aandens Raadesvind
Kan læge mit syndsyge Sind;
Jeg kommer, o Guds Lam, til dig.

5. Just som jeg er, kom mig ihu,
Thi rense Sjelen kan blot du;
Jeg tror dit Løftes Ord og nu
Jeg kommer, o Guds Lam, til dig.

280. Er Sjender stærke, Faren stor.

(Eller 182 i Gospel Hymns.)

Er Sjender stær = ke, Fa = ren stor, En Røst mig naar med øm = me Ord,

Det Je = su Stem = me til mig er, Mærk: „Som din Dag, din Styr = ke vær’.“

Hans Ord et Taarn, en Fri = stad er, Mærk: „Som din Dag, din Styr = ke vær’!“

1. Er Sjender stærke, Faren stor,
En Røst mig naar med ømme Ord,
Det Jesu Stemme til mig er,
Mærk: „Som din Dag, din Styrke vær’!“

2. Og naar jeg dør og kaldes hen,
Jeg paa Guds Løfter hviler end;
Min Tillid til hans Ord da er,
Mærk: „Som din Dag, din Styrke vær’!“

281. Sjælens Elsker! lad mig faa.

FINE.

{ Sjæ-lens El-sker! lad mig faa Vin-ger til din Barm at fly; }
 { Mens de Vo-ver bru-se faa, Mens det stor-mer vildt i Sty, }
 Sik-ker mig i Hav-nen før; O, an-nam min Sjæl til = sidst.

Stjul mig hos dig, Frel-ser hör! Ind-til Stor-men ti = er hiit,
 D. C.

1. Sjælens Elsker! lad mig faa
 Binger til din Barm at fly;
 Mens de Bover bruser faa,
 Mens det stormer vildt i Sty,
 Stjul mig hos dig, — Frelser hör!
 Indtil Stormen tier hiit,
 Sikker mig i Havnen før;
 O, annam min Sjæl tilsidst!
2. Anden Tilflugt ved jeg ej,
 Klynger fast min Arm til dig;
 Slip ej Barnet paa sin Vej,
 Trøst, ophold og styrk du mig!

- Al min Hjælp fra dig er bragt,
 Kald min Tillid frem paany;
 Dmt jeg har mit Hoved lagt
 Under dine Bingers Ly.
3. Der er nok i dig at faa,
 Du er alt jeg ønske kan;
 Døde opstaa, Halte gaa,
 Blinde se — Mirakelmand!
 Ret og helligt er dit Navn,
 Jeg paa Synderlisten staa,
 I mig er kun Synd og Savn;
 Men din Barm af Naade slaar.

282. Ikkun Tillid hver en dag.

(Mel. 165 i Gospel Hymns.)

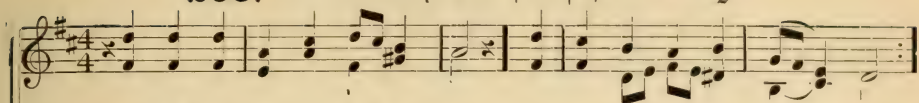
1. Ikkun Tillid hver en Dag;
 Selv om Troen end er svag,
 Byg't paa Klippen, den ej saldt,
 Stol paa Jesus, det er alt.

Kor:

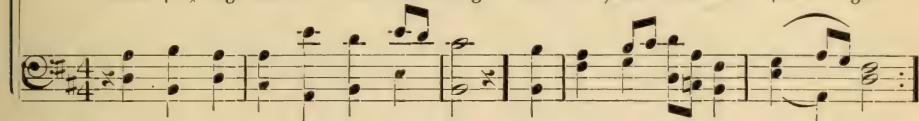
- Tillid hver en Dag paany,
 Tillid, blot til Jesus fly,
 Tillid, saa der er befalt,
 Stol paa Jesus, det er alt.
2. Klart Guds Aand nu skinner ind
 I det forhen mørke Sind;

- Vær nu Jordens Lys og Salt,
 Stol paa Jesus, det er alt.
3. Her i Glæden syng og hvil,
 Og i Færet til ham il,
 Som hvert Hovedhaar har talt;
 Stol paa Jesus, det er alt.
 4. Tillid hav, mens her du gaar,
 Snart du Hvilen hisset naar,
 Hvortil du er naadig kaldt;
 Stol paa Jesus, det er alt.

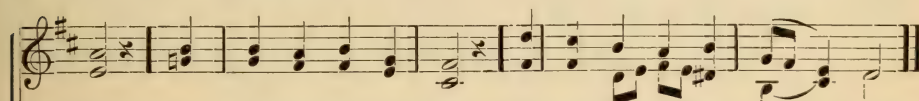
283. Vor Gud han er saa fast en Borg.

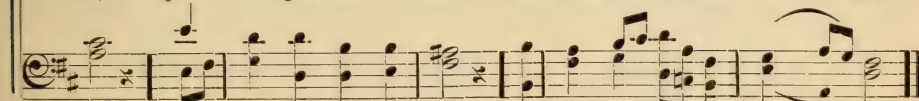
Vor Gud han er saa fast en Borg, Han er vort Skjold og Vær = ge
Med frejdigt Mod i al vor Sorg Vi til hans Banner svær = ge.

Vor gam = le Fjen = de led Er nu for Al = vor vred, Stor Magt og Ar = ge =

list Han bru = ger mod os vist, Paa Jord er ej hans Li = ge!

1. Vor Gud han er saa fast en Borg,

Han er vort Skjold og Værge.

Med frejdigt Mod i al oor Sorg

Vi til hans Banner sværge.

Vor gamle Fjende led

Er nu for Alvor vred,

Stor Magt og Argelyst

Han bruger mod os vist,

Paa Jord er ej hans Lige!

2. Vor egen Magt ej hjælpe kan —

Vi snart lig maatte segne!

Men med os staar vor Frelsermand,

For ham maa Satan blegne.

Ved du, hvad Naavn han bær'?

Det Jesus Kristus er!

Han er den Herre Gud

Og, Klædt i Sejerskrud,

Han Marken skal beholde!

3. Og var end Verden nok saa stor

Og fuld af Djevlestarer —

Der er ej Fare mer paa Jord

For os, som Gud beværer.

Er Verdens Fyrste vred,

Bil han os styrte ned —

Hans Kraft den er udmømt,

Af Kristus er han dømt; —

Et Guds Ord kan ham fælde!

4. Det Ord de vel skal lade staa

Og dertil Utak have;

Thi Herren selv vil hos os gaa

Alt med sin Naad og Gave.

Og tager de vort Liv,

Guds, Vre, Vorn og Biv —

Lad fare i Guds Naavn!

Dem vorder det ej Gavn!

Guds Rige vi beholde!

284. Begrav dine Sorger.

(Efter 61 i Gospel Hymns.)

Be-grav di = ne Sorger, En = hver har sin Del; Be = grav dem i
 Dy = bet, Be-grav dem blot vel. Naar Nat dig om = hyl = ler, Tænk
 stil = le der-paa; Bring Sorgen til Je = sus, Dg Hjælp du skal faa.

1. Begrav dine Sorger,
 Enhver har sin Del;
 Begrav dem i Dybet,
 Begrav dem blot vel.
 Naar Nat dig omhyller,
 Tænk stille derpaa;
 Bring Sorgen til Jesus,
 Dg Hjælp du skal faa.

2. Gaa, sig det til Jesus,
 Han kjenner din Nød;
 Gaa, sig det til Jesus,
 Læg den i hans Skjød.

Gaa, glæd dig ved Solskin,
 Naar Herren du ser;
 Din Sorg vil han bære,
 Hvad vil du da mer?

3. Her klager saa mange
 Af sorgfulde Bryst;
 De sukker i Mørket,
 Gaa, staf du dem Trøst.
 Med Kjærligheds Solskin
 Mod andre gjør vel;
 Gaa, sig det til Jesus,
 Han glæder hver Sjæl.

285. Mildeste Jesus, min Saligheds Klippe.

Mil = de = ste Je = su, min Sa = lig = heds Klip-pe; Jeg din For =

tje = ne = ste ta = ger som min. Dig væ = re Lov, jeg min

Van = tro fik slip = pe, Jeg staar ind = skre = ven i Him = len som

din! Før skal en Mo = der for = la = de sin Spæ = de, Før jeg af

dig. skul = de ud = strø = gen bli'. Der = for jeg syn = ger og

ju = bles af Glæ = de: Snaren er søn = der, og Fug = len er fri!

1. Måldeste Jesu, min Saligheds Klippe!
 Jeg din Fortjeneste tager som min.
 Dig være Lov, jeg min Vantro fik slippe,
 Jeg staar indskreven i Himlen som din!
 Før skal en Moder forlade sin Spæde,
 Før jeg af dig skulde udstrøgen bli'.
 Derfor jeg synger og jubler af Glæde:
 Snaren er sønder, og Fuglen er fri!

2. Ansigt til Ansigt min Jesus at skue
 Jeg paa Forklarelens Morgen skal faa;
 Da er der intet, hvorfor jeg skal grue,
 Naar mine Fjender bestjæmmede staa,
 Op da mit Hjærte! til Bonnen, til Striden!
 Vær nu ej lenger, ej mere forfagt!
 Husk dog, at hastig til Ende er Tiden,
 Hvori jeg stedse maa være paa Vagt!

286. Sku dog op til Jesus.

(Efter 164 i Gospel Hymns.)

Sku dog op til Je = sus, Sjæl, nedtrykt af Ve! D, han led og
 dø = de For dig; kom, ham se! Han bar di = ne Syn = der,
 Sor = ger og Be = svar; Sku dog op til Je = sus! Han din Frel = ser er.

1. Sku dog op til Jesus,
 Sjæl, nedtrykt af Ve!
 D, han led og døde
 For dig; kom, ham se!
 Han bar dine Synder,
 Sorger og Besvær;
 Sku dog op til Jesus!
 Han din Frelser er.

2. Sku dog op til Jesus
 I din Strid, o Sjæl!
 Midt i Kampens Fare
 Hold din Rustning vel.
 Er blandt mange Fjender
 Styrken ringe her,
 Sku dog op til Jesus!
 Han din Hjælper er.

3. Sku dog op til Jesus;
 Er din Himmelsklar,
 Baag, thi Havets Stilhed
 Dgfaa Farer har.

Jordens Fryd bortflyver
 Hastigen igjen;
 Sku dog op til Jesus!
 Han er tro som Ven.

4. Sku dog op til Jesus,
 Fat i Møjen Mod,
 Snart din Hvile kommer
 Ved din Herres Fod.
 „Fest er rede! — Kommer!“ —

Alle Bud nu faa;
 Sku dog op til Jesus,
 I hans Fodspor gaa!

5. Tænk dig der i Glæden
 Af hin evig' Fest!
 Din er ej den mindste
 Som din Herres Gæst.
 Midt i Fryd og Gven
 Af din Salighed
 Sku dog op til Jesus
 I al Evighed!

287. I Verden er ej Nød saa stor.

I Ver-den er ej Nød saa stor, Guds Naa-de dog er stor = re;
Er luft for mig hver Dør paa Jord Staar aa-ben Himlens Dø = re.

Min Sjæl, vær ej for-sagt, Du staar med Gud i Pagt; Har Verden dig for-
ladt, Blev Da-gen dig til Nat — Vær trøst-ig, Herren le = ver!

1. I Verden er ej Nød saa stor,
Guds Naade er dog større;
Er luft for mig hver Dør paa Jord,
Staar aaben Himlens Døre.
Min Sjæl, vær ej forsagt,
Du staar med Gud i Pagt;
Har Verden dig forladt,
Blev Dagen dig til Nat —
Vær trøstig — Herren lever!

2. Sker end i Sol og Maane Tegn
Frembruser Storm derefter;
Har Jorden ej mod Havet Hegn,
Dprøves Himlens Kræfter;
Kom i Orkanens Brag
Alverdens sidste Dag —
Min Sjæl, vær ej forsagt
Du staar med Gud i Pagt;
Vær trøstig — Herren lever!

3. Forglem ej Pagtens store Ord,
Naar Herrens Time kommer!
Dpløst dit Hoved, se fra Jord,
Forbarmer er din Dommer!
I Skyen, herlig, skjøn,
Se Guds enbaarne Søn!
Med Kraft han komme vil,
Forløsning stunder til,
Vær trøstig, — Herren lever!

4. Vi vente, Herre, paa din Dag,
Den kommer, naar du byder;
D naar i Undergangens Brag
Højt Domsbafunen lyder —
Gid, sjælevaagne, da
Vi med Halleluja
Lovprøise fan din Magt
Dg, med vor Gud i Pagt,
Udraabe: Herren lever!

288. Jeg løfter mine Øjne op.

Jeg løf-ter mi-ne Di-ne op Med Læng-sel o-ver Bjer-ge-top,

Dg tror det fast og sta-de-lig, At Gud, Je-ho-vah, hjæl-per mig.

Han skab-te Him-mel, skab-te Jord, Alt ved sit stær-ke Guddomsord.

1. Jeg løfter mine Øjne op
Med Længsel over Bjergetop,
Dg tror det fast og stadelig,
At Gud, Jehovah, hjælper mig.
Han skabte Himmel, skabte Jord,
Alt ved sit stærke Guddomsord.
2. Han vil mig styrke paa min Vej;
Ved denne Haand jeg snubler ej.
Han, som bevarer mig med Flid,

- Han slummer ikke nogen Tid,
Hans Dje vaager Dag og Nat,
Israels Vogter, Trost og Skat!
3. Under hans Ringers Skygge kan
Jeg sidde trygt mod Solens Brand.
Hvor jeg gaar ind og jeg gaar ud,
Alt efter Herrens Kald og Bud,
Han mig befsjærmer tro og blid
Fra nu og indtil evig Tid.

289. Er Gud for mig, saa træde.

Er Gud for mig, saa træ-de Mig, hvad der vil, i-mod,

Jeg kan i Bøn-nens Glæ = de Det træ = de un = der Fod.

Vil Gud mig gjer = ne hø = re, Har Fa = de = ren mig kjær,

Hvad kan da Sa = tan gjø = re Med al sin Hel = ved = her?

1. Er Gud for mig, saa træde
 Mig, hvad der vil, imod,
 Jeg kan i Bønnens Glæde
 Det træde under Fod.
 Vil Gud mig gjerne høre,
 Har Faderen mig kjær,
 Hvad kan da Satan gjøre
 Med al sin Helvedher?

2. Det kan jeg trostigt sige,
 Det tror jeg fast og ved,
 At Gud i Himmerige
 Er ikke længer vred;
 Hans Kjærlighed mig følger,
 Hvor jeg gaar ud og ind,
 Og stiller alle Bølger,
 Som bruse i mit Sind.

3. Den Grund horpaa jeg bygger,
 Er Kristus og hans Død,
 I Jesu Smertes Skygger
 Er Sjælens Hvile sød;
 Der har jeg fundet Livet,
 Selv er jeg intet værd,
 Hvad Jesus mig har givet,
 Gjør mig for Gud saa kjær.

4. Hans Aand min Sjel opretter
 Med mangt et trostigt Ord,
 At Gud ej den forgjætter,
 Som paa hans Naade tror.
 Hvor sødt et Himmerige
 Gud Sine har beredt,
 Hvor godt det er at stige
 Nu snart derind i Fred!

290. Dyre Løfter Gud har givet.

(Vers 50 i Gospel Hymns.)

Dy = re Lof = ter Gud har gi = vet Paa vor Himmel-vandring her

Gjen-nem he = le Jor = de = li = vet: „Frygt du ej, jeg med dig er!“

„Jeg er med dig, jeg er med dig, Frygt du ej, jeg med dig er!“

Paa din Vej fra Jord til Him = len, Frygt du ej, jeg med dig er!“

1. Dyre Løfter Gud har givet
Paa vor Himmelvandring her
Gjennem hele Jordelivet:
„Frygt du ej, jeg med dig er!“
Kor:
„Jeg er med dig, jeg er med dig,
Frygt du ej, jeg med dig er!
Paa din Vej fra Jord til Himlen,
Frygt du ej, jeg med dig er!“
2. Og naar Satan dig vil friste,
Bringer frem sin Ondskabs Hær,

- Dette Løfte du ej miste:
„Frygt du ej, jeg med dig er!“
3. Naar dit skulte Haab forsvinder,
Og du Hjælp ej opner nær,
Dette Løfte dig da minder:
„Frygt du ej, jeg med dig er!“
 4. Og naar Livets Lys neddaler,
Dødens Time drager nær,
Hør! din sikre Løds udtaler:
„Frygt du ej, jeg med dig er!“

291. Tør paa Hav du frygtsom være?

Tør paa Hav du frygtsom væ = re? Se, ved No-ret staar en Mand,
 Vis og god, hvis Skat vi e = re; Han os sik = re brin = ge kan

Hen til Hjem-met, hen til Hjem-met, Til det dy = re = kjøb = te Land.
 Hen til Hjem-met, hen til Hjem-

met, Til det dy-re-kjøb-te Land.

3. Er den Kyft, hvor vi skal lande,
 Kun ved Ordet os bekjendt,
 Haabet aldrig dog skal strande,
 Holder Pantet, os er sendt.
 ||: Modig hvile, modig hvile
 I hans Haand vi, til ham vendt. :||

4. Om end Volgens Kraft os væder,
 Og os truer Fraadestrøm,
 Glad vi synge — han, som redder,
 Bliver hos os; Mod er Drom!
 ||: Naar han byder, naar du byder,
 Bliver Soen blid og øm. :||

5. Mod, I Brødre, Mod! vi lande,
 Juble salig efter Nød.
 Uforsagt i Storm vi stande;
 En Gang svinder Storm og Død.
 ||: Gjører stille, gjører stille
 Kun, hvad Skibets Fører bød! :||

1. Tør paa Hav du frygtsom være?
 Se, ved Noret staar en Mand,
 Vis og god, hvis Skat vi ere;
 Han os sikre bringe kan
 ||: Hen til Hjemmet, hen til Hjemmet,
 Til det dyretkjøbte Land. :||

2. Længer ej vi kunde hvile
 Der, hvor Satans Trone staar.
 Herrens Sandhed bød os ile,
 Om end Volgens Kraft os slaar.
 ||: Vi forlode, vi forlode
 Syndig Glæde, som forgaar. :||

292. Da, naar Livets Storme rase.

(Efter 225 i Gospel Hymns.)

Da, naar Li = vets Storme ra = se, Skræk = te alt paa Sø og Land,
Jeg kan fin = de sik = ker Til = flugt Un = der Skyg = gen af Guds Haand.

Han mig dæk = ker, han mig dæk = ker, Hvor ej ondt mig me = re ræk = ker;

Han mig dæk = ker, sik = ker dæk = ker, Un = der Skyg = gen af sin Hand.

1. Da, naar Livets Storme rase,
Skrække alt paa Sø og Land,
Jeg kan finde sikker Tilflugt
Under Skyggen af Guds Haand.

Kor:

Han mig dækker, han mig dækker,
Hvor ej ondt mig mere rækker;
Han mig dækker, sikker dækker,
Under Skyggen af sin Haand.

2. Sender han mig tunge Prøver,
Længes jeg mod Hjemmet hist;

Ihi i Naade, ej i Brede,
Lugter han, det ved jeg vist.

3. Fjender søge maa at skade,
Satan stærkt anstrænge sig,
Gud vil vende det, som synes
Skade, blot til Gavn for mig.

4. Om jeg, mens jeg Korset bærer,
Møder Storm og Vølger her,
Jesus for min Sjæl har Omhu,
Intet da til Skade er.

293. Jeg ved, paa hvem jeg bygger.

Jeg ved, paa hvem jeg byg = ger, Jeg ved, hvad fast be = staar, Naar

den = ne Ver = dens Styg = ger Som Røg og Støv for = gaar! Jeg

ved, hvad ej kan svin = de, Hvad al = drig vak = le vil, Naar Bismand gaar i

Blin = de Og vor = der Daarstabs Spil. Og vor = der Daarstabs Spil.

1. Jeg ved, paa hvem jeg bygger,
 Jeg ved, hvad fast bestaar,
 Naar denne Verdens Stygger
 Som Røg og Støv forgaar!
 Jeg ved, hvad ej kan svinde,
 Hvad aldrig vakle vil,
 Naar Bismand gaar i Blinde
 ||: Og vorder Daarstabs Spil. :||

2. Det er den Demantklippe,
 Der trodsjer Magt og List;
 Den Haand, der ej vil slippe,
 Det er min Herre Krist.
 Hans Aand er Livets Kjerne,
 Hans Ord kan aldrig dø,
 Han er den faste Stjerne
 ||: Paa Tanfens vilde Sø. :||

3. Han, som med Dødens Klæde
 Kun blev i Graven lagt,
 For atter frem at træde,
 Af Herrens Aand opvakt,
 Han har min Synd forsonet,
 Hans Død mig gjorde fro,
 Hans Naade har mig kronet,
 ||: Han isjænked' mig sin Tro. :||

4. Jeg ved, paa hvem jeg bygger,
 Jeg ved, hvad fast bestaar,
 Naar denne Verdens Stygger
 Som Røg og Støv forgaar.
 Selv i min Dødningsstjorte
 Det kan mig røves ej,
 Højt op til Himlens Porte
 ||: Det smykke skal min Vej! :||

294. Jeg ved, paa hvem jeg tror.

Jeg ved, paa hvem jeg tror, Naar mi = ne Syn = ders Min = de

Med An = gers bit = re Kval Be = tyn = ger Sjæl og Sin = de. Bod =

fer = dig nær = mer jeg Mig Gud i Je = su Navn, Og aa = ben da jeg

fer En Fa = ders hul = de Faavn!

1. Jeg ved, paa hvem jeg tror,
Naar mine Synders Minde
Med Angers bitre Kval
Betynger Sjæl og Sinde
Bodsfærdig nærmer jeg
Mig Gud i Jesu Navn,
Og aaben da jeg ser
En Faders hulde Faavn!

2. Jeg ved, paa hvem jeg tror,
Naar sorigfuld og bange
Jeg savner Kraft og Mod
Paa Livets Vej at gange;

Med dybe Længselsfulk
Min Bøn til Jesum gaar,
Og Kraft til Livets Kamp
Jeg af hans Aand da faar.

3. Jeg ved, paa hvem jeg tror,
Naar Livets Glæde svinder,
Naar Hjertet briste vil,
Og Taaren bittert rinder;
Jeg kommer da i Hu,
Hvad du, min Jesus, led,
Og gjennem Provelsen
Jeg stunder til din Fred.

4. Jeg ved, paa hvem jeg tror,
Naar Dødens Stund oprinder,
Og Dagens sidste Lys
I Afteuskjygen svinder.
Min Jesus i sin Død
Har Døden bragt til Fald;
Han lever, og ved ham
Jeg evig leve skal.

295. Hvad kan os komme til for Nød.

Hvad kan os kom-me til for Nød, Naar Her-ren selv os fø-der,
 Be-spi-ser os med Him-mel-brød Og til sin Græs-gang le-der!

Bort Hjer-te ve-der-kvæ-ger han Og læ-sker det med Liv-sens Band

Af Naa-dens re-ne Kil-de.

1. Hvad kan os komme til for Nød,
 Naar Herren selv os føder,
 Bespiser os med Himmelbrød
 Og til sin Græs-gang leder!
 Bort Hjer-te vederkvæger han
 Og læsker det med Liv-sens Band
 Af Naadens rene Kilde.

2. For Sandheds Vej den Helligaand
 Oplader klart vort Dje,
 Og er vor hulde Trøstermand
 I al vor Sorg og Møje.
 Thi have vi saa frit et Mod,
 Om Døden end for Dje stod:
 Din Stav, o Gud, os leder!

3. Du haver os beredt et Bord,
 Som os maa vel behage;
 Det er dit dyre Naadens Ord,
 Som vi i Hjertet smage.
 Naar Fjenden kommer med sin Svig,
 Og naar han kommer voldelig,
 For Ordet maa han vige.

4. Med Olie din milde Haand
 Bort Hoved overgyder;
 Din Olie er Glædens Aand,
 Som ned i Hjertet flyder
 Med Herrens himmelsøde Trøst,
 Der læger al vor Sjælebrøst,
 Og Dødens Rædsel tvinger.

5. Din Godhed og din Miskundhed
 Os følger her i Live;
 Med Glæde og med Hjertefred
 I Herrens Hus vi blive,
 Her i din egen Menighed,
 Og efter Dødens Udsjæthed
 I Himmerig med Vre!

296. Paa ret Vej og Maade Gud sørger for os.

Paa ret Vej og Maade Gud sørger for os. Om ej det er

min Vej, Om ej det er din Vej, Dog stedsse paa sin Vej „Gud

sørger for os.“ D, kast Sorgen paa Gud, Han sørger for

os! Ja, kast Sorgen paa Gud, Han sørger for os!

1. Paa ret Vej og Maade Gud sørger for os.

Om ej det er min Vej,
Om ej det er din Vej,
Dog stedsse paa sin Vej
„Gud sørger for os.“

Kor:

D, kast Sorgen paa Gud,
Han sørger for os!
Ja, kast Sorgen paa Gud,
Han sørger for os!

2. I ret Tid, saa naadig Gud sørger for os;

Om ej det er min Tid,
Om ej det er din Tid,

Dog stedsse paa sin Tid
„Gud sørger for os.“

3. Saa tvivl da ej længer! Gud sørger for os!

Hvert Løfte, han giver,
Opfyldt altid bliver;
Det Sorgen fordriver:
„Gud sørger for os.“

4. Gaa fremad blot dristig! I Havet for os
Vi vel gennemføres.

Hans Vej herliggjøres,
Naar Sejrsjubel høres:
„Gud sørger for os.“

297. Du, Djævel! skal den Glæde ej.

Du, Djævel! skal den Glæde ej Af Jesu Lemmer høre,
 At du dem til din falske Vej Fra Jesus skulde føre.

Gud var dig ikke nok, Du med din forte Flok, Din Løgn og Egen-

hed Dig fra vor Herre sled. Vi vil le hos ham bli ve.

1. Du, Djævel! skal den Glæde ej
 Af Jesu Lemmer høre,
 At du dem til din falske Vej
 Fra Jesus skulde føre.
 Gud var dig ikke nok;
 Du med din forte Flok,
 Din Løgn og Egenhed
 Dig fra vor Herre sled.
 Vi ville hos ham blive.

2. Det arme Menneske du har
 Med Syndens Lænker bundet,
 Og alt det Gode, i ham var,
 Er derved helt forsvundet.
 Al Jammer, Ve og Spot
 Er dit, du Mørkets Drot!
 Af Sæden, du har strø't,
 Er Verdens Synd og Død;
 Du er al Dødsfabs Kilde.

3. Men Gud ved Ordets klare Glans
 Dplyser vore Sinde,
 At du vort arme Sind, vor Sans
 Ej mere skal forblinde.
 Guds Ord vi har dertil,
 Som vi og følge vil,
 At lyses til et Sted,
 Hvor du os skal i Fæd
 Til evig Tid vel lade.

4. O Jesu, som er kommen, at
 Forstyre Satans Rige,
 Hjælp at vi aldrig Dag og Nat
 Fra Ordets Veje vige!
 Og gjør os alle fri
 Fra Satans Tyranni,
 Vær hos os, hvor vi gaa,
 Staa med os, hvor vi staa,
 Og lad os altid vinde!

Tillid til Gud og Frelseren.
298. Paa Herren, din Borg.

Paa Her-ren, din Borg, Kast Smer-te og Sorg, Og tro paa hans

el-sken-de Hjer-te!

1. Paa Herren, din Borg,
Kast Smerte og Sorg,
Og tro paa hans elskende Hjer-te!
2. Har alt dig forladt
I Kummerens Nat,
Saa raab til din milde Forbarmer!

3. Han letter forvist
Hver Sten fra dit Bryst
Med Raadens de mægtige Hænder.
4. Om er han og blid;
Til ham slaa din Lid!
Hans Ord giver Sjælene Hvile.
5. Han skjærmer dig trygt;
Lad fare din Frygt
For Dødens og Helvedes Mærke!
6. Hav ham til din Del;
Din Vej da, o Sjæl,
Dig fører til blideste Egne!
7. Bær Korset med Lyst;
Hos Frelseren hist
Du nyder den evige Glæde!

299. O hvilken Frelser, som for mig er død.

(Efter 242 i Gospel Hymns, med Kor)

O hvil-ken Frel-ser, som for mig er død, Og Syn- ds og Dø- dens

Lan-ker søn-der-brød! „En-hver, som tror paa Son-nen,“ han ud-brød,

„Har Li-vet, e-vigt Liv.“ „En-hver, som tror paa Son-nen,“ han ud-brød,
 „Har Livet, evigt Liv.“

Kor:

„Sandelig, sandelig“ — endnu siger han,
 „Sandelig, sandelig“ — det Budskab er sandt:
 „Hvo, som tror paa Sønnen, sand Gud og
 Mand,

Har Livet, evigt Liv.“

2. Al min Misgjerning her paa ham blev lagt,
 Min Gjæld betalte han, Bevis har bragt:
 Nu, hvo som tror paa ham, saa har han jagt,
 „Har Livet, evigt Liv.“

3. Skjønt svag og syndig, jeg dog paa ham
 tror,

Skjønt arm og fattig, stoler paa hans Ord;
 O, glade Budskab, at Guds Børn paa Jord
 „Har Livet, evigt Liv.“

4. Skjønt helt uværdig, stoler jeg paa Gud,
 Thi den, som kommer, kaster han ej ud;
 „Enhver, som tror!“ udbred det glade Bud,
 „Har Livet, evigt Liv.“

300. Hvor godt at hvile ved dit Hjærte.

Hvor godt at hvi = le ved dit Hjær = te, O Je = sus, Frel = ser, Trø = ster, Ven!

Du lindrer hver en Nød og Smerte, Du Synd're dra = ger til dig hen;

Det er din Lyst dig at for = bar = me, Du gjer = ne hjæl = pe vil de Arme.

1. Hvor godt at hvile ved dit Hjærte,
 O Jesus, Frelser, Trøster, Ven!
 Du lindrer hver en Nød og Smerte,
 Du Synd're drager til dig hen;
 Det er din Lyst dig at forbarme,
 Du gjerne hjælpe vil de Arme.

2. Hvor trøstigt, naar dit Ord jeg hører:
 „Min Søn! din Synd er dig forladt.“
 Min Jesus, du min Saliggjører,
 Du er min Brød, min største Skat.
 Den Salighed, min Sjæl fornemmer,
 Mit Hjærte til en Lovsang stemmer.

3. Hvor lifligt paa din Vej at vandre,
 Selv om den stundom synes trang;
 Du Kors til Krone vil forandre
 Ved Enden af min Vil' grimsgang.
 Du bar jo al min Synd og Smerte,
 Da Spot og Ondskab brød dit Hjærte.

4. Hvor saligt dig at gaa imøde
 Som herliggjort, som smykket Brud!
 Alt skue dig, som for mig døde,
 Og i dit Skjød mig hvile ud!
 En Brudekrans jeg da skal bære,
 Min Jesus, dig til evig Ære!

301. Jeg hørte Jesus sige.

Jeg hør = te Je = sus si = ge: „Hos mig du Hvi = le faar;
Læg dig blot ved mit Hjer = te, Som kjær = ligt for dig staaer.“

Jeg kom — be = dro = vet, syn = dig, Saa daar = lig, som jeg var;

Dg Her = rens Ord var sand = dru, Jeg Hvi = le fun = det har.

Jeg Hvi = le fun = det har.

1. Jeg hørte Jesus sige:
„Hos mig du Hvile faar;
Læg dig blot ved mit Hjærte,
Som kjærligt for dig staaer.“
Jeg kom — bedrovet, syndig,
Saa daarlig, som jeg var;
Dg Herrens Ord var sanddru,
||: Jeg Hvile fundet har. :||

2. Jeg hørte Jesus sige:
„Jeg staaer den ganste Dag
Med Livets, Naadens Bænde,
For intet kom og tag.“
Jeg kom og drak og lever
Af Naadens Flod saa klar;
Ja, Herrens Ord var sanddru,
||: Jeg Livet fundet har. :||

3. Jeg hørte Jesus sige:
„Jeg Lys i Verden er;
Fra Mørket vil jeg føre
Dig frem til Dagens Stjær.“
Jeg kom og fandt i Jesus
Min Sol og Stjerne klar.
Ja, Herrens Ord var sanddru,
||: Jeg Lyset fundet har. :||

302. O min Sjæl i jordist Bolig.

(Efter 351 i Gospel Hymns, med Kor.)

O min Sjæl, i jor = dist Bo = lig, Hvor = for ej her ro = lig bo?

Hvor-for er du saa u = ro = lig? Hvor-for ej til-freds i Tro?

1. O min Sjæl, i jordist Bolig,
Hvorfor ej her rolig bo?
Hvorfor er du saa urolig?
Hvorfor ej tilfreds i Tro?

Kor:

||: Jeg skal bli' tilfredsstil't,
Jeg skal bli' tilfredsstil't
Naar jeg opstaar og er ham lig. :||

2. O min Sjæl, se, Sindet hænger
Her til Lant og Verdens Ro;

Hvorfor vil du mig bebrejde:
Hvorfor ej tilfreds i Tro?

3. O min Sjæl, skal alt forlades?
Skal jeg nu korsfæstes og
Regne Verdens „alt“ for Skade?
Er du saa tilfreds i Tro?

4. O min Sjæl, bliv ved din Klage,
Søg kun ej i Daarskab Ro;
Jesu kors jeg vil modtage,
Saa tilfreds du bli'r i Tro.

303. Jeg til Korset iler hen.

Jeg til Kor = set i = ler hen; Fat-tig, blind og svag jeg er,
Kor: Jeg blot sto = ler nu paa dig, Du, som gav dig selv for mig;

Reg = ner alt for Sta = de, men Nu skal fin = de Frel = se der.
Ved dit kors kom mig i Hu, Frels mig, Je = sus, frels mig nu.

1. Jeg til Korset iler hen;
Fattig, blind og svag jeg er,
Regner alt for Stæde, men
Nu skal finde Frelse der.
Kor: Jeg blot stoler nu paa dig,
Du, som gav dig selv for mig;
Ved dit Kors kom mig i Hu,
Frels mig, Jesus, frels mig nu.

2. Længe Hjærtet efter dig
Sukkede, i Trældom var;
Nu du ømt har sagt til mig:
Fra din Synd jeg frelst dig har.

3. Her til dig jeg giver mig;
Sjæl og Legem', Tid, — ja, alt
Evgigt skal tilhøre dig,
Du, som har min Gjæld betalt.

4. Dine Løfter gi'r mig Ro;
Nu dit Blod vil rense mig;
Og jeg fatter nu med Tro,
Jeg korsfæstet er med dig.

5. Jesus er her! — Han min Sjæl
Fylder med sin Frel, saa kjær,
Han har læg't mig, jeg er vel;
Bris og Tak jeg ham frembær'.

Kjærlighed.

304. Jeg elsker dig, Jesus, jeg ved du er min.

Jeg el-sker dig, Je-sus, jeg ved du er min, }
 For = sa = ger Synds = Daar = sab aldeles som din. } Min naa = di = ge, tro = sa = ste

Frel = ser er du; Om jeg dig har el = sket højt, saa er det nu.

1. Jeg elsker dig, Jesus, jeg ved du er min,
 Forjager Synds-Daarfab aldeles som din.
 Min naadige, trofaste Frelser er du;
 Om jeg dig har elsket højt, saa er det nu.

2. Jeg elsker dig, thi du først elskede mig;
 For mig du paa Golgatha ofrede dig;
 Den Krone du bar da, jeg kommer i Hu;
 Om jeg dig har elsket højt, saa er det nu.

3. I Livet og Døden jeg elste dig vil;
 Lovprisningens Rogoffer horer dig til.
 I Dødsstyggers Dal du mig kommer i Hu;
 Om jeg dig har elsket højt, saa er det nu.

4. I Herligheds-Boligens glimrende Sal,
 For din Trones Fod jeg mig nedtaste skal;
 Min Sang der er evig: blot vardig er du,
 Om jeg dig har elsket højt, saa er det nu.

305. Mer Kjærlighed til dig.

Mer Kjar = lig = hed til dig, O, Je = su Kjar! Hor mig, da

jeg i Von Mig boj = er her. I Naa = de giv du mig

Mer Kjær- lig- hed til dig, Mer Kjær- lig- hed. Mer Kjær- lig- hed.

1. Mer Kjærlighed til dig,
O, Jesu kjær!

Hør mig, da jeg i Bøn
Nig bøjer her.

I Naade giv du mig
Mer Kjærlighed til dig,
||: Mer Kjærlighed. :||

2. En Gang Jordlivets Fryd

Jeg elsked' mest;
Nu søger jeg dig blot;
Giv, hvad er bedst!

O, Jesus, giv blot mig
Mer Kjærlighed til dig,
||: Mer Kjærlighed. :||

3. Send Sorg, om du kan se
Det gavnligt er;
Sød er dit Sendebud
Og Stemmen kjær,
Der synger ømt med mig:
Mer Kjærlighed til dig,
||: Mer Kjærlighed. :||

306. Vor Frelser, da han færdig stod.

Vor Frel- ser, da han fær- dig stod For os i Død at gaa,

En ny Be- fa- ling hø- re lod; Den bør vi ag- te paa.

Den bør vi ag- te paa.

1. Vor Frelser, da han færdig stod
For os i Døden gaa,
En ny Befaling høre lod;
||: Den bør vi agte paa. :||

2. Og denne ny Befaling var:
„I saa hverandre elste maa
Just, som jeg eder elsket har;
||: I Kjærligheden staa.“ :||

3. Ja dette Bud han gav især,
Og i det Bud er Fred.
Hans Folkets Kjendemærke er
||: Indbyrdes Kjærlighed. :||

4. Den er ej Kristi Legems Lem,
Der ej af Hjærtet vil
Sig glemme, for at tjene dem,
||: Som høre Kristus til. :||

307. Jeg elsker dig, o Frelsermand.

Jeg el = sker dig, o Frel-ser-mand, Langt o = ver Ver-dens Gunst;
Thi Fred hos dig jeg fin = de kan,

Trods Sa-tans Klogt og Kunst. { Det hal = ve al = drig er for = talt
Det hal = ve al = drig er for = talt,

Om Kjær = lig = hed saa fri,
Hans Blod, det ren = ser mig.

Det halve aldrig er fortalt,
Hans Blod, det renser mig.

2. Jeg ved, at du er mere nær
End nogen jordist Ven,
Dg Tanken om dig liflig er,
Hver Gang den trænger frem.
3. Den fylbt min Sjæl med Glæde har,
Bel maa jeg fryde mig;
Thi uden dig kun Sorg der var,
Hos dig er Fred saa rig.
4. Min Frelser, Hæve Frelser, o!
Hvad skal jeg hisset se,
Naar saadan Fred vi har paa Jord
Bed Vandringen med dig!

1. Jeg elsker dig, o Frelsermand,
Langt over Verdens Gunst;
Thi Fred hos dig jeg finde kan,
Trods Satans Klogt og Kunst.

Kor: Det halve aldrig er fortalt
Om Kjærlighed saa fri,

308. Onde Ord! af, lad dem aldrig.

On = de Ord! af, lad dem al = drig Fra din Mund let = sin = dig gaa,

Men lad hel = ligt Al = vor hin = dre Dem, at de ej ska = de maa.

„El = sker hver = an = dre!“ saa sag = de Je = sus; Ly = der, som
 „Elsk hver = an = dre!“ „Elsk hver = an = dre!“

Børn, hvad Her = ren e = der bød. „El = sker hver = an = dre!“ saa sag = de

Je = sus; Ly = der, som Børn, hvad Her = ren bød.

1. Unde Ord! af, lad dem aldrig
 Fra din Mund letsindig gaa,
 Men lad helligt Alvor hindre
 Dem, at de ej skade maa.

Kor:

„Elsker hverandre!“ saa sagde Jesus;
 Lyder, som Børn, hvad Herren eder bød.
 „Elsker hverandre!“ saa sagde Jesus;
 Lyder, som Børn, hvad Herren bød.

2. Kjærlighed er ren og himmelfst,
 Venfkab er for hellig til
 At forstyrres og at faares,
 Som vor Sjælefsjende vil.

3. Snart et Ord er sagt i Brede,
 Hadet brænder — hvilken Gru!
 Kjærlighedens Vaand, som binder,
 Sønder rives i et Nu!

309. Hvor maa vi os dog skamme.

Hvor maa vi os dog skam-me, Naar Kjær-lig = he = dens Flam = me
 Blandt os ej kjen = des kan! Vi Kri = stum da be = kjen = de
 Med Mun-den, og os ven = de Med Hjer-tet fra den Jrel = ser-mand.

1. Hvor maa vi os dog skamme,
 Naar Kjærlighedens Flamme
 Blandt os ej kjendes kan!
 Vi Kristus da bekjende
 Med Munden, og os vende
 Med Hjærtet fra den Jrelsermand.

2. Ja, derpaa kan man stole,
 Den, som i Mandens Skole
 Net saa sin Syndighed,
 Og lod sig Naade skjænke,
 Han kan ej mere tænke
 Paa Brodre uden Kjærlighed.

310. Skal Kjærlighed sin Prøve staa.

Skal Kjær-lig = hed sin Prø-ve staa, Da maa den til min Jjen-de naa.
 At jeg er mild, naar han er vred, Det er sand Kri = sten = kjær-lig-hed.

1. Skal Kjærlighed sin Prøve staa,
Da maa den til min Fjende naa.
At jeg er mild, naar han er vred,
Det er sand Kristentjærlighed.

2. Du tænker: det kan aldrig ske,
At elske dem, som os bele;
At kunne ville den saa vel,
Som vil os gjerne slaa ihjel.

3. Ja, se vi til vor egen Magt,
Da er vi let i Harnisk bragt,
Dg finder ingen Kraft imod
Den gamle Adams onde Blod.

4. Men kommer Hjertet ind i Bod
Dg smelter hen i Kristi Blod,

Da bliver Jesu milde Sind
I Sjælen dejlig prentet ind.

5. Naar vi betænke, hvor han gif,
Vor Sjælehyrde, før han fit
Os ud af Dødens Fare ryft,
Hvor tidt og længe han har søgt;

6. Naar vi bese i Hjertets Grund
De mange svære Syndens Pund,
Som Gud saa gjerne os forlod
For Jesu Pine, Død og Blod;

7. Naar Anden gjør os dette klart,
Da tændes udi Sjælen snart
En Kjærlighed saa sterk og sand,
At man sin Fjende elske kan.

311. Guds Kjærlighed jeg ønsker kun at eje.

Guds Kjæ = lig = hed jeg øn = sker kun at ej = e Ud = i mit

Hjær = te som den bed = ste Skat. Den styr = ker Sjæ = len i sin Sorg og

Møj = e, Dg gjør os kjær = lig = sin = det mod en = hver.

1. Guds Kjærlighed jeg ønsker kun at eje
Udi mit Hjærte som den bedste Skat.
Den styrker Sjælen i sin Sorg og Møje,
Dg gjør os kjærlighedsindet mod enhver.

2. Er din Tro bedst, saa vis den som den bedste,
Elst hver, og spørg ej efter Land og Stand;
Dg hvem det er, saa er han dog din Næste,
Han være Jøde, Hedning, Musfelmænd.

3. Dit Troestræ lad bære skønne Frugter,
Som modnes for et evigt Himmelhjem;
Mens Hadet, helvedsfødt, i Slangebugter
Med hyttelst Skin sig ved at skyde frem.

4. Vil du ej falde selv en Gang for Demmen,
Saa dom da ingen nu for Tiden her;
Men elst enhver som Jesus og hans Fromme,
Indtil du hist kan jamies med dem der.

312. Det er Guds sande Israel.

Det er Guds san = de Is = ra = el, Som vaa = de tror og le = ver vel,

En Slægt, af Gud ved Or = det fød, Dg fo = stret op i Naadens Skjød,

Paa Jor = den en for = bor = gen Skat, Dg dog et Lys i Verdens Nat.

1. Det er Guds sande Israel,
Som baade tror og lever vel,
En Slægt, af Gud ved Ordet fød,
Dg fostret op i Naadens Skjød,
Paa Jorden en forborgen Skat,
Dg dog et Lys i Verdens Nat.

2. Det er Guds egen Slægt og Art,
Som ikke agter det for svart
At gjøre deres Djender godt,
Dg gjerne derfor lide Spot;
Thi Kjærlighed er just den Sti,
Som de med Jesus vandre i.

3. Men det er ret det Tegn, hvorpaa
De usejlsbarlig kendes maa,
At de indbyrdes og især
Hverandre haver hjærtekjær.
Paa dette visse Mærke man
Vor Jesu Brødre kjende kan.

4. Naar dette himmelstærke Vaand
I Verden tager Overhaand,
Da fødes Kjærlighed til Gud,
Da breedes Jesu Nige ud,
Dg drager daglig andres Sind
I dette Himmelselskab ind.

5. Forbinder eder nær i Gud,
Dg tænker paa det søde Bud,
Som Jesus har os alle sagt,
Dg hver især paa Hjærtet lagt,
At hvo, der er i eders Tal,
Af Kjærligheden kendes skal.

6. O Jesu, du, som kom herved
At stifte Fred og Kjærlighed,
Udbred dit Nige vidt og bredt,
Forbind os alle ret til et,
At vi med dig og dine maa
Til evig Tid i Samfund staa!

Glæde.

313. Hvor overvættes kost'lig.

(Efter 251 i Gospel Hymns, med Kor.)

Hvor o = ver = væt = tes kost' = lig Er Je = sus mig og var,
 Helt si = den jeg ham mod = tog, Og han mig fri = gjort har.
 Hans Godhed ej ud = si = ges At til = freeds = stil = le her;
 Og hvis du ham mod = ta = ger, Du Grun = den hvor = for ser.

1. Hvor overvættes kost'lig
 Er Jesus mig og var,
 Helt siden jeg ham modtog,
 Og han mig frigiort har.
 Hans Godhed ej udfiges
 At tilfredsstille her;
 Og hvis du ham modtager,
 Du Grunden hvorfor ser.

Kor: Hvor overvættes kost'lig
 Er Jesus mig hver Dag!
 Jeg ifkun kan dig raade:
 Nu kom og se og smag!

2. Jeg aldrig gjør for Jesus
 Saa meget, som jeg bør,

Bestræber mig dog være
 Ham tro, i hvad jeg gjør.
 Var ej min Frelser korsfæst'
 For Synd' res Synd og Nød?
 Jeg ved, for mig paa Korset
 Han hængte og er død.

3. Naar jeg paa Jesus tænker,
 Jeg kan mig fryde frit;
 Han er min Glædes Kilde,
 Om ham jeg taler tidt.
 Han har i Herligheden
 Beredt mig Hjem hos sig,
 Hvor jeg skal leve evigt
 Saa glad og lykkelig.

314. Her vor Glædesang blot vær'.

Her vor Glæ = des = sang blot vær': Je = sus, ik = kun Je = sus.
Han vor Syn = de = skyld blot bær', Je = sus, ik = kun Je = sus.

Ravn, vel = sig = net, fær og blid, Vær vor Fryd, vort Haab al = tid,

Vær vor Styr = ke i al Strid, Je = sus, ik = kun Je = sus.

1. Her vor Glædesang blot vær':

Jesus, ikkun Jesus.
Han vor Syndeskyld blot bær',
Jesus, ikkun Jesus.

Ravn, velünet, fær og blid,
Vær vor Fryd, vort Haab altid,
Vær vor Styrke i al Strid,
Jesus, ikkun Jesus.

2. Bort fra Gud vi vandret om,
Kjendte ikke Jesus;
Git paa Bejen nedad, som
Ledet bort fra Jesus,

Til Guds Mand os højed' og
Jesu Nag vi os paatog
Dg ham fulgte, som os drog,
Jesus, ikkun Jesus.

3. Vær vor Trost og Skat ved Tro,
Jesus, ikkun Jesus;
Indgang til hin evig Ro,
Jesus, ikkun Jesus.

Her paa al vor Pilgrimsgang,
Hiit, frigjort fra Sorg og Trang,
Du er Gjenstand for vor Sang,
Jesus, ikkun Jesus.

315. Lad visne Jordlivs fryd.

Lad vis = ne Jord = livs Fryd: Je = sus er min; Hver yn = det

Baad blot bryd; Je = sus er min. Mørk, skræk = som Døt = nen er,

Gj Jor = den Hvi = le har, Hos Je = sus No jeg ser; Je = sus er min.

1. Lad visne Jordlivs Fryd;
Jesus er min;
Hver yndet Baand blot bryd;
Jesus er min.
Mørk, skræk som Døt'nen er,
Gj Jorden Hvile har,
Hos Jesus No jeg ser;
Jesus er min.

2. Lok ej min Sjæl herfra;
Jesus er min;
Her vil jeg blive, da
Jesus er min.

Bekslende Smaaabehag
Blot spøgte for en Dag,
Bort fra mit Hjerte drag;
Jesus er min.

3. Færdel, du Død'lighed;
Jesus er min.
Velkommen Ewigthed;
Jesus er min.

Velkommen Himlens Lyft,
Velkommen Fryd og Trost,
Velkommen Jesu Bryst;
Jesus er min.

316. Jesu, kom dog selv til mig.

Je = su, kom dog selv til mig, } Du, som er min Sjæl saa kjær,
Jeg kun læn = ges ef = ter dig; }

Du er e = ne mit Be = gjær.

1. Jesu, kom dog selv til mig,
Jeg kun længes efter dig;
Du, som er min Sjæl saa kjær,
Du er ene mit Begjær.

2. Tusind Gange ønskes du,
Som er ene i min Hu;
Tusind Gange jeg til dig
Raaber: „Jesu, vær hos mig!“

3. Verdens Lyft og Herlighed
Giver Sjælen ingen Fred;
At du, Jesu, er mig nær,
Sjælens No alene er.

4. Dig alene, o Guds Son,
Kalder jeg min Brudgom skøn;
Al min Glæde, al min Trost
Er, at du mig har forløst!

317. Jeg fandt den store Perlestat.

(Efter 300 i Gospel Hymns, med Kor.)

Jeg fandt den sto = re Per = le = stat, Mit Hjer = te fryd' = fuldt er ;

Jeg syn = ge maa, thi han er min, Min Je = sus hjer = te = kjær.

1. Jeg fandt den store Perlestat,
Mit Hjærte fryd'fuldt er ;
Jeg synge maa, thi han er min,
Min Jesus hjærte kjær.
2. Han min Profet er, som til Lys
Og Sandhed har mig bragt,
Min Præst i Himlens Helligdom,
Min Konge, med stor Magt.
3. Han Herrers Herre er forvist
Og Kongers Konge stor ;
Han er Ketsfærdighedens Sol,
Min Læge her paa Jord.
4. Han er min Fred, er død for mig
Og renser i sit Blod,
Mit Djsfer, som er bragt til Gud,
Og som min Sag gjør god.
5. Min Jesus er mig alt i alt,
Min Trost og Kjærlighed,
Mit Liv, min Fryd, og blive skal
Min Krone hist, jeg ved.

318. Min Jesu, søde Sjælelyst.

Min Je = su, sø = de S jæ = le = lyst! Hvor ju = bler Hjer = tet
Naar du mig aab = ner huldt din Favn, Og naar dit dy = re =

i mit Bryst, Sig selv og Ver = den glem = mer,
ba = re Navn Min Sjæl til Lov = sang stem = mer.

Fra mig Til dig, Fra min Nøj = e Til det Høj = e

Sjæ = len svin = ger Sig paa Kjær = lig = he = dens Vin = ger!

1. Min Jesu, søde Sjaelelyst!
Hvor jubler Hjærtet i mit Bryst,
Sig selv og Verden glemmer,
Naar du mig aabner huldt din Favn,
Dg naar dit dyrebare Navn
Min Sjæl til Lovsang stemmer,
Fra mig til dig,
Fra min Nøje til det Høje
Sjælen svinger
Sig paa Kjærlighedens Vinger!

2. Hvo Jesum fævner i sin Tro,
Han kan den anden Verdens No
Udi sit Hjærte smage;
Dg vil han, skjønt i Nød og Trang,
Sin Naades Sødhed mangan Gang
For Følelsen aabdrage,
Er dog hans Nag
Godt at drage, standser Klage,
Føder Glæde,
Mer end noget Herrefæde.

3. Saa skal da aldrig nogen Nød,
Ej selv en Gang den bitre Død,
Mit Hjærte fra dig bøje.
Jeg ved det jo, du elsker mig!
Saa følger jeg dig glad og rig
Igjennem Verdens Nøje.
For mig, som dig
Bedst behager, stulle Plager
Sjælen krænke,
Du vil dog jo paa mig tænke!

4. Min Tro den har en vældig Haand,
Om Gud den slynger stærke Vaand,
Vil ikke gaa tilbage.
I Troen kan dig ingen mig,
I Troen kan mig ingen dig,
Min Frelsermand borttage!
Ved dig trostlig
Smerten, Nøden, Synden, Døden,
Naar de piner,
Jeg besejrer, undertriner!

319. O, du min Immanuel.

O, du min Im = ma = nu = el, Hvil = ken Him = mel = glæ = de
Har du gjort min ar = me Sjæl Med din Pur = pur = væ = de!

Hjen = den tænkt = te, den var fast; Men hans træ = ske Sna = re brast.

1. O, du min Immanuel,
Hvilken Himmelglæde
Har du gjort min arme Sjæl
Med din Purpurvæde!
Njenden tænkte, den var fast;
Men hans træske Snare brast.

2. Jeg er i min Faders Skjød
Har i Himlen hjemme.
Der er ingen Synd og Død
Mere at fornemme.
Arven faar jeg vist og sandt,
Har den Helligaand til Pant.

3. Gud ske Lov for Dag, der gaar,
Dg for den, der kommer.
Dermed har vi Jubelaar
Dg en evig Sommer.
Da den sidste Morgensfjær
Er os, Halleluja, nær.

4. Op, min Sjæl, til Sang og Æryd,
Flyde Glædestaare.
Hver en Puls med Harpelyd
Klinge til min Vaare.
Dig, som for os Kalken drak,
Kjære Jesus, være Tak!

320. Ser jeg mig i Verden om.

Ser jeg mig i Ver = den om, Tæn = ker paa de svund = ne Da = ge,
Hvad der gik, og hvad der kom, Dg hvad end = nu staar til = ba = ge:

Nej, for al den Ting jeg vid = ste, Kan jeg ej min Je = sum mi = ste!

1. Ser jeg mig i Verden om,
Tænker paa de spundne Dage,
Hvad der gik, og hvad der kom,
Og hvad endnu skaar tilbage:
Nej, for al den Ting jeg vidste,
Kan jeg ej min Jesum miste!
2. Ser jeg Livets mange Brøst,
Jordens Be og dybe Smerte,
Strid, Forvirring, onde Lyst,
Kjender Dommen i mit Hjerte:
Naar jeg saa i Graad maa briste,
Al, hoor kan jeg Jesum miste!
3. Strider jeg den gode Strid,
Naar jeg paa de Stier trange,
Kædsom mørk er mangen Tid,

Sjælen tung og træt og bange;
Onde Magter vil mig friste,
Al, hoor kan jeg Jesum miste!

4. Svag er ofte Troens Magt,
Kjærlighedens altfor ringe,
Og jeg ved, at Gud har sagt:
Du skal mig dit Hjerte bringe!
Verden vil det til sig vrifte,
Al, hoor kan jeg Jesum miste!

5. Aldrig, aldrig jeg min Trøst
Slippe kan i Jordens Dale.
Du, som har min Sjæl forløst,
Og som kan den bedst husvæle,
I dit Navn mit Hjerte briste!
Saa skal jeg dig aldrig miste.

321. Jesus, lad mig leve her.

(Efter 280 i Gospel Hymns, med Kor)

Je-sus, lad mig le-ve her Kun blot for dig; }
Bru-ge alt, mig gi-vet er, Kun blot for dig. } Sjæl og Aand du Længsel giv

Kun ef-ter dig! Sjælens On-sker hæ-ver sig Kun ef-ter dig.

1. Jesus, lad mig leve her
Kun blot for dig;
Bruge alt, mig givet er,
Kun blot for dig.
Sjæl og Aand du Længsel giv
Kun efter dig!
Sjælens Onsker hæver sig
Kun efter dig.
- Kor: Du, o Jesus, dødt for mig,
Har betalt og frigjort mig,
Jeg er evig lykkelig
Kun blot ved dig.
2. Al min Fryd, min Glæde er
Kun blot i dig;

- Alle Onsker og Begjær
Staar kun til dig;
Ydmyg, taalig vil jeg gaa
Kun blot for dig,
Og fra dig al Lindring faa,
Ja, kun fra dig.
3. Mine Smil og Taarer er
Kun blot for dig;
Al min Tid skal bruges her
Kun blot for dig.
Midt i Striden giv mig Fred
Kun blot i dig;
Thi mit Liv, min Kjærlighed
Er kun i dig.

322. Min Gud, hvilken Stund.

Min Gud, hvil-ken Stund, Da jeg fandt den-ne Grund, Hvor Raad-den og

Li-vet nu er i Forbund. Hal-le-lu=ja! din er G-ren! Hal-le=

lu=ja! A=men! Hal-le=lu=ja! din er G-ren! Op-liv os i=gjen!

1. Min Gud, hvilken Stund,
Da jeg fandt denne Grund,
Hvor Raaden og Livet nu er i Forbund.

Kor:

Halleluja! din er G-ren!
Halleluja! Amen!
Halleluja! din er G-ren!
Opliv os igjen!

2. Jeg fandt i hans Blod,
Der som Borgen hist stod
Paa Golgatha, Tilflugt og Sikkerhed god.

3. Paa Korset han bar
Der min Dødsdom saa svar,
Dg Synderen friggjort saa herlig han har.

4. Dg skjønt jeg er her
Tidt i Sorg og Besvær,
Jeg ved, at min Plads nu hos Jesus hist er.

5. Jeg ved klart, at han
Hist i Glæden ej kan
Her lade mig ene i Sorgernes Land.

323. O saligt at have annammet Guds Søn.

O sa-ligt at ha-ve an-nam-met Guds Søn I Hjer-tet, som
O sa-ligt at ej-e hans Li-del-sers Yon Dg den i al

han da vil fry = de! } Da faa vi vor him = mel = ske Ar = ve = lod hel, }
 E = vig = hed ny = de! } Skjønt vi ik = ke ha = ve en Tu = sin = de = del }

Af Frel = serens Li = del = ser baaret.

2. Dog er det fornødent, med Jesum vi maa
 Igjennem hans Lidelsers Stole;
 Hvo Korset ej favner, men vil det urdgaa,
 Forgjæves paa Naaden vil stole.
 Hvo Arven vil vinde, maa følge Guds Lam,
 Hvois Blod har borttaget den evige Stam,
 Som ellers fra Himlen os skiller.

1. O saligt at have annammet Guds Søn
 I Hjærtet, som han da vil fryde!
 O saligt at eje hans Lidelsers Løn
 Og den i al Ewigheid nyde!
 Da faa vi vor himmelske Arvelod hel,
 Skjønt vi ikke have en Tusindedel
 Af Frelserens Lidelser baaret.

3. Lad, Jesu, din Kjærligheds tvingende Magt
 Saa sejrende i mig regjere,
 At ikke i Korset jeg vorder forsagt;
 Lad mig det ej heller undvære.
 At som din Medarving, dit rensede Lem,
 Jeg hviler i dig og mit himmelske Hjem
 I Troen — til jeg dig beskuer.

324. Jeg er saa glad ved, hvad Gud i sit Ord.

(Mel. 23 i Gospel Hymns, med Kor.)

1. Jeg er saa glad ved, hvad Gud i sit Ord
 Har os fortalt om sin Kjærlighed stor,
 Skriften jeg finder paa Undere rig;
 Kjærest det er, at Guds Søn elsker mig.

Kor:

Jeg er saa glad, at han elsker mig,
 Han elsker mig, han elsker mig;
 Jeg er saa glad, at han elsker mig,
 Han elsker ogsaa mig.

2. Skjønt jeg ham glemte og bort fra ham drog,
 Elskede han den Wildfarne dog;
 Mindes jeg Frelserens Kjærlighed rig,
 Flyr jeg til Jesum, thi han elsker mig.

3. Kan jeg kun synge en eneste Sang,
 Naar jeg ser Jesum i Himlen en Gang,
 Sangen skal være i Ewigheid stig:
 O hvilket Under, at han elsker mig.

4. O, hvordan tændtes den Kjærligheds Ild
 Dybt i mit Hjærte? — Af Frelseren mild.
 Aanden, Guds hellige Aand uden Evig
 Vidner med min om, at han elsker mig.

5. I denne Vished er sødeste No,
 Salig jeg er, som paa Jesus kan tro.
 Satan maa vige og lade mig fri;
 Thi jeg har sagt ham: Jesus elsker mig.

325. Af, kunde jeg mig ned i Jesu Sødhed sænke.

Af, kunde jeg mig ned i Jesu Sødhed sænke, Og alle

Dje = blit Hans Kjerlighed be = tæn = ke; Jeg hø = rer, syn = nes mig,

En Stemme, hvor jeg gaar: Af, glem for al-ting ej Din Jesu Pur-pur-saar.

1. Af, kunde jeg mig ned
i Jesu Sødhed sænke,
Og alle Djeblit
Hans Kjerlighed betænke;
Jeg hører, synes mig,
En Stemme, hvor jeg gaar:
Af, glem for alting ej
Din Jesu Purpur-saar.

2. Af ja, hvor kunde jeg
Min Jesu, dig forglemme:
Jeg lever jo i dig
Og dine Vunder hjemme.
Dit Kjøb og Blod har saa
Forvandet Sjæl og Sind,
At mig din Kjerlighed
Har taget ganske ind.

3. Min Sjæl er gjennemblødt
Af Jesu Lideligheder,
Hver Aare i mig slaar
Kun efter Jesum leder.
Mit Hjærte drypper af
Hans Vunders røde Saft
Og brænder himmelhojt
i Jesu Sødheds Kraft.

4. O lad din Kjerlighed
Kun altid mig indtage,
At hvordan du det vil
Med mig i Verden mage,
Jeg altid har i dig
Et usofsædet Mod,
Og dor saa naar Gud vil
i Tro paa Jesu Blod.

326. Bort Verden af mit Sind og Dje.

Bort Ver-den af mit Sind og Dje, Din Lyst du selv be-hol-de maa,
Som mig ej me-re kan for-nøj-e End Støvet, som jeg træ-der paa.

Hver el-ste, hvad hans Hu staar til; Jeg kun min Je-sum el-ste vil!

1. Bort Verden af mit Sind og Dje,

Din Lyst du selv beholde maa,

Som mig ej mere kan fornøje

End Støvet, som jeg træder paa.

Hver elste, hvad hans Hu staar til;

Jeg kun min Jesum elste vil!

2. Han er min Rigdom og min Gæde,

Min Visdom og mit Hjertes Lyst,

J ham jeg ret tilfreds kan være,

Ja, himmelsk salig ved hans Bryst.

Hver elste, hvad hans Hu staar til;

Jeg kun min Jesum elste vil!

3. Naar Munden Smag og Mæle mister,

Jeg nærmer mig den mørke Grav;

Naar Djnene i Døden brister,

Hvor bliver Verdens Lyst da af?

Hver elste, hvad hans Hu staar til:

Jeg kun min Jesum elste vil!

4. I Svaghed bliver han min Styrke

Dg gjør mig al min Trængsel sød;

Han er mit Liv i Dødens Mørke,

Han sviger ej i Liv og Død.

Hver elste, hvad hans Hu staar til;

Jeg kun min Jesum elste vil!

5. Han hersker over alle Himle,

Hans Trone i det Høje staar,

Saa vidt, som Kreaturer vrimle,

Hans Herredom og Rige naar.

Hver elste, hvad hans Hu staar til;

Jeg kun min Jesum elste vil!

6. Hans Dejlighed er uden Lige,

Som Verden dog ej kjende vil,

Hans Rigdom ingen kan udfige,

Dg hvad han har, mig hører til.

Hver elste, hvad hans Hu staar til;

Jeg kun min Jesum elste vil!

327. O jeg er saa glad i min Jesus.

(Mel. 265 i Gospel Hymns.)

1. O jeg er saa glad i min Jesus,

Hans Blod har mig renset fra Synd;

Jeg græder og synger af Glæde,

Han Hjertet har taget helt ind.

Kor:

O jeg er saa glad i min Jesus,

Han har mig nu frigjort i sig;

Saa glad, at han nu er min Drefser,

Saa glad, at han nu elsker mig.

2. O jeg er saa glad i min Jesus,

Tro'ns Hem'lighed har han mig bragt;

Jeg hviiler i Tro paa hans Løfter

Dg stoler paa, hvad han har sagt.

3. O jeg er saa glad i min Jesus,

Jeg hans er i Glæde og Rød;

Den Kjærlighed, tændt i mit Hjer

Gjør Arbejd' og Lidelse sød.

4. O jeg er saa glad i min Jesus

Velsignet er Verden nu bedst.

Hvad Fryd i hans Nærhed at stå.

Glad ned ved hans Fod som hans Gæst.

328. O salig Dag, da jeg af Gud.

O sa = lig Dag, da jeg af Gud Be = stem = tes til en Kri = sti Brud!
Der = for min Sjæl, i hel = lig Fryd, Lov = syn = ger Gud med Har = pe = lyd.

Kor: Sa = lig' Dag, sa = lig' Dag, Da Je = sus tog min Synd paa sig!
Sa = lig' Dag, sa = lig' Dag, Da Je = sus tog min Synd paa sig!

FINE.

D. S.

Han læ = rer mig, saa in = der = lig
At be = de: „Her = ve, gaa med mig!“

1. O salig' Dag, da jeg af Gud
Bestemtes til en Kristi Brud!
Derfor min Sjæl, i hellig Fryd,
Lovsinger Gud med Harpe lyd.

Kor:
Salig' Dag, salig' Dag,
Da Jesus tog min Synd paa sig!

Han lærer mig, saa inderlig
At bede: „Herre, gaa med mig!“
Salig' Dag, salig' Dag,
Da Jesus tog min Synd paa sig!
2. Nu er jeg frelst, syng, Hjærte, ud!
Nu er jeg hans, han er min Gud.
Han drog mig, jeg mig drage lod,
Jeg renset blev i Jesu Blod!
3. Kom, fryd dig, Sjæl, ved denne Trøst,
Du hviler nu ved Jesu Bryst;
Gid altid paa hans Vej du gaa,
Og mere Naade du skal faa.
4. Nu, Jesus, vær mit Vidne til,
At jeg dig trofast tjene vil,
At jeg til sidste Aandedrag
Befigne vil den salig' Dag.

329. O hvor er jeg sjæleglad.

O, hvor er jeg sjæ = le = glad, At jeg ik = ke er min

e = gen! It = te me = gen Sorg be = hø = ves, blot et Bud

Fra min Gud, Blot en barn = lig, ly = dig J = ver Al = ting

mig min Fa = der gi = ver; Al = ting fal = der her = ligt ud

1. O, hvor jeg er sjæleglad,
 At jeg ikke er min egen!
 Ikke megen
 Sorg behøves, blot et Bud
 Fra min Gud,
 Blot en barnlig, lydige Jver.
 Alting mig min Fader giver;
 Alting falder herligt ud!

2. En Gang var jeg ikke hans,
 En Gang var jeg blot min egen;
 Men hvor megen
 Sorg fortæred' da mit Liv!
 Idel Riv
 Med min store Herres Tanke
 Lød paa lukket Dør mig banke
 Jeg fortvivlet var, men stiv.

3. Vildsom løb jeg uden Vej,
 Paradis jeg vilde finde
 Ved at synde.
 Satans Smil og Favnetag

Var Bedrag.
 I min egen Viljes Fængsel
 Sad jeg, havde Kval og Trængsel,
 Dog til Frihed ej Behag.

4. Da forbarmet' sig min Gud!
 Han et andet Hjerte skabte
 Mig Fortabte,
 Rev mig ud af egen Magt.
 Jeg blev bragt
 Ind i Faderviljens Himmel
 Blandt de glade Engles Brimmel,
 Jeg i Faders Skjød blev lagt.

5. Nu er jeg hans Gjendom!
 Al min Skræk og Nød er borte
 I det korte
 Liv ved Jesu Haand jeg gaar.
 Hvert et Haar
 Paa mit Hoved vogtes trolig,
 Indtil jeg min Faders Bolig,
 Fuldt af barnlig Glæde, naar.

330. Er du glad og lyffelig.

Er du glad og lyk = ke = lig, Syng da, syng da, Lig en Fugl, der

fry = der sig, Syng, af Hjer = tet syng. Er din Glæ = de Herrens Ord,

Som du hø = rer, som du tror Ved Guds Mand, som i dig bor,

Da af Hjer = tet syng.
Du med Hjertets Sang gør vel, Glæ = der man = gen

forgfuld Sjæl; Gud vel sig = ner dig, hver Gang Du i = stem = mer Sang.

1. Er du glad og lykkelig,
 Syng da, syng da,
 Lig en fugl, der fryder sig,
 Syng, af Hjertet syng.
 Er din Glæde Herrens Ord,
 Som du hører, som du tror
 Ved Guds Aand, som i dig bor,
 Da af Hjertet syng.

Kor:

Du med Hjertets Sang gjør vel,
 Glæder mangen sorgfuld Sjæl;
 Gud velsigner dig, hver Gang
 Du istemmer Sang.

2. Naar du ser din Frelsers Magt,
 Syng da, syng da;

Han har Fjenden underlagt,
 Syng, af Hjertet syng.
 Han har stillet oprørt Hav,
 Kaldt den Døde ud af Grav,
 Selv sit Liv han for os gav;
 Derfor, Hjerte, syng.

3. Er dit Hjerte fyldt med Sorg,
 Syng da, syng da;
 Herren er din faste Borg,
 Syng, af Hjertet syng.
 Om Guds Trone lyder Sang,
 Evighed er ej for lang
 Til at tolke Hjertets Trang;
 Derfor, Hjerte, syng.

331. O Frelse! Glade Lyd, som naar.

O Frel = se! Gla = de Lyd, som naar Med Fryd mit Hjer = te her,

Som Bal = som er for hvert et Saar Og Kraft i al Be = svær.

1. O Frelse! Glade Lyd, som naar
 Med Fryd mit Hjerte her,
 Som Balsom er for hvert et Saar
 Og Kraft i al Besvær.

2. O Frelse! Lad dets Gjenlyd gaa
 Den hele Jord omkring!

I, Engle, som for Herren staa,
 Det samme Budskab bring!

3. O Frelse! Blodende Guds Lam,
 Dig hör' al Vre til!
 Vort Hjerte, fyldt med Glæde, ham
 Her højt ophøje vil!

332. Min egen Jesus, Himmellyst.

Min egen Je = su, Him = mel = lyst, Dig ser mit in = dre
 Højt ban = ter Hjer = tet i mit Bryst; For dig maa jeg mig
 bøj = e! } Jeg knæ = ler for din Tro = ne ned, Og vil din
 sto = re Kjær = lig = hed Med Fry = de = sang op = høj = e!

1. Min egen Jesu, Himmellyst,
 Dig ser mit indre Dje!
 Højt banter Hjærtet i mit Bryst;
 For dig maa jeg mig bøje.
 Jeg knæler for din Trone ned,
 Og vil din store Kjærlighed
 Med Frydefang ophøje!
2. Du er et Lys, bestråler mig
 Med idel Fryd og Glæde.
 Mit Hjærte derved stunder sig
 Paa Livets Vej at træde.
 Tag bort mit Hjærte, Sind og Sans
 Og fyld dem med dit Lys, din Glans
 Fra Himlens lyse Sæde!
3. Du er min sikre Himmelvej
 Til Livets Land at vinde.
 Hvo det forstaar, han vandrer ej
 Med Verdens Flok i Blinde.
 At lad mig ej indbilde mig
 At kunne Himlen uden dig,
 Min hulde Frelser, finde!
4. Du, du er Sandhed selv, hvorpaa
 Jeg fast og stadig bygger;
 I dig er Liv og Kraft at faa,
 Foruden dig kun Stygger.

- Befæst min Sjæl i Livets Trin
 At jeg ej paa det bare Sten
 Og tomme Skaller tygger.
5. Du er mit Liv, ved dig jeg kan
 I Gud mit Levnet føre;
 Din Aand mit Hjærtes tørre Land
 Kan skjont og frugtbart gjøre
 Ved Himlens Dug og Livets Saft;
 At lad dog denne Levkraft
 I Sjælen ej ophøre.
6. Du er mit søde Himmelbrød,
 Din Faders største Gave,
 Hvoraf min Sjæl i Hungersnød
 Kan Kraft og Styrke have.
 O gjør mig levende og glad,
 Og lad mig ikke Sjælemad
 Af Verdens Lyst tillave!
7. Du er min Ven i Nød og Død,
 Som jeg alene ejer,
 Min Broder, tro og fast i Nød,
 Min Moder, som mig plejer,
 Min Læge, naar jeg findes svag,
 Min Skat og Glæde Nat og Dag,
 Som over alting vejer!

333. Stem op og syng en Sang.

Stem op og syng en Sang Med him-melsk Me = lo = di! Lad

al = ting gi = ve Et = ko = Klang, At Naa = den den er fri.

Det glæ = der jeg mig i, At Naa = den den er fri; D
Det glæ = der jeg mig i, At Naa = den den er

Frel = se, fri for mig og dig, Saa høj og un = der = lig!
fri; D Frel = se, fri for mig og dig, Saa høj og un = der = lig!

1. Stem op og syng en Sang
Med himmelsk Melodi!
Lad alting give Etke-Klang,
At Naaden er fri.

Kor:
Det glæder jeg mig i,
At Naaden den er fri;
D Frelse, fri for mig og dig,
Saa høj og underlig!

2. Syng om Forsoneren,
Som tjærlig for os led,

Forligte os med Gud igjen,
At vi kan nyde Fred.

3. Syng: Herren er vor Gud,
Forsonet, kjærlig, mild,
Som fører os fra Synden ud,
Dg evig frelse vil.

4. Tør af hver Tvivlens Taar',
Ej længer haabløs vær,
Fly hen til Jesu dybe Saar,
Guds Fred du finder der.

334. Fri er Ørnen, som paa Vinger ic.

Fri er Ør = nen, som paa Vin = ger Hø = ver sig højt o = ver Sky;
 Fri er Hjør = ten, naar den sprin = ger Om i Sko = ven, fjernt fra By.

Men langt me = re fri er Man = den, Al = drig den ved Ty = ran = ni

Fængsles skal af Hjen = de = haan = den; Gud har skabt den gan = ske fri.

1. Fri er Ørnen, som paa Vinger
 Hæver sig højt over Sky;
 Fri er Hjorten, naar den springer
 Om i Skoven, fjernt fra By.
 Men langt mere fri er Manden,
 Aldrig den ved Tyranni
 Fængsles skal af Hjendehaanden;
 Gud har skabt den ganske fri.

2. Frihed er den store Gave,
 Som en naadig Gud har bragt;
 Derfor ingen skal som Slave
 Være Satan underlagt.
 Gjennem Fristelser og Vane,
 Mørke, Synd og Slaveri
 Skal vor Mand sig fremad bane;
 Gud har skabt den ganske fri.

3. Skulde nogen sig vel boje
 For et syndigt Væsens Bud,
 Sig som Lastens Træl fornøje,
 Naar han frigjort er af Gud?
 Nej! o nej! hør, Raabet lyder:
 Du ej tvinges kan, fordi
 Ingen over Manden byder;
 Gud har skabt den ganske fri.

4. Dog, det store Alertal trives
 Vel i det, som Synden gav,
 Og af sine Lyster drives
 Mod en altfor tidlig Grav.
 Lad det derfor altid være
 Dig en Skam, det Slaveri,
 Men lad Manden stedse ære
 Gud, som gjorde dig saa fri.

335. Gud har lovet at give fri Frelse til hver.

(Mel. 2 i Gospel Hymns.)

1. Gud har lovet at give fri Frelse til hver,
 Som til Jesus vil komme og tro paa ham her.
 Kor: Halleluja, jeg tror! Kænt en Frelse
 saa stor; Ved at tro paa Guds Søns
 den Korsfæstedes Blod.
2. Er end Vesen besværlig, ja farlig ogsaa-
 Ved min Jesus jeg sikkert dog Maalet skal naa-
 3. Mange Kjære jeg har, som har kæmpet
 sig frem
 Men nu synger i Himlens det jaltige Hjem.

336. O søde Naadestand.

O sø = de Naa = destand! I dig skal Hjer = tet hav = ne, Saa frel = ses

det og kan, Hvae = vigt er om = fav = ne. Du er ved Him = len tæt,

Dg di = ne Grænser naar Til Porten, hvor man ret Ind i Guds Sa = lem gaar.

1. O søde Naadestand!
I dig skal Hjærtet havne,
Saa frelses det og kan,
Hvad evigt er omfavne.
Du er ved Himlen tæt,
Dg dine Grænser naar
Til Porten, hvor man ret
Ind i Guds Salem gaar.
2. O søde Naadestand!
Hvor dyre Ting du ejer!
Dit allermindste Gran
Mer end al Verden vejer;
I dig man Prover ser
Af Paradisets Frugt,
Saa Hjærtet aldrig mer
Kan taale Syndens Lugt.
3. O søde Naadestand!
Din Urtegaard ved Siden
Af Verdens vilde Strand
Mod denne synes liden.

- Du ligger sid og lav
I Ydmyghedens Dal;
Dog trods at noget Hav
Dig overjsomme skal!
4. O søde Naadestand!
Hvor Livets Strømme rinde,
Thi her er Gud og Mand
Dg Engles Lyst at finde.
I dig er Friheds Egn
Dg intet Slaveri,
Skjont Korset er et Teg
Paa dem, du har gjort fri.
 5. O søde Naadestand!
Jeg offentlig vil raabe
Det ud i Verdens Land,
At din den mindste Draabe
Har mere godt, end alt
Den hele Verdens Guld,
Ti tusind Gange talt,
Af Edelstene fuld.

337. *Alt ser dog, hvilken Kjærlighed.*

Alt ser dog, hvil-ken Kjær-lig-hed Den sto-re Gud os har be-te't,
 Alt han os kal-der si-ne Smaa Dg yn-der os, i = hvor vi gaa,

Dg ta-ger bort vor Synd og Straf For Je-su Skyld, som han os gav.

For Je-su Skyld, som han os gav.

1. Alt ser dog, hvilken Kjærlighed
 Den store Gud os har bet'e't,
 Alt han os kalder sine Smaa
 Dg ynder os, ihvor vi gaa,
 Dg tager bort vor Synd og Straf
 ||: For Jesu Skyld, som han os gav. :||

2. Den Højhed ikke Verden ser,
 Men meget mere deraf ler
 Dg tror, der er en Vre ved
 At spotte med vor Tro og Fæd.
 Hvi kjenner den os ikke ret?
 ||: Fordi den kjenner Gud saa stet. :||

3. Det skader ej imidlertid,
 At Verden er os ikke blid;
 Thi hvad man os vil lægge paa,
 Dog til vort bedste tjene maa;
 Vi rose os, ihvor det gaar,
 ||: Alt Gud, vor Fader, hos os staar. :||

4. Er da for os den store Gud,
 Hvad frygte vi for Dødens Bud?
 Gud selv os kjenner, ganske fri,
 Al anden Dom foragte vi.
 Hvad kan os skabe fjern og nær,
 ||: Da Gud os har saa hjertenskær? :||

5. Dog det er evig vist og sandt,
 Dg derpaa har vi Mandens Pant,
 Naar Jesus aabenbarer sig,
 Da skulle vi ham vorde lig
 Dg se ham klarlig, som han er,
 ||: Ham, som var al vor Glæde her! :||

338. *Jesus, Livets rige Kilde.*

Je-sus, Li-vets ri-ge Kil-de, Him-lens W-re, Glans og Lyst,
 Som vor Fa-der sen-de vil-de, Os til Frel-se, Hjælp og Trøst!

Hvor-for vil saa man = ge si = ge Nej til Naadens Him-me = ri = ge?

Hvad er Ver-dens Lyft som bedst Dog i = mod din Bryllups-fest?

1. Jesus, Livets rige Kilde,
Himlens Gæ, Glans og Lyft,
Som vor Fader sende vilde,
Os til Frelse, Hjælp og Trøst!
Hvorfor vil saa mange sige
Nej til Naadens Himmerige?
Hvad er Verdens Lyft som bedst
Dog imod din Bryllupsfest?

2. Lysligt er dit Himmelsæde
Ved dit eget Højtidsbord:
Fred, Rejsferdighed og Glæde
Strømme til os paa dit Ord;
Der er Rod for alle Smærter,
Salighed for alle Hjerter,
Der i dig saa inderlig
Liv og Sjæl skal fryde sig.

3. Du, som til din Bryllupsglæde
Naadig kaldte ogsaa mig,
Dg anviste mig et Sæde,
Hvor der end er Rum hos dig.
Giv mig altid, dig til Gæ,
Mig til Salighed, at bære
Sjælens rene Bryllupsdragt,
Som din Aand mig selv har bragt!

4. Lovet alle og tilbedet
Den miskundelige Gud,
Som til Himmerig' os leder
Ved sin Naades Sendebud,
Indtil alle Borde fyldes,
Dg med Himlens Glans forgyldes,
Naar vor Herre sejerrig
Fører hjem sin Brud med sig!

339. Snart hjem vi gaa.

(Mel. 22 i Gospel Hymns.)

1. Snart hjem vi gaa
Alt hvile saa,
Friet fra Synd og Smerte!
Thi ingen Rød
Dg ingen Død
Os naar ved Jesu Hjærte.

Kor.: ||: Snart hjem vi gaa,
Ja, maaste sør i Morggen. ||:

2. Jeg er saa glad;
O, hvilken Stad,
Der skal jeg evig være!
Hos Gud er Fred
Dg Herlighed
Til Lammets Pris og Gæ.

3. Her faar vi Saar,
Ja, mangen Taar'
Her nedad Rinden rinder;
Men over Sky,
I Salems By,
Der vi ej Sorgen kjender.

4. O, skønne Land,
Alt, salig Strand,
Der ingen Synd skal være!
Min Jesus kjær
Jeg bliver nær
Dg kan ham evig ære.

340. Jeg, en Pil'grim, er her en Fremmed.

Kor: Jeg, en Pil'grim, er her en Fremmed, Jeg kan
Jeg, en Pil'grim, er her en Fremmed, Jeg kan

FINE.

tø = ve, jeg kan tø = ve blot en Nat; } Op = hold mig
tø = ve, jeg kan tø = ve blot en Nat. } Til Li = vets

Kor:

D. C.

if = te, thi jeg maa i = le
Land, der at finde Hvi = le.

1. Jeg, en Pil'grim, er her en Fremmed,
Jeg kan tøve, jeg kan tøve blot en Nat;
Ophold mig ikke, thi jeg maa ise
Til Livets Land, der at finde Hvide;

Jeg, en Pil'grim, er her en Fremmed,
Jeg kan tøve, jeg kan tøve blot en Nat.

2. Der i Staden, hvorhen jeg vandrer,
Min Forløser, min Forløser Lyset er;
Der er ej Sorger, bortflyt er Røden,
Aftørret Taaren, affkasset Døden.

3. Solens Straaler der evigt skinne,
Hjærtet langes, Hjærtet langes være der;
Det Land jeg særdes heri er fartlig,
Jeg er tidt træt og forvildes snartlig.

4. Hulde Hyrde, min tro Ledfager,
Styrk og hjælp mig, styrk og hjælp mig
altid her;

I Fristelser og i hver en Fare
Vær nær og led mig og tro bevare.

341. Jeg gaar i Fare, hvor jeg gaar.

Jeg gaar i Fa = re, hvor jeg gaar, Min Sjæl skal al = tid tæn = ke,
At Sa = tan al = le = veg = ne staar I Vej = en med sin Læn = ke;

Hans skjul = te Hel = ved = brand Mig let for = vil = de kan, Naar

jeg ej paa min Skanse staar; Jeg gaar i Fa = re, hvor jeg gaar.

1. Jeg gaar i Fare, hvor jeg gaar,
 Min Sjæl skal altid tænke,
 At Satan allevegne staar
 I Bejen med sin Lænke;
 Hans skjulte Helvedsbrand
 Mig let forvilde kan,
 Naar jeg ej paa min Skanse staar;
 Jeg gaar i Fare, hvor jeg gaar.

2. Jeg gaar i Trængsel, hvor jeg gaar,
 Mod Synden skal jeg stride;
 Om Gud med Korsets Ris mig slaar,
 Det skal jeg taalig lide;
 Tidt ingen Vej jeg ser,
 Hvor jeg kan vandre mer,
 Naar Modgangstaage om mig staar;
 Jeg gaar i Trængsel, hvor jeg gaar.

3. Jeg gaar til Døden, hvor jeg gaar,
 Og ved mig ikke sikker
 Ej nogen Tid og Time, naar
 Den har mig alt i Strikker;
 Et lidet Aandefang
 Kan ende al min Gang,
 At jeg i Evigheden staar;
 Jeg gaar til Døden, hvor jeg gaar.

4. Jeg gaar blandt Engle, hvor jeg gaar,
 De skal mig vel bevare;
 Slet ingen Satans Magt formaar
 Mod saadan Himmelsfare.
 Vort Verdens Suk og Sorg,
 Jeg gaar i Engleborg,
 Trods nogen rører mig et Haar;
 Jeg gaar blandt Engle, hvor jeg gaar.

5. Jeg gaar med Jesu, hvor jeg gaar;
 Han har mig ved sin Side,
 Han skjuler mig med sine Saar
 Og hjælper mig at stride.
 Hvor han sit Fodspor lod,
 Der sætter jeg min Fod;
 Trods al den Del mig ilde spaar,
 Jeg gaar med Jesus, hvor jeg gaar.

6. Jeg gaar til Himlen, hvor jeg gaar;
 Frimodig da mit Hjærte,
 Kun did, hvor du en Ende faar
 Paa al din Synd og Smerte.
 Vort Verdens Lys og Pragt!
 Til Himlen staar min Agt;
 Al Verdens Gje jeg forsmaar;
 Jeg gaar til Himlen, hvor jeg gaar.

342. Fremad! Himlen er vort Maal.

Frem-ad! Him-len er vort Maal, Gjø-ster er vi kun paa Jor-den;
 Selv i-gjen nem Brand og Baal, Storm og Ha-gel, Lyn og Tor-den,

Al til Him-lens Ka-na-an, Der, der er vort Fæ-dre-land.

1. Fremad! Himlen er vort Maal
 Gjøster er vi kun paa Jorden;
 Selv igjennem Brand og Baal,
 Storm og Hagel, Lyn og Torden
 Al til Himlens Kanaan,
 Der, der er vort Fædreland.

2. Fremad! sving dig op, min Aand
 Til det Land, hvor du har hjemme.
 Hvor ej noget jordisk Baand

Kan din Lyft og Attraa hemme.
 Al til Himlens Kanaan,
 Der, der er vort Fædreland.

3. Fremad kalder Jesus dig,
 Naar du ham i Ordet hører;
 Fremad svinger Troen sig,
 Haabet dig ved Haanden fører
 Op til Himlens Kanaan,
 Der, der er dit Fædreland.

343. Verdens Lyster og Glæder har intet Værd for mig.

Ver-dens Ly-ster og Glæ-der har in-tet Værd for mig; Al dens

Glans og Brammen er kun kort. Fra Guds Him-mel der ly-der en

Røst saa fry = de = lig: „D, Sor = gen snart e = vig svin = der bort.“

Him = mel = sang fra de sa = li = ges Ri = ge: Sor = gens Tid er

om = me vel og snart. Sej = ers = san = gen da ly = der fra

Himlens skøn = ne Land: „D, Syn = den er e = vig svun = den bort.“

1. Verdens Lyster og Glæder har intet Værd for mig;
 Al dens Glans og Brammen er kun kort.
 Fra Guds Himmel der lyder en Røst saa frydelig:
 „D, Sorgen snart evig svinder bort.“
- Kor:** Himmelsang fra de Saliges Rige:
 Sorgens Tid er omme vel og snart.
 Sejerssangen da lyder fra Himlens skønne Land:
 „D, Synden er evig svunden bort.“
2. Verdens Vre og Rigdom bortvejres med en Fart,
 Al dens Lyst forgaar ved Gravens Port;
 Men Guds Ord, som en Lampe paa Vejen skinner klart.
 D, Sorgen snart evig svinder bort.
3. Hør, hvor saligt det lyder alt her paa Pil'grimsgang;
 Og naar vi her slutter Tiden kort,
 Da skal vi med gyldne Harper synge Englesang.
 D, Sorgen er evig svunden bort.
4. J, som vente vor Frelser i Skyen snart at se,
 Snart at indgaa gennem Himlens Port:
 Baagn ret op af Dvale, jag bort al Lunkenhed!
 D, Sorgen snart evig svinder bort.

344. Vægter, sig mig: Sions Morgen.

FINE.

{ Væg = ter, sig mig: Sions Mor = gen, Vil den snart nu bry = de frem? }
 { Har dens Kom = mes Tegn ej skin = net End = nu paa min Vej did hjem? }
 Vort = kasts Van = tro, som dig hin = dret; Morgen gryr, staa op paa = ny.

D. C.

Pil = grim, ja, staa op, sku rundt dig, Ly = set dæm = rer nu i Sky,

2. Sky, hvor herligt nu nedstige
 Jubelaarets Lys, du ser!

Hor, hvor Stemmer højt forkynde:
 Kristi Rige nu er nær!

Vægter, ja, jeg ser hist borte
 Kana'us skønne Bjerges Top;
 Salmes Taarne glansjuld' stige
 I det klare Sollys op.

3. Pil'grim! paa sin gyldne Trone,
 I sin Glans og Herlighed,
 Sions Konge, klædt i Ekjonhed,
 Hist regjerer i sin Fred.

Se, paa hine Bjerge lege
 Solens Straaler med Vehag.
 Klare Strømme, Krystalkilder
 Glimre i en evig Dag.

4. Pil'grim, se, hvor Lyset straalere
 Stedse klarer' paa din Vej;
 Tegne igjennem Verden tindre,
 At din Dag nu tøver ej.
 Naar Vasunens stærke Stemme
 Lyder til det store Kald,
 Hellige, forklæred', herlig',
 Klædt i Lys da mødes skal.

345. Dejlig er Jorden.

Dej = lig er Jor = den, Præg = tig er Guds Him = mel, Ek = sjon er Sja = le = nes

Pil'grimsgang! Gjen = nem de sa = gre Ri = ger paa Jor = den Gaa

vi til Pa-ra-dis med Sang!

1. Deilig er Jorden,
Prægtig er Guds Himmel,
Skjøn er Sjælens Pil'grims-gang!
Gjennem de sagre Riger paa Jorden
Gaa vi til Paradis med Sang!

2. Tider skal komme,
Tider skal henrulle,
Slægt skal følge Slægters Gang;
Aldrig forstummer Tonen fra Himlen
I Sjælens glade Pil'grims-sang.

3. Englene sang den
Først for Hjordens Hyrder,
Skjønt fra Sjæl til Sjæl det lød:
"Fred over Jorden!" Menneske, fryd dig,
"Dø er en evig Frelser født!"

346. Jeg er, o Gud, din Vandringsmand.

Jeg er, o Gud, din Vandringsmand, Hvad be-dre kan jeg si-ge?
Er Ver-den mig et frem-med Land, Mit Hjem er En-gles Ri-ge;

Er Gra-ven trang og fort, Den er dog Him-lens Port,

Rej-se = dragt, med Van-dre-stav Jeg van-drer tvø = stig til min Grav.

2. Jeg faar ej altid gaa i Mag,
Hvor Lykken er at hente
Jeg prøved' mangen nøjsom Dag,
Dg ster' der er i Vente;
Lad komme, hvad der vil,
Jeg gaar ad Himlen til!
Saa længe jeg paa Vejen er,
Jeg maa vel taale dens Besvær.

3. Hvad er en Rigmands Guds og Borg,
At dem jeg vil begjære?
Et Rejsetelt, hvor Suk og Sorg
Hos ham vil ogsaa være,

En Tørepemning kun
For Rejsens korte Stund!
Hvor stor en Skat ham Lykken gav,
Han lægges fattig i sin Grav.

4. Din Vandringsmand er jeg, o Gud,
Det tør jeg trostigt sige;
Du fører mig af Nøden ud,
Du aabner mig dit Rige;
Min Hjendes, Dødens Magt
Er Jesum underlagt;
Hvor grim den er, hvor hadsk i Sind,
Den lukker mig i Himlen ind.

Hellighedsattraa.

347. Nærmere, Gud, til dig.

Nær = me = re, Gud, til dig! Nær = me = re dig, Om det end Kor = set er,

Som dri = ver mig. Jeg syn = ger dog, for = di Je = sus har

gjort mig fri: Nær = me = re, Gud, til dig, Nær = me = re dig?

1. Nærmere, Gud, til dig!

Nærmere dig,

Om det end Korset er,

Som driver mig.

Jeg synger dog, fordi

Jesús har gjort mig fri:

Nærmere, Gud, til dig,

Nærmere dig!

2. Naar paa min Pil'grimsgang

Solen gaar ned,

Mørket omgiver mig

I Ensomhed.

O, Fader, da mig lær

Dgjsaa at syngre der:

Nærmere, Gud, til dig,

Nærmere dig!

3. Før mig mod Fredens Hjem

Her ved din Aand;

Lad mig blot tage alt

Uf Faders Haand.

Da jeg i Jesu Navn

Gler til Faders Faan:

Nærmere, Gud, til dig,

Nærmere dig!

4. Naar Rejsen vel er endt

I Jammerdal,

Naar Engle bærer mig

Til Himlens Sal,

Da synger jeg min Sang

Ved Arelstes Harpeklang:

Nærmere, Gud, til dig,

Nærmere dig!

348. O, at jeg vandred' nærmere.

O, at jeg vandred' nær = me = re Min Gud, med him-melst Sind!

O, at jeg fri fra Syn = dens Ve Maa Je-sus se som min!

1. O, at jeg vandred' nærmere
Min Gud, med himmelst Sind!

O, at jeg fri fra Syndens Ve
Maa Jesus se som min!

2. Hvor er den blide Fred, jeg fandt,
Da først jeg Herren saa?
Hvor er min Sjæls Dymuntringspant,
Som da jeg monne faa?

3. O Helligaand, vend om til mig;
Giv Hjertet atter Ro;
Jeg hader, hvad bedrøver dig
Og svække kan min Tro.

4. Den kjærest' Afgud, som jeg ved,
Mit Sind let hænger ved.
O styr den nu fra Tronen ned!
Jeg vil kun tjene dig.

349. Mer Hellighed giv mig.

(Mel. 93 i Gospel Hymns.)

1. Mer Hellighed giv mig,
Mer længjelsfuldt Sind,
Mer Taalmod i Kampen,
Mer Sorg over Synd,
Mer Tro paa min Frelser,
Mer Lid til hans Verk,
Mer Lyst til hans Gjerning,
I Bønner mer stærk.

2. Mer Naade, o giv mig,
Mer Tillid til Gud,
Mer Syn for hans Vre,
Mer Lyst til hans Bud,

Mer Kraft til at stride,
Mer Troskab og Flid,
Mer Ydmyghed giv mig,
Mer Bøn om din Fred.

3. Mer Renhed du giv mig,
Mer stadig i Haab,
Mer Afsty for Synden,
Mer Længsel did op.
Mer nyttig beskit mig,
Mer fast paa din Sti,
Mer værdig for Himlen,
Mer, Jesus, lig dig.

350. Bryd frem mit Hjertes Trang at lindre.

Bryd frem, mit Hjertes Trang at lin-dre, O ar-me Synd'res Dag og Sol!
Lad in-gen Forhæng me-re hin-dre Min Indgang til vor Naad=stol.

Lad den dog ej i Blin-de staa, Som gjer=ne vil i Ly=set gaa.

1. Bryd frem, mit Hjertes Trang at lindre,

O arme Synd'res Dag og Sol!

Lad ingen Forhæng mere hindre

Min Indgang til vor Naadestol!

Lad den dog ej i Blinde staa,

Som gjerne vil i Lyset gaa.

2. Du ene var og er og bliver

Den arme Verdens rige Trost;

Det Vidnesbyrd enhver dig giver,

Som kjender dig, vor Djenslyst;

Saa stor ej nogen Nød man fandt,

Som ikke for din Naade svandt.

3. Du gjør det, at de Døve høre;

De Blinde faa sit Syn igjen;

De Halte friste Trin kan gjøre;

Spedalskhed viger for dig hen;

De Døde gav du Aand og Liv:

Saa og mig Arme, Læste giv.

4. Oplad og gjennebor mit Dre

Blandt dine Tjenere at staa,

Som uophørlig gjerne gjøre,

Hvad du ved Ordet peger paa, —

Dg i min Faders Velbehag

At leve til min sidste Dag.

351. Af, kjendte jeg ret den Guds Gave saa skjøn.

Af, kjend=te jeg ret den Guds Ga=ve saa skjøn, Min kjær=li=ge

Frel=ser, Guds en=baar=ne Søn; Af ham jeg vil tig=ge, og

sø = ge For = stand, Ind = til han mig skjæn = ker det „le = ven = de Band“.

<p>1. Al, kjendte jeg ret den Guds Gave saa skjøn,
Min kjærlige Frelser, Guds enbaarne Søn;
Af ham jeg vil tigge og søge Forstand,
Indtil han mig skjænker det „levende Band“.</p>	<p>3. Mit Hjærte du prøver, du kjender mig grant,
I Synd og Fordærvelse ofte mig fandt;
Men du dig forbarne og Byrden borttag;
Tal Fred til mig Arme, udfør du min Sag.</p>
<p>2. I Verden jeg drikker og tørster igjen,
Dens Vre og Binding som Røg svinder hen;
Min Jesus, din Saligheds Kilde mig giv,
Hvoraf kan fremvælde det evige Liv.</p>	<p>4. Da vil jeg nedfalde i Støv for din Fod,
Dg kysse det Fodspor, du her efterlod:
„Din Fader tilbede i Sandhed og Aand,
Betsignet, vejledet af Frelserens Haand.“</p>

352. Tusind Tak, o hulde Vennehjærte.

Tu = sind Tak, o hul = de Ven = ne = hjær = te, Sjæl og
Du, som un = der Pin = sel, Angst og Smer = te Ha = ver

Aand til = be = de dig! Lad mig hol = de dig i Tro = ens Ar = me,
of = ret dig for mig Dg mig ved dit Hjær = te gjen = nem = var = me,

Til jeg his = set med din Brud Sku = er dig, o Mand og Gud!

2. Mine Længselsjukke til dig ile,
Sjælen er saa syg og træt.
Ved din Sidesvunde vil den hvile;
Der den er saa vel og let.

Lad dit Marterbilled' for mig træde,
Dg din Himmeldug mit Hjærte væde;
Saa skal intet mangle mig
I min Salighed i dig!

353. Om ret Guds Barn jeg være vil.

Om ret Guds Barn jeg være vil, Da maa jeg daglig vist se til,

Af jeg min Na-der Væ-re gjør, Og vandrer saa-som det sig bør,

Af, hvor jeg er, og hvor jeg gaar, Hans Vil-je mig for Dje-staar.

1. Om ret Guds Barn jeg være vil,
Da maa jeg daglig vist se til,
Af jeg min Naader Væ-re gjør,
Og vandrer saasom det sig bør,
Af hvor jeg er, og hvor jeg gaar,
Hans Vilje mig for Dje-staar.

2. O dertil styrk mig, fromme Gud,
Som førte mig fra Mørket ud!
Hjælp, at jeg aldrig glemme maa
Det Kald, du lod til mig udgaa!
O gid det Navn, som du mig gav,
Maa lyse for mig til min Grav.

354. Held den Mand, som ej vil træde.

Held den Mand, som ej vil træ-de I de On-des skjul-te Raad,
Har ej Blads paa Spotter-sæ-de, Har ej Del i syn-dig Daad,

Men hvis Hu til Her-ren stum-der, Dag og Nat hans Lov be-grun-der.

1. Held den Mand, som ej vil træde
I de Ondes skjulte Raad,
Har ej Plads paa Spotterfæde,
Har ej Del i syndig Daad,
Men hvis Hu til Herren stunder,
Dag og Nat hans Lov begrunder.

2. Som et Træ ved Bækkens Bredder
Spirer rigt og grønnes smukt,
Frodig han sin Krone spreder,

Staar i Høst med gylden Frugt;
Aldrig skal hans Lov affalde,
Herrens Træ'r blomstre alle.

3. Som for Stormen Avner fare,
Skal de Onde brat forgaa;
De skal med de Frommes Skare
Gj paa Dommens Dag bestaa;
Gud de Godes Beje kjender,
Men med Gru de Ondes ender.

355. Gaa mig ej forbi, o Frelser.

Gaa mig ej for = bi, o Frel = ser, Hør, o hør dog mig;

Me = dens du til an = dre smi = ler, Gaa ej mig for = bi.

Je = su, Je = su, o høn = hør dog mig, Me = dens du dog kal = der

an = dre, Gaa ej mig for = bi.

1. Gaa mig ej forbi, o Frelser,
Hør, o hør dog mig;
Medens du til andre smiler,
Gaa ej mig forbi.

Kor: Jesu, Jesu, o høn hør dog mig,
Medens du dog kalder andre,
Gaa ej mig forbi.

2. Lad mig og ved Raadetronen
Finde himmelsk Ro;
Uden dig er jeg forloren;
Herre styrk min Tro.

3. Jeg paa dine Løfter kommer,
Naade jeg begjær';
Kens mit syndbesmittet Hjærte,
Frels mig, som jeg er.

4. Jesu, du min Glædeskilbe,
Mer end Liv for mig;
Hvad paa Jorden, hvad i Himlen
Har jeg uden dig!

356. O Jesus, paa dig blev min Syndeskyld lagt.

O Je = su, paa dig blev min Syn = de = skyld lagt, Du Frel = se er

re = de, thi alt er fuld = bragt; I Tro = en dit ren = sen = de

Blod jeg kan se, O, rens mig, da bli = ver jeg hvid, ja som Sne.

Hvid, ja som Sne, ja mer hvid end Sne; O, rens mig, da

bli = ver jeg mer hvid end Sne!

1. O Jesu, paa dig blev min Syndeskyld lagt,
 Du Frelse er rede, thi alt er fuldbragt!
 I Troen dit rensende Blod jeg kan se,
 O, rens mig, da bliver jeg hvid, ja som Sne.
 Kor:

Hvid, ja som Sne, ja mer hvid end Sne;
 O, rens mig, da bliver jeg mer hvid end Sne!

2. Min Jesus, jeg længes at blive dig lig,
 Og Sjælen begjærer at renses af dig;

Gj andet jeg bringer end Sygdom og Ve,
 Men rens mig, da bliver jeg hvid, ja som Sne!

3. O, ræk mig i Naade din frelsende Haand,
 Forny du mit Hjærte og giv mig din Aand;
 Barmhjørilige Frelser, lad dette dog ske,
 Kom, rens mig, da bliver jeg hvid, ja som Sne!

4. O, gjør mig sagtmodig og ydmyg og mild,
 Optænd i mit Hjærte din Kjærligheds Ald,
 Da stilles min Længsel og læges min Ve,
 Da renses min Sjæl, og bli'r hvid, ja som Sne!

5. I Himlen en Krone for mig er henlagt,
 Hvor du, Jesus, bor i din Højhed og Pragt;
 En Gang jeg histoppe dit Ansigt skal se,
 Naar Sjælen bli'r renset og hvid, ja som Sne!

357. Saalænge Mennesker er til.

Saa = læn = ge Men = ne = ssker er til, Dg Je = sus Kri = stus bli = ver,
 Det Ho = ved = sa = gen væ = re vil, Hvad Her = rens

Tje = ner stri = ver: At Dr = det om den Her = re Kri = st Guds Kraft og Vis = dom

er for = vist For hver, som det an = nam = mer. For hver, som det an = nam = mer.

2. Om ogsaa en er nok saa god,
 For Verden uden Brøde,
 Men ringeagter Korsjets Blod,
 Og ham, som for os døde,
 Og selv i alt sig hjælpe kan,
 Han er en blind og fattig Mand,
 ||: Foruden Fred og Raade. :||

3. Naar ny du vorder, Aand du faar,
 Og Jesum lydig bliver,
 Guds Lam for Djet malet staar,
 Som Herrens Aand det giver.
 Du klædes i Netfærdighed
 Som kostet Jesu Blod og Sved,
 ||: Du elsker højest Lammet. :||

4. Straks parre Kraft og Skamfuldhed
 Sig liflig med hinanden.
 De finde kun i Hjerter Sted,
 Som kjende Frelsermanden.
 Den gode Vilje nu ej gaar
 Tilbage, men hos Jesum faar
 ||: Ny Lyst, nyt Mod, ny Styrke. :||

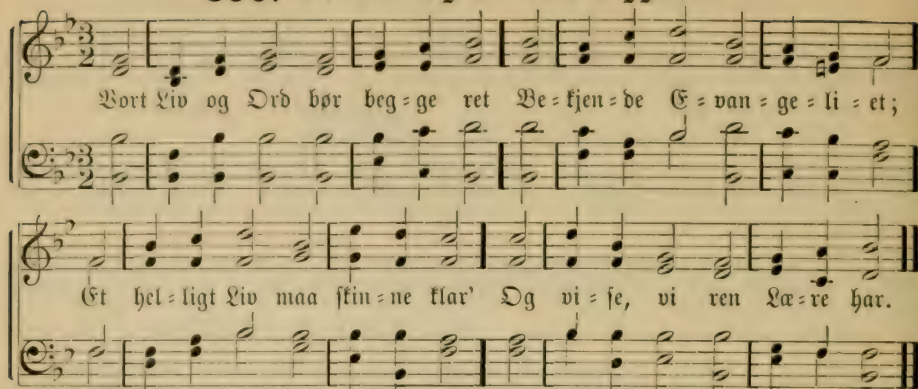
5. Forst Sjælen hvile skal sig ud,
 Og Jøde til sig tage,
 Derefter virke paa dit Bud,
 Hvad alt dig kan behage.
 Og naar den da sit Værk har gjort,
 Den derpaa tænker ikke stort;
 ||: Dens Sorg er dig at have. :||

358. Det Træ, som ej mig Frugter gav.

1. Det Træ, som ej mig Frugter gav,
 Trods al min Flid og Møje,
 Det maatte blev mod Jordens Grav
 Sit stolte Hoved bøje.
 O Ve, jeg fælder selv min Dom:
 Vær' jeg ej Frugt, jeg hugges om
 Af Herren i det Høje!

2. Staa mig da bi, o Helligaand!
 Du naadig hos mig være!
 Jeg plantet blev af Jesu Haand
 Alt til Gud Faders Træ;
 Saa gjør fra vilde Skud mig ren,
 Og lad paa safttrig, bladfuld Gren
 Mig Troens Frugter bære!

359. Vort Liv og Ord bør begge ret.

Vort Liv og Ord bør begge ret Be-kjen-de E-van-ge-li-et;
Et hel-ligt Liv maa skin-ne klar' Dg vi-se, vi ren Læ-re har.

1. Vort Liv og Ord bør begge ret
Bekjende Evangeliet;
Et helligt Liv maa skinne klar'
Dg vise, vi ren Lære har.
2. Saaledes fremmes allerbedst
Vor Frelser's Værelsted;

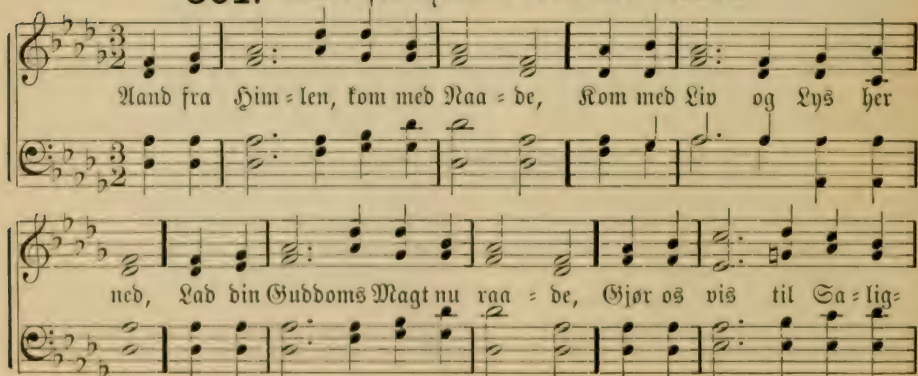
- Har Naaden Fred til Sjælen bragt,
Den undertvinger Syndens Magt.
3. Guds Naade løfter Sindet op,
Forventende det glade Haab;
Han aabenbares hver, som tror
Dg læner sig blot til hans Ord.

360. Kom, Helligaand, o søde Trøst.

1. Kom, Helligaand, o søde Trøst!
Som fylder baade Sjæl og Bryst
Hos dem, som haver ydmygt Sind,
Jeg beder dig, kom til mig ind.
2. Af! træng du nu i Sjælen ind,
Opvarm du selv mit kolde Sind,
Kom, driv ud Synd og Ynkethed,
Dg klæd mig med sand Hellighed.
3. Kom, stærke Gud, og træng dig ind,
Grib du selv an mit haarde Sind;

- Dets Klippeart du knuse kan,
O kom! og tag mit Hjærte an.
4. Træd ind, træd ind, du ædle Gæst!
Dg giv min Sjæl en Pinsefest.
Mit Hjærte længes efter dig,
Kom, Helligaand, kom ned til mig!
5. Af! vidne i mig, hvor jeg gaar,
At jeg hos Gud i Naade staar
Paa din Forsonings ædle Grund,
Med Tak og Pris udi min Mund.

361. Aand fra Himlen kom med Naade.

Aand fra Him-len, kom med Naa-de, Kom med Liv og Lys her
ned, Lad din Guddoms Magt nu raa-de, Gjør os vis til Sa-lig-

hed! Ki-vets Ord du selv for-klar, Saa det vir-ker, hvad du
vil, At vi her dets Kraft er-faar, Fyld vor Sjæl med hel- lig Jld.

2. Søde Jesu, vi dig bede,
Kom med Lægedom og Fred,
Tal til os, som er tilstede,
Om din sømme Kjærlighed!
Gaa til hvert bedrøvet Hjærte,
Som paa Syndens Byrde bær;
Før dem ud af Angst og Smerte,
O, tal Fred til Sjælen her!

3. Hør vor Bøn, al Godheds Giver,
Fader, Søn og Helligaand,
Du, som var og altid bliver,
Udræk nu din Almagts Haand!
Kom til Gamle, kom til Unge
I din Kraft og Herlighed!
Da skal vi med Jubel sjanget:
Herren er paa dette Sted.

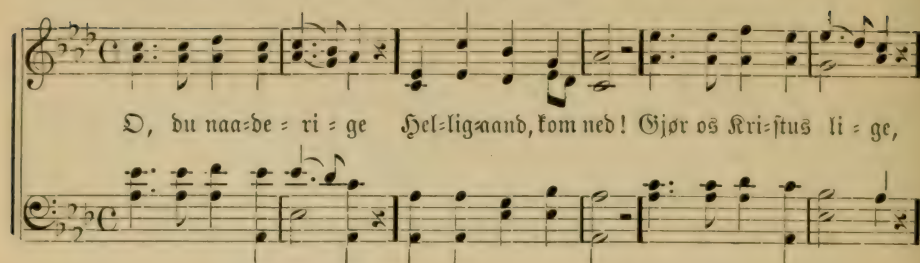
362. Kom, Helligaand, forklar mig Jesu Kjærlighed.

Kom, Hel- lig = aand, for-klar Mig Je = su Kjær = lig = hed; Om
Him = len tal, hvor Hjem jeg har, Og did mig sit = ker led.

1. Kom, Helligaand, forklar
Mig Jesu Kjærlighed;
Om Himlen tal, hvor Hjem jeg har,
Og did mig sikker led!
2. Vor Bantro borttag helt,
Og giv vi Frugter bær'!

Bring Kjærlighed ned i vor Sjæl,
Virk Troens Gjæringer!
3. AImodstaa'lig kom,
Frem Naadens Almagts Bærk;
Med herlig Regn forventet kom
Og udøjs fri og stærk!

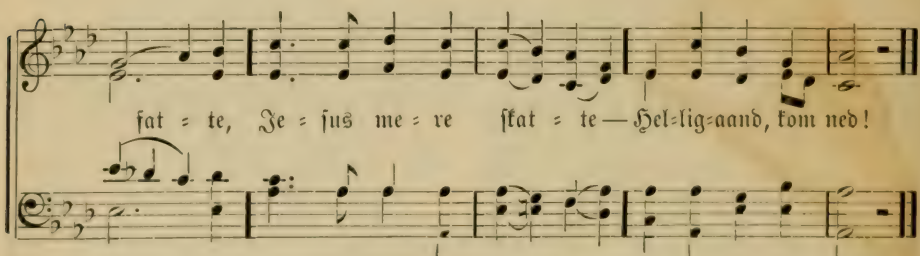
363. O du naaderige Helligaand, kom ned!

O, du naa-de = ri = ge Hel-lig-aand, kom ned! Gjør os Kri-stus li = ge,

Hel = lig-aand, kom ned! Op-liv du de Mat = te, Lad os Naa-den

fat = te, Je = sus me = re stat = te — Hel-lig-aand, kom ned!

1. O, du naaderige
Helligaand, kom ned!
Gjør os Kristus lige,
Helligaand, kom ned!
Opliv du de Matte,
Lad os Naaden fatte,
Jesus mere statte —
Helligaand, kom ned!

2. Læg det brudte Hjærte,
Helligaand, kom ned!
Lindre hver en Smerte,
Helligaand, kom ned!
Lad os Himlen smage,
Aldrig se tilbage,
Gj i Vantro klage —
Helligaand, kom ned!

3. Tænk paa dem i Dalen,
Helligaand, kom ned!
Bæst dem op af Dvalen,
Helligaand, kom ned!
Oplad Synd'rens Dje,
At han sig maa høje
Dg Gud's Søn ophøje —
Helligaand, kom ned!

4. Herre, kom til alle —
Helligaand, kom ned!
Lad dem dig paakalbe,
Helligaand, kom ned!
Hjden, du vil tænde,
Spred til Verdens Ende,
Borttag alt Glende —
Helligaand, kom ned!

364. Kom Himmeldue, Helligaand.

Kom Him-mel-du = e, Hel = lig-aand, Med din Kraft os op = liv!

Dg Kjer-lig = hed og Var = me her Vort kol = de Hjer = te giv.

1. Kom Himmeldue, Helligaand,
Med din Kraft os opliv!
Dg Kjerlighed og Varme her
Vort kolde Hjerter giv.
2. O Gud, skal vi saa kolde gaa
Mod dig og mod dit Ord?

- Vor Kjerlighed saa svag til dig,
Dg din til os saa stor?
3. Kom Himmeldue, Helligaand,
Ret Varme du os giv!
Ud os vor Frelsers Kjerlighed
Paa os, den giver Liv.

365. Den Naade, Herre, mig forlen.

(Mel. 366.)

1. Den Naade, Herre, mig forlen,
At findes iblandt Dine;
Af Hjertet hellig, tykt og ren
I Gjærning, Ord og Mine!
Saa skal en Gang i Glæde stor
Jeg se dit Ansigt, hvor du bor,
||: Iblandt din Eglesfare. :||

2. Ve den, som villig giver sig
I Kjødet's Lystelaute,
Dg som en Hedning trodselig
Guds Ord og Bud vil krænke!
Thi hvad i Mørket her er sket,
Det skal ved Dagen worde set,
||: Naar Gud det aabenbarer. :||

3. Enhver, som ret vil tænke paa,
Guds Fred i sig at bære,
Sit Legem han bevare maa
I Hellighed og Være.
Ja noje han sig vogte bør,
At han ej Kristi Lemmer gjør
||: Til Lystens Stjøgelemmer. :||

4. Den Kristnes Legeme er jo
Guds eget Hus og Tempel,
Saa Renhed skal i Hjertet bo
Dg være Livets Stempel.
Naar han betænker Kristi Nød,
Hans Tornekrone, Kors og Død,
||: Da vige onde Tanker. :||

366. O Gud, min Gud, mig kjærlig hør.

O, Gud, min Gud, mig kjær- lig hør, Dit Dre til mig høje,
Med Kraft og Naade mig ifør Dg Vis-dom

fra det Høje. Din gode Hel- lig-aand mig giv, Min trætte svage

Aand op- liv I al min Sorg og Møje. I al min Sorg og Møje.

1. O Gud, min Gud, mig kjærlig hør,
Dit Dre til mig høje,
Med Kraft og Naade mig ifør
Dg Visdom fra det Høje.
Din gode Helligaand mig giv,
Min trætte, svage Aand opliv
||: I al min Sorg og Møje. :||

2. Min Gud du ser, hvor jeg er mat;
Om Aanden jeg dig beder.
O giv mig denne dyre Skat;
Thi om han mig ej leder

Igjennem Verdens Mørke her,
Jeg naar ej Hjemmet over der
||: I Himlens Herligheder. :||

3. Min Gud, du ser min store Nød,
Jeg ej forstaar at tale
Til arme Synd're, som du bød
Dg Vejen klart afmale;
Saa hør, o Fader, du min Bøn,
Det, du har lovet ved din Son,
||: Lad Aanden mig hufvate! :||

367. Med Graad i Øjet stirrer jeg med Længsel.

Med Graad i Øj = et stir = rer jeg med Læng-sel Mod Him-lens
 D var jeg der, da var al Nød og Trængsel Om = vendt til

Land, mit skjø = ne Pa = ra = dis. } Som fan = gen Fugl i Bu = ret er u =
 Fryd, til En = gle = sang og Pris. }

ro = lig, Saa fla = grer Sjø = len for at kom = me ud; Den vil til

Him = len, til sin Fry = de = ho = lig, Til sin For = lø = ser, til sin Ska = ber, Gud!

1. Med Graad i Øjet stirrer jeg med Længsel
 Mod Himlens Land, mit skønne Paradis.
 D var jeg der, da var al Nød og Trængsel
 Omvendt til Fryd, til Englesang og Pris.
 Som fangen Fugl i Buret er urolig,
 Saa slagrer Sjælen for at komme ud;
 Den vil til Himlen, til sin Frydebolig,
 Til sin Forløser, til sin Skaber, Gud!

2. Som Noas Due over Flodens Bænde
 Jeg finder ingen Hvile for min Fod.
 I Himlens Havn jeg ønsker kun at lande;
 Jeg siger: gid jeg for Guds Trone stod!
 Tag, Jesu, mig fra dette Livs Glænde,
 Tag Sjælen hjem til Hvile i dit Skjød!
 D hør, jeg raaber: gjør en snarlig Ende
 Paa al min Strid, min Fristelse og Nød!

3. Tys, stille, Sjæl! hvortil den høje Klage?
 Vist! Taaren af, vær ej saa ilde stemt,
 Er Trængslen haard, du maa dog ej forsage;
 Din Gud i Himlen har dig ej forglemt.
 Han rev dig ud af Satans mørke Rige,
 Dg satte dig Jesu Menighed.
 Du har hans Løfter, som kan aldrig svige;
 Du er jo hans i Tid og Evighed!

4. Sandt nok, men Verden er saa fuld af
 Snaver,
 Som ligge spændte, hvor jeg vandrer frem,
 Dg fra de mangehaande Sjælesfarer,
 Er jeg befriet, naar jeg kommer hjem.
 Min Bøn er da — den sidste som den første —:
 Hent mig, o Jesu, lad mig hos dig bo!
 Thi kun hos dig, min eneste og største,
 Faar jeg fuldkommen Hvile, Fred og No!

368. Lad os ile, lad os ile.

Lad os i = le, lad os i = le, Hjem til Gud at fin = de Hvi = le!

Sjæ = len alt er fuld af Læng = sel, Byt = ter gjer = ne bort sit Læng = sel

Med den ly = se Kon = ge = sal.

2. O, du søde, o, du søde
Paradisets Morgenrøde!

Naar skal alle Taager svinde?
Naar skal Solen klart oprinde,
Straale i sin Middagsglans?

3. Giv mig Dre til at høre,
Hvordan Engleharper røre!
Laante gjerne Duens Binge,
Vilde mig fra Dalen svinge
Helt i Dag til Sions Borg.

369. Farvel, o Verden, nu!

Far = vel, o Ver = den nu! Til Him = len staar min Hu.

Der vil jeg Hav = nen fin = de, Der sø = ger jeg at vin = de,

Hvad e = vigt mon = ne va = re, I = blandt Guds Hel = gen = sta = re!

2. Far hen med al din Lyjt!
Som avler Sorg i Bryjt!
Den Glimmer, som dig pryder,
Den Tomhed, som dig fryder,
Din Rigdom, Magt og Gre,
Skal Dødens Bytte være.

3. Med al din Gunst far hen!
Du er en troløs Ven.
Den, hvem du bedst behager,
Den inarest du bedrager,
Dit Venfkab er en Snare,
Din Gunst en Sjølefare.

4. I Himlen er min Ven!
Did længes jeg og hen;
Han mig sit Hjærte giver,
Dg trofast han mig bliver;
Han alle Sorger letter
Dg mig med Glæde mætter.

5. Farvel, o Verden, nu!
Til Himlen staar min Hu.
Dit Væsen jeg foragter,
Til Hjemmet hist jeg tragter.
Farvel med alt dit Gje!
Til Gud gaar mine Beje.

370. En Draabe kun at smage.

En Draa-be kun at sma-ge Af Him-me-ri-gets Lyjt
Kan Hjør-tet mer ind-ta-ge End he-le Ver-dens Høft;

D Strømme fuld' af Glæ-de! Hvem Him-len ha-ve vil,

De un-der Jød-der træ-de, Hvad Ver-den sig-ter til.

2. Hvo der kun maatte skue
Et Blik af dig, vor Gud,
Hvor vilde din Formue,
O Verden, da se ud;
Hvor sæl og fort og yndig,
Som Babel, Ork og Rat!
Saa liflig og saa yndig,
Dg herlig er min Skat.

3. Naar skal jeg en Gang vinde
Til Himlens Frydeslot?
O, var jeg alt derinde,
Da havde jeg det godt.
Jeg ofte sælber Taare,
Dem vil du ej forsmaa,
Dg længes nu saa faare,
At jeg dig skue maa.

371. O, var blandt Englestfaren.

O, var blandt En = gle = ska = ren Min sa = lig = gjor = te Aand ;

Var Kro = nen paa mit Ho = ved Og Har = pen i min Hand ;

Stod jeg i En = gle = kred = sen, Hos ham, som for mig led :

Hvor vil = de jeg lov = syn = ge Hans Navn i E = vig = hed !

1. O, var blandt Englestfaren
Min saliggjorte Aand ;
Var Kronen paa mit Hoved
Og Harpen i min Haand ;
Stod jeg i Englekredsen,
Hos ham, som for mig led :
Hvor vilde jeg lovsynge
Hans Navn i Evighed !
2. Deroppe skal jeg hvile
Og aldrig græde mer.
Der ingen Smertes kjendes,
Ejheller Synd jeg ser.

- Men salig, ren og hellig
Jeg skal hos Jesus bo,
Blandt Tusinder lovsynge
Hans Pris i evig Ro.
3. Jeg er vel svag og syndig,
Men Jesus frelser mig ;
Af Smaa børn har han mange
I Himmelen hos sig.
O Jesus ! naar jeg lægges
Som Lig i Graven ned,
Da lad en Engel føre
Min Sjæl til Herlighed.

372. Jeg staar paa Jordans stormfuld' Strand.

Jeg staar paa Jordans stormfuld' Strand Og ser med Længsels = blif
Til Ka = na'ns skjøn = ne, gla = de Land, Hvor G = jen = dom jeg fik.

Vi faa Hvi = le i det = te skjøn = ne Land For = an
os, med dets e = vig = grøn' Strand, Syn = ge der Mo = se og Lammets
Sang snart og vel, Og bo hos Je = sus e = vigt der.

1. Jeg staar paa Jordans stormfuld' Strand
Og ser med Længselsblif
Til Kana'ns skjøne, glade Land,
Hvor Gjendom jeg fik.

2. Paa disse store Sletter der
Er evig Dag saa klar,
Hvor Jesus selv Regenten er,
Han Nat bortdrevet har.

3. Naar skal jeg naa den glade Stad
Og nyde Frydens Lyst,
Min Faders Ansigt stue glad,
Og hvile ved hans Bryst?

Vi faa Hvile i dette skjøne Land
Foran os, med dets eviggrøn' Strand,
Synge der Mose og Lammets Sang snart
og vel,
Og bo hos Jesus evigt der.

4. Did sniffer længselsfuldt at gaa
Mit glad henrykte Sind;
Skjønt Jordans Bunde rundt mig slaa,
Jeg flygtløs gaar derind.

Or:

373. Ventende vi staa ved Floden.

Ven = ten = de vi staa ved Flo = den, Spejden = de mod Jordans Strand,

Om ej Fær = ge = man = den kom = mer, Fø = rer os til Ly = sets Land.

1. Ventende vi staa ved Floden,
Spejdende mod Jordans Strand,
Om ej Færgemanden kommer,
Fører os til Lysets Land.

2. Om end Taager Floden skjule,
Og dens Bølger styhøjt gaar,
Dog igjennem Mulm og Mørke
Englejangetil os naa.

3. Himmelfstaden nu mit Dje
Skifter svagt paa Hjemmets Strand,
Hvor dens Mur og Perleporte
Spejle sig i Jordans Vand.

4. Mange Klære fra vor Side
Gre reiste til det Land.
Vi skal møde dem hos Jesus,
Ja, vi ses paa Hjemmets Strand.

374. Længselsfuldt ile nu Tankerne hjem.

Læng = sels = fuldt i = le nu Tan = fer = ne hjem; Høj = sen paa

Ha = vet kun lang = somt gaar frem; Hjør = ter = ne ful = ke:

var Hav=nen dog nær, Fry = de=fuldt, fry = de=fuldt al = ting er der.

1. Længselsfuldt ile nu Tankerne hjem ;
Rejsen paa Havet kun langsomt gaar frem ;
Hjærterne jufte : var Haanen dog nær,
Frydefuldt, frydefuldt, alting er der.

2. Verdens, du stormfulde, fraadende Hav,
Aldrig dog Sjælene Hvile du gav ;
Men over dig vi dog en Gang skal naa
Frydefuldt, frydefuldt, Hvile at faa.

3. Landet sig nærmer ; se Bjergenes Top
Knejsende hæver mod Himlen sig op !
Kanaans Sletter vi øjne nu kan,
Frydefuld', frydefuld', herlige Land.

4. Se dog, hvor Træerne pryde det smukt !
Tolv Gange aarligen bringe de Frugt ;
Blødende Hjærter af Blade derpaa
Frydefuld, frydefuld Lægedom faa.

5. Se dog den prægtige, himmelske Stad !
Hvidklædte Skarer der juble faa glad ;
Engle og salige Mander dem lig',
Frydefuldt, frydefuldt vinke til sig.

6. Hører Guldharpernes yndige Klang !
Hører dog Englenes dejlige Sang !
Der er vor Jesus ! Vi er i hans Favn :
Frydefuldt, frydefuldt har vi naa't Havn.

375. Vi tale om Himmelsens Land.

(Efter 283 i Gospel Hymns, med Kor.)

Vi ta = le om Him = me = lens Land, Saa her = ligt, saa lyst og saa hjært ;

Blot Tanken hen = ryk = te os kan ; D, sa = li = ge Fryd væ = re der !

1. Vi tale om Himmelsens Land,
Saa herligt, saa lyst og saa hjært ;
Blot Tanken os henrykke kan ;
D, salige Fryd, være der !

Kor :

||: Være der, være der,
D, salige Fryd, være der ! :||

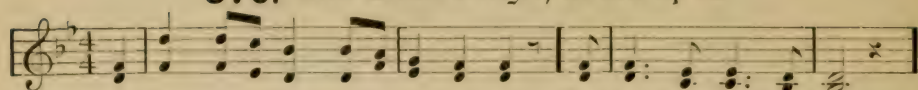
2. Vi tale om Gader af Guld,
En Mur, som juvelsmykket er,
Af Und're og Glæder helt fuld,
D, salige Fryd, være der !

3. Vi tale om Fred der og Fryd
Dg Klæder, de Hellige bar',
De Saliges Jubelfangs Lyd ;
D, salige Fryd, være der !

4. Vi tale om Frihed fra Synd,
Fra Sorger og Fristelser der,
Fra Prøver for Sjæl og for Sind ;
D, salige Fryd, være der !

5. O Herre, i Glæde og Ve
For Himlen bered du os her,
Da snart vi skal kjende og se
Dg føle, hvor sødt, være der.

376. Giv Troen Vinger, at den op r.

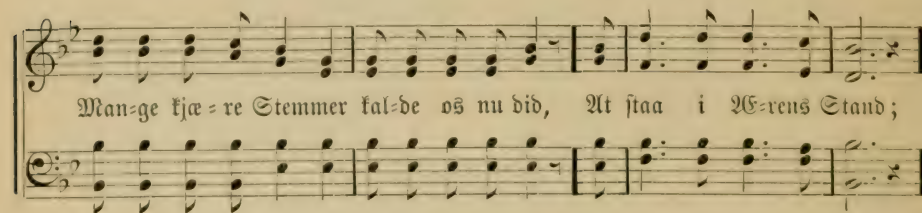
Giv Tro = en Vin = ger, at den op Kan svin = ge sig og fe,

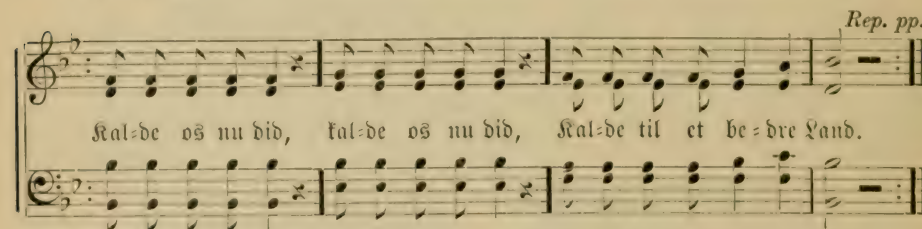
Hvor Frel = stes Fryd og Her = lig = hed I Him = len stor dog er.

Man = ge Ven = ner er der, os ven = te i Dag, Glæ = de paa den gyld = ne Strand.

Man = ge Hæ = re Stem = mer kal = de os nu did, At staa i V = rens Stand;

Kal = de os nu did, kal = de os nu did, Kal = de til et be = dre Land.

1. Giv Troen Vinger, at den op
Kan svinge sig og fe,
Hvor Frelstes Fryd og Herlighed
I Himlen stor dog er.

Kor:

Mange Venner er der, os vente i Dag,
Glæde paa den gyldne Strand.
Mange fjære Stemmer kalde os nu did,
At staa i Vrens Stand;

- Kalde os nu did, kalde os nu did
Kalde til et bedre Land.

2. Førhen de sørgede, som vi,
Dg Taarer randt paa Kind;
De kjæmped' haardt, som vi nu maa,
Mod Frygt og Tvivl og Synd.
3. Jeg spørger dem, hvor Sejr de fik,
De svare: ved Guds Lam;
Med Vn og Taarer kjæmped' han
Dg vandt, de vandt i ham.

377. O, Hvilens Land jeg sukker for.

O, Hvi-lens Land jeg suk-ker for, Naar kom-mer Da-gen kjær?

Jeg i din Fred for sted-se bor, Min Rust-ning bort-lagt er.

Staa fast = = til Je-su Dag. Staa fast til Je-su Dag.

Staa fast = = til Je-su Dag, Da vun-den er din Sag.

1. O, Hvilens Land jeg sukker for,
Naar kommer Dagen kjær?
Jeg i din Fred forstedse bor,
Min Rustning bortlagt er.

Ror:

||: ||: Staa fast til Jesu Dag, :|| :||
Da vunden er din Sag.

2. Ej rolig Fred paa Jord jeg saa,
En Tumleplads den er,

En Orken blot, hvor Sorger naa;
Mit Hjem er ikke her.

3. Til Jesus flyr jeg hen om Ro,
Omvankende ej mer;
Jeg læner mig til ham i Tro,
Han min Vejleder er.

4. Paa Jesu klare Rald forlod
Jeg Syndens vilde Spor.
Han hjælper gennem Dødens Flod,
Dg snart jeg hos ham bor.

378. Mit Himmelhjem, saa lyst og klart.

Mit Him-mel-hjem, saa lyst og klart, Gj Sorg, ej Død kan fin-des der.
D, se dets Taar=nes blan=ke Stin, Den Him-mel=bo=lig bli-ver min.

D Himmel-hjem! mit skjon-ne Hjem! Til e=vigt Liv jeg snart gaar hjem.

Til e=vigt Liv, til e=vigt Liv, Til e=vigt Liv jeg snart gaar hjem.

1. Mit Himmelhjem, saa lyst og klart,
Gj Sorg, ej Død kan findes der.
D, se dets Taarnes blanke Stin,
Den Himmelbolig bliver min.

Kor:

D Himmelhjem! mit skjonne Hjem!
Til evigt Liv jeg snart gaar hjem.
Til evigt Liv, til evigt Liv,
Til evigt Liv jeg snart gaar hjem.

2. Min Faders Hus er Himlens Sal,
Højt over alle Stjerner Sal.

Fra Jordens Fængsel evig fri,
I Himlens Sal jeg fryder mig.

3. En Fremmed her, langt fra mit Hjem,
Lad Trængsels Volger rulle frem,
Er jeg som Laz'rus fattig, syg,
Den Himmelbolig gjør mig rig.

4. Lad Jorden og dens Hjem forgaar,
Og Sol og Stjerner ligesaa,
Lad alt til Døden bøje sig,
Den Himmelbolig staar for mig.

379. Lad mig gaa, hvor Jesu Venner.

Lad mig gaa, hvor Je= su Ven= ner I de ly= se Sa= le bo.

Lad mig gaa, hvor min For = lø = ser Har be = redt os e = vig No.

Jeg vil sø = ge Him = lens Ri = ge, Hvor de bo i E = vig = hed,

Der med Je = sus vil mig fry = de, Glæ = de mig i e = vig Fred.
 Kor: Lad mig gaa! min Je = sus kal = der. Lad mig vin = de Kro = nen skjon.

D. S.

Bær mig hjem paa En = gle = vin = ger; Bær mig hjem, o du, Guds Søn!

1. Lad mig gaa, hvor Jesu Benner
 I de lyse Sale bo.

Lad mig gaa, hvor min Forløser
 Har beredt os evig No.

Jeg vil søge Himlens Rige,
 Hvor de bo i Evighed,

Der med Jesus vil mig fryde,
 Glæde mig i evig Fred.

Kor:

Lad mig gaa! min Jesus kalder.

Lad mig vinde Kronen skjon.

Bær mig hjem paa Englevinger;

Bær mig hjem, o du, Guds Søn!

2. Lad mig gaa, hvor ingen Smerte
 Kan frembringe Klagens Lyd.

Lad mig gaa og mig forlyste
 Med Guds Engles Himmelfryd.
 Lad mig gaa, thi evig Glæde
 Smiler mildt og vinker huld;
 Og de skjonne Sejersfange
 Gjør mit Hjerte længelsfuldt.

3. Lad mig gaa! her er ej Hvile.
 Hvad har Jorden her for mig?
 Her er Sorg og Synd og Smerte,
 Død og Grav kun venter mig.
 Lad mig gaa, thi Haabets Straaler
 Bekles om til Rød og Savn.
 Skjonne Blomster, som jeg samlede,
 Visned' hen i Dødens Favn.

380. Allevegne, hvor jeg vanfer.

Alle = veg = ne, hvor jeg van = fer, Jeg min Je = sum har i Tan = ter,
 Hvor jeg lig = ger, sid = der, gaar, Ef = ter ham min Læng = sel staar.

1. Allevegne, hvor jeg vanfer,
 Jeg min Jesum har i Tanker,
 Hvor jeg ligger, sidder, gaar,
 Efter ham min Længsel staar.
2. Vort fra Verdens Land at ile,
 Mæt af Noje, hjem til Hvile,
 Jeg er rejseferdig til,
 Naar min søde Jesus vil.
3. Naar jeg med ham skal regjere,
 I det Høje triumfere,
 O, hvor vil jeg være glad
 I den gyldne Himmelstad!

4. O, hvor vil jeg da mig glæde,
 Naar han mig saa hvid skal klæde,
 Jøre ind i Himlens Slot,
 O, hvad vil det være godt!
5. Da skal Hjærtets Harpe klinge,
 Da min Mund ham Tak skal bringe,
 Da faar Sangen Himmellyd,
 Da jeg nyder Englefryd.
6. Der jeg evig Stort opdager,
 Aldrig synder, aldrig klager;
 Satan lader mig i Ro.
 Midt jeg staar i Faders Bo!

381. Er der da saa stor en Glæde.

(Mel. 29 i Gospel Hymns.)

Er der da saa stor en Glæde
 I det ny Jerusalem?
 Hvi vil jeg da gaa og græde?
 Denne Stad er jo mit Hjem.

Kunde jeg dog bie, lide,
 Tiden bliver dog ej lang,
 Til jeg skal ved Lammets Side,
 Synge Frydens Sejerssang.

382. O, kunde jeg opstige.

O, kun = de jeg op = sti = ge Til hint Un = der = ri = ge, Hvor

En = gle = stem = mers Ju = bel skal Hen = ryk = te Sjæ = le naa; Der

fri for Sorg og Pla = ge Dg Stræk for an = dre Da = ge, I

Lys og Sol = skin her = lig, glad For Kon = gens An = sigt staa.

1. O, kunde jeg opstige
Til hint Underrige,
Hvor Englestemmers Jubel skal
Henrykte Sjæle naa;
Der fri for Sorg og Plage
Dg Stræk for andre Dage,
I Lys og Solskin herlig, glad
For Kongens Ansigt staa.

2. O, hisset! — Her mit Hjærte,
Fylt af Længselsmerter,
Mod Osten stuer, — venter om
Hin Stjerne snart fremgaar,
Bebuder mig den søde
Dg skyfri Morgenrøde,
Da jeg i Straaleklæder der
For Kongens Ansigt staa.

3. O, hisset! — Her jeg sørger,
Lidt med Smerte spørger,
Hoi jordist Vaand dog binder her
Mit arme Hjærte saa.
De skulle alle bryste,
Men jeg skal intet miste,
Den bedste Del jeg venter der
For Kongens Ansigt saa.

4. O, naar skal vel mit Dre
Sejrens Jubel høre
Fra Englestemmers Brimmel, som
Nu der for Kongen staa.
Hvor Jesu Ansigt straalere,
Saa jordist Næse taaler
Ej mindste Gjenstien bæere; — naar
Skal jeg dog didhen gaa?

5. O, længselsfuldt jeg venter,
Engle snart mig henter,
Op til den frelst Skare der
Min Lod blandt dem at faa;
Hvor glad utallig' Rækker
Tilbedende tilbækker
Eit Afsyn nær hos Kongen, der
Hvor klædt i Lys de staa.

6. O Land, du underfulde!
Her i Jordens Kulde
Jeg længes efter Som'ren hist,
Som evig, evig er.
Vil Midnatstimen strække,
Dg Frygt i Hjærtet vække,
Hver Skygge skal forsvinde helt
For Kongens Ansigt der.

B o n.

383. Kom, min Sjæl, din Bøn frembær.

Kom, min Sjæl, din Bøn frem-bær! Je-sus hø- rer Bøn-ner her ;
 Han bød: „bed!“ og der- for ej Til din Bøn vil si- ge Nej.

1. Kom min Sjæl, din Bøn frembær!

Jesus hører Bønner her ;
 Han bød: „bed!“ — og derfor ej
 Til din Bøn vil sige Nej.

2. Til en Konge kommer du,
 Derfor bed om meget nu ;
 Giv hans Naade saadan er,
 Du formeget kan begjær'.

3. Med din Vyrde nu begynd:

Herre, vens mig fra al Synd!
 Lad dit Blod borttage her
 Min Samvittigheds Vejværl!

4. Herre, frels mig! tag alt mit!
 Hold mit Hjærte helt som dit!
 Din blodsfobte Net forjvar,
 At ej Sjenden Vælde har!

384. Falder paa dig Modgangs Hede.

Fal- der paa dig Modgangs He- de, Nød og Jammer, Sæpe og Spot,
 D da maa du slit- tig be- de, Bøn- nen er for al- ting godt!
 Midt i = gjen-nem Træng-sels Ve kan du da i Dr = det se,

Hvor-dan Je = su mil = de Hjer = te Ser og fø = ler al din Smer = te.

2. Ingen bliver dog til Skamme,
Som forlader sig paa Gud.
Lad, hvad end der vil, dig ramme,
Bed og tro og hold kun ud.
Synes det, han ser dig ej,
O han kjender al din Vej;
Al din Brøst du ham skal klage,
Og i ingen Nød forsage!

3. Bede, banke, raabe, græde,
Er de Kristnes største Kunst;
Trostigt frem for Gud at træde,
Finder Frelse, Trost og Gunst.
Hvo kun tror vor Herre vel,
Er den allerbedste Sjæl,
Han skal altid Redning finde,
Intet kan ham overvinde.

385. Forglem dog ej at bede.

1. Forglem dog ej at be = de, Naar Morgenstunden gryr,
2 & 3. Bed Middagsfø = lens He = de, Naar = = = = Da = gen fra dig flyr.
Han vil dig ej for = fa = ste, Du = = = = faar Barmhjertighed.

Du til din Fa = der ha = ste Med al Fri = mo = dig = hed,

1. Forglem dog ej at bede,
Naar Morgenstunden gryr,
Bed Middagsfølens Hede,
Naar Dagen fra dig flyr.
Du til din Fader haste
Med al Frimodighed,
Han vil dig ej forfaste,
Du faar Barmhjertighed.

2. Bed for dig selv og andre,
For Fjende og for Ven;
For dem, som endnu vandre
Mod Helveddybet hen.

Gud vil din Bøn besvare,
Og frelse dig og dem
Fra Synd og evig Fare
Til Fredens glade Hjem.
3. Vil Byrderne dig trykke,
Og vil end Død og Grav
Dig true og borttrykke
Din Ven og Støttestav —
Fly til din Frelsers Hjærte,
Hvil ved din Jesu Bryst;
Da viger al din Smerte
For jallig himmelsk Lyst!

386. Hvor der er Tro paa Gud.

Hvor der er Tro paa Gud, Der bry = der Tro = en ud

I Bon af Hjer = tets Grun = de; Ja, der vil Man = den stum = de

Højt op til Him = lens Sa = le, For med sin Gud at ta = le.

1. Hvor der er Tro paa Gud,
Der bryder Troen ud
I Bon af Hjærtets Grunde;
Ja, der vil Manden stunde
Højt op til Himlens Sale,
For med sin Gud at tale.

2. Den tolker da sit Savn
I Jesu Kristi Navn,
Den raaber: „Abba, Fader,

Baa dig jeg mig forlader!
Du hjælpe vil og raade
Dit Barn i Nød og Raade!“

3. Og Bønnen henter ned
Fra Himmelen Guds Fred;
Den henter Kraft og Styrke
Til Herren ret at dyrke,
Den henter Hjælp i Nøden,
Den henter Trost i Døden.

387. Fra hver en Storm, som hæver sig.

Fra hver en Storm, som hæ = ver sig Fra Smertens Flod, som skræk = ter dig,

Du kan en Stil = hed naa end her, Det blot ved Naa = de = sto = len er.

1. Fra hver en Storm, som hæver sig
 Fra Smertens Flod, som skrækker dig,
 Du kan en Stilhed naa end her,
 Det blot ved Naadestolen er.
 2. Der Jesus paa vort Hoved vil
 Udøse Glædens Olje, til

Hver Sorgs Sky svinder for vor Sol,
 Den blodbestankte Naadestol.
 3. Der Sjæl forenes nær med Sjæl,
 Og Venstabs Lue brænder vel.
 Stjont langt frafalte, samlet der
 Rundt Naadestolen alle er.

388. O søde Bønnestund saa blid.

O sø = de Bøn = ne = stund saa blid, Som kal = der mig fra Ver = dens Id,

FINE.

Dg le = der mig til Gad' = ren sød, Ham tol = ke al min Trang og Nød!
 Dg of = te dø = de syn = dig Id, Ved dig, o Bøn = ne = stund saa blid.

D. S.

Naar Sorgens Stun = der langsomt svandt, Min Sjæl hos Gud Op = muntring fandt,

2. O søde Bønnestund saa blid,
 Din Binge bæere nu med Flid
 Mit Suk til ham, hvis Trofasthed
 Velsigner os med Haab og Fred!
 Han byder mig at tro sit Ord,
 Annamme Naaden her paa Jord;
 Han letter Byrder, Sorg og Strid
 I Bønnens Stund, saa sød og blid.

3. Du, søde Bønnestund saa blid,
 Husvaler mig i Naadens Tid;
 Snart Bisgas Top jeg glad skal naa
 Dg se mit Hjelm og didhen gaa;
 Skal slippe Kjødets Klædning brat,
 At gribe Himlen og dens Skat,
 Dg juble, mens jeg iler did,
 Farvel, o Bønnestund saa blid!

389. Giv mig Jakobs Kræfter.

Giv mig Ja-kobs Kræfter, Giv mig Jakobs Mod! } Jeg dig ik = ke slip-per,
Jeg paa dig mig hef-ter, Til du raa-der Bod. }

Klippe = fast i Hu, Til mig Li = vet glip-per — Giv da ef = ter du!

1. Giv mig Jakobs Kræfter,
Giv mig Jakobs Mod!

Jeg paa dig mig hester,
Til du raader Bod.

Jeg dig ikke slipper,
Klippefast i Hu,
Til mig Livet glipper —
Giv da efter du!

2. Dig vil jeg omfavne,
Om det synes end
Intet mig at gavne,
Du er dog min Ven!

Ja om du dig vender
Bort, mig ej forstaar,
Jeg fuldtvel dig tjender
Dg mit Ønske naar!

3. Du jo gav mig Livet,
Før jeg ønsked' det.
Du har Sind mig givet,
Ej at blive træet.

Kjærlig mig at signe
Er dit Hjertes Lyst.
Dig jeg kun skal ligne,
Trives ved dit Bryst!

390. Naar mig den sidste Ven forlader.

Naar mig den sid-ste Ven for-la-der, Naar in-gen Sjæl mig her forstaar,
Jeg be = de kan: min Gud og Ja-der! Dg Bønnen til Guds Himmel naar.

Har Sjælens Tan = ke in = gen Ord, I stil = le Suk den styr fra Jord.

1. Naar mig den sidste Ben forlader,
 Naar ingen Sjæl mig her forstaar,
 Jeg bede kan: min Gud og Fader!
 Og Bønnen til Guds Himmel naar.
 Har Sjælens Tanke ingen Ord,
 I stille Suk den styr fra Jord.
 2. Hvad dybest sig i Hjertet rører,
 Hvad ingen Tunge nævne kan,
 Hvad intet jordisk Dre hører,

Har Røst for Sjælens stille Land,
 Til alle Sjæles Væld det naar,
 Du, Manders Fader, mig forstaar!

3. I Jesu Navn jeg vil udgyde
 Min hele Sjæl, o Gud, i dig!
 Min Bøn i Lovsang skal udbrøde,
 Mit Suk i Pris hentabe sig;
 Som evigt Haab, o Gud, mit Savn
 Til dig henstyr i Jesu Navn!

391. Min Trang du ser hver Stund.

Min Trang du ser hver Stund, O Jesu kjær! Ej nogen Røst som
 din Mig glæder her. Jeg trænger, o jeg trænger, Hver en Stund jeg
 trænger Til Hjælp fra dig, min Frelser, O hjælp dog mig!

1. Min Trang du ser hver Stund,
 O, Jesu kjær!
 Ej nogen Røst som din
 Mig glæder her.

Ror:

Jeg trænger, o jeg trænger,
 Hver en Stund jeg trænger
 Til Hjælp fra dig, min Frelser,
 O hjælp dog mig!

2. Min Trang du ser hver Stund;
 Vær du mig nær
 I Strid mod Ondskab's Magt
 Og Satans Hær.

3. Min Trang du ser hver Stund
 I Fryd som Sorg;
 Kom haftig og tag Bo
 I Hjertets Borg.

4. Min Trang du ser hver Stund,
 Vis mig din Sti;
 Guds rige Løfter du
 Opfyld' paa mig.

5. Min Trang du ser hver Stund,
 O Hellige!
 O gjør mig helt til din,
 Velsignede!

392. O Jesu, lad mit Hjærte faa.

O Je = su, lad mit Hjar = te faa En saa = dan Smag paa dig,
 At Nat og Dag du bli = ve maa Min Sjæl u = mi = ste = lig.

2. Mit Hjærte, paa det Sted du laa
 I Haven hvid og rød,
 Hos dig sit sidste Slag lad slaa
 Og hvile i dit Skjød.

3. Saa bliver Naadens Tid og Stund
 Mig sød og angenem,
 Til du mig kysker med din Mund
 Og tager til dig hjem.

393. Jesus, led mig! Jesus, led mig ic.

f Je = sus, led mig! Je = sus led mig Paa den Vej, som jeg bør gaa! }
 } Til din Her = lig = hed be = red mig, Vær mig Dr = det at for = staa! }
 Mens, hvad du selv har for = hvar = vet: Je = sus, du er død for mig.

Etjont mit Hjar = te er for = dærvet, Vil jeg gi = ve det til dig;

2. I dit Ord du mig paaminder:
 „Veder, og I skulle faa,
 Den, som trolig søger, finder.“
 Disse Ord jeg bygger paa.
 Jesus, hör mig, tag mit Hjærte,
 Lad mig blot tilhøre dig!
 Det er Trost i al min Smerte:
 Jesus, du er død for mig.

3. Dig jeg fandt, og dig jeg kjender,
 Jeg kan synge: du er min.
 For al Verden jeg bekjender:
 Jeg vil evig være din.
 Du vil lede, du vil bære
 Den, som stædie søger dig.
 Al min Glæde nu skal være:
 Jesus, du er død for mig.

394. Frelser, du min Hyrde, led mig.

Frel-ser, du min Hyr-de, led mig; Det jeg træn-ger til;

Dg paa re-ge En-ge fød mig, Da jeg tri-ves vil.

Kjæ-re Frel-ser! din jeg væ-re vil; Led mig til de stil-le

Ban-de, Skjænk du mig din Fred!

1. Frelser, du min Hyrde, led mig;
Det jeg trænger til;
Dg paa rige Enge fød mig,
Da jeg frives vil.

Kor:

- Kjære Frelser! din jeg være vil;
Led mig til de stille Bænde,
Skjænk du mig din Fred!
2. Herre, du mit Hjærte vende
Stedsje om til dig;
Stands mig, naar jeg gaar iblinde,
Hyrde, bort fra dig.
 3. Fyld mit Væger med din Glæde,
Lad din Mistundhed
Følge mig mit Liv igjennem
Med dit Hufets Fred.

395. Kom, Helligaand, o søde Trøst!

(Mel. 392 eller 90.)

1. Kom, Helligaand, o søde Trøst!
Som fylder baade Sjæl og Bryst
Hos dem, som have ydmygt Sind;
Jeg beder dig, kom til mig ind!
2. Ak! træng du nu i Sjælen ind,
Opvarm du selv mit kolde Sind,
Kom, driv ud Synd og Lunkenhed,
Dg klæd mig med sand Hellighed.

3. Kom, stærke Gud, og træng dig ind,
Grib du selv an mit haarde Sind;
Dets Klippeart du knuse kan,
O kom! og tag mit Hjærte an.
4. Ak! vidne i mig, hvor jeg gaar,
At jeg hos Gud i Naade staar
Paa din Forsonings ædle Grund,
Med Tak og Pris ubi min Mund.

396. Led mig, mægtige Jehovah.

Led mig, mæg = ti = ge Je = ho = vah, Gjennem Døt = nen ved din Aand ;

Jeg er svag, men du al = mæg = tig, Hold mig med din stær = ke Haand ;

Brød fra Him = len, Brød fra Himlen, Fød mig, til jeg bli = ver mæt.

1. Led mig, mægtige Jehovah,
Gjennem Døt = nen ved din Aand ;
Jeg er svag, men du almægtig,
Hold mig med din stærke Haand ;
||: Brød fra Himlen, :||
Fød mig, til jeg bliver mæt.
2. Nabne for mig Krystalkilden,
Hvorfra Liv udgyder sig ;
Lad Ildstøtten og Skytøtten

Lede paa min Vandring mig.
||: Min Befrier :||
Bliv min Styrke og mit Skjold.
3. Naar jeg staar ved Jordans Bande,
Frygt og Angstelse dæmp ned ;
Før mig gennem Skrækkens Volger,
Sæt mig frelst paa Kana's Bred.
||: Jeg Lovsange :||
Da vil evig synge dig.

397. Udrust dig, Helt fra Golgatha!

Ud = rust dig, Helt fra Gol = ga = tha! Løft højt dit rø = de Skjold ;

Thi Synd og Skræk, du ser det ja, An = gri = ber mig med Vold.

Thi Synd og Skræk, du ser det ja, An = gri = ber mig med Vold.

1. Udrust dig, Helt fra Golgatha!
Løft højt dit røde Skjold;
||: Thi Synd og Skræk, du ser det ja,
Angriber mig med Vold. :||
2. Løft højt dit Glavind i din Harm
Mod dem, som trodsfer dig;

- ||: Nedstyrt dem med en vældig Arm
Fra Lyset — og fra mig. :||
3. Da skal jeg, sikker ved din Haand,
Ej frygte Døden mer:
||: Men ofre dig min frelste Aand
Paa dens nedbrudte Ler. :||

398. Naade, du, som alt formaar.

Naade, du, som alt for=maar, Sej = er o = ver Sa = tan faar;

Naade, som har Dø = de vakt, Du paa = ny din gam = le Magt!

1. Naade, du, som alt formaar,
Sejer over Satan faar;
Naade, som har Døde vakt,
Du paany din gamle Magt!
2. Vis dit Kongespir, Guds Søn!
Se vor Taare, hør vor Bøn!
Gjør, hvad fordum du har gjort,
Lad dit Arbejd' være stort!
3. Aandens Storm lad fare hid,
Løgnens Taarne sønderbryd!

- Stormen worde en Orkan!
Vise, at Guds Magt er sand.
4. Stjænk os atter Heltemod,
Hyrdebrend du sejre lod!
Stærk han var ved Ydmyghed;
Bøj da for din Fod os ned!
5. Vi vil raabe uafbrudt:
Ds i dine Arme slut!
Giv os der en Jakobskraft,
Som vi aldrig før har havt!

399. Jesu, giv Sejr, Livsfyrste, Livskilde.

Je = su, giv Sej = er, Livs = fyr = ste, Livs = kil = de! Se dog, hvor
So = ger med Hel = ve = des Kræf = ter at hil = de Og at for =

Mør = fet nu træ = ger sig ind, } Sa = tan kan tu = sin = de Ræn = ter op =
der = ve mit Hjer = te og Sind!

tæn = ke, Mig at be = snæ = re, at styr = te og kræn = ke.

1. Jesu, giv mig Sejer, Livsfyrste, Livskilde!
Se dog, hvor Mørket nu trænger sig ind,
Søger med Helvedes Kræfter at hilde
Dg at fordærve mit Hjærte og Sind!

Satan kan tusinde Rænker optænke,
Mig at besnære, at styrte og krænke.

2. Jesu, giv Sejer i alle Tilfælde!
Eskjænt mig din Rustning, og væk mig dit
Sværd!

Lær mig at stride, saa tidt det skal gjælde,
Trostlig mod Helvedes mægtige Hær!

Midt udi Kampens det grumme Mørke
Vis mig, o Jesu, dit Lys og din Styrke!

3. Jesu, giv Sejer, og lad mig ej synke!
Løgnrens Kræfter tidt skulte fremstaa
Dg sig med Sandhedens Jarve opsminke;

Hjælp dog, at aldrig mig stufte de maa!
Lær mig i Ordet mig slittig at ove,
Troligen vaage og Aanderne prøve!

4. Jesu, giv Sejer, naar alting forsvinder,
Dg jeg kun Syndens Borgstift i mig ser,
Naar ingen Styrke til Bønnen jeg finder,
Hjærtet kun frygtsomt og bange sig ter;
Lad da, o Jesu, din Aand sig forbinde
Med mine Suk i det skjulte derinde!

5. Jesu, giv Sejer, og lad mig omsider,
Provet i Kampen, Klenodiet naa!
Da skal med Lovsang til evige Tider
Salig jeg hist i din Helligdom bo.
Na, hvor dit Navn da med Pris og med Ære
Af dine Frelste velsignet skal være!

400. Lad Hedningsfor-gen vige bort.

Lad Hedning-sor-gen vi-ge bort, Og Gjer-rig-he-dens Pla-ge!
Lad Mammon kom-me kun til-kort, Naar den vil

Hjer-tet nu-ge. Lad mig ej væl-ge Støv til Skjold, Gj Mad og Mo-ro

til min Sold, Gj Gul-det til min Trøster! Gj Gul-det til min Trø-ster!

Lad Hedningsfor-gen vige bort,
Og Gjerrighedens Plage!
Lad Mammon komme kun tilkort,
Naar den vil Hjærtet nage.
Lad mig ej vælge Støv til Skjold,
Gj Mad og Moro til min Sold,
||: Gj Guldet til min Trøster! :||

401. Vil Gjerrighed, den Slangerod.

Vil Gjerrighed, den Slangerod,
Sig ind i Hjærtet styde,
Og sug ud vort Hjærteblod,
I det vi Djæveln lyde;
Da lad os kjende ret vor Nød,
Og søge Redning for vor Død
||: I Jesu Kristi Bunder! :||

402. Herre, giv, jeg aldrig falder.

Her - re, giv, jeg al - drig fal - der Hen til Læ - hed i min Stand!

D = ver = alt, hvor du mig kal = der, Giv, jeg vir = ker, hvad jeg kan!
 Bi = se = lig du bød mig, Her - re, Flit = tig i mit Skald at væ = re.

Le = dig - gang var al = drig god, Den blev man = ge Læ - sters (Hod).

2. Jesu Navn hver Byrde letter,
 Haabet gjør hver Møje sød;
 Din Velsignelse mig mætter,
 Giver mig mit daglig' Brød.

Hjælp, jeg bruger vel min Tid,
 Sparer ikke nogen Flid!
 Lad min Gjerning stedsse bære
 Frugter til din Pris og Ære!

403. Frelser, kom til dine Enge.

Frel - ser, kom til di = ne En = ge, Giv du os en Naadens Regn;
 Alt vil tør = res bort og vis = ne Kom = mer du ej til vor Egn.

Gud, op = liv os, Gud, op = liv os, Naa = dig Hjælp du sen = de maa.

Gud, op = liv os, Gud, op = liv os, Naa = dig Hjælp du sen = de maa.

1. Frelser, kom til dine Euge,
Giv du os en Naadens Regn;
Alt vil tørres bort og visne,
Kommer du ej til vor Egn.

Kor:

||: Gud, opliv os, Gud, opliv os,
Naadig Hjælp du sende maa. :||

2. Nogle, som os en Gang glæded',
Vi ej møder mere her;

Andre, frygte vi, er misted';
Næppe Blad — ej Frugt de bær'?

3. Frelser, hast, kom med din Naade!
Thi din Magt alene kan
Bød paa dette Ende raade,
Saa vort Haab ej lider Skam.

4. Naaderige, blide Fader!
Send din Aand til Folket, som
Endnu gaar som Syndeslaver,
Slende mod Død og Dom.

404. Opliv dit Værk, o Gud!

(Efter 223 i Gospel Hymns, med Kor)

Op = liv dit Værk, o Gud! Lad det, som nu bort = dør,

Op = væk = kes ved din Almagts Røst; Gjør, at dit Folk den hør'!

1. Opliv dit Værk, o Gud!
Lad det, som nu bortdør,
Opvækkes ved din Almagts Røst;
Gjør, at dit Folk den hør'!

Kor:

Opliv, o Gud!
Og giv forfriskend' Regn,
Din Vren er, Velsignelsen
Faa vi — den tørre Egn.

2. Opliv dit Værk, o Gud!
Forstyr Dødsfjonnens Baand,

Opliv den snart hendsøede Ild,
Blæs paa den med din Aand.

3. Opliv dit Værk, o Gud!
Skab Sjalstørst efter dig,
Og hungrende for Livets Brød
Gjør os — og uden Svig.

4. Opliv dit Værk, o Gud!
Ophøj dit Ravn, os lær;
Din Aand opslam ret Kjærlighed
Til dig og dine her.

405. Jeg har hørt, at Naadens Vande, 2c.

Jeg har hørt, at Naadens Van = de, Gud, du sen = der ri = ge = lig
 For at tvæ = ge tør = re Lan = de, Send en Draabe og til mig.

Dg til mig, og til mig, Send en Draa = be og til mig.

1. Jeg har hørt, at Naadens Vande,
 Gud, du sender rigelig
 For at tvæge tørre Lande,
 Send en Draabe og til mig.
 Dg til mig, og til mig,
 Send en Draabe og til mig.

2. Gaa mig ej forbi, o Fader!
 Skjønt jeg syndet har mod dig.
 Nej, du aldrig mig forlader,
 Du benaader ogsaa mig,
 Dgsaa mig, ogsaa mig,
 Du benaader ogsaa mig.

3. Gaa mig ej forbi, Forsoner!
 Lad mig klynge mig til dig.
 Du, som skænker Livets Kroner,
 Kalder du, kald ogsaa mig,
 Dgsaa mig, ogsaa mig;
 Kalder du, kald ogsaa mig.

4. Gaa mig ej forbi, du kjære
 Helligaand, paa Magt saa rig,
 Som al Sandhed os vil lære,
 Sig dit Krastes Ord til mig,
 Dgsaa mig, ogsaa mig,
 Sig dit Krastes Ord til mig.

5. Kjerlighed, som evig brænder,
 Kristi Blod, den Livsbrønd rig,
 Naade, som ej Grændse kjender,
 Aabenbar det alt i mig,
 Dgsaa mig, ogsaa mig,
 Aabenbar det alt i mig.

6. Gaa mig ej forbi, du kinde,
 Gud, mit Hjærte fast til dig!
 Medens Livets Strømme rinde,
 Lad dem og velsigne mig,
 Dgsaa mig, ogsaa mig,
 Lad dem og velsigne mig.

406. Jesu, naadig dig forbarme.

Je = su, naa = dig dig for = bar = me D = ver al = le Sy = ges Be!
 Vær med Styr = ke hos de Ar = me, Lad dem Lys i Mør = ket se!

Hjælp dem, giv dem Trøst i Nø-den, Mod i Striden, Fred i Dø-der!

1. Jesu, naadig dig forbarme
Over alle Syges Be!
Vær med Styrke hos de Arme,
Lad dem Lys i Mørket se!
Hjælp dem, giv dem Trøst i Nøden,
Mod i Striden, Fred i Døden!

2. Vil du end dem Helbred skjænke,
Lær dem ret at takke dig!
Lær og os, o Gud, betænke

Al din Godhed inderlig,
Saa vi dig af Hjærtet prise,
Dg vor Næste Dmhed vise!

3. Hjælp os alle at anvende
Vore sunde Dage saa,
At vi og, naar de har Ende,
Maa i dig vor Glæde faa,
Ja, i Dødens Mulm og Mørke
Prise dig, vort Liv, vor Styrke!

407. Afvend fra os, o Herre mild.

Af-vend fra os, o Her-re mild, Den Straf, som hel- lig Retfærd's Ild
For vo-re Synder har op-vakt, Saa vel-for-tjent, nu paa os lagt;

Fri os fra Krig og Hun-gers-nød, Fra Pest og fra den brat-te Død!

1. Afvend fra os, o Herre mild,
Den Straf, som hellig Retfærd's Ild
For vore Synder har opvakt,
Saa velfortjent, nu paa os lagt;
Fri os fra Krig og Hungersnød,
Fra Pest og fra den bratte Død!

2. Se naadig til os Arme, som
Kan ej bestaa for Ret og Dom,
Men haabe Naade og vel ved,
At skjærmer ej din Miskundhed,
Da Verden og vi alle maa
For Syndens Skyld tilgrunde gaa!

3. O Herre, ikke os forkast,
Din Naades Ord staar evig fast;
D ved din Sons den bitre Død,
Dg ved hans Blod, som for os flød,
Staa med din Miskundhed os bi,
Dg gjør os fra vor Jammer fri!

4. Bessjærm os, som du ene kan,
Velsign paany vort Folk og Land;
D trost os altid med dit Ord,
Afvend den Landplage stor;
Giv os tilsidst en salig Død
Dg hisjet hos dig Glæden fød!

Uanfægteljer og Kamp.

408. Op, I Salighedens Hære!

(Efter 51 i Gospel Choir, med Kor.)

Op, I Sa - lig - he - dens Hæ - re! I, som fast paa Je - sum tror.

Vaagn, staar op, paa Vagt at væ - re! Før - end Hjen - den Si - on staar.

1. Op, I Salighedens Hære!
 I, som fast paa Jesum tror.
 Vaagn, staar op, paa Vagt at være!
 Før end Hjenden Sion staar.

Kor:

||: Ton da ud en mægtig Lovsang, :||
 Vlg de mange Vandes Lyd;
 Thi ved Kristi Blod alene,
 ||: ||: Mer end sejrende er vi. :|| :||
 Thi ved Kristi Blod alene
 Mer end sejrende er vi.

2. Helteskarer længe før os
 Har forsvaret denne Grund;
 Kristi Banner vajer for os,
 Vi ved Blodet fejrer kun.

3. Skudfri er vi, ej frygtfomme,
 „Livet skjult med Krist i Gud.“
 Dagen gryr, vi ser ham komme
 Med hans Heltes Sejerskrud.

4. Nu vi snart skal staa for Tronen,
 Skal ham se, vor Konge tjær;
 Glad af ham modtage Kronen,
 Evig fælst med Herrens Hær.

409. Skjönt kun en Vaabendrager rustet jeg staar.

(Mel. 82 i Gospel Hymns)

1. Skjönt kun en Vaabendrager rustet jeg staar,
 Venter til Ordre jeg af Kongen faar.
 Byder han: Fremad! følger jeg hans Bud,
 Ved hans Side gaar jeg glad i Striden ud!

Kor: Kamppraabet lyder højt: Fremad! Guds Hær!
 Nu Herrens Stridsmænd vi kæmpende ser;
 ||: Sikker min Konge vil erindre mig,
 Skjönt mer end Vaabendrager er jeg ej! :||

2. Skjönt kun en Vaabendrager, Rustning jeg bær',
 Panjer og Hjelm og Sværd mod Hjendens Hær,
 Udgaar min Konges Sendebud til mig,
 Svarer jeg frimodig: „Herre, her er jeg!“

3. Skjönt kun en Vaabendrager, skal jeg dog faa
 Plads i Guds Himmel og for Tronen staa;
 Gaar jeg i Striden for min Herres Sag,
 Naar jeg Arens Krone paa hans Mønstringsdag!

410. Træng ind med Vold i Himmeriges Rige.

„Træng ind med Vold i Him = me = ri = ges Ri = ge, At du maa

kun = ne ri = ve det til dig!“ Dg lær, at du maa

sted = se op = ad sti = ge, At al = drig du kan van = dre ma = ge = lig.

1. „Træng ind med Vold i Himmeriges Rige, At du maa kunne rive det til dig!“
Dg lær, at du maa stedsfe opad stige,
At aldrig du kan vandre magelig.
2. Saamangen Troens Strid du maa udholde,
Om du skal vel din Troes-Prøve staa,
Om Satan ikke ogsaa dig skal volde
Den Skade, som af altfor mange faa.
3. Saamangen Lyst du maa dig selv for-
nægte,
Som Kjødet ikke slap for aldrig det,
Hvis ikke Troen levende og egte
Sig trængte frem ad Himmelvejen ret.
4. Saa mange Jordens Goder maa du
slippe,
Guds, Gæve, Venner, meget mer maaste,
At Frelseren, den evig faste Klippe,
Maa være dig den allertjæreste.
5. Saamangen Trængsel faar du her at
lide,
Som er de sande Jesu Venners Kaar;
Af No og Mag du intet her maa vide,
Saalænge som paa Kampens Blads du staar.
6. Saamangen Kamp du daglig faar at
kjempe
Mod Satan, Verden og dit Kjød og Blod,
Dg aldrig tør du efter dem dig læmpe,
Som stande din Lykfatighed imod.
7. Dog kjæmp i Tro, du kjæmper ej alene,
Den store Sejerherre er med dig;
Dg i sit Blod han tvætter alle rene,
Som ham i Troen følge idelig.
8. Ja, kjæmp og bed, at Himmeriges Rige
Ved Bonnens Kraft du til dig rive maa;
Thi ikkun de kan prives lykkelige,
Som kjæmpende i Jesu Samfund staa.

411. Frygt dog ej, du lille Hær.

Frygt dog ej, du lille Hær, Skjont dig Hjenden truer;

Herren er dig altid nær, Han det Onde kuer,

Følg din Sejersfyrste god, Han skal Vejen bane;

Strid i Kraft af Kristi Blod Under Korsets Fane!

1. Frygt dog ej, du lille Hær,
 Skjont dig Hjenden truer;
 Herren er dog altid nær,
 Han det Onde kuer.
 Følg din Sejersfyrste god,
 Han skal Vejen bane;
 Strid i Kraft af Kristi Blod
 Under Korsets Fane!

2. Han har Verden i sin Magt,
 Han har Satan bundet,
 Syndens Herredom nedlagt,
 Døben overvundet.

Følg din Sejersfyrste god,
 Han skal Vejen bane;
 Strid i Kraft af Kristi Blod
 Under Korsets Fane!

3. Frygt dog ej, thi Herren skal
 Dig til Sejer føre,
 Frelse dig fra Syndesald,
 Og dig salig gjøre.
 Følg din Sejersfyrste god,
 Han skal Vejen bane;
 Strid i Kraft af Kristi Blod
 Under Korsets Fane!

412. Brødre, se vort Banner vajer.

Brø = dre, se vort Ban = ner vaj = er Hift i Sky = en der!

Je = sus os For = stærk = ning sen = der, Hjel = pen er os nær.

„Hol = der Fæst = nin = gen, jeg kom = mer,“ Ly = der hans Sig = nal,

Dg med Fa = ne = sving vi sva = rer: „Ved din Hjælp vi skal!“

1. Brødre, se vort Banner vajer
 Hift i Skyen der!
 Jesus os Forstærkning sender,
 Hjælpen er os nær.
 Kor:
 „Holder Fæstningen, jeg kommer“,
 Lyder hans Signal,
 Dg med Faneving vi svarer:
 „Ved din Hjælp vi skal!“
 2. Mørkets Hær os stærkt anfalder,
 Satan leder er.

Stærke Mænd omkring os falder;
 Mødet synker her.
 3. Se, hvor Grens Fane vajer,
 Hør Vasunens Skrald!
 I vor Herres Navn vi tvinger
 Fjenderne til Fald.
 4. Bild og heftig Kampen raser,
 Men vor Hjælp er nær,
 Fyrtsten kommer og det passer,
 Se, han kommer der!

413. Vi ere vel ringe og svage og smaa.

Vi e = re vel rin = ge og sva = ge og smaa, Mod Synden og Ver = den vi
Dog vo = ve vi Striden for Sandhed og Ret,

e = re saa faa; } Vi sto = le paa Her = ren, og Stri = den er let.
Han hjæl = per at stri = de, vi Sej = ren skal faa.

Lø = ven, den af Ju = da, for = an os vil gaa,

1. Vi ere vel ringe og svage og smaa,
Mod Synden og Verden vi ere saa faa;
Dog vove vi Striden for Sandhed og Ret,
Vi stole paa Herren, og Striden er let.
Løven, den af Juda, foran os vil gaa,
Han hjælper at stride, vi Sejren skal faa.

2. Naar andre os haane og hade og sty,
Fordi deres Synder og Laster vi sly;
Da søge vi Jesus, og klage vor Nød,
Dg se, han blev haanet i Liv og i Død.
Løven, den af Juda, foran os vil gaa,
Han hjælper at stride, vi Sejren skal faa.

3. Han kalder dem Daarer, som synde mod
Gud,
Men Bise, som følge hans hellige Bud.
Vi vælg det Gode: Guds Venkab, hans Vej;
Men Verdens Tilløftelser følge vi ej.
Løven, den af Juda, foran os vil gaa,
Han hjælper at stride, vi Sejren skal faa.

4. Snart vil han forsamle de Helliges Tal
Blandt Englene oppe i Himmels Sal.
Dg kæmpe vi trofast for Sandheden her,
Vil Jesus os krone med Herlighed der.
Løven, den af Juda, foran os vil gaa,
Han hjælper at stride, vi Sejren skal faa.

414. Gaa frem til Kamp for Jesus.

Gaa frem til Kamp for Je = sus, I, Kor = sets Stridsmænd, gaa!

Løft højt hans Kon = ge = ban = ner, Saa Ver = den ser der = paa.

Fra Sej = er og til Sej = er Gud le = der selv sin Hær,

Ind = til hver Mund be = kjen = der, At Je = sus Her = ren er.

1. Gaa frem til Kamp for Jesus,
I, Korsets Stridsmand, gaa!
Løft højt hans Kongebanner,
Saa Verden ser derpaa.
Fra Sejer og til Sejer
Gud leder selv sin Hær,
Indtil hver Mund bekjender,
At Jesus Herren er.
2. Gaa frem til Kamp for Jesus,
Staa iført Herrens Kraft!
Forlad dig ej paa andre,
Ej paa, hvad du har havt;

- Tag Ordets Sværd i Haanden,
Vaag, bed — og brug det saa!
Hvor Pligt og Fare kalder,
Du aldrig savnes maa.
3. Gaa frem til Kamp for Jesus,
Din Strid ej bliver lang;
En Dag Stridsklarmen lyder,
Den næste — Sejerssang!
Og den, som overvinder,
Skal Livsens Krone faa,
Med Grens store Konge
Han evig herse maa.

415. Jeg slipper Jesum ej.

Jeg slip = per Je = sum ej, Med Je = sus vil jeg kjæm = pe
Mod Ver = dens he = le Magt, Og Sa = tans Pi = le dæm = pe;

Var de end Reg = nen lig, Min Je = sus staar mig bi,

Han kæm = per selv for mig Og vil mig snar = lig fri.

1. Jeg slipper Jesum ej!
Med Jesus vil jeg kjæmpe
Mod Verdens hele Magt,
Og Satans Pise dæmpe;
Var de end Regnen lig,
Min Jesus staar mig bi,
Han kæmper selv for mig,
Og vil mig snarlig fri.
2. Jeg slipper Jesum ej!
Med Jesus er jeg rede
At dø; er han mig nær,
Saa vil han ej tilstede,
At Døden dræber mig;
Den meget mer en Vej
Til Livet bliver mig;
Jeg slipper Jesum ej!

3. Jeg slipper Jesum ej!
Fra ham vil jeg ej træde;
Vi sammenbundne er
Med Kjærlighedens Kjæde.
Jeg lever her mit Liv
I ham og han i mig,
Og evig eet med ham
Jeg er i Himmerig.
4. Jeg slipper Jesum ej!
Hans Kjærlighed mig driver;
Lad alt i Verden her
Omstiftes, Jesus bliver
Mit faste Mad og Maal;
Og ingen anden Vej
Jeg har til Salighed:
Jeg slipper Jesum ej!

416. Fremad, Kristi Stridsmænd.

Frem = ad, Kri = sti Stridsmænd, Fremad som sig bør, Je = su Kors, det

FINE.

tjæ = re, Frem for e = der før! Kri = stus, Kon = gen, le = der

D.C.

Her selv sin Ar = mee, Frem = ad da til Kam = pen, Hvor I Kor = set se!

1. Fremad, Kristi Stridsmænd,
 Fremad som sig bør,
 Jesu Kors, det tjære,
 Frem for eder før!
 Kristus, Kongen, leder
 Her selv sin Armee,
 Fremad da til Kampen
 Hvor I Korset se!

Kor:

Fremad, Kristi Stridsmænd,
 Fremad, som sig bør,
 Jesu Kors, det tjære,
 Fremfor eder før.

2. Sig en mægtig Krigshær
 Gaar Guds Menighed;
 Fordums Heltestarer
 Her og stred og led.
 Vi er ej adspaltet,
 Staar som een hvert Sted,

Et i Haab og Være,
 Et i Kjærlighed.

3. Troner tidt omstyrtes,
 Riger blev omkast',
 Dog skal Jesu Rige
 Staa uvrølig fast.
 Helved's Porte albrig
 Overhaand skal faa;
 Saa har Jesus lovet,
 Og hans Ord vil staa.

4. Deltag, Folk, i denne
 Glade Stares Gang,
 Og tag Del med Glæde
 I vor Sejersfang.
 „Magt og Pris og Ære,
 Kongen, Jesus Krist!“
 Gjennem Evigheder
 Helte juble hist.

417. Ingen vinder frem til den evige Ro.

In = gen vin = der frem til den e = vi = ge Ro, Som sig ej
 } Sja = len maa først ud = staa en Kamp for den Tro, Hoor = af vor
 Men det gjæl = der træn = ge, ja træn = ge sig frem, El = lers er

FINE.

væl = dig fremtrænger } Bor = ten er jo snæ = ver, og Vej = en er jo
 Sa = lig = hed hænger. } Himlen for = lo = ren.

D. C.

smal, Her = rens Naa = de aab = ner Vej til Him = lens Sal,

1. Ingen vinder frem til den evige Ro,
 Som sig ej vældig fremtrænger;
 Sjælen maa først udstaa en Kamp for den Tro,
 Hvoraf vor Salighed hænger.
 Borten er jo snæver, og Bejen er jo smal,
 Herrens Naade aabner Vej til Himlens Sal,
 Men det gjælder trænge, ja trænge sig frem,
 Ellers er Himlen forloren.

2. Modstand er der megen, som hindre vil
 din Sjæl,
 Satan dig Naaden misunder;
 Træng dig gennem alt, hvad som hindre
 vil dit Vel,

Saa du mod Himlen nu stunder.
 Lyd ej Verdens Røst, som raaber: "følg
 med os!"

Thi, o kjære Sjæl, du blev da let derhos.
 Nej, for Jesu Kjærlighed, jeg raaber og be'er,
 Strid i Guds Kraft for din Krone.

3. Herlighedens Himmel er værd at din Flid,
 Værd at din Bøn og din Trængsel.

Ingen vægrer sig ved at stride mandelig,
 Kronen fortjener den Længsel,
 Derfor vaagn ret op og se dig flittig om,
 Bered dig til at møde for Herrens store Dom.
 Bryllupsklæder fordres hos Gud af hver Sjæl,
 Som ind i Staden vil komme.

4. Aldrig bli'r du indladt i Himmelens Land,
Tro mig, o Sjæl, hvad jeg siger,
Aldrig fastes Anker paa Himmelens Strand,
Hvis ej en sand Tro du ejer.
Troen reddes fan, saafremt du reddes skal,
Stræb, o dyre Sjæl, bliv oprejst af dit Fald.
Bedre dig og tro Jesu liflige Ord,
Jesús alene er Bejen.

5. Udi vide Verden, jeg raaber og be'er:
Kjæmp dog for Saligheds Kronen!
Herren altfor gjerne den Skatten dig gi'r,
Stræb kun derefter i Troen.
Fad'ren har udraft sin Haand for dit Vel,
Jesús banker paa, han lokker for din Sjæl,
Naadens Helligaand vil forstyrre din Søn,
Salig er du, naar du vaager.

418. Op, I Kristne! rustet eder!

Op, I Krist-ne! ru = ster e = der! Kri = sti Lem = mer ud paa Vagt!
Sa = tan sig til Strid be = re = der, Dg vil bru = ge al sin Magt.

Op en = hver! dra = ger Sværd! Fjenden trod = ser Her = rens Hær.

1. Op, I Kristne! rustet eder!
Kristi Lemmer ud paa Vagt!
Satan sig til Strid bereder,
Dg vil bruge al sin Magt.
Op enhver! drager Sværd!
Fjenden trodser Herrens Hær.
2. Følger eders Fyrste efter!
Stoler paa hans stærke Arm!
Satan bruger alle Kræfter,
Fører hid sin hele Sværm.
For os gaar, med os staa
Den, som alle Ting formaar.
3. Kristi blodbestaanke Jane
Fører frisk i Striden ind,
Dg den daglig' Kjæmpevane
Giver Kraft i Sjæl og Sind,
Hvert et Saar, gjør dig haard,
Alt du altid Sejren faar.

4. Op! ved Jesu Blod at vinde!
Sejren bliver vis og stor;
Om vor Pande vil vi binde
Bidnesbyrdets faste Ord.
Lad det gaa, som det maa,
Ordet evigt skal bestaa.
5. Er vort Liv i Gud forborgen,
Synes det som visnet hen,
Paa den sidste blide Morgen
Skal det klare op igjen,
Strid og Saar, da forgaar,
Sejren aldrig Ende faar.
6. Da skal Kristi Hær optræde,
For hans Trone stille sig.
Vare Livets Krans og Klæde
Med saa stort et Sejerkrig,
Tænk en Gang, hvilken Sang!
Himmelsød og evig lang.

419. Fremad! opad! Kristi Stridsmand.

(Efter 135 1 Gospel Hymns.)

Frem = ad! op = ad! Kri = sti Stridsmand, Vig ej! fat med Kraft dit Sværd!
 Etjærp det til Gr = o = brings Sej = re I din Her = res Kri = ge her!

Fra hin sto = re, hvi = de Tro = ne Gud ned = sku = er, — det dig mind!

Han er det, som nu dig by = der: Mod = tag Kor = set, Kro = nen vind!

1. Fremad! opad! Kristi Stridsmand,
 Vig ej! fat med Kraft dit Sværd!
 Etjærp det til Grobrings Sejre
 I din Herres Krige her!

Fra hin store, hvide Trone
 Gud nedskuer, — det dig mind!
 ||: Han er det, som nu dig byder:
 Modtag Korset, Kronen vind! :||

2. Fremad, opad! Vov alt, gjør alt,
 Tro mod ham, som frelste dig!
 Mød din Fjende, mød ham dristig,
 Hvor end Farer viser sig!

Hist fra Himmelmurens Linde,
 Hvilken Skare skuer alt!

||: Næsten er det, som de raabe:
 Vist ej Kronen! frem! vind alt! :||

3. Fremad! til dit Løb er fuldbendt,
 Som de Frelstes foran dig!
 Tro'n bevar! om du forfølges;
 Aldrig feig i Kampen vig!

Fremad! opad! til med Sejren
 Du din Rustning lægger ned!
 ||: Og af Jesu Haand modtager,
 Kronen, som dig er bered! :||

420. Det koster mer, end man fra først betænker.

Det ko = ster mer, end man fra først be = tæn = ker, At væ = re

tro i det, som Gud os skjænker, I Kjærlig = he = dens før = ste

Kraft at staa, Til man os ser fra Kam = pens Plads at gaa.

1. Det koster mer, end man fra først betænker,
At være tro i det, som Gud os skjænker,
I Kjærlighedens første Kraft at staa,
Til man os ser fra Kampens Plads at gaa.
2. Hvor ofte maa man sig for Himlen skamme,
Naar man ej mer kan se den første Flamme,
Dg overtyses grant ved Aandens Tugt,
At meget af den første Ild er slukt.
3. Man strider ej, den rene Drift forsvinder,
Man virker vel, naar man at virke finder,
Dog uformærkt forgaar den Friheds Aand,
Dg hvad vi gjør, det sker i Trældoms Baand.
4. Snart Lunkenhed sig søger ind at snige,
Den trætte Fod vil ud af Bejen vige,
Den synes haard, en anden Vej man sig
Da vælger til at vandre magelig.
5. O slagtet Lam, som stedse tro er bleven,
Som Kjærlighed til Død og Grav har dreven,
Giv mig den Kraft, at jeg til Gravens Muld
Maa være dig af Hjærtet tro og huld!
6. Naar jeg er svag, og mig saa meget hindrer,
Saa lad mig se, hvor Kronen hisset tindrer,
Den mig en Gang din egen Haand skal fly,
Saa faar jeg Kraft og Mod og Lyft paany.

421. Fast i Herrens Sandhed staa. .

(Mel. 158 i Gospel Hymns.)

1. Fast i Herrens Sandhed staa,
Gud i Sindet bær';
Slut dig til de Kjække faa,
Til Daniels lille Hær.
Kor:
Fæt blot Mod, som Daniel,
Om I end er faa;
Fatter nu Beslutningen
Til i Kamp at gaa.
2. Mangen Stærk, som taber Mod,
Naar han ensom er,
Skulde kæmpe indtil Blod
Med Daniels lille Hær.
3. Mangen Kjæmpe høj og stor
Stolt sit Hoved bær',
Men han falder snart til Jord
For Daniels lille Hær.
4. Trods da Satan og hans Magt,
Højt dit Banner bær;
Sejrens Krone er henlagt
Til Daniels lille Hær.

422. Staa fast, min Sjæl, staa fast.

Staa fast, min Sjæl, staa fast I Herrens Kri-ge!
Tænk, hvil-ten Skam og Last, Sin Gud at svi-ge!

skjen-dig Ting, Først Gud at kjen-de, Dg si-den sig om-

kring, Dg si-den sig om-kring Til Ver-den ven-de!

1. Staa fast, min Sjæl, staa fast
I Herrens Kri-ge!

Tænk, hvilten Skam og Last,
Sin Gud at svi-ge!

Tænk, hvilten skjændig Ting,
Først Gud at kjen-de,

||: Dg siden sig omkring :||
Til Verden vende!

2. At trække ud sit Sværd
Med modig Mine,

Dg under Dne nær
Sin Fjende trine

Er vel begyndt og maa
Saalebes være;

||: Forsagt til Kamp at gaa :||
Er ingen Gne.

3. Begyndt er dog ej endt,
Det maa du vide,

Som har din Jesum kjen-
dt; Bliv ved at stride!

Alt, hvad dit Hjærte vil
Fra Herren vende,
||: Skal overvindes til :||
Den sidste Ende.

4. At staa med Magt imod
Paa alle Sider,

Den Sag er ret og god
For den, der strider;

Men der skal mere til,
Sin Krans at finde;

||: Bestandigheden vil :||
Alene vinde.

5. Hvad hjælper mange Saar
Dg blodig Skramme,

Naar man dog siden staa-
er Til Spot og Skamme?

Bær tro til Døden, saa,
Dg ellers ikke,

||: Kan Kronen smukt sig paa :||
Dit Hoved stifte!

423. Nu skal der nøje passes paa.

Nu skal der nøj = e pas = ses paa, Skal Her = rens Tro = en =
Nu kraf = ti = ge Bild = fa = rel = ser Hen = ri = ve man = ge

de be = staa I dis = se Træng = jels Ti = der,
Tu = sin = der, Nu det mod En = den li = der.

Kjæ = re Sjø = le! Væb = ner e = der! Vaa = ger, be = der!

Stor er Fa = ren; Man = ge lø = ben er i Sna = ren.

2. Thi nu er Snarerne uds্পændt,
Ja, nu er manges Sind forvendt,
Som en Gang Sandhed kjendte;
Selv de, som har Guds Godhed smagt,
Gav efter for det Ondes Magt
Dg sig fra Jesum vendte.
O ve! skulde
Jeg saa ilde
Atter spille
Herrens Raade?
Skulde Satan atter raade?

3. Nej, jeg vil følge dig Guds Søn
Udi Arvaagenhed og Bøn,
Men vær du selv min Styrke!
At jeg dig følger idelig,
Dg ikke vandrer uden dig
Igjennem Verdens Mørkte.
Tag mig, drag mig
Mod det Høje!
Ret mit Dje
Kun mod Kronen,
Tii jeg standser hist for Tronen.

424. Maaſke du ſnart, min trætte Aand.

Maa = ſke du ſnart, min træ = te Aand, Skal gjen = nem Si = ons

Per = le = por = te i = le, Som den, der fri og frelſt ved En = gle =

haand, Skal fø = res ind til e = vig Sab = bats = hvi = le =

blandt den ſto = re høj = tids = klæd = te Flok, Saa har du nok.

1. Maaſke du ſnart, min trætte Aand,
 Skal gjennem Sions Perleporte ile,
 Som den, der fri og frelſt ved Englehaand,
 Skal føres ind til evig Sabbatshvile
 I blandt den ſtore højtidsklædte Flok,
 Saa gar du nok.

2. Der ſkal du ſtaa i Himmelglans
 For Lammets Trone, uden Synd og Smerte;
 Op da, at vinde Sejrens Wretrans,
 Op, følg din Jeſus! du, mit bange Hjærte,
 Igjennem Kamp og Storm til Himlens Fred
 Og Herlighed!

425. Den ſtore hvide Flok vi ſe, &c.

Den ſto = re hvi = de Flok vi ſe, Som tu = ſind Bjer = ge fuld af Sne,

Med Stov om-kring af Pal-me-ving For Tro-nen. Hvo er de?

2. Det er den Helteskare, som
 Af hin den store Trængsel kom,
 Dg har sig to't i Lammets Blod,
 Til Himlens Helligdom.
 3. Her gif de under stor Foragt,
 Men se dem nu i deres Pragt,
 I evig Glans, med Livets Krans,
 I Himlens Præstedragt!
 4. Sandt er det, i saamangen Nød
 Tidt Taarestrøm paa Rindens flod;

Men Gud har dem, straks de kom hjem,
 Aftørret paa sit Skjød!
 5. Nu holde de, hvor det er bedst,
 Hos ham en evig Lovsalsfest;
 Dg Jesus selv, ved Livets Stv,
 Beværter hver en Gæst.
 6. Oploft din Røst, alt er fuldbragt!
 Sving Palmen, syng af himmelft Magt:
 „Pris være dig evindeligt,
 Vor Gud og Frelser, sagt!“

426. Naar jeg har vundet og stridt den gode Strid,

Naar jeg har vun-det og stridt den go-de Strid,
 Dg Af-stedes-stun-den er kom-men jød og blid,

Gaf til din Hvi-le, min Sjæl, af Ver-den kjed, Læg di-ne
 Kom da at i-le til e-vig Her-lig-hed.

FINE.

D. S.

Pi-le og Skjold og Bu-ene ned,

2. Her har jeg Skjoldet, til Kampens Tid
 gaar ud,
 Jeg har beholdt den sande Tro til Gud,
 Hvor er der tvistet om denne dyre Skat,
 Hvor har han vristet paa Troen Dag og Nat,
 Som mig har fristet, men selv er bleven mat.

3. Derfor er Kronen til mig i Himlen gjemt,
 Guds Søn paa Tronen har Grens Krans
 bestemt
 Gif mig alene, men ogsaa hver især
 Af dem, som tjene den milde Frelser her,
 Dg findes rene i Lammets Højtidsfærd.

4. Al Pris og Ære, ja i al Evighed,
 Skal Lammet være, som for os Døden led,
 Hans Blod og Bunder, som hjalp Jaa ofte, at
 Jeg ei gif under, dem er det jeg har fat,
 Dg trostigt blunder i Jesu Saar: god Nat!

427. O vaager, thi den gamle Slange &c.

D vaager, thi den gamle Slange Os ellers er for stærk og snild!
Den agter mig og dig at fange, Dg bringe hen i Polens Ild.

Hvo her ej vil aarvaagen staa, Han maa i Sandhed med den gaa.

1. O vaager, thi den gamle Slange
Os ellers er for stærk og snild!
Den agter mig og dig at fange,
Dg bringe hen til Polens Ild.
Hvo her ej vil aarvaagen staa,
Han maa i Sandhed med den gaa.

2. O vaager, at ej Døden kalder
Os i en ubelejlig Stund!
Snart svage Vdning for ham falder,
Dg snart en Ung, en Stærk og Sund.
Vi vide ikke Tid og Sted;
Vel den, som altid er bered!

3. O vaager, vi skal hen at svare
For Herrens Ret og strenge Dom!
Ret længe vil det ikke vare,
For Gud vil gjøre Verden tom.
Indretter saadan eders Sag,
Som hver Dag var den sidste Dag.

4. O vaager, det er Jesu Stemme,
Som kalder ud af Sovn paa Vagt.
Naar Sjælen er i evig Klemme,
Da er det altfor silde sagt.
Nu kan vi søge Sjælens Gavn,
Saa vaager da i Jesu Navn!

428. Min Sjæl, vær paa din Vagt.

Min Sjæl, vær paa din Vagt, Di Du-sind Hjen=der staa;

En Syn=de=hær, som har i Ngt I si=ne Gavn dig faa.

2. O, vaag og strid og bed,
Ej Kampen opgiv her,
Din Vaabenrustning ej læg ned,
I Herren stærk du vær'.
3. Tænk ej, hver Hjendemagt
Du har alt dræbt — hold ud!

- Jorft da er Troens Kamp fuldbragt,
Du Kronen faar hos Gud.
4. Den faar du jorft dog, naar
Du tro til Døden er;
Bed sidste Mandedræt du gaar
Hjem, og den bærer der.

429. Se du hist hin Hebræ'r Fange knæle.

(Mel. 143 i Gospel Hymns.)

1. Ser du hist hin Hebræ'r Fange knæle
Hver Morgen, Middag, Aften, ned?
I sit Hus han omt erindrer Sion,
Der i sin Landflygtighed.

Kor:

- Er dit Vindu aaben mod Jerusalem,
Ejkont en Fange her en „liden Stund“ du er?
For din Konges Komme, herlig med Gæde
Vaager du hver Dag vel her?

2. Frygt blot ej Jldovnen at betræde,
Bæv ej for Lovekulen mer!
Daniels Gud er mægtig dig at frelse,
Han vil sende Engle der.

3. I, Guds Børn, fat Mod højt at besyngne
Den store Frelse, aabenbar't!
Eders Ansigt vend mod Sions Høje,
Hvorfra Kongen kommer snart!

430. Er jeg en Korsfets Stridsmand god?

Er jeg en Kor = sets Stridsmand god? En Je = su Føl = ge = vend?

Be = kjen = der jeg hans Navn med Mod? Er jeg hans æg = te Ven?

Be = kjen = der jeg hans Navn med Mod? Er jeg hans æg = te Ven?

2. Vil jeg til Himlen bæres blødt,
Paa Blomsterjenge lagt,
||: Mens andre gif i Blodet rødt
Og stred for Kronens Pragt? :||
3. Har ingen Hjende jeg at slaa?
Skal jeg ej holde Vagt?

- ||: Skal Verden alt mit Venfæb saa?
Har den mig Frelse bragt? :||
4. O, jeg for Kronen kjæmpe maa;
Opliv mig Herre stor!
||: Jeg gennem Skid og Kval vil gaa;
Jeg styrkes ved dit Ord. :||

431. Op, Brødre, lad os ile.

Op, Brødre, lad os i = le, Vor Aften kom = mer nær!
Det far = ligt er at hvi = le I den = ne Dø = ren her.

Kom, vi vil fat = te Mod, Fra Kraft til Kraft at van = dre

Til Him = len med hver = an = dre, Saa bli'r vor En = de god!

1. Op, Brødre, lad os ile,
Vor Aften kommer nær!
Det farligt er at hvile
I denne Døren her.
Kom, vi vil fatte Mod,
Fra Kraft til Kraft at vandre
Til Himlen med hverandre,
Saa bli'r vor Ende god!
2. Naar mod Naturens Beje
Det gaar, saa gaar det ret.
Hvo Kjødend vil pleje,
Hans Vandring er kun slet.
Vil du til Gud, du maa
Dig selv, og hvad kan friste
Dit gamle Livet, miste
Og med i Døden gaa.
3. Vi maa som Pilegrime
Fri, blot og ledig gaa.
Hvi skal vi for en Time
Os læsse Byrde paa?

- Hvo vil sig slæbe død?
Vi vende herfra Døet,
Dg er med lidt fornøjet;
Nok, naar vi har til Rød.
4. Lad os ej mere agte
Paa Verdens Børnespil;
Kun altid fremad tragte,
Ej staa ved det, vi vil.
Hvad rører det os? fort,
Igjennem Lyst og Smerte!
Lul Døe, Sind og Hjærte;
Det snart med os er gjort.
 5. Nu vil vi muntre vandre
Dg lægge Haand i Haand,
Dg glædes ved hverandre
I dette øde Land.
Som Børn vi være maa,
Paa Vejen ikke stride.
Guds Engle ved vor Side
Som Brødre med os gaa.

432. Op, Jomfruer, I kloge.

1. Op, Jomfruer, I kloge,
Lad Lampen ej gaa ud!
D stander op at vaage,
Dg rødmer ret for Gud!
Vor Brudgom er opstanden
Dg har holdt Himmelfart,
Op, vaager med hinanden,
Nu er det Midnat snart!

2. Gjør hver sin Lampe færdig,
Aft man kan rede staa,
Dg worde agtet værdig
Med Brudgommen at gaa;
Thi Sions Vægt're raabe:
Vor Brudgom er nu nær,
D ganger ud tilhobe
I Troens Frydefærd!

3. Snart skulle vi ham møde,
Vor Jesus snart er her;
Se Figentræets Grøde,
Se, Sommeren er nær;
Se, hvor jaa klart frembryder
Den røde Aftenstj,.
Som os den Dag betyder,
Naar al vor Nat maa fly!

4. Op, møder ham, I Fromme,
Med Fryd og Glædesang!
Vor Sorrigs Tid er omme,
Saa følger ej dens Gang.
Dg ser dog Frydestunden,
Som bærer Kronen frem,
Nu er den snart oprunden,
Den henter Bruden hjem!

433. Op, dog Sion, ser du je.

FINE.

Op, dog Si = on, ser du ej Sej = rens pal = me = stro' = de Vej }
Til Guds Hus i Him = me = rig? Den er og be = redt for dig! }
Men hvor Her = ven har sin Gang, Der er En = gle = vagt og Sang.

D.C.

Kor = set vel for Dj = e staar, Langs med Svæl = get Vej = en gaar.

1. Op, dog Sion, ser du ej
Sejrens palmeastro'de Vej
Til Guds Hus i Himmerig?
Den er og beredt for dig!
Korset vel for Dje staar,
Langs med Svælget Vejen gaar;
Men hvor Herren har sin Gang,
Der er Englevagt og Sang.

2. Troens Ord med Sandheds Aand
Os ledsager Haand i Haand,
Aandens Blod og Herrens Nøst
Stjænker os en evig Trost.
Paradisets Vin og Brød
Styrter os i Liv og Død,
Barneskridt vi gjør opad
Til den hellige Guds Stad.

434. Den Vej, du gif i Kors og Trang 2c.

Den Vej, du gif i Kors og Trang, I Bøn og Strid og Møje,
Min Jesu, Livets snevre Gang, Den lad mig kjen = de nøj = e!

U = ag = tet Kjød og Blod Vil sæt = te sig i = mod, Jeg

dog fri = mo = dig ha = ster frem, Og stræ = ber kun til Him = len hjem.

1. Den Vej, du gif i Kors og Trang,
I Bøn og Strid og Møje,
Min Jesu, Livets snevre Gang
Den lad mig kjen = de nøje!

Uagtet Kjød og Blod
Vil sætte sig imod,
Jeg dog frimodig haster frem,
Og stræber kun til Himlen hjem.

2. O lad mig, som din Raades Kar,
Af Raade overflyde!

Den arme Verden intet har,
Som Sjælen ret kan fryde.
Min Brudgom, led mig ved
Din egen Haand afsted,
At jeg dig trolig følge maa,
Paa Jorden aldrig stille staa!

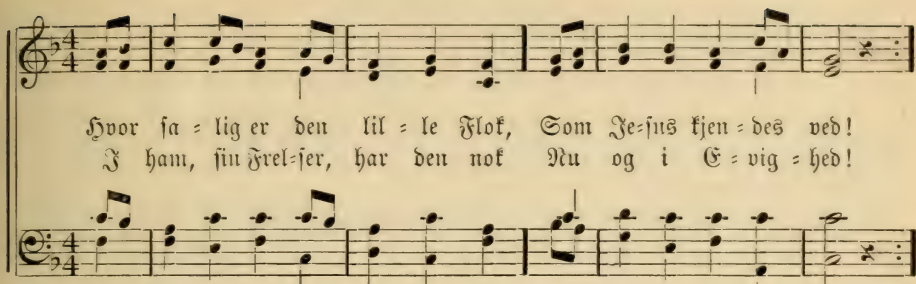
3. Dit Lys bestraalet Korsets Dal
Og altid for mig brænde;
At jeg fra dines lille Dal
Mig aldrig lader vende,

Dig følger op og ned
Med saadan Livlighed,
At du min Vandring ynede maa,
Og jeg din Himmel snart kan naa!

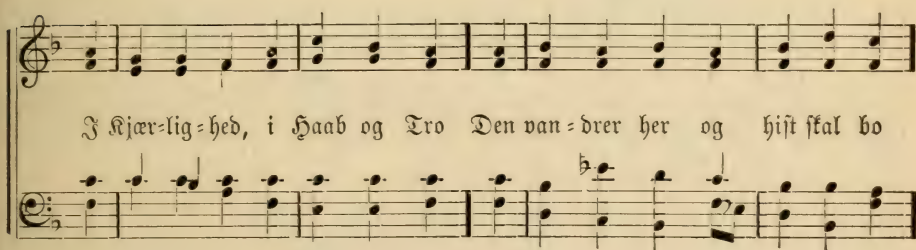
4. Hvor jeg vil glædes da en Gang,
Naar jeg dig tro er bleven,
At ingen Møje, Spot og Trang
Mig har tilbage dreven;
At jeg dit Ord, din Røst
Har ene fulgt med Lyst,
Og fremfor alle Ting havt for
At træde kun i dine Spor.

5. Velan, jeg over det derpaa,
Din Tornestii jeg ynder;
Jeg ved, den Ende det skal faa,
Som mig dit Ord forkynder;
At Trængsel, Sæd og Spot
Er Vej til Hrens Slot.
O hvad er den fornustig dog,
Der hører dig, du søde Nag!

435. Hvor salig er den lille flok.

Hvor sa = lig er den lil = le Flok, Som Je = sus kjen = des ved!
 I ham, sin Drel = ser, har den nok Nu og i E = vig = hed!

I Kjer = lig = hed, i Haab og Tro Den van = dret her og hist skal bo

Hos ham, naar Haab og Tro for = gaar, Men Kjer = lig = hed be = staar.

1. Hvor salig er den lille Flok,
 Som Jesus kendes ved!
 I ham, sin Drelser, har den nok
 Nu og i Evighed!
 I Kjærlighed, i Haab og Tro
 Den vandrer her og hist skal bo
 Hos ham, naar Haab og Tro forgaar,
 Men Kjærlighed bestaar.

2. Men, Jesu! er jeg en af dem?
 Vil du mig kalde din?
 Staar jeg for dig som hine Fem,
 Med Blus i Lampen min?

D lad mig ej til Hvile gaa,
 Før jeg kan derom Vished faa,
 Før du kan faa det Svar af mig:
 „Du ved jeg elsker dig!“

3. Og maatte det med Graad end ske,
 At dette Svar jeg gav,
 Saa vil du naadig til mig se
 Og tørre Taaren af;
 Ja, naar du kun, som alting ved,
 Hos mig kan finde Kjærlighed
 Og kjende mig iblandt din Flok
 Som din, saa har jeg nok!

436. Gud, jeg attraar ej Rigdom.

Gud, jeg at = traar ej Rig = dom, It = te Sølv el = ler Guld; Men jeg
 vil væ = re sik = ker Paa din Na = de saa huld. I det Livsens Re =
 gi = ster Med de Bla = de saa skær, O, sig mig, o Je = sus!
 Er mit Navn stre = vet der? Er mit Navn stre = vet der, I den
 Bog ren og skær? I det Liv = sens Re = gi = ster, Er mit Navn stre = vet der?

2. Gud, min Synd er saa megen,
 Ja, lig Sandet ved Hav;
 Men ved Tro er jeg bleven
 Ren i Blodet, du gav.
 Dine Løfter staar skrevet
 Med en Skrift, jeg kan se:
 „Om din Synd er som Purpur,
 Tvættes stal hvid som Sne.“

3. O den Stad, ren og herlig,
 Med sin Lysbolig skjon,
 Hvor de Arelite nu værdig
 Har med Jesus sin Løn.
 Der ej Synden kan komme,
 Gj min Fryd hindres der;
 Der, hvor Englene vaage,
 Der mit Navn skrevet er.

437. Saar du din Sæd ved den klare Dag, ic.

(Mel. 79 i Gospel Hymns.)

1. Saar du din Sæd ved den klare Dag,
Saar du din Sæd end i Dæmring svag,
Saar du din Sæd, saa snart Dagen gryr,
Saar du din Sæd, selv naar Dagen flyr?
||: D, hvad vil vel Høsten bli'?:||

Kor:

||: Saaet i Mørke og saaet i Lys, :||
||: Saaet i Svaghed, men saaet med Lyst :||
Samle i Tid for Evighed,
Sikker, ja vis vil Høsten bli'!

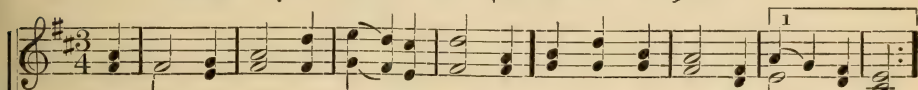
2. Saar du din Sæd paa den Vej, du gaar,
Saar du din Sæd og paa Klipper haard,

Saar du din Sæd iblandt Torn og Krat,
Saar du din Sæd og paa frugtbar Mark?
||: D, hvad vil vel Høsten bli'?:||

3. Saar du din Sæd af besværet Sind,
Saar du din Sæd af slet Hjørnespind,
Saar du din Sæd af et skjændet Naavn,
Saar du din Sæd, at, af Synd og Skam?
||: D, hvad vil vel Høsten bli'?:||

4. Saar du din Sæd med bedrøvet Mod,
Vander du Sæden med Taarers Flod,
Saar du med Haab, at din Høst en Gang
Bjerget skal blive med Jubelfang?
||: D, hvad vil vel Høsten bli'?:||

438. Hvo Jesum med sin Mund bekjender.

Hvo Je-sum med sin Mund be-kjender, Men næg-ter ham i Gjer-ningen,
Dg vil med Fa-kobs lod-ne Hæn-der Til-ven-de sig Vel-

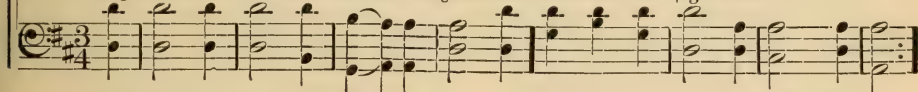
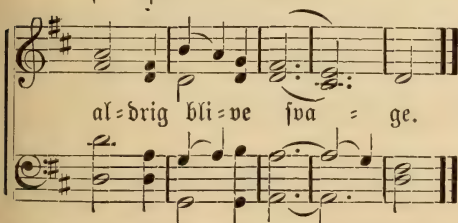

fig = nel = jen, Han kan den Fa = der ej be = dra = ge, Hvois Dji = ne

al = drig bli = ve sva = ge.

3. Om jeg og stundom overvindes,
Dg rives hen til Fejl og Fald;
Gud, lad mig dog oprigtig findes
Dg lydig mod dit Raadefald!
Du da oprejse skal mig, Arme,
Dg dig for Jesu Skyld forbarme.

2. Stjælv for hans Naasyn hver, som træder
Paa Uretferdighedens Vej,
Som hyller sig i Faareklæder,
Dg tror, at Gud ransager ej;
Bid, Alden skal hvert Træ fortære,
Som Blade kun, ej Frugt vil bære!

4. Ransag mig, Gud, og prøv mit Hjærte,
Her breder jeg det for dig ud!
Er der en Vej, som bringer Smerte,
Før mig paa rette Vej, min Gud!
Lad Gjærning, Ord og Tanke være
Forenet til din Lov og Ære!

439. Jeg er mig selv den største Gaade.

Jeg er mig selv den stør = ste Gaa = de; Thi hvad jeg vil, det
Men hvad jeg ha = der ved Guds Naa = de, Hvor = til med Af = sty

gør jeg, Ar = me, ej. } Det gjør jeg, solgt til Synd og Kjødets
Hjer = tet si = ger Nej,

Lov. Af, hvor e = len = dig er et Syn = dens Rov!

1. Jeg er mig selv den største Gaade;
Thi hvad jeg vil, det gjør jeg, Arme, ej;
Men hvad jeg haber ved Guds Naade,
Hvortil med Afsty Hjærtet siger Nej,
Det gjør jeg, solgt til Synd og Kjødets Lov.
Af, hvor elendig er et Syndens Rov!

2. Mit gamle Hjærte altid synder,
Og bliver derved uforanderlig;
Guds Lov det haber, og forkynnder
En krig mod alt, hvad Herren byder mig.
Jeg bøjer mig for Herren dybt i Stov!
Thi mod hans Ønster er mit Hjærte døv.

3. Dog elsker med det nye Hjærte
Jeg Jesus, klynger mig op til hans Bryst;
Han er min Glæde, Synd min Smerte,
Lil Herrens Lov jeg har en salig Lyft.
Jeg har det Hjærte alt, som Herrens Pris
Skal synge hist i Himlens Paradi!

4. Saa tjener jeg da nu med Kjødets
Den Syndens Lov, men Jesus med mit Sind.
Af blev det gamle Hjærte dødet!
Jeg ønsker det med Taarer paa min Kind.
Dog jeg er vis, det sker, thi alt i Dag
Forsikrer mig det Jesu Favnetag.

440. Den Vej gaar vist til Himmerige.

Den Vej gaar vist til Him = me = ri = ge, Som Je = sus selv paa Jorden gik,
Ser du ham til hans Kors at sti = ge, Det er hans Him = mel = vandrings Stik.

Han er den Formand, vi skal kjen=de, Hvo ham kun føl=ger huld og tro,

Hans Skam den faar en sa = lig En = de, Han kommer gan = ske vist til No.

1. Den Vej gaar vist til Himmerige,
Som Jesus selv paa Jorden gif,
Ser du ham til hans Kors at stige,
Det er hans Himmelvandings Skif.
Han er den Formand, vi skal kjen=de,
Hvo ham kun følger huld og tro,
Hans Skam den faar en salig Ende,
Han kommer ganste vist til No.

2. Den Vej vort Hoved da har funden,
Den Vej hans Lemmer følge maa,
Dg hvo, som er med ham forbunden,
Ret i hans Fodspor han maa gaa.
Vi ved Forhaanelse maa føres
Langt bort fra Verdens Lys og Skin,
At Kjødets kan tilintetgjøres,
Som vil forvilbe vore Trin.

441. Prøvet haardt her!

(Mel. 249 i Gospel Hymns.)

1. Prøvet haardt her!

Se Angst og Bøvær

Som Haavsdnhet oprørt og skrækkeligt er;
Men dets Raften og Magt
Ej har Dødsjovn dig bragt,
Det Herren har stil't, han et Ord blot har sagt.

Kor:

Prøvet haardt her!

Dog er Herren dig nær,

Dig leder og vogter,

Skjønt prøvet haardt her.

2. Prøvet haardt her,

Din Tillid ej er

Forgjæves til Herren din Byrde han bær'.

Han vil frelse altid

Her i Farer og Strid,

Han elsker saa højt, og hans Trøst er saa blid.

3. Prøvet haardt her,

Hvad seendt dig end er,

Han skjuler dig trygt i Paulunet, sig nær.

Med fast Tillid og Tro,

Fyldt af Fred og i No,

Guds Børn under hans Vingers Skygge
skal bo.

4. Prøvet haardt her,

Dig Herren er nær,

Din trofaste Vogter og Leder, saa kjær,

Han er Skjold og er Sværd,

Dg stor Løn for Bøvær;

Det nok er en Tjener, som Mesteren er.

442. Vi forrigfulde knæle ned ic.

Vi for = rig = ful = de knæ = le ned for dig, al = vi = se Her = re!
Ej for = den løn = ne = de vor Svæd, Gj kan vor Høst os næ = re;

Thi fyl = der Frygt og Angst vor Aand, Endstjont vi vi = de, at din Haand

Gj tug = ter os i Bre = de.

1. Vi forrigfulde knæle ned
for dig, alvise Herre!
Ej Jorden lønede vor Svæd,
Ej kan vor Høst os nære;
Thi fylde Frygt og Angst vor Aand,
Endstjont vi vide, at din Haand
Ej tugter os i Brede.

2. Dig, Fader, nu vi lide paa,
At vi din Hjælp ej savne.
Se ned til os og vore Smaa,
Dem vi med Graad omfavne;
Vi føle dobbelt Træng og Nød,
Naar vi maa sukke for det Brød,
Hvormed vi dem skal mætte.

3. Lad Frygt kun ej faa Overhaand,
Lad den vor Tro ej svække;
Du selv, o Jesus, ved din Aand
Bort Haab paa dig opvække!
Dg naar din Time kommer, da
Til takkende Halleluja
Vor Klagesang skal vendes.

443. Frelser, mer end Liv for mig.

Frel = ser, mer end Liv for mig, Seg mig klynger, klynger tæt til dig;
Lad din blo = dig' Haand mig ber', Holde e = vig, e = vig mig dig nær.

Hver en Dag, hver en Stund, Jesu, rens du Hjærtets Grund!

Hver en Dag og Stund, Hver en Dag og Stund,

Lad din Kjærlighed til mig Vinde nærmer', nærmer' mig til dig!

1. Frelser, mer end Liv for mig,
Jeg mig klynger, klynger tæt til dig;
Lad din blodig' Haand mig bær',
Holde evig, evig mig dig nær.

Ror:

Hver en Dag, hver en Stund,
Jesu, rens du Hjærtets Grund!
Lad din Kjærlighed til mig
Vinde nærmer', nærmer' mig til dig!

2. Her i Verden, Trængs'lens Hjem,
Dmt og kjærlig, kjærlig led mig frem;
Bed din Haand, o Jesu mild,
Jeg kan aldrig, aldrig her gaa vilb.

3. Hold mig fast, til Bud er sendt,
At min korte, korte Tid er endt,
Til i dig jeg taber mig,
I mit lyse, lyse Hjem hos dig.

444. Fra Verden har jeg vendt min Hu.

(Mel. 442.)

1. Fra Verden har jeg vendt min Hu,
Til dig min Længsel higer,
O Herre Gud, bevar mig nu,
At aldrig jeg dig sviger;
Vis mig den Vej, som jeg skal gaa,
Lær mig i Sandhed fast at staa,
Trods Fjenden, som mig frister!

2. Beskjæmmet vorder ingen Mand,
Som sig paa dig forlader;
Din stærke Haand ham frelse kan
Fra alt det, som ham skader;

Til dig jeg ene slaar min Lid,
Du er min Tilflugt hver en Tid,
Du vil mig ej undfalde!

3. Bevar min Sjæl og hjælp nu mig,
At ikke jeg beskjemmes,
Lær du mig selv at elske dig,
Din Vilje hos mig fremmes!
Udfri mig fra al Sorg og Ve,
Lad en Gang mig dit Ansigt se
Og evig dig tilhøre!

445. Vort Kors gjør sure Miner.

Vort Kors gjør su = re Mi = ner, Naar det os sen = des til,
Man ved da tidt for Pi = ner Ej, hvor man væ = re vil;

Men læ = rer man at kjen = de, Hvad Kor = set gjør for Gavn,
Dg ser den Sag til Gn = de, Da ta = ges det i Favn.

Dg ser den Sag til Gn = de, Da ta = ges det i Favn.

1. Vort Kors gjør sure Miner,
Naar det os sendes til,
Man ved da tidt for Piner
Ej, hvor man være vil;
Men lærer man at kjende,
Hvad Korset gjør for Gavn
Dg ser den Sag til Ende,
Da tages det i Favn.
2. Det kommer fra Guds Hjerte,
Dg drager os derhen,
Da bliver Korsets Smerte
Til ibel Fryd igjen;
Hvor mungen aldrig kjendte
Den rette Ro i Gud,
Om Gud ham ej lod hente
Ved Korsets visse Bud.
3. Det giver Lyst at grunde
Paa Ordet Dag og Nat,
Da kan man ingenlunde
Undvære denne Skat;

- Naar det saa dybt indtrykkes
Ved Korset i vort Sind,
Kan tidt vor Sjæl henrykkes
Ret som i Himlen ind.
4. Af Jesu Torne bryde
De smukke Roser ud,
Som skal i Himlen pryde
Dg krone Jesu Brud.
Vor Jesu Kors fortjente
Os denne Skat at faa,
Men vi til Kronen vente,
Da skal vi med ham gaa.
 5. Jo mer vi da maa stride
At komme Jesum nær,
Jo mere vi maa lide,
Fordi vi har ham kjær,
Jo mere Kors vi taale,
Jo større Demantglans
Dg Perler skal der vaaale
Af Sjælens Brudekrans.

446. Ustadiq som en Væverfytte.

U = sta:dig som en Væ = ver = fyt = te, U = ro:lig som det lil = le Ror,

Jeg i en fal = de = fær = dig Hyt = te Om = van = dre skal, ind = til jeg dør.

<p>1. Ustadiq som en Væverfytte,
Urolig som det lille Ror,
Jeg i en faldefærdig Hytte
Omvandred skal, indtil jeg dør.</p> <p>2. Tidt er jeg træet, og lig Trækuglen
Gj Hvile finder for min Fod;
Men med den jeg, trods Stormens Kulen,
Mod Hjemmer flyr, bag Dødens Flod.</p> | <p>3. Der skal jeg møttes — evigt skue
Min Frelser, som mig har forløst;
Og prise, højt i Elskovs Lue,
Det Blod, som blev for mig udøst.</p> <p>4. O, hvad er da, jeg nok maa spørge,
Al Livets Møje og Besvær?
Naar jeg, som her maa gaa og sørge,
Min Længsels Maal alt opfyldt ser!</p> |
|--|--|

447. Snart jeg skal bort fra Smil og Taarer.

(Mel. 378 i Gospel Hymns.)

<p>1. Snart jeg skal bort fra Smil og Taarer,
Jeg salig er, jeg salig er!
Snart intet mer mit Hjærte saarer,
Gj kæmpe mer, min Strid er over,
Jeg salig er, jeg salig er!</p> <p style="text-align: center;">Ror:</p> <p>Snart i mit Hjem, blide Haab!
Kom, Jesus, snart! kom, Jesus, snart! o kom!</p> | <p>2. Snart er jeg frigtort, skal ej ængstes,
Jeg salig er, jeg salig er!
Jeg er snart hjemme, skal ej trænges,
Gj frygte mere eller længes;
Jeg salig er, jeg salig er!</p> <p>3. O Glæde, fri for alle Farer,
Jeg salig er, jeg salig er!
Med Jesus og de frelste Skarer
Til Himmelen jeg snart nu farer;
Jeg salig er, jeg salig er!</p> |
|---|---|

448. Op, op, mit arme Hjærte.

Op, op, mit ar = me Hjar = te Fra al din Nød og Trang, Bryd gennem
al din Smer = te, Som hol = der dig i Tvang! Hvad vil du me = re
kla = ge? Din Hjaelp og Trøst er nær, Snart en = der sig din Pla = ge,
Din Kon = ge kom = mer her. Din Kon = ge kom = mer her.

1. Op, op, mit arme Hjærte
Fra al din Nød og Trang,
Bryd gennem al din Smerte,
Som holder dig i Tvang!
Hvad vil du mere klage?
Din Hjaelp og Trøst er nær,
Snart ender sig din Plage,
Din Konge kommer her.

2. Din Konge, som saa nøje
Har talt dit Suk, din Graad,
Dg for dit vaade Dje
Bed mange gode Raad.

Din Konge, om og kjaerlig,
Din Sjæl imøde gaar,
Dg viser dig, hvor herlig
En Sejerskrans du faar!

3. Luk op da dine Porte
Dg byd ham kjaerlig ind!
Lad Trængsel blive borte
Fra det fortrukne Sind.
Begynd kun Frydefange;
Han kommer; loft din Røst
Dg raab: Vær tusind Gange
Velkommen, du min Trøst!

449. Ængst'lige Hjærte, op af din Dvale!

Ængst' = li = ge Hjør = te, op af din Dva = le! Kan du da glem = me saa

rent, hvad du har: Frel = se = rens Ven = skab, Naa = de og Kjend = skab!

End = nu han le = ver den sam = me, han var.

1. Ængst'lige Hjærte, op af din Dvale!
Kan du da glemme saa rent, hvad du har:
Frelserens Ven-skab, Naade og Kjendskab!
Endnu han lever den samme, han var.

2. Vaagn og vær trostig! tænk, hvad du ejer,
Ikke i dig, men i Frelseren kjær!
Ren og retfærdig, Himmelen værdig,
Ikke i dig, men i ham du jo er.

3. Skjönt du nu ej kan føle og se det,
Skjönt du jo syndig og skrøbelig er,
Kristus har kjøbt dig, rensset og døbt dig,
Værev, bevarer din Sjæl endnu her.

4. Midt under Syndens daglige Plage
Dog du en evig Retfærdighed har,
„Alt vi er rene,“ derfor alene
Lammet maa takkes, som Synderne bar.

5. Gud er i Kristo endnu din Fader,
Sønnen er endnu din Broder saa kjær,
Trofast er Manden endnu ved Haanden,
Stedse dig leder. Mon nok det ej er?

6. O, hvilke Under'! Helte at være,
Er saa salige — sukke saa tidt,
Er saa høje, se det saa søje;
Er i Borgene, men hvile saa lidt.

7. „Vandre i Troen, skue ham ikke!“
Det er vor Regel — saa bliver det her.
Kort vi saa fryde os og ret nyde
Skatten, som vores jo altid dog er.

8. Op da af Dvalen, ængst'lige Hjærte!
Kan du da glemme saa rent, hvad du har?
Er du i Mørke, Storm eller Tørte,
Herren dog bliver den samme, han var.

450. Naar stille Fred tilbage til mig vender, 2c.

Naar stil = le Fred til = ba = ge til mig ven = der, Da Djet

fyl = des med en Glæ = des = taar', Gud, du din En = gel ven = lig til mig

jen = der, Med sa = lig Trøst fra E = vig = he = dens Vaar.

1. Naar stille Fred tilbage til mig vender,
Da Djet fyldest med en Glædestaar',
Gud, du din Engel venlig til mig sender,
Med salig Trøst fra Evighedens Vaar.

2. Naar Jordens Sorgers Gift til mig vil
trænge,
Da gjør min Aand taalmodig, from og vis.
Gud, du da naadig i mit Hjærte hænge
En Haabets Krans fra Livets Paradis.

3. Og naar jeg henrykt ved Naturens Stemme
Udaander Sukke, fuld af himmelsk Fryd,
Du lader mig din Kjærlighed fornemme,
Du i min Sjæl selv stemmer Harpens Lyd.

4. Glad gaar jeg derfor gjennem Livets Moje,
Om Kjødets krympes lidt ved Trængsels
Slud.

Jeg ved, at en Gang med forklaret Dje
Skal skue dig, du naadefulde Gud!

5. Naar jeg da hjem i Aftenstunden kommer
Og trøstlig banker paa din Naades Dør,
Oplad da Døren for dit Varn, som kommer
Fra Rejsen paa de farefulde D'r.

6. Tag mod mig huld og venlig Herberg give
Den trætte Vandrer i din stille Ro;
O lad mig evig, evig hos dig blive!
Ihi udi Faders Hus er bedst at bo.

451. Samle Skyer sig omkring mig.

Sam = le Sky = er sig omkring mig, Sy = nes jeg, jeg e = ne er,
Og i Kors og Sor = ger læn = ges Ef = ter tab =

te Glæ = der her, Har jeg Je = sus, ik = kun Je = sus, Him = len

end en Stjer = ne har; Han er Sol, saa skjon og her = lig,

Dg en Mor = gen = stjer = ne klar.

2. Om end al min jordisk Vandring
Er blot som en møjsom Stund;
Om jeg efter Kofter griver
Dg fik skarpe Tønder kun;

Har jeg Jesus, ikkun Jesus,
Har jeg dog en Blomst saa kjær;
Ham, som Dalens skjøne Lilje
Dg som Sarons Rose er.

3. Om end haardt mit Hjærte længes
Efter Elste i Guds Stad;
Om jeg bitter Lærdom sanker
Ud af Sorgens Stuggeblad;
Har jeg Jesus, ikkun Jesus,
Vel han vogter mig hos sig,
Dg, ufet af død'ligt Dje,
Engle dvæle rundt om mig.

452. Mester, se Stormene rase.

(Mel. 407 i Gospel Hymns.)

1. Mester, se Stormene rase,
Dg Bølger sig rejse her!
Selv Himlen bedøft er af Mørke;
Ej Tilflugt, ej Hjælp er nær.
Vil du da lade os forgaa?
Hvor kan du sove saa,
Naar os Stormen hvert Øjeblik truer
At jænke i Dødsens Braa?

Kor:

Mit Ord haver Magt over Stormen her,
Rolig vær!
Om det er Brede af Storm og Sø,
Af Djævel og Mænd og hvad helst det end er,
Ej Havet kan sluge det Skib, hvori
Den Almagts Herre opholder sig,
Det alt hans Vilje maa lyde her,
Rolig vær, rolig vær!

Det alt hans Vilje maa lyde her,
Rolig vær!

2. Mester, i Angest og Smerte,
Jeg bøjer mig for dig her
D se dog mit sorgfulde Hjærte,
D hjælp dog mig, Frelser kjær!
Synden mig piner og trænger,
D se min beangsted' Sjal!
Dg jeg synker i Døden, o Jesus!
D hjælp nu, saa bli'r alt vel!

3. Mester, nu Faren er over,
Nu Stormen jo har sig lagt,
Nu alt er saa listigt; jeg vover
At tro, at du har Frelse bragt.
Bliv her, min kjære Fortøser,
Gaa med mig, Frelsermand!
Dg med Glæde jeg da skal naa Havnen,
Glad staa der paa Himlens Straud.

453. J, som med Jesus lide &c.

J, som med Je = su li = de J den = ne Græ = de = dal, Skal
 ef = ter Sor = gens Ti = de Saa Fryd i Tu = sind = tal. Da
 skal J med re = gje = re, Hvo kan vel det for = staa, Og
 e = vig tri = um = fe = re Med H = rens Kro = ne paa!

1. J, som med Jesu lide
 I denne Grædedal,
 Skal efter Sorgens Tide
 Saa Fryd i Tusindtal.
 Da skal J med regjere —
 Hvo kan vel det forstaa —
 Og evig triumfere
 Med Herrens Krone paa!

2. O ser kun Palmegrene
 I deres Haand, som vandt!
 Gud vil dem alt forlene,
 Hvis Tro saa ofte svandt.
 Og ser de skønne Bange,
 Som efter Vinter Vae,
 Forunderligen prange,
 I Himmelgrøde staa!

3. Ser, over alle Stæder
 Den Stad Jerusalem!
 Hvor Herrens Arv sig glæder
 Til der at komme hjem!
 Der er de gyldne Gader,
 Der er vor Bryllupsaal;
 Der han os hvile lader
 I dejlig Rosendal.

4. O Jesu, lad det komme
 Og snart dertil en Gang,
 At alle dine Fromme
 Maa møde dig med Sang!
 Gjør, Jesu, snart en Ende
 Paa dinæs haarde Strid,
 Og lad min Lampe brænde
 Til min Jorløsningstid!

Lyndighed.

454. Hvad er det godt at lyde dig.

Hvad er det godt at lyde dig, O du, min Frelses Gud!

Mit Hjer-te al-tid glæ-der sig, Naar jeg har fulgt dit Bud.

1. Hvad er det godt at lyde dig,
O du min Frelses Gud!

Mit Hjer-te altid glæder sig,
Naar jeg har fulgt dit Bud.

2. Dig lyde skaber sikkert Vel,
Men Nød hvert eget Skridt.

Ik, lær mig ej at vente Held
Ik noget, som er mit.

3. Den egne Vej os lover stort,
Din truer os med Trang.

Dog over hin er Himlen sort,
Paa denne toner Sang.

4. Ik, lad mig intet frygte mer
End følge egen Hu;

Dg naar den egne Lyst jeg ser,
Da opvæk i mig Gru.

5. At sønderbryde Viljens Jern,
Det lær mig ved din Aand!

Dg naar hver Kraft er fra mig fjern,
Dprejse mig din Haand!

6. Ik, lad min Fod gaa ligefrem,
Hver Sidevej er ful.

Men jeg, til daarlig Kunst saa nem,
Dpfinder Skalkeskjul.

7. At lyde dig er Salighed
I Livets mørke Dal.

Guds Engle svæve til os ned,
Som lyde i hans Hal.

455. Min Sjæl, om du vil nogen Tid &c.

Min Sjæl, om du vil no = gen Tid Din Gud i Sand = hed pri = se,

Da hør du af al Magt og Flid Din Ly = dig = hed be = vi = se.

1. Min Sjæl, om du vil nogen Tid

Din Gud i Sandhed prise,
Da hør du af al Magt og Flid
Din Lydigbed bevise.2. Det hjælper ej, du kjenner Gud
Dg ved af ham at sige,
Naar fra hans Ord og rene Bud
Du vil med Dndstaf vige.3. Bliv ved Guds Bud og lad din Tro
I kjerlig Gjerning kjende,Da skal du i Guds Fred og Ro
Opnaa en salig Ende.4. O Herre Jesus, lad din Aand
Mit Hjerte helliggjøre,
Dg selv du ved din Almagtshaand
Min Almagt Hjælp tilføre.5. Da skal min Gjerning priselig
Ved dig alene blive,
Dg du af Naade Himmerig
Mig skjænke skal og give!

456. Har du Mod at følge Jesus.

Har du Mod at føl = ge Je = sus, Hvad det end maa ko = ste dig!

Har du Mod, naar Verden haa = ner Dg til Modstand rej = ser sig?

Har du Mod at bli' en Kri = sten Dg at gaa den snev = re Sti?

Har du ik = ke Mod at føl = ge, D! hvor gaar det da til = sidst?

2. Ak! naar Kristus ene bliver
 For dit Hjærte rigtig stor,
 Se! da maa du jo betjende
 For al Verden, hvad du tror;
 Thi „den Staden kan ej skjules,
 Hvilken ligger paa et Bjerg;“
 Ikke kan den Tro sig dølge,
 Hvoraf Livet har sin Færd.

3. Verdens Venstfab eller Brede
 Gjælder siden ikke mer;
 Kristi Være bli'r det ene,
 Hoorpaa Troen altid ser.

Prøv dig! thi det gjælder Livet.
 „Den, som ej er med, er mod!“
 Har du hidtil modstaa't Herren,
 Kom i Dag til Korsets Fod.

4. Bed om Naade, bed om Rensning
 Udi Jesu Kristi Blod!
 Bed om Kraft at følge Jesum
 Med et helligt Heltmod!
 D! betænk kun, hvad det koster,
 Overvej den Sag ret vel!
 Korset først — og Kronen siden,
 Strid — og siden evig Fred.

457. Min Jesus, lær mig at betænke.

Min Jesus, lær mig at be = tæn = ke, At væ = re din, hvad det dog er!
 Min Vil = li = e i din at sæn = ke, G! sø = ge mit, men dit Be = gjær,

For = næg = te alt og føl = ge dig, Dig el = ske og for = glem = me mig!

2. Da du hengav dig udi Døden,
 Fornedred' du dig selv for mig;
 Min Byrde har du ufortrøden,
 Skjønt den til Jorden trykkes dig.
 D skulde jeg mig da undslaa
 Bort fra mig selv til dig at gaa?

3. Giv Naade til med dig at lide,
 Ræk mig dit Kors, det søde Lag,
 Dg hjælp mig i din Kraft at stride!
 Mit Navn jo staar i Livsens Bog;
 I Haanden har du tegnet mig,
 Dg jeg er din evindeligt!

Hengivenhed i Herrens Vilje.

458. Vær stille nu mit Hjærte.

Vær stil = le nu mit Hjær = te, Slaa ro = lig i min Varm!

Tro kun, at al din Smerte Skal væ = re dig til Gavn.

1. Vær stille nu mit Hjærte,
Slaa rolig i min Varm!
Tro kun, at al din Smerte
Skal være dig til Gavn.
2. Hvad gjør det vel, om ikke
Alt gaar mig til Behag?
En Rejse kun er dette
Henad mod Kana'ns Land.
3. Endnu er jeg ej hjemme,
Ej heller langt derfra;
Kun nogle Skridt, saa fremme,
Dg alt skal glemmes da.

4. Min Gud deroppe sidder,
Vor Fader er hans Navn,
Mig mere sikkert leder,
End jordist Fader kan.
5. Vort derfor, Sorg og Klager,
Kom mig ej mere nær!
Trinodig jeg vil drage
Til Himlens Land saa kjær.
6. Ej Taarer der skal rinde,
Ej Sukke trænge frem,
Ej Synd, ej Død, ej Kvide,
Alt er da sundet hen.

459. Frelseren mig altid leder.

(Mel. 60 i Gospel Hymns.)

1. Frelseren mig altid leder,
Hvad vil jeg begjære mer?
Kan jeg om hans Omhed tvivle,
Naar jeg paa det sundne ser?
Himmelsk Trost og Fred han giver
Her ved Troen i min Sjæl;
||: Dg jeg ved, hvad end mig hænder,
Jesus dog gjør alting vel. :||
2. Frelseren mig altid leder,
Mig opmuntrer i min Nød,
Giver Naade i hver Prove,
Føder mig med Livets Brød,

- Skjont min trætte Fod kan glide,
Sjælen blive tørrtig her,
||: Jeg fra Klippen klar frembryde,
Tænk! en Glædens Kilde ser. :||
3. Frelseren mig altid leder;
Hvilken Trost kan han vist!
Fred, fuldkommen Fred han lover
Mig i Faderhjemmet hist;
Naar min Aand til Lysets Rige
Skal udod'lig svinge sig,
||: Da min Sang skal evig blive:
„Jesus altid ledte mig.“ :||

460. Sørger du endnu, min Sjæl?

Sørger du end = nu, min Sjæl? Ak, hvor = til dog tje = ner Sor-gen?
Tro dog Je = sus vil dig vel, Skjont hans Naad dig er for = bor-gen.

Ak! hvor of = te har hans Magt Ro = fer ud af Tor = ne bragt.

1. Sørger du endnu min Sjæl?
Ak, hvortil dog tjener Sorgen?
Tro dog Jesus vil dig vel,
Skjont hans Naad dig er forborgen.
Ak! hvor ofte har hans Magt
Røser ud af Torne bragt.

2. Kast kun Anker, her er Grund;
Det er godt paa Gud at bygge!
Har du Trængsel en liden Stund,
O, det er jo kun en Skygge!
Korset er en Dvergang,
Glæden bliver evig lang.

3. Kristi Vej er altid god,
Ret og rigtig nok befunden;
Thi han haver med sit Blod
Til din Frelse sig forbunden.
Tro dog da, at det er sandt,
Mens du har saa stort et Pant.

4. Jesus giver Fryd og Graad;
Det er ej den blinde Lykke,
Men vor Herres vise Naad;
Lad dei da dig ej mistyffe!
Vi og ti i Von og Tro,
Det skal give Sjælen Ro.

5. Vist er Vejen tung og trang
Til at vandre for de Fromme;
Men skal Maalet naa's en Gang,
Faar vi dog den Vej at komme;
Gjennem Orken skal vi gaa,
Saa er Kanaan at naa.

6. Derop da, mit bange Sind,
Hvor man Sejerskranse finder!
Og kun frisk i Kampen ind!
Det har ingen Nød; jeg vinder;
Thi jeg er jo, Jesu! din,
Saa er du og Himlen min.

461. Vandrer, mellem Liv og Død.

1. Vandrer, mellem Liv og Død,
I de dybe Skyggers Dale!
Trykkes du af Sorg og Nød,
Kan dig intet her hjælpe:
Bær din Byrde dog og ti,
Snart er al din Sorg forbi!
2. Grib i Tro din Frelser's Haand!
Fra Guds Faders eget Hjærte
Briinger Kjærlighedens Aand

Lindring til din stille Smerte,
Mander til Guds Elskte ned
Alle Himles dybe Fred.

3. Og alene gaar du ej!
Hører du de Tøner klare?
Med dig paa den trange Vej
Gaar en Pilgrime-Skare
Fra de vilde Stormes Strand
Til Forjættelshernes Land.

462. Jeg vil tro, ja jeg vil tro paa dig.

Jeg vil tro, ja jeg vil tro paa dig, Thi højt du elsker mig!

Da du i Dø = den Van = smæg = ted' u = for = trø = den,

Det vi = ste sig! Halle = lu = ja!

1. Jeg vil tro, ja jeg vil tro paa dig,
Thi højt du elsker mig!

Da du i Døden
Vanføget' uførtroden,
Det viste sig! Halleluja!

2. Jeg vil tro paa dit det faste Ord,
Thi om end Syd og Nord,
Om Kloder svinde,
Skal det dog Sejer vinde;
Det staar ved Magt! Halleluja!

3. Jeg skal tro! Hvorfor da gaar du ej,
Mit Hjærte, Pligstens Vej?
Hør op at græde;

Gud vil, du skal dig glæde
Ved al hans Daad. Halleluja.

4. Jeg skal tro, befaler mig hans Bud.
Vil da bedrøve Gud
Mit fejge Hjærte?

Rej, bort med Dødsens Smerte
Guds Søn er min! Halleluja!

5. Jeg skal tro, skal være Barn og Ven,
Dg jeg vil være den,
Som jeg skal være,
Guds egen Hjærtekjære;
Jeg vil, min Gud! Halleluja!

6. Jeg vil tro, vil nu mig klynge fast
Til dig, hvis Hjærte brast!

Det samme Hjærte
Forstaar mit Suk, min Smerte,
Det har mig frelst! Halleluja!

7. Jeg vil tro, til jeg dit Ansigt ser,
Dg ejer meget mer,
Endnu jeg tænker,
I evig Fryd mig sænker
Som i et Hav! Halleluja.

463. Jesu, jeg din Ven er bleven.

Je = su, jeg din Ven er ble = ven, Slipper alt og føl = ger dig;

Jeg er fra min Slægt bortdre = ven For din Skyld, men følg du mig;
Men hvor sa = lig er min Stil = ling, Naar jeg Gud og Him = len har.

Falsk er Ver = dens Fo = re = stil = ling, Hvor = af jeg be = dra = gen var;

1. Jesu, jeg din Ven er bleven,
Slipper alt og følger dig;
Jeg er fra min Slægt bortdrevne
For din Skyld, men følg du mig;
Falsk er Verdens Forestilling,
Hvoraf jeg bedragen var;
Men hvor salig er min Stilling,
Naar jeg Gud og Himlen har.
2. Verdens Venner mig beklage —
Det bekymrer ikke mig,
Verdens Gunst og Smil bedrage —
Det her ofte viser sig.

- Men, min Gud, du er og bliver
Trofast til, hvad du har sagt;
Jeg til dig mig overgiver,
Ej end jeg lige maa foragt.
3. Glad jeg tager, hvad du sender:
Modgang, Medgang, Sorg og Re;
Jeg er tryk i dine Hænder;
Send mig din Betsignelse!
Abba, Fader! jeg dig kalder,
Dg har sat mit Haab til dig.
Fjenden ofte mig anfælder,
Men jeg har min Fred i dig.

464. O, at bli' intet, intet.

O, at bli' in = tet, in = tet, Ven = te blot ved Je = su Gød,

Som Ka = ret er ud = tomt, re = de Til Brug for sin Me = ster god ;

Ud tomt, at jeg maa fyl = des Med Kraft, naar til hans Værk jeg gaar,

Ydmyg, at jeg u = hin = dret Guds Naa = de dag = lig faar.

D.C. som Kor.

1. O, at bli' intet, intet,
 Vente blot ved Jesu Gød,
 Som Karet er udtomt, rede
 Til Brug for sin Mester god ;
 Udtomt, at jeg maa fyldes
 Med Kraft, naar til hans Værk jeg gaar,
 Ydmyg, at jeg uhindret
 Guds Naade daglig faar.

2. O, at bli' intet, intet,
 Blot ved Guds Haand blive fort
 Som Rudsbarer i hans Aergaard,
 Vente, til jeg hans Ord har hørt.

Blot et Redskab, vær rede
 Guds Pris forkynde, naar han vil,
 Billig at vente — og bede,
 Stedse, om det ster, som Gud vil

3. O, at bli' intet, intet,
 Om end det bringer mig Ve ;
 Daglig jeg maa ned i Støvet,
 At Verden min Frelser maa se.
 Heller vær intet, intet,
 Til Gud bringer Lovsang med Fryd.
 Han er Betsignelsens Kilde ;
 Ham tilkommer Lovsangens Lyd.

465. Hvem, der havde dog forloret.

Hvem, der hav = de dog for = lo = ret Alting, ja sig selv for-gjet,
 Og det G = ne kun ud = kaa = ret, Som kan gjø = re e = vig mæt!

1. Hvem, der havde dog forloret
 Alting, ja sig selv forgjet,
 Og det Gne kun udkaaret,
 Som kan gjøre evig mæt!

2. O, hvem Gud alene kjendte,
 Og det andet havde glemt!
 O, hvad kunde Hjertet rente,
 Blev det i Guds Hjerte gjemt!

3. O, hvem dog først ret var kommen
 Ind til Gud i Kjærlighed!
 Aldrig blev der da fornunnen,
 At man nogen Trængsel led.

4. O, hvem alting kunde slippe,
 At man ret i Frihed stod,
 Uforandret som en Klippe
 Mod saa megen Sammers Flod!

5. O, at Verdens Glans ej mere
 Kunde vore Hjerter naa!
 Maatte Gud vi ret begjære,
 Hvor dog alting er at faa.

6. Maatte vi vor Gud dog finde
 I os, o, hvad var det sødt!
 Og med ham os ret forbinde,
 Uden ham er alting dødt.

7. Var dog Sjælens klare Dje
 Stedsse til vor Herre vendt,
 At Samvittighedens Møje
 Derved ogsaa vel var endt!

8. Vær min Sjæl og Aand at trænge
 Ind i din Forening ret;
 Vær mig det, o Gud, saa længe,
 Til jeg bliver med dig et!

466. Herren maa give og Herren maa tage.

(Mel. 64 eller 581.)

Herren maa give og Herren maa tage,
 Herren maa gjøre med mig, hvad han vil.
 Jeg vil ej ængstes, ej sørge, ej klage,
 Men hans Forjættelser holde mig til;

Troen paa disse mig alting forsøder,
 Saa jeg kan love Guds hellige Ravn;
 Hvad mig saa efter hans Villie møder,
 Kan ikke andet end være mit Gavn.

467. Som Blomsten Ormen gjemmer.

Som Blom-sten Or - men gjem - mer, Der gjør dens Glæ - de kort,
Helt of - te Hjer - tet glem - mer

At dri - ve Ha - det bort. Den on - de Fri - ster kom - mer,

Dg Hæv - nen bli - ver sød. Da hø - re vi, o Dom - mer,

Din Røst om Synd og Død.

1. Som Blomsten Ormen gjemmer,
Der gjør dens Glæde kort,
Helt ofte Hjærtet glemmer
At drive Hadet bort.
Den onde Frister kommer,
Dg Hævnen bliver sød.
Da høre vi, o Dommer,
Din Røst om Synd og Død.

2. Som Blus i tørre Kviste,
Saa flammer straks vort Sind,
Naar Uret sig kan liste
I andres Tanker ind.
Vi strængt la'r Hæsten høde,
Stjont selv vi Uret gjør,
Dg for vor egen Brøde
Vi lukker Naadens Dør!

3. Men, Kristus, du skal lære
Vor Sjal Sagtmodighed;
Getsemane skal være
Vort rette Styrksted!
Hos ham, der vil forraade,
Du staar med himmelsk Ro,
Med Hjærtet fuldt af Naade,
Stjont ingen blev dig tro.

Jesu Navns Betjendelse.

468. Jeg vil mig ikke skamme.

1. Jeg vil mig ikke skamme
 Ved Jesus og hans Ord,
 Men frit hans Navn betjende
 Paa syndefulde Jord.
 Hans Kors jeg vil optage,
 Og i hans Fodspor gaa;
 Ej over Spotten klage,
 Som derved følge maa.
2. Jeg vil mig ikke skamme
 Ved Jesus, thi han har
 Paa Korsets Træ forløst mig,
 Da Syndens Træl jeg var.

- Derved blev alle Goder
 Min Del, ja ogsaa den,
 At Jesus blev min Broder,
 Min allerbedste Ven.
3. Jeg vil mig ikke skamme
 Ved Jesus, thi jeg ved,
 Han vil sig ikke vende
 Fra mig i Ewighed.
 Paa Dommehag han leder
 Mig til sin Fader hen:
 „Giv, Fader,“ saa han beder,
 „Dit Barn Velsignelsen!“

469. Har Frelseren udøst sit Blod.

Har Frel = se = ren ud = øst sit Blod, Min Kon = ge of = ret sig?
 Kor: Hjælp mig be = tjen = de dig hvert Sted Og væ = re tro mod dig.

Var han saa u = ud = sig' = lig god, Mod saa = dan Dm som mig?
 Og i dit Ri = ges Her = lig = hed, O Je = sus, tænk paa mig.

1. Har Frelseren udøst sit Blod,
 Min Konge ofret sig?
 Var han saa uudsig'lig god,
 Mod saadan Dm som mig?
 Kor:
 Hjælp mig betjende dig hvert Sted
 Og være tro mod dig,
 Og i dit Riges Herlighed,
 O Jesus, tænk paa mig.
2. Var det for min Synd, Last og Skam
 Han led paa Korsets Træ?
 Vil han for mig, som haved' ham
 Dog bære Dødens Ve?
3. Vel maatte Solen skjule sig
 At være Vidne til
 Den Himmelrene, Synd're lig,
 Forbandet være vil.
4. Skamfuld lad mig slaa Djet ned
 Ved Synet af min Ven!
 Med dybest' følt Taknemlighed
 Smelt mig i Taarer hen!
5. Dog det ej sletter Gjælden ud
 Og ej Betaling er;
 Her gi'r jeg mig til dig, min Gud,
 Og kan ej gjøre mer.

470. I Verden jeg søgte min Glæde og Lyst.

(Ell. 66 i Gospel Hymns.)

I Ver = den jeg søg = te min Glæ = de og Lyst, Skjønt smer = te = lig
Naar an = dre saa glad kald = te Frel = se = ren sin, Jeg suk = ked' og

U = ro op = fyld = te mit Bryst; } Ja, at han var min, O ja,
øn = sked', at Je = sus var min!

at han var min! Jeg suk = ked' og øn = sked', at Je = sus var

min! Jeg suk = ked' og øn = sked', at Je = sus var min!

1. I Verden jeg søgte min Glæde og Lyst,
Skjønt smertelig Uro opfyldte mit Bryst;
Naar andre saa glad kaldte Frelseren sin,
Jeg sukked' og ønsked', at Jesus var min!
Ja, at han var min, o ja, at han var min!
||: Jeg sukked' og ønsked', at Jesus var min! :||

2. Da hørte jeg midt i min Uro og Rød,
At Synd blev ndsonet ved Frelserens Død.
Jeg spurgte mig selv: er Forjættelsen din?

Jeg voved' at haabe, at Jesus var min.
Jeg haabede min, ja, jeg haabede min!
||: Jeg voved' at haabe, at Jesus var min! :||

3. O salige Stund, da min Synd blev forladt,
Og Sjælen af Jesus i Frihed blev sat!
Nu fylder hans Naade mit Hjerte og Sind,
Jeg haaber ej længer, jeg ved, han er min!
Ja, Jesus er min, o ja, Jesus er min!
||: Jeg haaber ej længer, jeg ved, han er min! :||

471. Nu kun et Ord for Jesus.

Nu kun et Ord for Je = sus, Din hjæ = rest' Ven, dog sig;

Dp = liv vort Hjør = te, sig os, Hvad han har gjort for dig.

Nu kun et Ord for Je = sus, Det os frem = hjæ = pe skal;

Et li = det Ord for Je = sus, O bed, syng el = ler tal!

1. Nu kun et Ord for Jesus,
Din hjærest' Ven, dog sig;
Dpliv vort Hjørte, sig os,
Hvad han har gjort for dig.

Kor:

Nu kun et Ord for Jesus,
Det os fremhjælpe skal;
Et lidet Ord for Jesus,
O bed, syng eller tal!

2. Nu kun et Ord for Jesus,
Du ved din Synd forladt,
Og ved Guds Raade iler,
At naa din Himmelfat.

3. Nu kun et Ord for Jesus;
Et Kors ej er for dig
At sige: jeg ham elsker,
Som gav sit Liv for mig.

4. Nu kun et Ord for Jesus,
Lad Tiden ej bortgaa;
For Hjærtets Bligt forsømme
Blot Sorg og Nag vi faa.

5. Nu kun et Ord for Jesus;
Er Troen svag — dog glad.
Blot rejs dig i din Svaghed,
Ham Resten overlad.

472. O skulde jeg mig skamme.

O skul = de jeg mig skam = me At ta = le om den Fred,

Som Gud lod mig an = nam = me Af sin Barm = hjær = tig = hed?

Nej, jeg vil Vid = ne væ = re Om Je = su kjær = lig = hed

Til Lam = mets sto = re W = re Og sto = re Her = lig = hed.

Min Sang skal al = tid væ = re, At Lov og Tak frem = bær = re

Til Her = rens Pris og Æ = re Om Je = su Kjær = lig = hed.

1. O skulde jeg mig skamme
 At tale om den Fred,
 Som Gud lod mig annamme
 Af sin Barmhjørighed?
 Nej, jeg vil Vidne være
 Om Jesu Kjærlighed
 Til Lammets store Ære
 Og store Kjærlighed.

Kor: Min Sang skal altid være,
 At Lov og Tak frembære
 Til Herrens Pris og Ære
 Om Jesu Kjærlighed.

2. Forunderlige Glæde,
 Som jeg hos Jesus fandt,

Da jeg lod ham indtræde
 I Hjærtet, som han vandt.
 Jeg aldrig kan forglemme
 Den himmelsøde Fred,
 Som Gud lod mig fornemme
 Af idel Kjærlighed.

3. Jo mere jeg bekjender,
 Hvad Gud har gjort for mig,
 Des mere Luen brænder
 I Hjærtet inderlig.
 Kom, Sjæl, lad mig dig sige,
 Hvad jeg om Jesus ved:
 At han vil dig tilgive
 Og stjænte salig Fred.

473. O Jesus, skal vel nogen sig undse.

O Je-sus, skal vel no-gen sig Und-se og skam-me sig ved dig

For hvem sig En-gle ka = ste ned Og fry-des ved din Her = lig = hed?

1. O Jesus, skal vel nogen sig
 Undse og skamme sig ved dig,
 For hvem sig Engle kaste ned
 Og frydes ved din Herlighed?

2. Vi juarere kan tænke, at
 Sig skamme vil den mørke Nat
 Ved sine Stjerner uden Tal,
 End vi ved Jesus skammes skal.

3. Tænk blot! ved Jesus skamme sig,
 Som er saa mægtig, stjern og rig!

Nej, lad det være blot min Skam,
 At jeg ej mere ærer ham.

4. Ved Jesus skammes! jeg, som er
 Saa fattig og saa ringe her;
 Som i min Synd og Sorg og Skam
 Har ingen Hjelper uden ham?

5. Nej, af ham rose mig jeg vil,
 Som al min Synd har dækket til
 Min største Ære er: han sig
 Vil ikke skamme mer ved mig.

474. Jeg har en mæglende Ven i det Høje.

(Efter 11 i Gospel Hymns, med Kor.)

Jeg har en mæg-len = de Ven i det Høj = e, Den el = sten = de

Frel = ser, ja, Je = sus er min; Han føl-ger mig sted = se med

Kjær = lig = heds Dje = e, O, at den = ne Frel-ser nu og = saa var din!

1. Jeg har en mæglende Ven i det Høje,
Den elskende Frelser, ja, Jesus er min;
Han følger mig stedse med Kjærligheds Dje;
O, at denne Frelser nu ogsaa var din!

Kor:

For dig vil jeg bede, for dig vil jeg bede,
For dig vil jeg bede, jeg beder for dig.

2. Jeg har en Fader, som lover mig Hvile
Og Ro i sit evige, himmelske Hjem;
Dg snart til de Salige hist jeg maa ile,
Dg o, at jeg maatte se dig iblandt dem!

3. Jeg har en Dragt, som sig egner for Bruden;
Jesus har kjøbt den, o, hoor den er ren!

Bestaa kan ved Fæsten ingen den foruden,
Jeg onsker saa gjerne, at du har dig en!

4. Jeg har en Fred, hvilken glæder mit Hjærte,
Men Verden kan aldrig den Fred fatte saa.
Men Frelseren gav den, straks jeg den be-
gjærte.

Dg o, at den Fred du og nu maatte saa!

5. Dg har du Freden, da bliver din Hilsen:
„O, Jesus, min Frelser, har ogsaa frelst
mig!“

Da bed, at han bringer til andre sin Frelse;
Dg Bonnen bli'r hørt—thi den høretes for dig.

Menigheden.

Daaben.

475. I Frelste, op, tilbeder nu 2c.

I Frel = ste, op, til = be = der nu Ham, som er o = ver = alt!
Han, os at frel = se, bar i Hu, Og

fit af Støv Ge = stalt! Saa man = ge Nar han tje = ner tro

Med Kjær = lig = hed og Haab I Tøm = merman = dens rin = ge Bo,

Saa i = ler han til Daab.

2. Til Jordan Verdens Herre gaar,
Han vil os vise Vej.
Hvo Lydighedens Aand nu faar,
Han glemmer Daaben ej.

Han vandrer med sin Jesus hen
Til Vandets kjole Grav,
Nedstiger med sin høje Ven,
Som Fred og Frelse gav.

3. Vor Fader kroner Jesu Daab
Ved Salvelse med Aand.
Det ser du, Barn, din Faders Raad,
Dig viser hid hans Haand.
Beflignet er det Dybets Sted,
Hvor Jesus Kristus laa!
Beflignet hver, som stiger ned,
Og vil med ham opstaa.

476. Fra Himlen du paa Jord regjerer.

Fra Himlen du paa Jord re-gje-rer, Guds Søn, som Da-vids Scepter
Nu Sa-lo-mon du her skal lig-ne, Dit Folk du skal med Fred vel-

bæ- rer, Du Abrams Kjøb og Is-ra'ls Drot! } Din Naa-des Re-gi-
fig-ne, Da har dit Folk hos dig det godt! }

ment Os dis-se ny har sendt; De vil svær-ge, Af Ver-den kjed,

Din Fa-ne-ed; De mo-dig gaa i Kam-pen hed.

1. Fra Himlen du paa Jord regjerer,
Guds Søn, som Davids Scepter bærer,
Du Abrams Kjøb og Isra'ls Drot!
Nu Salomon du her skal ligne,
Dit Folk du skal med Fred velsigne,
Da har dit Folk hos dig det godt!
Din Naades Regiment
Os disse ny har sendt;
De vil sværge,
Af Verden kjed,
Din Faneed;
De modig gaa i Kampen hed.

2. Vi i dit eget Navn dem døbe!
Hjælp dem paa Fredens Vej at løbe,
Du har dem frigjort ved dit Blod.
Nu vis dem Frugten af din Jammer,
I det du dem i Faavn annammer,
Nedsænk dem her i Naadens Flod!
Sig til dem i din Grav:
"Mit Liv jeg en Gang gav
Dig paa Jorden.
Med samme Hu
Jeg gi'r dig nu
Min hele Himmell," siger du.

477. Hver den, som tror og bliver døbt.

Hver den, som tror og bli = ver døbt, Den sa = lig bli = ve skal;

Men hvo, som ik = ke tror, er dømt Til e = vig Ve og Kval.

2. Den Handling er ret ansvarsfuld,
Med Gud i Pagt at gaa;
Sog derfor Hjælp, bliv tro og huld,
At Pagten kan bestaa.

3. O Jesu, du som ser og ved,
Hvad ubi Hjærtet bor,
Send ned din Aand, i Tro os led;
Thi alt paa Tro beror.

478. Kom, Helligaand, med Naade rig.

Kom, Hel = ligaand, med Naade rig, Dg Daaben for vor Sjæl forklar!

Lær os, Guds Lam, at føl = ge dig, Som al = le vo = re Syn = der bar!

1. Kom, Helligaand, med Naade rig,
Dg Daaben for vor Sjæl forklar!
Lær os, Guds Lam, at følge dig,
Som alle vore Synder bar!

2. Dit Navn vi elske og dit Bud,
Din Sag med Fryd anser som vor;
Dit Korjes Vej, du sande Gud,
Vi følger gjerne her paa Jord.

3. Nedsænkt i dig har Sjælen Fred;
Dit Blod vor Synd aftvættet har;
Afdød fra Synd vi lægges ned
I Daabens Grav, som du selv var.

4. Dg atter vi igjen opstaa,
At leve ene for dig her.
Lad Aandens Salvelse os faa;
Fyld med din Kraft, dit Liv, enhver!

479. Den Kammerjvend er lykkelig.

Den Kam = mer = svend er lyk = te = lig, Han glæ = der sig u =
Han med Si = lip = pus sti = ger ned, Til Daab han frej = dig

si = ge = lig, Thi Vand han saa, lod hol = de.
er be = red; Stat = kam = re nu er gol = de.

Je = sus Kri = stus Er nu e = ne Og al = e = ne

Al hans Lyk = te; Ri = gest' Mand han sig mon tyt = te.

2. Han løstes op af Vandets Skjød;
Hans Fremtids Himmel, morgenrød,
Ved Naadens Sol nu smiler.
Baa Dronningen han tænker ej,
Men frem paa Jesu Kristi Vej

Han sjaleglad nu iler.
Den Paat har bragt
Mod i Brystet. Himmelsk trostet,
Han ej stjætter
Verden, ej med Dronning bytter!

480. Til Daabens Vand vi vandre stille.

Til Daa = bens Vand vi van = dre stil = le, Ud = my = ge =
Som du os lær = te var din Vil = je, O Frel = ser!

lig i Sin = det frem, } Dg fyld vor Sjel med Him = mel = haab, I-
 høj = tids = fuld os stem; }

mens vi sæn = kes i vor Daab!

Du, som har Himlens Arv i Sje,
 D! drag vor Tante op til dig;
 Dg hør vort Hjertes Suk og Raab
 Om Aandens Indsegl i vor Daab!
 3. Saa vil vi os i Daaben sænke,
 O Jesu! sænk dig i vor Sjel,
 Dg sønderbryd selv hver en Lænke,
 Hvori vi gif som Satans Træl;
 Dg rejs os saa i Tro og Haab
 Dg før os „hjem“ med Jubelraab!

2. Vejled vor Aand paa dine Beje,
 Som føre kan til Himmerig,

481. Himmeldue, o kom ned.

Him-mel = du = e, o kom ned At vel = sig = ne det = te Sted!

Se, det er jo Kri = sti Grav, Giv du nu, hvad hist du gav!

2. Dig, o Aand, vi trænge til,
 Salvelse vi have vil,
 Største Gode; raad da Bod
 Nu paa alt ved Jesu Blod!

3. Du fortolker Herrens Død;
 Giv af Himlens Ild en Glød
 I vort Hjerte, som ej Vand,
 Ja ej Vandgrav slukke kan!

4. Helligaand, øv nu din Magt,
 Som til Troen os har bragt!
 Hver lad smage Salighed,
 Som med Kristo sæntes ned!

5. Er nu Jesum og hans Bud,
 Herf med Almagt, du er Gud!
 At her Vand, hvori man dør,
 Livets Fertejn ved dig gjør.

482. I Tid og i Eviighed aldrig skal spinde.

Tid og i E = vig = hed al = drig skal spin = de Det
= det vi den Ly = dig = hed au = saa for = no = den "At

from = me for Aan = den op = løf = ten = de Min = de; Hin
vor = de be = grav = ne med Kri = sto til Dø = den,"

hel = li = ge Stund, da med op = kla = ret Blik, 3

Tro = en paa Je = sum til Daa = ben vi gif. Dg D.C. 2

op = staa med ham for her = ef = ter at van = dre Et

myt, hel = ligt Lev = net i Gud med hver = an = dre.

2. Vor himmelske Fader, som troner histoppe
Blandt Englenes Hær over Stjernerne

Troppe,

Han trænger i Hjerternes Konkammer ind
Og sruer Bevæggrunde, Tanker og Sind;
Han, Gudheden selv, kan ej andet end frydes,
Naar Jesu Befaling i Barnlighed lydes,
Og Ordet, som skal os hans Villie lære,
Bli'r efterfulgt, agtet og holdet i Være.

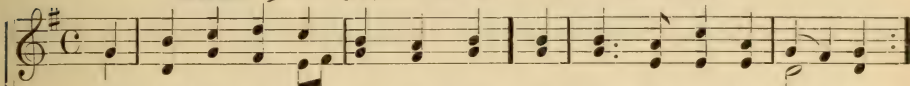
3. O Fader! hör Børnenes Toner herne de;
Ved Døren til Stien vi Svage dig bede:

Befign du den Pagt vi bekræftet i Daab,
Opliv med dens Minde vor Tro og vort Haab.
Ja, giv dine Smaa, hvad du gjerne vil unde;
Opvarm med din Kjærlighed Hjerternes

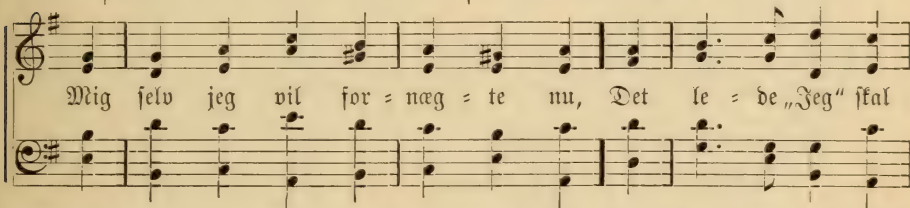
Grunde,

Og drag os til dig, saa at aldrig vi slippe
Din elskte Enbaarne, vor Saligheds Klippe.

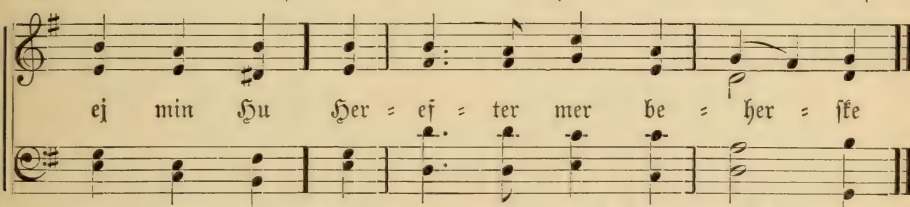
492. Paa Jesum Kristum tror min Sjæl.

Paa Je-sum Kri-stum tror min Sjæl; Fra Ver-dens Færd jeg do = de.
Saa bli = ve det! Mit Jæ = de Vel Er for min Ven at glo = de.

Mig selv jeg vil for = næg = te nu, Det le = de „Jeg“ skal

ej min Hu Her = ej = ter mer be = her = ste

2. Saa vid det nu, mit Hjerte! tro,
Vær modig, træng dig fremad
Paa Livets Vej, og hav ej Ro!
Naab: „Op til Himlen, hjemad!“
Begravet og opstanden vist
Er med den Herre Jesus Krist
Nu Legem, Sjæl og Hjerte.

3. Amen! fuldbyrdet er Guds Pagt
Med mig ved Naadetegnet.
I Daaben har han Haand mig rakt,
Og mig sig selv tilegnet.
Nu stander fast det Pagtens Ord,
Og Troens Fryd skal være stor;
Fuldbragt er alt ved Jesus!

484. Velkommen i Guds Menighed.

1. Velkommen i Guds Menighed!
Velkommen dig vi hyde!
Som gif med os til Jordans Bred
For Jesu Bud at lyde.
Vor Samfundshaand vi vække dig,
Og takker Gud endrægtelig
For al hans Fadernaade.

2. Som et i Kristus skulle vi
Hverandres Lemmer være,
Og paa den trange Livets Sti
Hverandres Byrder bære,
Og saa ved fælles Kraft gaa frem,
At vi det søde Himmelhjem
Dog ikke skal forfejle.

485. Til dig, Herre, jeg i Daaben ic.

Til dig, Her = re, jeg i Daa = ben kom, som du be = sa = let har,

Dg din Gavn den fandt jeg aa = ben; Nu min Him = mel er saa klar!

2. Dette Legem er dig givet,
Hvert et Lem tilhører dig.

Dig tilhører hele Livet;
Hjertet ej tilhører sig!

3. Jeg dit Navn, Treene, bærer,
Døbt paa Fader, Søn og Aand.

Nu jeg som Discipel lærer,
Vandrer ved min Mesters Haand.

4. Jeg er skilt fra Verdens Rige,
Jeg kong Jesus Trostfab hvor.

Nu det gjælder, ej at vige
Ved Guds Aand, som i mig bor.

5. Nu min Herre jeg bekynder,
Ham tilhører aabenbart.

Tred han mig paa Jorden sender,
D i Himlen er jeg snart!

486. Nu har jeg min Herres velsignede Daab.

Nu har jeg min Herres vel = sig = ne = de Daab, Hvor = o = ver mit Hjærte sig
Be = sæ = stet og glad i det himmel = ste Haab Min jub = len = de Aand

fry = der. nu jub = bry = der: } Pris væ = re min Gud i det Høj = e!

1. Nu har jeg min Herres velsignede Daab,
Hvorover mit Hjærte sig fryder;
Besættet og glad i det himmelske Haab
Min jublende Aand nu udbryder:
Pris være min Gud i det Høje!

2. O, Brodre og Søstre! o beder med mig
At aldrig min Dreller jeg dolger,
At mere og mere jeg vorder ham lig
Dg trolig i Korset ham følger,
Til Sejren for evig er vunden.

487. Kom, slut dig nu til Herrens Hær.

Kom, slut dig nu til Herrens Hær, Som hisset glæder sig;

Lad Jesu Kjerlighed op der Fra Jorden drage dig.

1. Kom, slut dig nu til Herrens Hær,
Som hisset glæder sig;
Lad Jesu Kjerlighed op der
Fra Jorden drage dig.
2. I Hellige paa Jord, syng ret
Med dem, som hisset bor;
Thi Guds Folk alle ere et
I Himlen og paa Jord.
3. Et Folk, een Menighed vi er,
Her vi og hisset dem,

- Skjont jordist Dje ej det ser;
Hos dem blot er vort Hjem.
4. Vort Samfund er helt nær og øm,
Vi født er af eet Blod,
Skjont skilte af den dybe Strøm,
Den smale Dødens Flod.
5. Skilsmisfen snart er overstaa't,
Det kommes maa i Hu;
En Del er over Floden gaa't,
En Del gaar over nu.

488. Du, Herrens højt Velsignede.

1. Du, Herrens højt Velsignede,
Staa udenfor ej mer;
Som Guds Barn, kjær vi dig anse
Kom ind — velkommen vær.
2. Vi Samfunds Haand og Hjærtet med
Dig byder; vi forstod,
Du Verden og dens Daarlighed
Derude efterlod.

3. Kom, gaa med os; Gud vil dit Vel,
Som Jesus naadig fandt;
Bliv du i ham med Liv og Sjæl;
Han for dig Sejren vandt.
4. Og naar vi snart herfra skal gaa
Paa Jesu Kald derhjem
Til Himmelstaren; — tænk! at staa
Forherliget blandt dem.

489. Guds sande Kirke her paa Jord ic.

Guds san = de Kir = ke her paa Jord Er Men = ne = ster, som tro Guds Ord ;

Dg i sand En = hed, Kjer = lig = hed Her ny = de Man = dens Liv og Fred.

2. I, som nu her fremtræde vil,
Vi ønske nu velkomne til
Guds Folks Høvenings høje Vaand,
Dg vækker eder Samfundshaand.

3. De Løster, I afslæge nu,
Er vigtige, kom det i Hu ;

Her love I at elske Gud
Dg vandre i hans Ord og Bud.

4. O Gud velvigne disse saa :
Lad dem med dig i Samfund staa,
Som Planter i din Vingård gro,
Dg dig til Døden blive tro.

490. Mindes vi en fuldtro Ven.

Min = des vi en fuld = tro Ven I det Hjer = ne al = le Da = ge,
Dn = sten = de, han snart i = gjen Ven = de maa med Fryd til = ba = ge ;

Frel = ser, i dit Ven = ne = lag Min = det er en Ho = ved = lag.

2. For vor Trang du sank til Jord,
Gik for vores Skyld i Døden.
Til vort Gavn du højt opfor,
Kommer os tilhjælp i Nøden,
Bad os selv udtrykkelig :

„Venner mine, mindes mig !“
3. Naar da om dit Nadverbord
Trindt og tæt vi tage Sæde
Med den Tro, at i dit Ord

Du er sandelig tilstede,
Mindet dit er Glad i Bryst,
Flammer op til himmelsk Lyst !
4. Jesus Kristus, fuldtro Ven !
Stab da i os Hjerter fromme,
Som, indtil du ses igjen,
Tro dig altid ihukomme,
Søge Livet i dit Navn,
Finde Glæden i din Gavn !

491. En Ting ønsker jeg mig fremfor andre.

En Ting øns-ker jeg mig fremfor an-dre, Hjer-tet der-ved Næ-ring faar ;
Sa-lig vi i Taa-re = da-len van-dre, Naar det e = ne

med os gaar: { U = af = la = de = lig en Mand at sku = e } Faldt
Som af An = gest for Guds Bre = des Lu = e }

til Jor = den, sved = te Blod, Gjør = de for Guds Hjen = der Bod.

1. En Ting ønsker jeg mig fremfor andre,
Hjertet derved Næring faar ;
Salig vi i Taaredalen vandre,
Naar det ene med os gaar :
Uafadelig en Mand at skue,
Som af Angest for Guds Brede's Lue
Faldt til Jorden, svedte Blod,
Gjorde for Guds Hjender Bod.

2. I al Eoighed jeg vil betænke,
At han, som et stille Lam,
Blodig, bleg sit Hoved maatte sænke,
Da han bar Alverdens Skam,

Og hvordan han kæmped' til det sidste,
At han mig, sin Løn, ej skulde miste.
O han vandt og haver sagt,
At for mig det er fuldbragt!

3. Jeg er din! — Sig du dertil dit Amen!
Jesus, Jesus, jeg dig har
Til min egen — o saa lad da Flammen,
Som du tændte, være klar!
Jeg vil, Ven, nu i dit Fodspor træde,
Dfæ dig mit Liv og alt med Glæde ;
Leve vil jeg i dit Navn,
Vlegne, Jesus, i din Favn!

492. Iblandt os vor højt Elsked' staar.

Iblandt os vor højt Elsked' staar Dg pe-ger hen til si = ne Saar;

Hans aabne Si = de, saa = red' Fod, Os si-ger, Straffen han ud = stod.

1. Iblandt os vor højt Elsked' staar
Dg peger hen til sine Saar;
Hans aabne Side, saared' Fod,
Os siger, Straffen han udstod.
2. Hans Mad, hvor kraftig, god og rig,
Naar ved sit Bord han sætter sig.

- Den Vin, hvor rig! det Brød, hvor sødt!
Naar naadig han os her har mødt.
3. Om vi nu dunkelt her kan se
De Tegne, men ej vor Kjæreste,
O, maa han kjerlig hjælpe saa,
At vi hans Afsyn stue maa.

493. Iblandt de faa udvalgte Venner.

Iblandt de faa ud-valg-te Ven-ner Ved Nad-ver-bor-det Je-sus staar,
Op-løf-ten = de de fromme Hæn-der, Mens Bønnens Røst til Himlen naar;

Han be = der, o, saa in = der = lig Ej blot for dem, men og for mig.

1. I blandt de saa udvalgte Venner
 Ved Nadverbordet Jesus staar,
 Oploftende de fromme Hænder,
 Mens Bonnens Røst til Himlen naar;
 Han beder, o, saa inderlig,
 Ej blot for dem, men og for mig.

2. „Jeg beder, Fader! ingenlunde
 Tag dem fra Verden bort til dig;
 Nej, men bevar dem fra det Døde;

Thi Verden hader dem som mig.“
 Det beder han saa inderlig,
 Ej blot for dem, men og for mig.

3. „I Verden, ja, men ej af Verden
 Er disse her saa vel som jeg;
 O, helliggjør nu deres Færd
 Og deres Sind paa Sandheds Vej!“
 Det beder han saa inderlig,
 Ej blot for dem men og for mig.

494. Paa dig jeg tænker, Frelser, nu.

Paa dig jeg tæn = ker, Frelser, nu, Og in = gen stør = re Fryd jeg ved

End den at kom = me dig i Hu Og min = des al din Kjær = lig = hed.

1. Paa dig jeg tænker, Frelser nu,
 Og ingen større Fryd jeg ved
 End den at komme dig i Hu
 Og mindes al din Kjærlighed.

2. Saa glædelig ej synges Sang,
 Som den om dig, for mig saa sød,
 Og intet Ord saa liflig klang,
 Som det, at du for mig er død.

3. Jeg fatter ej, jeg ej forstaar,
 Hvi du mig Arme elske vil;
 Men det jeg ved, at med dig gaar
 Fra Synden jeg ad Himlen til.

4. Og hvorfomhelst jeg findes her,
 Saa længtelsfuld jeg er i Hu;
 Du, Herre Krist, min Længsel er,
 Mit Haab, min Glæde, det er du!

495. Tak for al din Fødsels Glæde.

Tak for al din Fødsels Glæ = de, Tak, o Je = su, for dit Ord,
Tak for Daab og for et Sæ = de Ved dit hel = lig' Nad = ver = bord.

Tak for Korsets bit = re Ve, Tak for din Op = stan = del = se. Tak for

Him = len, du har in = de, Der skal jeg dig se og fin = de.

Tak for al din Fødsels Glæde,
Tak, o Jesu, for dit Ord,
Tak for Daab og for et Sæde
Ved dit hellig' Nadverbord.

Tak for Korsets bitre Ve,
Tak for din Opstandelse.
Tak for Himlen, du har inde,
Der skal jeg dig se og finde.

496. Vi hverandre har i Kristo funden.

Vi hver = an = dre har i Kri = sto fun = den, Der = for
Vi vil væ = re fast i ham for = bun = den, Som vi

nu i Bro = der = aand } Dig, som dø = de, dig vi tro vil væ = re!
her staa Haand i Haand. } Gjør det nu = ligt, Her = re, til din Væ = re!

Smil et A = men ven = ligt ned! Giv din Fred, giv Kjær = lig = hed!

Vi hverandre har i Kristo funden,
Derfor nu i Broderaand
Vi vil være fast i ham forbunden,
Som vi her staa Haand i Haand.

Dig, som døde, dig vi tro vil være!
Gjør det muligt, Herre, til din Gæ!
Smil et Amen ventligt ned!
Giv din Fred, giv Kjærlighed!

497. Hav nu Tak.

Hav nu Tak, Fa = der, at vi i dit Skjød

Føl = te os saa vel til = mo = de! Aand og Liv i Sjæ = len flød,

Da vi nød det stør = ste Go = de. Vi Guds Fred af Klippen Kri = stus drak;

O hav Tak! O hav Tak!

Evig dig skal høre til.
Naar du derved spørger efter:
„Hvo vil tjene?“ alle raabe: „Jeg!
Brug dog mig!“

3. Dog en Gang,
Naar vi ved vor Faders Bord
Stal af Himlens Frugter nyde,
Bil i Salighedens Kor
Vore Sange bedre lyde.
Der ej dor i Ewigheden lang
Lakkens Klang!

2. Nu velan,
Herre, dig vi følge vil!
Legem, Sjæl og alle Kræfter

Herrens Dag.

498. Hviledagen er oprunden.

Hvi = le = da = gen er op = run = den, O, saa her = lig, smuk!

Nat = tens Mør = ke er for = svun = den, D, j = et mer ej luft.

Her = rens e = gen, Hvi = lens skøn = ne Dag! Jeg med Fryd i Mø = de

jub = ler, Hil = ser dig saa glad!

Kor: Herrens egen, Hvilens skønne Dag!

Jeg med Fryd imøde jubler,
Hilser dig saa glad!

2. Du fra Verdens Støj og Larmen
Bringer stille Ro,
Lager mig saa mildt ved Armen,
I dit Hus at bo.

3. Standser Jordens travle Gien,
Alt er fredfuldt — tyst,
Minder mig om Sabbatshvilen
Hjst paa Himlens Kyst.

4. Der skal jeg en Gang saa lande
Og paa bedre Vis
Højt min Sang med Engles blande,
Til min Frelser's Pris.

1. Hviledagen er oprunden

O, saa herlig, smuk!

Mattens Mørke er forsvunden,

Djet mer ej luft.

499. Oprunden er en Dag saa klar.

(Mel. 3, 52, 60, 69, 185.)

Oprunden er en Dag saa klar!

Guds Søn, som for os døde,

Sit Dje atter aabnet har

Ved Søndagsmorgensrøde.

Den Helt nu ud af Graven gaar,

Og paa hans Sejersfane staar:

Opfødselen og Livet!

500. Halleluja, skjønne Morgen!

Hal = le = lu = ja, skjon = ne Morgen! Skjonne = re end tæn = tes kan.
Den = ne Dag kan let = te Sor = gen For den træt = te Vandringsmand,

Dg ham hjæl = pe kraf = tig frem Mod hans Maal, Je = ru = sa = lem.

2. Hvile, som kan Trætte styrke
Under Herrens Huses Dag,
Klare Dag i Verdens Mørke,
Sjælens søde Hviledag,
Tid saa fuld af Salighed,
Du mig bringer Fryd og Fred.

3. Al min Gjerning nu skal hvile,
Jeg i Dag har Rolighed.
Alle Sjælens Kræfter ile

Hen til Jesu Menighed.
Jtkun Herrens Gjerning sig
Somme kan i Dag for mig.

4. Dine Tjenere lad føre
Ordets skarpe Sværd med Magt!
Med enhver, som det skal høre,
Slut i Dag din Raadepagt!
Til vor Tale, Sang og Vøn,
Sig selv Amen, du Guds Søn.

501. Søndag Morgen fra de Døde.

Søn = dag Morgen fra de Dø = de Jesus sej = er = rig op = stod,
Hver en Søndags Morgen = ro = de Bringer nu for = = = Dø = den Bod,

Kal = der un = der = fuldt til = ba = ge Al = le Herrens Le = ve = da = ge.

2. Tusindtunget Herrens Tale
Da gjenfødtes vidt om Land.
Vaagner op af Søvn og Dvale,

Dren, I som høre kan!
Stander, Sjæle, op af Døde,
Hilser Livets Morgenrøde!

502. Søndag er vor Herres Dag.

Son-dag er vor Her-res Dag, Ik-ke dog, som Daa-rer me-ne,
Som om Sa-lig-he-dens Sag Var den U-ge-dags al-e-ne,

Men Guds-ly-set og Guds-li-vet Her-ren os paa den har gi-vet.

2. Paa en Søndag Himlens Gud
Verdensskabelsen begyndte,
Bød og sagde: Lys, spring ud!
Som et Lyn det frem sig skyndte.
Saa der blev, selv midt i Ørke,
Skjel imellem Lys og Mørke.
3. Paa en Søndag Englehaand
Bælted' bort den Sten i Haven,
Hvor, i Døds og Mørtes Vaand,
Lys og Liv var lagt i Graven,
Men stod herlig op af Døde
I en Søndags Morgenrøde!

4. Paa en Søndag Gud sin Aand
Sendte med de Luetunger,
Som trods alle Tungebaand
Lydt udraaber, skjont udsynger
Naaben, som at Nød opvejer,
Ljsets Kamp og Livets Sejer!
5. Vær velkommen, Herrens Dag
Med de store Fortids Minder!
I dig finder Velbehag
Alle kristne Mænd og Kvinder,
Dg Guds Aand ta'r helst til Orde
Paa den Dag, som Herren gjorde.

503. Søde Jesus, vi er her.

1. Søde Jesus, vi er her
Paa dit Gudsdomsord at høre!
Vær du selv os alle nær,
Giv for dig os Hjærte, Dre,
At vi maa i Sjæl og Sind
Lukke dig og Himlen inde!
2. Vor formørkede Forstand
Kan jo ikke Sandhed kjende,
Hvis din Aand fra Ljsets Land

- Ej sit Lys i os vil tænde;
Godt at tænke, tale, gjøre,
Dertil maa din Aand os føre.
3. Du, o Herlighedens Glans,
Lys af Lys, vor Sjæl bestraale!
Træng dig gennem Sind og Sans,
Væk os op af Tungheds Dvale;
Lad os smage Himlens Glæde
I at synge og tilbede!

504. Lovet Herren, han er nær.

1. Lovet Herren, han er nær,
Naar vi synge, naar vi bede!
Samles i hans Navn vi her,
Er han midt blandt os tilstede.
Pris ham Gamle, pris ham Unge!
Pris hans Navn hver Baretunge!

2. Herre, vær os evig nær!
Vær os nær, naar Sol oprinder,
Dg naar Sol og Stjernefjær
I den dybe Nat forsvinder.
Lad din Aand ej fra os vige,
Til vi se dig i dit Rige!

505. Jesus, som iblandt os staar.

1. Jesus, som iblandt os staar,
 Byd din Fred med os at være!
 Lad din Fred, som overgaar
 Al Forstand, vort Sind regjere!
 Vis den svage Tro de Hænder,
 Hvor den Stridens Mærke kjender!

2. Vis os, at du stred og vandt,
 At du er endnu den samme!
 Liv og Salighed vi fandt,
 Som i Troen dig annamme.
 Lad os midt i Stridens Dage
 Freden, som du købte, smage!

506. Verdens Børn har mangt et Sted.

1. Verdens Børn har mangt et Sted,
 Hvor de samle sig til Glæde,
 Skulde da Guds Børn ej med
 Kunne samles for at bede?
 Lovet dog vor Frelser kjære,
 Hvor vi samles, vil han være.
 2. Verdens Børn de samle sig
 Og ved deres Afgud dvæle,
 Skulde, Frelser, da for dig

Vi ej kunne ydmygt knæle,
 Os i Bøn og Sang forene,
 Dig, o Herre, tro at tjene?
 3. Vær da blandt os, Frelser god,
 Naar i dit Navn vi os samle.
 Klar vort Blik og styrk vort Mod,
 Led de Unge, trøst de Gamle,
 Da hver Stund skal Vidne bære,
 At hos dig er godt at være.

507. Livets Væld.

Li-vets Væld, Is = ra = el Har sig lej = ret nu om dig!

Læst du nu Tør-stig Hu; Is = ra = el hu = sva = le sig!

2. Mindste Taar
 Ej formaar
 Verden os at læste med.
 Vi med Grund
 Jesus kun
 Vælge da i Verdens Sted.

3. Du er den
 Hjertens Ven,
 Som kan stille Sjælens Ve.
 Naar vi her
 Er dig nær,
 Kunne vi med Taarer le.

4. Salig er
 Vi, som her
 Sidde paa det rette Sted.
 Her er No
 Til at bo,
 Her er himmelsk Hjertesfred.

5. Lad os Smaa
 Til dig gaa;
 Vi vil nøjes med dit Skjød:
 I din Arm,
 Ved din Barm
 Vi jo ofte Himlen nød!

508. Jesus! dig vi nu paafalde.

Je-sus! dig vi nu paa-fal-de, Be-den-de, at Or-det maa

Ud-i go-de Hjer-ter fal-de, Og ret dy-be Rod-der slaa.
Lad det ri-ge Dug-ter gi-ve Til din G-re, som du vil!

FINE.

Lad det vok-se og ud-dri-ve Alt, hvad dig ej ho-ver til,

D. C.

2. Hyrde, fød din lille Skare,
Til livsfriske Vand os før!
Frels os fra al Sjælefare,
Vejen før os aaben gjør!

Vær os nær med Trost i Nøden,
Led os ved din Aand, dit Ord,
Mæt os, til du efter Døden
Vil os sætte ved dit Vord!

509. Dit Ord med rig Velsignelse.

Dit Ord med rig Vel-sig-nel-se, O Gud, lad stæd-se bli-ve Hos

os, at Hjer-ter-ne der-ved Med Sjæl og Aand op-li-ve.

1. Dit Ord med rig Betsignelse,
 O Gud, lad stedse blive
 Hos os, at Hjerterne derved
 Med Sjæl og Aand oplive.
2. Men om ej din den gode Aand
 Vil Hjærtet frugtbart gjøre,
 At Ordets Kraft det fatte kan,
 Vi kun forjæves høre.

3. Thi vor Fornuft er ganske blind,
 Kan Ordets Lys ej kjende,
 Som dømmes efter Aandens Sind,
 Om du ej Lys vil sende.
4. Men du har sagt: at ej dit Ord
 Skal vende tomt tilbage,
 Men skal udrette alting, hvor
 Og naar det dig behager.

510. O Lue fra Guds Kjærlighed.

O Lue fra Guds Kjær = lig = hed! O Vis = dom fra det Høj = e,
 Som faldt paa di = ne Vid = ner ned, Gjør klart vor Tro = es Dj = e!

Bed Or = dets Lys vi jam = les her. Vis os, at Kri = sti Lof = te er

Et e = vigt Ja og A = men! O him = mel = far = ne Frel = ser = mand,

Som tro = ner ved Guds høj = re Haand, Vel = sign os al = le = sam = men!

O Lue fra Guds Kjærlighed!
 O Visdom fra det Høje,
 Som faldt paa dine Vidner ned,
 Gjør klart vor Troes Nje!
 Ved Ordets Lys vi samles her.

Vis os, at Kristi Løfte er
 Et evigt Ja og Amen!
 O himmelfarne Frelsermand,
 Som troner ved Guds højre Haand,
 Betsign os allejammen!

511. Op alle Folk paa denne Jord.

Op al = le Folk paa den = ne Jord, Guds Kjar = lig = hed at tjen = de,
Som raa = bes ud ved Li = vets Ord Til he = le Ver = dens Gu = de,

At al = le ar = me Synd' = re maa Kun kom = me hid og

Raa = de faa, Ja e = vigt Liv og Glæ = de.

2. Ja det, at Gud er mild og lod
Sig ved sin Søn forløse,
Det Ord om Jesu Død og Blod,
Det har saa stærk en Tone,
At det opvækker den igjen,
Som døde for i Synden hen,
Naar han det ret annammer.

3. Det skinner ind i Hjærtets Nat,
At det i Sjælen dages,
Dg Jesus, den forborgne Skat,
I Troen favnetages.

Da bliver al vor Vandring ny,
Da vil og kan man Synden fly
Dg følge Jesum efter.

4. Saa lad, o dyrebare Gud,
Dit Ord i Kraft forkynnes,
Dg dette milde Himmelbud
I hele Verden yndes,
At Folk maa se, hvor du er god,
Dg daglig prise Lammets Blod
Dg Jesu rige Naade.

512. Gud, velsign os, nu vi skilles.

Gud, vel = sign os, nu vi skil = les, Hjar = tet fuld med Fryd og Fred;
Lad os sej = re ved din Naa = de,

Gj = e her din Kjær = lig = hed. Ve = der = kvæg os, ve = der = kvæg os,

Hvor vi fær = des, hvert et Sted.

2. Vi dig takke og tilbede
 For den Ordets Trøst vi faa;

Giv, at i vort Liv og Hjerte
 Naadens Frugter findes maa,
 Og vi trofast, og vi trofast
 I din Sandhed stedse staa.

3. Naar du da os naadig kalder
 Hjem til dig i Himlens Sal,
 Og dit Englebud os sender,
 Giv vi lyde glad dit Kald.
 Hvilken Glæde, hvilken Glæde,
 Der vi aldrig skilles skal.

513. Guds Ord kan aldrig dø.

Guds Ord kan al = drig dø, O hvilken Trøst!
 Det er et e = digt Trø, Saat i vort Bryst. } Det brin = ger Fred og Ro,

Det gjør mig glad og fro, Le = der til Fa = ders Bo, Til Him = lens Land.
 Guds Ord kan al = drig dø, nej, al = drig dø.

Guds Ord kan al = drig dø, al = drig dø, al = drig dø,

2. Vor Sjal kan aldrig dø;
 Naar syndigt Kjød
 Nedlægges som et Trø
 I Gravens Skjød, —
 Da skal min frelste Mand,

Løst fra hvert jordisk Vaand,
 Bæres af Englehaand,
 Op til sin Gud.
 Vor Sjal kan aldrig dø, aldrig dø, aldrig dø,
 Vor Sjal kan aldrig dø, nej, aldrig dø.

514. Saa vil vi nu sige hverandre Farvel.

Saa vil vi nu si = ge hver = an = dre Far = vel Og
Guds Fred o = ver al = le i Gry og i Kvæld, Saa =

øn = ske Guds Fred o = ver e = der! } At Kri = stus, Guds Søn, Maa
man = ge, som hjær = te = lig be = der, }

væ = re vor Løn, Naar vi skal af Ver = den ud = van = dre!

1. Saa vil vi nu sige hverandre Farvel
Og puste Guds Fred over eder!
Guds Fred over alle i Gry og i Kvæld,
Saa mange, som hjærtelig beder,
At Kristus, Guds Søn, maa være vor Løn.
Naar vi skal af Verden udvandre!

2. O hjælp os, Gud Fader, o hjælp os
Guds Søn,
Saa glade vort Lob vi fuldende!
Gud Helligaand, himmelske Trøster i Løn,
Lad Kjerlighedstuerne brande,
At vi kan med Lyst og Mod udi Bryst
Saa kjæmpe, at Kronen vi vinde!

515. Lad os vort Møde i Himlen bestemme.

(Mel. 64.)

1. Lad os vort Møde i Himlen bestemme,
Mulig paa Jorden vi samles ej mer;
Men hvor langt bedre at mødes derhjemme,
Der, hvor vor Jesum paa Tronen vi ser;
Der vi da skulle, som Herrens forløste,
Ewig beundre hans Kjerligheds Raad,
Der stal vi evig med Frydefang hoste,
Hvad her vi saa'de med Sukke og Graad.

2. Mødet i Himlen, o herlige Tante!
Maatte den dybt ind i Hjerterne slaa,
At ikke Sindet nu skulde omvante,
Der, hvor ej Manden sin Mæring kan faa!
Hvo, som har Sager, som staar usgjorte,
Sik dem tilrette, o gjor det med Alid!
Prøv alt som indensfor Himmelsens Porte!
Hastig til Ende er denne vor Tid.

516. Amen raabe hver en Tunge.

A = men ra = be hver en Tun = ge, A = men er min Him = mel = sang,

A = men skal jeg e = vig sjun = ge, A = men blandt Guds Harpers Klang,

A = men, her er Li = vets Flod! A = men, af hvor Gud er god!

1. Amen raabe hver en Tunge,
Amen er min Himmelsang,
Amen skal jeg evig sjunge,
Amen blandt Guds Harpers Klang,
Amen, her er Livets Flod!
Amen, af hvor Gud er god!

2. Amen, Jesu Kristus raade!
Amen er hans Aand og Ord,
Amen er hans Kraft og Naade,

Amen er hans Daab og Børd,
Amen er hans Liv og Død;
Amen, han har endt vor Nød!

3. Amen siger nu tilfammen,
Amen, Herren gjøre saa!
Amen, Jesu, svar nu Amen!
Amen er dit Segl herpaa.
Amen, sig: kom i min Favn!
Amen, ja, i Jesu Navn!

517. Herre, trofast overmaade.

(Mel. 95, 403, 118, 127 &c.)

Herre, trofast overmaade,
Kom, velsign, bevar os vel!
Lad dit Ansigt nu i Naade
Altid lyse for min Sjæl!

Ned til os dit Nafn vend,
Og din Fred os alle send.
Fader, Søn og Aand, dig være
Evig Pris og evig Ære!

518. Maaske det er den sidste Gang.

Maaske det er den sidste Gang, Vi samles her til Bøn og Sang;

O lad os Ordet aldrig glemme, Men det i Hjertet trofast glemme.

1. Maaske det er den sidste Gang,
Vi samles her til Bøn og Sang;
O lad os Ordet aldrig glemme,
Men det i Hjertet trofast glemme.

2. Hæv op din Kæft, om Jesus sjung,
Det letter Byrden, svar og tung,
Vær glad i Gud, udhold din Kvide,
Naar du for Herrens Navn skal lide.

3. Glem ej, at Jesus er dig nær
O Mro, Sorger og Veisvar.
Han villig Hjælpen dig vil give,
Maa du kun altid hos ham blive.

4. Han er din Herre og din Gud;
Dog vil han have dig til Brud.
Han har i Døden sig hengivet,
At du i ham skal eje Livet.

5. Hver Gang du træder frem i Bøn
Til Jesus, Guds enbaarne Søn,
Med dine Bøst, din Rød og Smerte,
Slut mig i Bøn til Jesu Hjerte.

6. Snart mødes vi i Himlens Sal
Blandt Englenes og Frelstes Tal,
Hvor ingen Synd os mer skal faare,
Hvor Gud borttørre vil hver Taare.

Dokologier.

519. Pris Gud, al Naades Kildevæld.

(Eller 1, 51, 70, 88, 90, 102, 123 &c.)

Pris Gud, al Naades Kildevæld, Pris ham hver En-gel og hver Sjæl,

Bris ham, hver Skabning af hans Haand, Bris Fa-der, Søn og Hel-lig-aand.

Bris Gud, al Naades Kildevæld,
Bris ham hver Engel og hver Sjæl,

Bris ham, hver Skabning af hans Haand,
Bris Fader, Søn og Helligaand.

520. Lys, Herre, over os din Fred.

(Mel. 17, 21, 59, 131, 181, 318)

Lys, Herre, over os din Fred,
Forbind os i din Kjærlighed,
Besøg os med din Naade,
Tag vore Hjerter ganske ind,
Forplant i os det rette Sind,
Hvor Aanden din kan raade!

Dine Egne
Lad os være,
Lad din Ære
Blandt os fremmes,
Ordet i vort Hjærte gjemmes.

521. Velsign os nu, o Gud, vor Gud.

(Mel. 7, 23, 76, 85, 109, 112, 122, 154, 171, 205, 246 &c.)

Velsign os nu, o Gud, vor Gud,
Med al din Børnesflok;

Dg før vor Sag i Naade ud,
Dg vær os evig nok.

522. Vor Herres Jesu Kristi Naade.

Vor Her-res Je-su Kri-sti Naa-de Dg Gud Fa-ders Kjær-lig-hed,

Dg den Hel-lig-aands Sam-fund Væ-re med os al-le,

med os al-le! A-men.

Vor Herres Jesu Kristi Naade
Dg Gud Faders Kjærlighed,
Dg den Helligaands Samfund
Være med os alle, med os alle! Amen.

Guds Hus og Broderskabet.

523. Guds Menighed! om dig.

Guds Me-nig-hed! om dig, Blod-tjød-te, døb-te, jeg nu sjun-ge vil:

Du Kri-sti Hg-te-brud } Maa Sjæle, født af Gud, Dig læg-ges til!
 I Sandheds Sej-erskrud,

1. Guds Menighed! om dig,
 Blodkjøbte, døbte, — jeg
 Nu sjunge vil:

Du Kristi Hgtebrud
 I Sandheds Sejerskrud,
 Maa Sjæle, født af Gud,
 Dig lægges til!

2. Trods Benner's Utrofskab,
 Trods dine Vidners Drab
 I Tidens Nat:
 End staar din Tro om Daab
 Og Herrens Bord som Naab
 Om Syndsøp, Gudsliv, Haab,
 Saligheds Stat.

3. End ved Ordtkilden fuld
 I Lyslivs Solfskinsguld
 Du tvæges godt;
 Og hele Verden om
 Mod Falskhed, hold og grim,
 Ved dig nu holdes Dom
 Af Retfærd's Drot.

4. O Menighed! til dig
 Vor Sjæl hengiver sig
 I Trofskabspagt.
 Staa i din Ungdomsry,
 Til paa hin Gjenkomststy
 Du bæres til Guds By
 I Bryllupsdragt!

524. Dit Rige elsker jeg.

Dit Ri-ge el-sker jeg, Dit Hus, hvor-i du bor, Din

Me = nig = hed, o Je = sus, du I dit Blod dag = lig tor.

2. Dens Mure for dig er,
Den er, i Naadens Baand,
Kjær for dig, som din Djeften,
Dg tegnet i din Haand.

3. For den min Taares Dug
Dg mit Bønoffer er,
Min Dmhu og mit Arbejd' skal
Den stedse gives her.

4. Jeg statter over alt
Dens Vejes Yndighed,
Dens Løfter, Lovsangs Pris og Bøn
Dens Samfunds Kjærlighed.

5. Vist, som Guds Sandhed er,
Til Sion gives skal
Stor Herlighed alt her paa Jord,
Dog størst i Himlens Sal.

225. Lad os bygge Gud et Mindesmærke.

Lad os byg = ge Gud et Min = des = mær = ke Af De =
Af gjen = fød = te Hjør = ter! saa de stær = ke Mag = ter,

man = ter, som har Glans, } Saa = dant Syn maa se med Hel = ved = smer = ter,
som ej e = re hans, } Men dog ej for = maa at stil = le Hjør = ter,

Som fra al = ting dra = ge ud, Kun at ej = e de = res Gud.

2. Staa, Guds Hus, nu fast, vær altid prydet Ved din rene Gjerning da bestjæmmes,
Skjont med Hellighed og Fred! Om den ved din gamle Tro end væmmes.
Alting har jo Kristus dertil ydet; Vis ved Daad, hvad Sandhed er,
Lad den fælste Kristenhæd At de saa din Kristus tjær!

526. Sion, du staar fast paa Højes Høje.

Si = on, du staar fast paa Høj-es Høj-e; Af Al-her-ren er
du hæ-vet op; Fra Jord = li = vets Trang-hed, Tant og
Møj = e Sti = ger man til dig paa Bjer = gets Top.

1. Sion, du staar fast paa Højes Høje; Af Alherren er du hævet op; Fra Jordlivets Tranghed, Tant og Møje Stiger man til dig paa Bjergets Top.
2. I dig har sig sat den Midler omme, Stadens Læge, Hyrde, Skjold og Sol, Drager kraftig, hjærtlig Folkestrømme, Som sig klynger til hans Naadestol.
3. Vederkvæget som i Rosendale Hvile trætte i dit Moderskjød;

- Mørket flyr for Lyset fra din Stage, Og man aander frit din Balsom sød.
4. Fra dig skuer man med Troens Dje Over Laage, Lidelser og Sorg, Til Gudsstaden hist udi det Høje Hører Lovsangslud paa Himlens Borg.
5. Menighed, du kaldte „Sions Datter“, Kjøbt og vundet ved Guds Kræftes Ord, Renjet, smykket Herligheden statter, At du Templet er, hvor Herren bor.

527. Velsignet er det Baand.

Vel = sig = net er det Baand, Som jam = men = bin = der her

I Kri = sti Kjær = lig = hed hver Aand, Som i hans Sam = fund er.

2. Til sælles Fader hen,
I Hjertet et, vi gaa;
Frygt, Haab og Hensigt blot er en,
Vor Gjerning ligesaa.
3. Vi sælles Sorg har lidt
Dg sælles Byrder bær,

- Dg for hverandre fælder tidt
Deltagend' Taarer her.
4. Dg naar vi skilles maa,
Det smerter dybt hver Ven;
Men vi forblive et, og naa
I Haab at ses igjen.

528. Jeg glæder mig ved dem, som til mig sige.

Jeg glæ = der mig ved dem, som til mig si = ge: „Med dig til

Her = rens Hus vi vil = le gaa!“ Je = ru = sa = lem! Vi e = re lyk = te =

li = ge, Naar vi i di = ne Por = te stil = le staa.

2. Op til Jerusaleem, Guds Stad, opbygget
Paa Sions Grundvold smuk og fast og stærk,
Guds Stammer gaa, at bo som Folk betrygget,
For Gud at prise for hans Naades Vært.

3. I Sions Porte staa og Kettens Sæde,
Hvorpaa man sidder for at stifte Fred.
Jerusalem! dig ønskes Fred og Glæde,
At de, dig elske, maa faa Rolighed!

529. Skjøn er den Kjærlighed, os sammenbinder.

1. Skjøn er den Kjærlighed, os sammenbinder
Forenede i Hjerte, Sjæl og Aand,
At vi i Troen mødes uden Hinder,
Skjont Tid og Rum os ofte skille kan.

- I Jesu Fodspor stadig frem vi vandre,
Udi den Gjerning, som af ham vi faa.

2. Forenede i Jesus med hverandre,
Udi hans Aand og i hans Vært vi staa,

3. O, lader os i ham da altid blive,
Dg intet vide, intet mer begjær,
Dg ingen anden Fyrste Hyldest give
End Jesu, som for os korsfæstet er.

530. Kom, I som elste Gud.

Kom, I som el = ste Gud, Vis E = ders Glæ = de her! Syng

fry = de = lig, hans Fryd bred ud, Syng fry = de = lig, hans Fryd bred ud, Og

kom til Tro = nen nær, Og kom til Tro = nen nær.

kom til, kom til

Kor: Vi van = dre til Si = on, In = dig = ste, skjon = ne = ste Si = on, Vi

van = dre op = ad til Si = on, Den ven = li = ge, skjonne Guds Stad.

2. De synge ej forstaa,
Som aldrig Gud har kjendt;
: Men vi vor Fryd udtale maa :
: For Avelsen, han har sendt. :
3. Os Sions Mark har bragt
Saa meget saligt Godt,

- : For Vandringsstaven er nedlagt, :
: Og vi har naa't Guds Slot. :
4. Bring Sange, mens du kan,
Han er det værd forvist;
: Vi vandre gennem Herrens Land :
: Til bedre Gæne hist. :

531. Hvor saligt i Guds Hus at faa.

Hvor sa = ligt i Guds Hus at faa Vel = sig = nel = se og Trøst,
Dg der i = blandt hans Børn at staa, Som tje = ne ham med Lyst!

Der, i hans e = gen Me = nig = hed, } For Hjerter, som med barn = lig Tro
Han Fryd og Glæ = de har be = redt } Dg Til = lid hos ham sø = ge No.

Der selv han er De træ = te Sjæ = le nær.

1. Hvor saligt i Guds Hus at faa
Befiguelse og Trøst,
Dg der iblandt hans Børn at staa,
Som tjene ham med Lyst!

Der, i hans egen Menighed,
Han Fryd og Glæde har beredt
For Hjerter, som med barnlig Tro
Dg Tillid hos ham søge No.
Der selv han er.
De trætte Sjæle nær.

2. Med Glæde mindes der enhver,
I Hjertens Ydmyghed,
Den Tid, da Jesus kom dem nær
Med sin Barmhjertighed;
Da Tvivlens sorte Mørke svandt

Dg Naadens Sol for dem oprandt.
Hver Sjæl, som smagte Jesu Fred,
Har selv erfaret det og ved,
At Herrens Flok
I ham har evig nok.

3. Kun Jesus er vor Salighed,
Vort Haab, vor Kraft og Trøst.
Naar Hjertet lever i hans Fred,
Det glemmer Verdens Lyst.
O Jesus drag os nær til dig!
Lad Hjertet hos dig hvile sig!
Led du os ved din Almagtshaand,
Dg lad os ved din Helligaand
Dog Vished faa,
At vi i Naade staa.

532. Iblandt Guds Børn, der bor jeg godt.

Iblandt Guds Børn, der bor jeg godt; Jeg byt = ter ej det Hjem
For no = gen jor = dist Kon = ges Slot; Hans Pragt er u = be = kvem.

<p>1. Iblandt Guds Børn, der bor jeg godt;
Jeg bytter ej det Hjem
For nogen jordist Konges Slot;
Hans Pragt er ubekvem.</p> <p>2. Iblandt Guds Børn, der bor jeg godt;
Der finder jeg mit Hjem.
Der er jeg i min Faders Slot,
Dg hans Familjes Lem.</p> <p>3. Iblandt Brødre bliver alting let,
Der hjælper mig hver Haand;</p> | <p>Hvert Ord mig støtter, er jeg træt;
Der soles Slægtskabsbaand!</p> <p>4. Enhver mit Hjertes Ord forstaar,
Dg jeg forstaar enhver.
En jød og sanddru Trost jeg faar;
Min Herre er mig nær.</p> <p>5. Iblandt mine Brødre vil jeg dø
I salig Afstedstund;
Saa sejer jeg til Hjemmets D,
Dg bor i Edens Lund.</p> |
|---|---|

533. O hvor saligt er det, vi i Jesus er et.

(Mel. 241 Gospel Hymns.)

<p>1. O hvor saligt er det,
Vi i Jesus er et,
Dg forvente hans Komme igjen!
I hans Ringgaard vi er,
Dg fornyede her
Vi højt priser vor kjæreste Ven.</p> <p style="text-align: center;">Kor:</p> <p>O hvor saligt er det,
Vi i Jesus er et,
Hvor saligt, hvor saligt er det!</p> <p>2. I ham et her vi kan
Glade drikke det Vand,
Som udflyder fra Troenen hos Gud.
Har vi Troen, vi maa</p> | <p>Da og Anden her faa,
Som fra ham og hans Fader gaar ud.</p> <p>3. Jesus har ved sit Ord
Sagt til os her paa Jord,
Han de Frelste vil tage til sig:
"Jeg vil komme igjen,
Eder føre berhen,
Hvor I stedse skal være hos mig."</p> <p>4. Jesus kom nu snart hid,
Dg os tag med dig did
Til vor Hvileplads tæt til dit Bryst;
I den himmelske Ro,
Giv dig der hos dig bo,
Helt henrykt af din Kjærligheds Lyst.</p> |
|--|---|

534. Se, Guds Børn nu samles fra fjern og fra nær.

Se, Guds Børn nu sam = les fra fjern og fra nær, Da = su = nen dem
Kor: Og kjæm = pen = de gaa, vi skal sej = ren = de staa, Væb = net med aan =

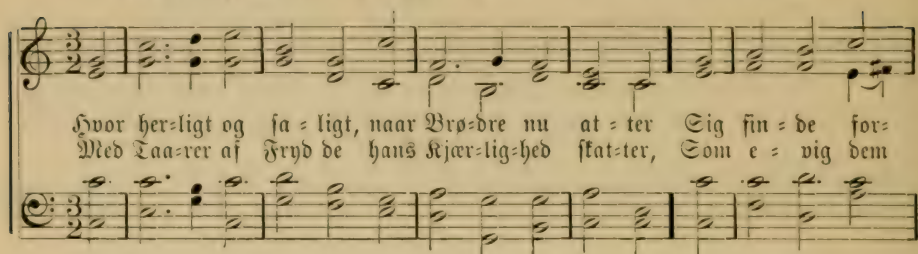
fal = der til Kam = pen ud her, I = før = te med aan = de = lig'
de = li = ge Vaa = ben vi gaa; Med Gud paa vor Si = de vi

Vaa = ben de maa Ret man = dig i Stri = den stor Sej = er op =
al = ting for = maa, Og man = dig vi stri = de for Kro = nen at

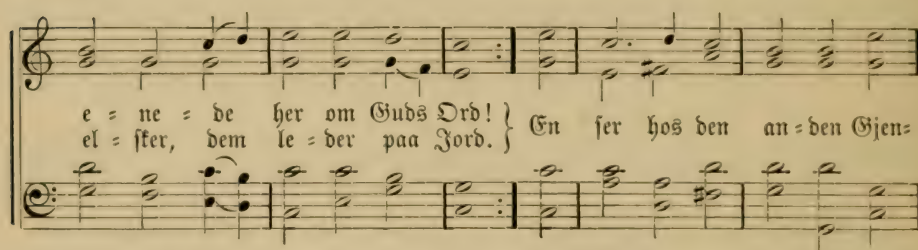
naa. Ret man = dig i Stri = den stor Sej = er op = naa.
faa, Og man = dig vi stri = de for Kro = nen at faa.

2. Den Tid, vi her leve, den Kamp føres maa;
 Ved Kristus, vor Fyrste, vi kunne bestaa,
 Da Anden og Ordet her gjør os bekvem,
 ||: Alt sejrende løbe paa Stridsbanen frem. :||
3. I Prøver, Strid, Farer, vi tapre vil staa,
 Ved Jesum, vor Fyrste, vi Sejren skal naa,
 Og naar vi har kjæmpet og tappert holdt ud,
 ||: Gjør han os til Konger og Præster for Gud. :||

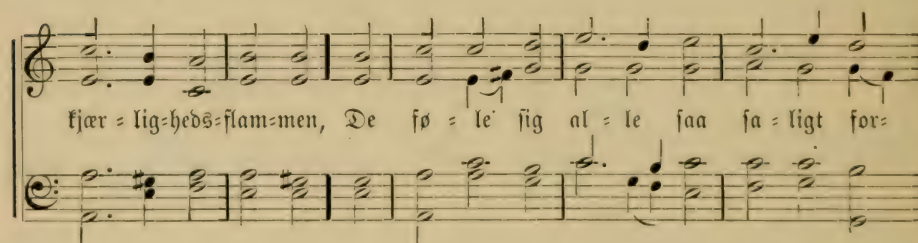
535. Hvor herligt og saligt, naar Brødre nu atter.

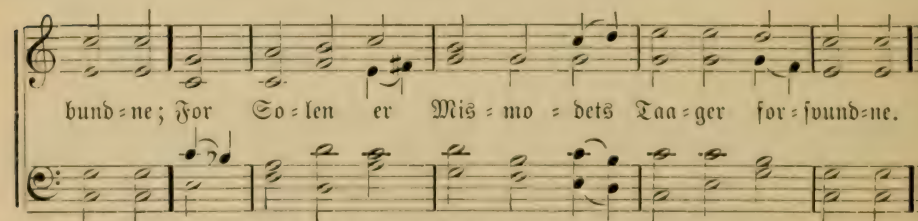
Hvor her-ligt og sa = ligt, naar Brø-dre nu at = ter Eig fin = de for =
Med Taa-rer af Fryd de hans Kjær-lig-hed stat-ter, Som e = vig dem

e = ne = de her om Guds Ord! } En ser hos den an = den Gjen =
el = ster, dem le = der paa Jord. }

Kjær = lig-heds-flam-men, De sø = le' sig al = le saa sa = ligt for =

bund = ne; For So = len er Mis = mo = dets Taa = ger for = svund = ne.

2. Hvor herligt, naar Brødre, af Herren bevaret,
Etaa Ansigt til Ansigt med Haand udi Haand,
Fortællende alt, hvad enhver har erfaret
Af Under og Tegn, mens de ledtes ved Vaand!
Paa Knæ de da falde, udgavde sig alle
I Lov, Pris og Tak for Guds Trostaa saaa mægtig,
Hengive sig ham saaa med Tillid endrægtig.

3. Ja, Fader, vi ville din Visdom ophøje,
 Thi herlig er hele den Plan, du har lagt!
 Som Stjernernes Løb du bestemte saa nøje,
 Saaledes i Dag du os sammen har bragt.
 At nu du os give, at vi hos dig blive;
 At aldrig det fremmede Nag vi maa bære,
 Men spørge kun om, hvad der fremmer din Ære!

536. Dejligt er Synet og lifligt, hvor Brødrene bygge.

Dej- ligt er Syn- et og lif- ligt, hvor Brø- dre- ne byg- ge, Byg- ge og
 bo un- der ven- li- ge Ta- ge fuld- tryk- ge; Lif- ligt i- ser
 er det, hvor Brø- dre, som her, Bo i den Høj- e- stes Skyg- ge!

2. Salvede Brødre, hvor I under Frelserens Vinger
 Bygge tilsammen, der Kilden til Livet udspringer;
 Djelestrømbølger til Klædebonsjøn,
 Dryppende rigt fra Guds Finger!

3. Bjerghøer alle paa Sion, som Himlen bedugger,
 Hvor sig i Palmernes Toppe Velsignelsen vugger;
 Broderlig blidt tømme her sammen I tidt
 Kalken, som Himmeltørst slukker!

4. Snorene for eder faldt paa de liflige Steder;
 Nabenlyst eder beredte er Salighedsklæder.
 Findes I tro, hos eder bygge og bo
 Her alt de himmelfte Glæder.

Menighedens Embeder.

537. Du ved, o Gud, hvorfor vi her.

Du ved, o Gud, hvor = for vi her Er sam = le = de fra fjern og nær;

At, du for = staar vor Længjels Bøn, Du hø = rer Sjælens Suk i Løn.

1. Du ved, o Gud, hvorfor vi her
Er samlede fra fjern og nær;
At, du forstaar vor Længjels Bøn,
Du hører Sjælens Suk i Løn.
2. Her er blandt os en Mand, som du
Har selv et med din Aand, og nu
Vi ville lægge Hænder paa
Hans Hoved, og ham lade gaa —
3. Ja, gaa i Verden ud blandt Folk,
At være dem din Naades Tolk,
At drage dem fra Dybets Rand,
Dg løse dem fra Syndens Vaand.
4. Udrust ham med din Aand og Kraft,
Med Mod, som Paulus det har havt!

- Befsign hans Gjerning, lad du ham
Henlede mange til Guds Lam!
5. Bevær ham fra Vildfarelse,
Dg gjør ham hver Dag varmere
I Herrens kostelige Hverv.
Modtag for ham hver Bonneskjærv!
6. Naar saa han en Gang kommer hjem
Dg skal for Tronen træde frem,
Da lad ham se paa saligt Sted
De Tusind, som hans Ord tog med!
7. Ja, giv os alle, store Gud,
At vi som Kristi Sendebud
Maa øjne hist vort Arbejds Frugt,
Dem, som vi blev en Livjens Lugt!

538. I Dag paa apostolisk Vis.

1. I Dag paa apostolisk Vis,
I Jesu Navn, til Jesu Pris,
Vi lægge vore Hænder paa
Den Tjener, Herren sig udsaa.
2. Modtag din Tjener af vor Haand,
Udrust ham med din Sandhedsaand,
Til Vidner om dit Ord, din Fred,
Din Tro, dit Haab, din Kjærlighed!

3. O giv ham Ald af himmelsk Art,
O giv ham Lys, som brænder klart,
O giv ham Aand, som aander Trost,
Dg laan du ham din egen Røst!
4. Giv Mod og Kraft til fast at staa
Dg Visdom til al Klogt at slaa,
Hvad der fremsføres mod din Tro
Dg hindrer dines Sjælens!

539. Af, lader eder minde.

Af, la = der e = der min = de, I, Guds Ords Tje = ne = re,

Guds Kald ret at be = sin = de, Og til hans Na = de se!
Af Nat er Dag op = rum = den; Gud gi = ve os sin Aand!

Vor Frel = se jo er fun = den, Og Naadens Tid for Haand;

1. Af, lader eder minde,
I, Guds Ords Tjenere,
Guds Kald ret at besinde,
Og til hans Naade se!
Vor Frelse jo er funden,
Og Naadens Tid for Haand;
Af Nat er Dag oprunden;
Gud give os sin Aand!

2. Guds Naade kun for Dje,
Laalmodige i Nød,
I Arbejd', Flid og Møje,
Paa Vagt i Liv og Død,
At ej vi skulle være
Til Anstød nogen Mand,
Hvorved Guds Embeds Væ
Bespottet vorde kan!

3. Det Kydsfheds rene Klæde
Enhver iføre sig,
Og i Guds Kundskabs Glæde
Sig øve idelig!

Langmodige og fromme,
Udi Guds hellig' Aand,
Som Herrens Bud I komme
Med Kjærlighedens Baand!
4. I Sandheds Ord I blive!
Guds Kraft er eders Sold;
Gud selv skal eder give
Retfærdighedens Skjold;
Det skal I frejdig føre
Mod Verdens Vogn og Tant,
Og aldrig eder røre
Et Haarsbred bort fra Sandt.
5. Hvad Hæder og Vanære,
Som lægges eder paa,
Skal I fornuftig bære;
Gud prøver eder saa.
Bed eder mange finde
Guds Rigdoms Væld opladt!
I Himlen selv har inde,
Ihi Gud er eders Skat.

540. Som Skyens Dug, der falder ned.

Som Sky-ens Dug, der fal-der ned Og ven-der ej til = ba = ge,
Men gi = ver Marken Frugtbar = hed, Be = re = der Hostens Da = ge,

Saa gaar dit Ord, o Gud! Med Kraft til Ver-den ud; Held den, som du be-
tror Til Udsæd Liv-sens Ord! Din Løn du la'r ham ta = ge.

1. Som Skyens Dug, der falder ned
Og vender ej tilbage,
Men giver Marken Frugtbarhed,
Bereder Hostens Dage,
Saa gaar dit Ord, o Gud!
Med Kraft til Verden ud;
Held den, som du betror
Til Udsæd Livsens Ord!
Din Løn du la'r ham tage.

2. Gj Glans og Højhed er hans Krav,
Det kan han godt undvære;
Hans Magt er Jesu Hyrdestav,
Og Kjarlighed hans Være;
Hans Bærk er Kristi Sag,
Hans Liv er Pinsedag;
Med Mandens Kraft og Trøst
Velsigner du hans Nøst;
Hvad vil han mer begjære?

541. Op, Sions Vægter! vaag, giv ud.

Op, Si-ons Væg = ter! vaag, giv ud „Trum = pe = tens ret = te Lyd“.

Kom! hør og tag dit Kald af Gud, Det høje Ansvars Bud.

1. Op, Sions Vægter! vaag, giv ud
 „Trumpetens rette Lyd.“
 Kom! hør og tag dit Kald af Gud,
 Det høje Ansvars Bud.

2. Den Sag har ej et ringe Krav,
 Som Lærer's Kald gaar an,
 Det høj'ste Hverv, Gud Menn'sket gav
 Har fyldt vor Frelser's Haand.

3. For Sjæles Skyld arbejde de,
 Som af Gud ere kaldt;
 Til evig Glæde eller Ve
 Bli'r Ordet de har talt.

4. Du, Jesus, som prædiktes skal,
 Bevar dem ren og fri;
 Børn deres Sjæl fra Synd og Fald,
 At vandre Sandheds Sti.

542. Sønnen kom fra Tronen ned.

Søn = nen kom fra Tro = nen ned, Stod som Tje = ner i vort Sted,

Tjen = te tro = lig, høje = ed' sig, Tvæt = ted' Jo = den Træl = le lig.

1. Sønnen kom fra Tronen ned,
 Stod som Tjener i vort Sted,
 Tjente trolig, højed' sig,
 Tvætted' Joden — Trælle lig.

2. Tjene er nu Herlighed,
 Hvor han hersker. Ja, vi ved,

Minste Tjeneste faar Løn
 I Guds Hus af ham, Guds Søn.

3. Fattes noget, sørger du;
 Du har valgt og giver i.a
 Tjenere; af, lad ved dig
 Tro dem tjene, helt dig lig!

Menighedens Birkjomhed.

543. Opsøg Vildfarende.

Op = søg Vild = fa = ren = de! Fjels de For = tab = te! Le = der dem kjær = lig fra

Synd og fra Skam! Trø = ster de Sor = gen = de! Rej = ser de Fald = ne!

Vi = ser dem hen til Guds blø = den = de Lam! Red = der de Dø = en = de,

styr = ser de Eva = ge! Je = sus er naa = dig, og frel = se han kan.

1. Opsøg Vildfarende!
 Frels de Fortabte!
 Leder dem hjærlig fra Synd og fra Skam!
 Troster de Sorgende!
 Rejser de Faldne!
 Viser dem hen til Guds blødende Lam!

Kor:

Redder de Døende, styrker de Svage!
 Jesus er naadig, og frelse han kan.

2. Skjønt de foragter ham,
 Er han dog rede
 Syndsyge Sjæle at to i sit Blod.
 Tal med dem strengelig,

Tal med dem venlig!
 Jesus tilgiver enhver, som vil tro.
 3. Dybt skjult i Hjerterne,
 Knuste af Synden,
 Følelser ligge, som Naaden kan naa;
 Hørte ved Kjærlighed,
 Vakte ved Omhed,
 Gjenlyd fra Hjertet endnu vi kan faa.

4. Opsøg Vildfarende!
 Pligten det byder;
 Styrke til Arbejdet gives af Gud.
 Leder paa rette Vej
 Mittdem tilbage;
 Jesus er Vejen til Saligheds Gud.

544. Al Magt i Himmel og paa Jord.

Al Magt i Him = mel og paa Jord Har du, vor sto = re Gud ;

Fra Ost til Vest, fra Syd til Nord Gaar Sej = ers = or = det ud !

1. Al Magt i Himmel og paa Jord
Har du, vor store Gud ;
Fra Ost til Vest, fra Syd til Nord
Gaar Sejersordet ud !
2. Dit Rige og dit Herredom
Gj Maal og Ende ved.
Naar andre Riger kastes om,
Staar dit i Evighed !
3. Som du er de Udvalgtes Tal,
Et Folk, som evig staar.
Det sejrende sig vise skal,
Naar alt til Grunde gaar !
4. Hvordan? — hvor skulle vi bestaa,
Hvorledes skal det ste?

- Vi ere jo saa faare faa —
Kom, Herre, dog at se!
5. Hvad ere vi, hvad er vor Magt
Mod Hjendens grumme Hær?
Dit Folk staar højet og forfagt
Og Undergangen nær.
 6. Dog nej, vi løfte Djet op
Til dig, vor Jehovah!
Vi stue op til Bjergets Top,
Hvor Hjælpen kommer fra.
 7. Dit Folk du Kræfter give vil,
At Svaghed bliver stærk.
Ved dig vi dygtig gjøres, til
At føre ud dit Bærk!

545. O, hvor er de Høstfolk, som samler ind.

(Mel. 155 i Gospel Hymns.)

1. O, hvor er de Høstfolk, som samler ind
Fra Verdens Ager den gode Sæd?
Med Sandheds Segel de maa gaa frem,
Bestandig til Høsten er samlet hjem.

Kor:

Hvor er de Høstfolk? Hvem vil gaa frem
Med Jesus til Vre udi i Himlens Hjem?
Og hvem vil hjælpe at samle ind
Fra Verdens Ager den gode Sæd?

2. Saa gaa ud paa Vejstjæl og søger der
Blandt Ukrudtet, maafte der Hvede er.

Ja, søger ved Gjerder, paa Vej og Sti,
Og fører dem alle til Himmerig.

3. Se! Markerne modnes — giv derpaa Agt
Og lad os erindre, hvad Gud har sagt,
At Høstfolk er faa og Arbejdet stort,
Forsilde at vidne bag Dødens Port.

4. Saa kom med din Segel og arbejd her,
Den ædle Sæd du tilsammen bær,
At en Gang, naar Sæden skal samles hjem,
Ogsaa du nogle Reg maa bære frem.

546. Gaa fremad, Herrens Kjæmpe stærk.

(Efter 62 i Gospel Choir, med Kor.)

Gaa frem-ad, Her-rens Kjæmpe stærk, Du, som vil frem-me Her-rens Bærk!

Din Tid er kom-men, o op-staa: Thi se, nu So-len klart fremgaar!

1. Gaa fremad, Herrens Kjæmpe stærk,
Du, som vil fremme Herrens Bærk!
Din Tid er kommen, o opstaa;
Thi se, nu Solen klart fremgaar!

Kor:

Gaa fremad, gaa fremad,
Herrens ganske Hær!
Gaa fremad, gaa fremad,
Lys kan skintes der!

2. Gaa fremad alle som en Mand;
Thi gyldne Neg nu samles kan.

I Høstfolk, kom fra Land og Stad,
Brug Seglen og sving den kun glad.

3. Gaa fremad, sank som du gaar frem;
Thi Engle ser dig fra sit Hjem.
Omkring dig er en Vidneher;
Op, op og frels, hvad tabt her er!

4. Gaa fremad, Dagen svinder snart,
D arbej, medens det er klart!
Nu Tid til Arbejd', Tid til Bon,
Til Kronen faas som Naadløsn!

547. Arbejd tro, arbejd tro! som Guds Tjenere bør.

Ar-bejd tro, ar-bejd tro! som Guds Tje-ne-re bør, Følg din
Lad hans Naad, som en Val-som, din Etyr-ke for-ny;

Me-ste-res Spor, ham ad-lyd, ham blot hør; Gjør med

Magt, hvad din Haand finder her, og ej fly. Ar-bejd tro, ar-bejd

tro, Ar-bejd tro, ar-bejd tro, Al og
ar-bejd tro, Ar-bejd tro, ar-bejd tro,

haab, vaag og bed, Vær tro, din Me-ster kom-mer snart.
Al og haab og bed,

1. Arbejd tro, arbejd tro! som Guds Tjenere bør,
Følg din Mesters Spor, ham adlyd, ham blot hør;
Lad hans Raad, som en Balsom, din Styrke forny;
Gjør med Magt, hvad din Haand finder her, og ej fly.

Kor:

||: Arbejd tro, arbejd tro, :||
Al og haab, vaag og bed,
Vær tro, din Mester kommer snart.

2. Arbejd tro, arbejd tro! fød den Hungrige her;
Til Livskilden den Trætte før hen, ja ham bær;
Lad din Ros og din Fryd være blot Korsets Sti,
Dg udbred glad det Budskab: se, Frelsen er fri!

3. Arbejd tro, arbejd tro! der er Arbejd' for hver;
Mørkets Rige skal falde, Bildfarelsens Hær;
Dg Jehovahs ophøjede Navn æres i
Barnets jublende Lovsang: se, Frelsen er fri!

4. Arbejd tro, arbejd tro! men faa Kraft fra Guds Søn,
Krens Krone og Dragt da snart bliver din Løn;
Blandt de trofaste Vidner hist stemmer du i
De Blodrenfjedes Jubel: se, Frelsen er fri!

548. Klart Guds Naades Fyrtaarn sender ic.

(Efter 65 i Gospel Hymns, med Kor.)

Klart Guds Naades Fyr = taarn sen = der Straa = ler o = ver Li = vets Hav ;

Men de min = dre Lys at vog = te Han til os ved Ky = sten gav.

1. Klart Guds Naades Fyrtaarn sender
Straaler over Livets Hav ;
Men det mindre Lys da vogte
Han til os ved Kysten gav.

Kor:

Lad de mindre Lys da brænde !
Send en Straale over Sø !
Mangen Angstfuld stedt i Nøden
Kan du redde fra at dø !

2. Syndens Nat paa Dybet ruger,
Højt sig hæver Bølgens Bryst ;
Mange Dine vogte, spejde
Efter Fyr langs Verdens Kyst.

3. Lad din Lampe brænde, Broder !
Mangt et ufrelst Liv, som nu
Kjæmper for at naa til Havnen,
Kan gaa tabt i Nattens Gru.

549. Trætte Samler, hvorfra kom du.

(Mel. 33 i Gospel Hymns.)

1. Trætte Samler, hvorfra kom du
Med Haanden tom og mørk i Du,
Gaaende ensom, møjsum, svag :
Sig mig, hvor samled' du i Dag ?
Sent en nøgen Mark jeg saa,
Men intet der for mig at saa,
Andre gyldne Reg bandt her,
Ej et Afs for mig fandtes der,

Kor:

Elynd du dig til Høstmarken bort,
Arbejd med Alid, din Tid er kort ;
Hele Dagen paa Marken vær ;
Samle nærved Høstmanden der.

2. Sorgløs' Samler, hvad har du her ?
De salmed' Blomster værdløs' er.

Hungrig og tørstig, mat og svag,
Sig mig, hvor du samled' i Dag ?
Udi skygrig Lund jeg laa
Og paa de sfjønne Blomster saa ;
At forsent jeg det nu ser,
Hvad jeg samled' forfæng'ligt er.

3. Flittig' Samler, dit Reg jeg ser,
Forvist du maa udmattet vær' ;
Synger du glad og Reg vær hjem,
Sig mig, hvor har du samlet dem ?
Stands mig ej, før Dagen gaar ;
Jeg en for en dem samlet faar ;
Her og der de for mig faldt ;
Nær Høstmanden jeg fandt det alt.

550. Hør din Jesu Stemme raabe.

FINE.

Hør din Je = su Stem = me ra = be: "Hvo vil gaa til Ar = bejd' fort;
 Mar = fer hvid = nes, Ho = sten ven = ter; Hvo vil bæ = re Ne = ge bort?"
 Vil du svare glad og vil = lig: "Her er jeg; send mig, send mig!"

Højt og stærkt nu Mest'ren kalder,
 Rig Be = lønning til = by'r dig;

D.C.

1. Hør din Jesu Stemme raabe:
 „Hvo vil gaa til Arbejd' fort;
 Marker hvidnes, Hosten venter;
 Hvo vil bære Næge bort?"
 Højt og stærkt nu Mest'ren kalder,
 Rig Belønning tilby'r dig;
 Vil du svare glad og villig:
 „Her er jeg; send mig, send mig!"

2. Kan du ej gaa over Havet
 Og udforske Hedning'land;
 Hedning'folk er nær, og disje,
 Ved din Dør, du hjælp kan.
 Kan du Tusinder ej give,
 Entens Skjærv da glad frembær,
 Og det mindste, gjort for Jesus,
 Er for ham ret kost'lig kjær.

3. Kan du ej som Engle tale,
 Gj med Pauli dybe Ord,
 Mildt og sømt du dog kan sige:
 Jesu Kjærlighed er stor;
 Kan du ikke vække Sikre
 Som med Dommens Skræk og Larm,
 Du Smaa børn kan lede ventlig
 Til din Frelsers kjære Arm.

4. Kan du ej, som Sions Vægter,
 Højt paa Muren staa, og der
 Bije rette Vej til Himlen,
 Byde Liv og Fred til hver,
 Med din Bøn og dine Gaver
 Du Guds Vilje gjøre kan,
 Og som Aron tro opholde
 Du Profetens Hænder kan.

5. Lad ej nogen ledig sige:
 „Jeg kan intet gjøre her!"
 Medens Sjæle dø og Mest'ren
 Kalder dig; — hans Bud du vær;
 Glad den Gjerning gjør, han giver;
 Lad den være Lyst for dig;
 Svar ham glad, naar han dig kalder:
 „Her er jeg; send mig, send mig!"

551. Skal jeg gaa did helt tomhændet.

(Mel. 298 i Gospel Hymns.)

1. Skal jeg gaa did helt tomhændet,
 Saa min Frelser møde der?
 Ej en Dag har tjent ham trolig,
 Ej et Sejerstegn frembær'?

Kor:

Skal jeg gaa did helt tomhændet?
 Skal jeg møde Jesus gaa?
 Ej en Sjæl til ham medbringe,
 Skal jeg helt tomhændet gaa?

2. Ej for Døden nu jeg ængstes,
 Thi min Jesus frelser mig;

Men tomhændet gaa! den Tanke
 Smertelig paatrænger sig.

3. O de Nar i Synd henlevet,
 Kunde de gjenkaldes mer,
 Jeg til ham dem vilde give,
 Hans tro Tjener være her.

4. Jesu Folk, vaagn op for Alvor
 Arbejd tro, mens Dag det er.
 For dig Dødens Nat vil dække,
 Rjæmp for Sjæles Frelse her.

552. Saa din Sæd ved Morgen.

Saa din Sæd ved Mor = gen, saa din Sæd i Guds frygt,
 Saa den og ved Mid = dag
 Gud os Frug = ter gi = ver, Da i Hø = stens Da = ge

og ved Af = ten sen; Vi skal kom = me gla = de,

brin = ge vo = re Reg. Brin = ge vo = re Reg, brin = ge vo = re Reg,

Vi skal kom = me gla = de, brin = ge vo = re Reg, brin = ge vo = re Reg.

2. Saa din Sæd i Solskin, saa den og i Graavejr,
 Frygter ikke Sky, ej Vin'trens kolde Vind;
 Om et lidet Høsten og vort Arbejd' endes,
 Vi skal komme glade, bringe vore Reg.

3. Saa din Sæd med Graad, men saa din Sæd for Herren,
 Hvad du ofrer her, nok dig erstattes skal;
 Naar vor Graad er endt og hjem han kalder Sine,
 Vi skal komme glade, bringe vore Reg.

553. Basunen højt nu lyder.

Ba = su = nen højt nu ly = der Til Her = rens Ju = bel = aar ;

Frit Naa = den nu til = by = des, Den Bund = ne Fri = hed faar.

I Fang = ne ! vend til = ba = ge Til e = ders Hjem saa kjær,

For Fri = heds Fryd at sma = ge, Her Ju = bel = aa = ret er.

For Fri = heds Fryd at sma = ge, Her Ju = bel = aa = ret er.

2. Forsag hver syndig Gjerning,
Hvis Lænker bandt dig her,
Modtag din Frihed gerne,
Vær Satans Træl ej mer.

3. En bedre Herre kalder
Dig mild og venlig ind,
I Kjærlighed at tjene
Ham med et villigt Sind.

4. Han dig tilbyder Frelse
Og Himlens Herlighed,
Og længes Gjenstand gjøre
Dig for sin Kjærlighed.

5. Ved sand Tro ham modtage,
Opgiv alt andet nu ;
Mens Naaden højt dig kalder,
Straks op til Jesus sku.

554. „Gaa hen i min Vingaard,“ ej ledig der staa.

(Mel 98 i Gospel Hymns.)

1. „Gaa hen i min Vingaard,“ ej ledig der staa, Din Tid, dine Kræfter og kostlige Pund,
 Thi Høsten er stor og Arbejderne faa; Din varmeste Kjærlighed, yndigste Stund.
 Nu rense og hegue, hold alt rigtig smukt, Jeg er villigen kommen fra Himmelen ned,
 Og pløj og besaa og da indsamle Frugt, Fra Hæve og Glæde, at dø i dit Sted,
 Der er Rave at fange og Ulve at slaa; Har kjøbt dig i Angest, i Smerte og Nød;
 Gaa hen, jeg behøver nu Store og Smaa; Jeg fordrer det, jeg har betalt med min Død.
 Vogt Lammene troligt og fød mine Faar,
 Opjog de Bidsfarne, forbind deres Saar.

Kor:

- D, gaa! o, gaa!
 D, gaa i min Vingaard, ej ledig der staa;
 D, gaa! o, gaa!
 Thi Høsten er stor og Arbejderne faa.
2. „Gaa hen i min Vingaard!“ min altid
 du var,
 Med Blod har jeg kjøbt dig og alt, hvad du har,

3. „Gaa hen i min Vingaard!“ arbejd med
 Behag;
 Saa hastig bortsvinder den solklare Dag,
 Og Aftenens Skygger sig samle saa brat;
 Snart dækkes Sollyset af Mørke og Nat.
 I den tidlige Morgen til Arbejde gaa;
 Jeg giver dig Styrke, og Løn skal du faa.
 Betsignet er alle, som villigen gif,
 Og trolig fuldendte Arbejdet, de gif.

555. Gaar ud i Verdens Riger.

Gaar ud i Verdens Ri = ger, I Fre = dens Sen = de = bud,
 Til al = le, al = le si = ger, Hvad os er sket af Gud:

Os er en Frel = ser fød, Nu in = gen bør for = sa = ge,

Nu ven = der Fred til = ba = ge, Guds Fred i Liv og Død.

2. De Død skal fare vide
 Til alle Slægter hen
 Om ham, som bar vor Rvide
 Og gav os Fred igjen,

Gif ned for os i Døden
 Som Sol i Aftenrød,
 Og staa som Morgenrøden
 For os i Liv og Død.

556. Fra Grønlands frosne Bjerge.

Fra Grønlands fros = ne Bjer = ge, Fra In-diens skjøn = ne Strand,

Hvor Afril's var = me Kil = der Ud = sen = der gyl = den Sand;

Fra man = ge gam = le Stæ = der Dg mangt et palm'klædt Land

Der raabes: „Kom! og hjælp os Fra Sa-tans Magt og Ban!“

1. Fra Grønlands frosne Bjerge,
 Fra Indiens skønne Strand,
 Hvor Afril's varme Kilder
 Udsender gylden Sand;
 Fra mange gamle Stæder
 Og mangt et palm'klædt Land
 Der raabes: „Kom! og hjælp os
 Fra Satans Magt og Ban!“

2. Skjønt dufte Bellugts Vinde
 Udoer Ceylons Ø,
 Og alt er skjønt derinde,
 Kun Folket er i Nød;
 Forgjæves er Guds Godhed,
 Til Skam og Spot og Men,
 De Hædninger i Raahed
 Tilbede Stok og Sten.

3. Skal vi, hvis Sjæle frydes
 Ved Lyset fra vor Gud,
 Skal vi til arme Brødre
 Gj brede Lyset ud?
 Lad Jesu blive Lære
 Da gaa fra Land til Land,
 Til alle Folk ham ære
 Som Gud og Frelsermand.

4. I Vinde, bring det Budskab!
 I Blande, ruller frem!
 Til udbredt bli'r hans Kundskab
 I hvert et Hus og Hjem;
 Til den gjenløste Verden
 Det Lam, for Synd're død,
 Som Frelser, Konge, Skaber,
 Erkjende skal med Fryd.

557. Har vi følt udi vort Hjærte.

Har vi følt ud = i vort Hjær-te Syn-dens Jam-mer, Gru og Nød,
Har vi følt den kol = de Smerte, Dr = men un = der Ar-mods Død,

D, maa vi dog bæ = ve ej, Bed den ar = me Hednings Vej?

D, maa da ej Sjæ-len blø = de, Mens han gaar i Mulm og D = de.

1. Har vi følt udi vort Hjærte
Syndens Jammer, Gru og Nød,
Har vi følt den kolde Smerte,
Drmen under Armod's Død,
D, maa vi dog bæve ej,
Bed den arme Hednings Vej?
D, maa da ej Sjælen bløde,
Mens han gaar i Mulm og Døde.

2. Har vi følt udi vort Hjærte
Troens søde Trøst og Fred,
Frukten af vor Frelser's Smerte,
Gaven af hans Miskundhed,
D, maa vi ej ønske, at
Arme Hedning denne Skat
Kunde i sit Hjærte gjenne,
Prise Gud med Frydestemme.

3. Har vi følt udi vort Hjærte
Haabets rige Herlighed,
Har vor Land ved Troens Kjærte
Set Guds Himmel os beredt:
D maa vi ej hige da
Efter et Halleluja
Fra en Hednings Sjæl at høre?
Maatte det ej dybt os røre?

4. Har vi følt udi vort Hjærte
Kjærlighedens milde Glød,
Som i Jesu Navn os lærte
Sjælegraad ved andres Nød:
D, maa vilde Hednings Be
Dø ej smerte, til vi se
Mildhedsstraalen fra det Høje
Smile i hans dunkle Døje?

558. Til vor Fest, til vor Fest er vi samlet igjen.

Til vor Fest, til vor Fest er vi sam = let i = gjen; Vi er
Med vor Sang vil vi tak = ke og pri = se vor Gud,

glad, at saa man = ge er kom = men til den. Som fra

Syn-den saa naa = dig har fri = et os ud. Til vor Fest sam = les

Til vor Fest
vi Fry = de = fuld, fry = de = fuld, Gud er
sam = les vi Fry = de = fuld, fry = de = fuld.

god, pris hans Navn; Han aab = ner for os Him = lens Havn.
Gud er god, hans Navn;

2. Festlig klædt, festlig klædt, er vi samlede
her;
Vi er glad; thi vi ved, at vor Jesus er nær;
Han Ketsfærdigheds Skjortel vil give os paa,
Saa vi hvidklædt' og rene for Tronen kan staa.

3. Toet hvid, toet hvid udi Jerserens Blod
Vi skal en Gang saa smage den himmelske No.
I de Saliges Frydefest skal vi saa Del;
O, da bliver det for os evindeligt vel.

559. Brødre, Søstre, vær til os velkommen!

Brø = dre, Sø = stre, vær til os vel = kom = men! Vær vel =

kom = men til os en og hver! I, som med os til Guds Folk er

kom = men, I, som har den Her = re Je = sum kjær.

2. Herren selv vil være her tilstede,
 Til Velsignelse, til Fryd og Fred;
 Derfor Kjære, lad os glad tilbede
 Ham, som gav os Liv og Kjærlighed.

3. Til vor Samfundsfest vi derfor byde
 Gæd nu med Hjerte, Haand og Mund:
 Vær velkommen, vær til os velkommen!
 Her i denne skønne Højtidsstund.

560. Naturen skabt saa dejlig ud.

Na = tu = ren skabt saa dej = lig ud, Var før = ste Lem = pel byg't af Gud,

Som lag = de Hjør = ne = ste = nen, se! Han bød, og saa det maat = te = ste.

1. Naturen skabt saa dejlig ud,
Var første Tempel byg't af Gud,
Som lagde Hjørnestenen, se!
Han bød, og saa det maatte ske.

2. Sit Stjernetag han satte paa,
Dg Styer, dejlig himmelblaa;
Han spredte ud det Tæppe grøn,
Som staar af Under lys og skjøn.

3. Dg Bjerget og Dal sin Plads har faa't,
Dg Hav og Floder — alt var godt,
Dg Morgenstjerner paa hin Tid
Sang Herrens Pris saa yndelig.

4. O Gud! vi mægte visselig
Gj saadant Hus at bygge dig,
Dog ofret til din Ære, maa
Nu dette Tempel for dig staa.

561. Ak, se den sikre Hjørnesten.

Ak! se den sikre Hjørnesten, Som er i Sion lagt,

Den prøvet er en kostbar Sten Til Ære for Guds Magt.

1. Ak! se den sikre Hjørnesten,
Som er i Sion lagt,
Den prøvet er en kostbar Sten,
Til Ære for Guds Magt.

2. Ak Gud udvalgt til Synd're kjær,
"Den Sten, vor Jesus er,"
Vor Frelses Haab sig hviler der;
Ham vi tilbede her.

3. Skriftklog og Præst, som Bygningmænd,
Den Sten forkastede,
Dg hviler Kirken trygt paa den,
Som de foragtede.

4. Skjönt Helved's Porte gjør Modstand,
Den Bygning maa fremgaa,
Det er Guds Verk, som til hver Mand
Et Under være maa.

562. Se, folk og talløs Stjernehær.

1. Se, Folk og talløs Stjernehær
Besynge Gud i Magt,
Dg Himlens lyse Englehær
Dphøje ham med Pragt.

2. Hvorhelst dit Folk paakalder dig
I Bøn højtidelig,
Dg knuste Hjerter klage sig,
Du hører naabelig.

3. Med Tak det Hus, som bygget er,
Til dig skal ofret staa;

O, maa din Sandhed, forkyndt her,
Til Hjerter Indgang faa!

4. Fyld her dit Folk, som samle sig,
Med evigt Liv og Fred,
Dg højt skal Sion ære dig,
Som sendte Frelse ned.

5. Maa her din Sandhed Sejler faa,
Dit Ord og Mand faa Magt;
Naar ud og ind vi her skal gaa,
Staa, Gud, med os i Pagt!

Tiden og Evigheden.

Døden.

563. I Kristo har jeg Livet.

I Kri - sto har jeg Li - vet, I Dø - den dør min Ve;

Mit Hjer - te, Gud hen - gi - vet, Kan midt i Dø - den le.

1. I Kristo har jeg Livet,
I Døden dør min Ve,
Mit Hjerter, Gud hengivet,
Kan midt i Døden le.
2. Jeg har alt overvundet
Bed Jesu Blod og Saar;
Jeg er med Gud forbundet,
Dg glad til Himlen gaar!
3. Naar jeg maa under bukke,
Hvis Tid er maalt, bestemt,
Saa har du mine Sultke,
Min Jesu, dog ej glemt!
4. Naar alle mine Sinde
Mig ikke lyde mer,
Naar Haanden ej kan finde,
Dg Djet ikke ser;
5. Da, naar det er din Vilje,
Jeg stal herfra igien,
Da lad mig sove stille
I Jesu Bunder hen!
6. Jeg, som en Borre, hænger
Bed Jesum med mit Sind.
Dg gjennem Døden trænger
I Himlens Glæde ind!

564. At sige Verden ret Farvel.

At si = ge Ver = den ret Far = vel I Li = vets Gry og Li = vets Kvæld,

Er li = ge tungt at nem = me; Det lær = tes al = drig her paa Jord,

Var, Je = sus, ej du i dit Ord Hos os, som du er hjem = me!

1. At sige Verden ret Farvel
 I Livets Gry og Livets Kvæld,
 Er lige tungt at nemme;
 Det lærtes aldrig her paa Jord,
 Var, Jesus, ej du i dit Ord
 Hos os, som du er hjemme!

2. Hvor tidt hos dig end Trøst jeg fandt,
 Naar Hjertet skjalt, og Graaden randt,
 Og Verdens Bølger brusste,
 Ved Støvet hænger dog min Sjæl,
 Og Slangen bider i min Hæl,
 Skjønt du dens Hoved knuste.

3. O Jesu, Herre, Broder sød,
 Du kjenner bedst den bitre Død,
 Du har den overvundet;

Vor Skabning grant og kjenner du,
 Og ved, vi alle se med Gru
 Vort Timeglas udrundet!

4. O kom du, som en Gang, jeg ved,
 Du i din Faders Herlighed
 Skal klart dig aabenbare;
 Var det i Gry, var det i Kvæld,
 Jeg skyndte mig med kort Farvel
 I Sky til dig at fare.

5. Føjr Døden med en iskold Haand
 Gjør Skjel imellem Støv og Aand,
 Vortviister Hjertets Varmer;
 Indslumre skal jeg da med Lyft,
 Som Barnet ved sin Moders Bryst,
 I dine Frelserarme!

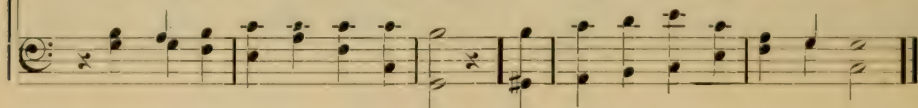
565. Stig frem, o Dag, med Dødens Minde!

Stig frem, o Dag, med Dødens Min-de! I Gra-ven Li-vets Kon-ge laa.
Hvad Jorden ej = er, maa for-svin-de; Hvad Ver-den gav os, skal for-gaa.

Dog selv paa Dø-dens stil = le Dag, O Gud, vor Lov og Pris mod-tag!

1. Stig frem, o Dag, med Dødens Minde!

I Graven Livets Konge laa.

Hvad Jorden ejer, maa forsvinde;

Hvad Verden gav os, skal forgaa.

Dog selv paa Dødens stille Dag,

O Gud, vor Lov og Pris modtag!

2. O Død, ej Grav, ej Mørkets Rige

Forsærde dem, som paa dig tro!

Stal jeg i Styggers Dal nedstige,

Min Sjæl skal ej i Ratten bo;

Tilfuktes Graven over mig,

Min Gud, jeg lever dog i dig!

3. Din Røst kan Jorden gennemtrænge,

Dg røre de Hensarnes Ben;

Din Engels Haand min Grav kan sprænge,

Dg vælte bort dens tunge Sten.

Bær lovet, Gud, jeg ved det vist,

I Død er Liv ved Jesum Krist!

566. Lad kun forsøge Livets Fjende.

1. Lad kun forsøge Livets Fjende

At løse op mit Legems Støv;

Lad Syndens Redskab faa en Ende!

Til Næring tjener visstent Lov

For Træets Liv. Oplosnings Gru

Rig gavner, bøjer stolte Hu.

2. Lad Fjenden kun mit Legem føre

Jnd i sit Bærkstedes skumle Nat.

Han vil mig der tilintetgjøre,

Han raser, tror han har mig fat.

Men han er kun min Mesters Svend.

Almægtig ser paa ham min Ven.

3. Naar han er færdig, saa begynder

I Verden den at rømme op,

Som Liv for spredte Støv forkynder

Fra Almagtsklippens høje Top.

Hvert Gran af mig hans Blik har talt,

Thi dyrt min Gud har kjøbt mit alt.

4. Fra Ost til Vest han henter sammen

De Støv- og Lustgran ved sit Ord.

De samles brat om Sjælestammen —

Mit Legems Held var Satans Mord.

Det herligt opstaar uden Synd,

Dg priser Gud med evig Fynd!

567. Salig den, som mens han Jorden gjæster.

Sa = lig den, som mens han Jor = den gjæ = ster, Er for

Jor = dens Sla = ve = læn = ker fri, Og sit Blik for = u = den Bæ = ven

fæ = ster Paa den Grav, hans Støv skal læg = ges i.

<p>1. Salig den, som mens han Jorden gjæster,
Er for Jordens Slavelænter fri,
Dg sit Blik foruden Væven fæster
Paa den Grav, hans Støv skal lægges i.</p>	<p>3. Maa han her nedlægge Vandringsstaven,
Maa han synke ned i Dødens Nat,
Kristusstjernen gjennembliker Graven,
Dg han er af Lyset ej forladt.</p>
<p>2. Salig den, som tidt med Længsels Tanker
Stiger mod det blanke Himmeltelt,
Dg hvorhen han end i Verden vanter
Holder fast ved Kjærlighedens Helt.</p>	<p>4. Fæster kun paa Himlen eders Blikke,
Hænger fast ved Sjælens bedste Ven!
Jeg gaar bort, han bliver — græder ikke —
Nu god Nat, indtil vi ses igjen!</p>

Begravelse og Opstandelse.

568. Som Markens Blomst henvisner fage.

Som Markens Blomst henvisner fage Alt, hvad af jordist Rod op-randt,
Dg talte snart er Stovets Dage, Selv hvor med Aand det Gud forbandt;

Kun, hvad der kom fra oven ned, Kan blomstre i al Evighed.

1. Som Markens Blomst henvisner fage
Alt, hvad af jordist Rod oprandt,
Dg talte snart er Stovets Dage,
Selv hvor med Aand det Gud forbandt;
Kun, hvad der kom fra oven ned,
Kan blomstre i al Evighed.

2. O Ve da hver, som daarlig bygger
Sit Haab paa Stovets Blomstertid,
Som gribe vil i Nordens Stygger,
Hvad fra Guds Son kun kommer hid!
O Daaredrom om Evighed
For, hvad ej kom fra oven ned!

3. Men vel enhver, som Haabet grunder
Paa ham, som Norden en Gang saa,
Hver Sjæl, som til det Høje stunder

Dg Verdens Glimmer tør forjmaa!
Til dem kom Liv fra oven ned,
Som lever i al Evighed.

4. Saa hvil da i dit Sovokammer,
Du Stov af den, som lever hist,
Hvor Himmelslyet evig flammer,
Hvor alt er godt, og alt er vist,
Hvor han, som kom fra oven ned,
Med Sine bor i Herlighed!

5. En Gang skal ogsaa du, forklarere,
Det skue grant med Liv og Lyst,
Som end er ikke aabenbaret,
Men lever skjult i Kristnes Bryst!
Hos ham, som kom fra oven ned,
Har ogsaa Stovet Evighed.

569. Kom, Menneske, og se paa mig.

Kom, Men = ne = ste, og se paa mig, Jeg var, du er i Li = ve;
Paa Jor = den har jeg lig = net dig, Hvad jeg er, skal du bli = ve,

Jeg gif for-an, mig føl-ger du, O tænk da ej i Sind og Hu,

Du Dø-den kan und-vi-ge!

1. Kom, Menneſte, og ſe paa mig,
Jeg var, du er i Live;
Paa Jorden har jeg lignet dig,
Hvad jeg er, ſkal du blive,
Jeg gif foran, mig følger du,
O tænk da ej i Sind og Hu,
Du Døden kan undvige!

2. Hver Gang du aander, du en Part
Af Livet fra dig giver;
Naar mindſt du venter Dødens Fart,

Dens Følgeſvend du bliver;
Du Regning gjør paa tuſind Fjed,
Fra Graven knapt en Fingersbred;
Du Døden bær' i Barmen!

3. Imens du lever, lev da ſaa,
At du kan ſalig blive!
Du ved ej, naar og hvor du maa
Dig Døden overgive;
At tænk dig om, dit Hus beſtit!
Tænk, at du om et Djeblit
Kan ſtaa i Evigheden!

4. I hvad du gjør, ſaa gjør hvert Fjed
I Dødens Alvorſtanker,
Og ſig: mon jeg og er beredt,
Om den paa Døren banker?
Kan glad jeg ned i Graven gaa?
Kan glad jeg for Guds Anſigt ſtaa?
Har jeg i Kriſto Livet?

570. I Gravens mørke, tauſe Gjemme.

(Mel. 568.)

1. I Gravens mørke, tauſe Gjemme
Nedsænkes alt, hvad aander Liv;
„Dø!“ ſagde en almægtig Stemme,
Den ſamme Gud, ſom ſagde: „Bliv!“
Den hele Jord, det hvide Hav
Og alt, hvad lever, er nu Grav.

2. Uſtabdig ſom en Hyrdes Hytte
Paa Jorden er vort Opholdsſted,
Og haſtig ſom en Bæverſkytte
Henile Tidens lette Fjed;
Kun Noje er vor Daad og Jd,
Det længſte Liv et Spand af Tid.

3. Hvo vil for Gravens Raſjel grue?
Hvo hæve for den viſe Død?
Se, Haabet byder os at ſtue
Et Glimt af Dag i Natens Skjød!
En lys, en herlig Morgenſtund
ſkal ende Dødens korte Blund.

4. Paa Herrens Bud ſkal Graven hæve,
Baſunen lydt os falde ud.
Til Jeſus lad vor Aand ſig hæve,
Du Livets Konge, Fader, Gud!
Død er din Almagts andet „Bliv“
Til herligt Lys, til evigt Liv.

571. Sødte de nu hvile.

Sødte de nu hvile, Alle de Salige, Som modig

hjempe'de Den store Kristenkamp. Sødte de nu hvile,

Gjæmt af Herren, Til de med Sejere Opstode igjen!

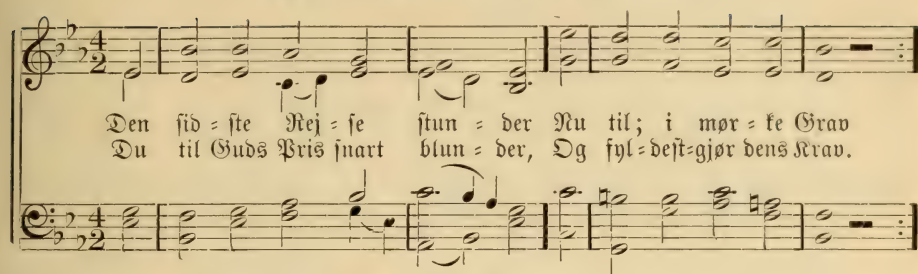
1. Sødte de nu hvile,
Alle de Salige,
Som modig hjempe'de
Den store Kristenkamp.
Sødte de nu hvile,
Gjæmt af Herren,
Til de med Sejere
Opstode igjen!

2. Jesus, Forfænger,
Du og i Graven sank,
Da du paa Korsfæst
Vor Frelse havde endt!

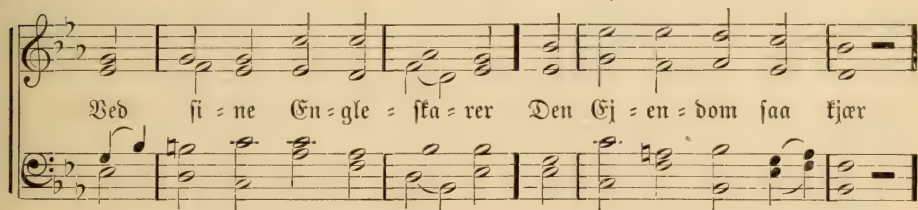
Gj du hængsmuldred',
Du var hellig,
Du Døden døded'
Dg opstod igjen.

3. En Gang vi hvile
Som nu de Salige,
Fæst indtil Enden
Vi stod i haarden Kamp.
Men, o vor Frelser,
Du os kalder
Frem da af Graven
Til din Sejersfest.

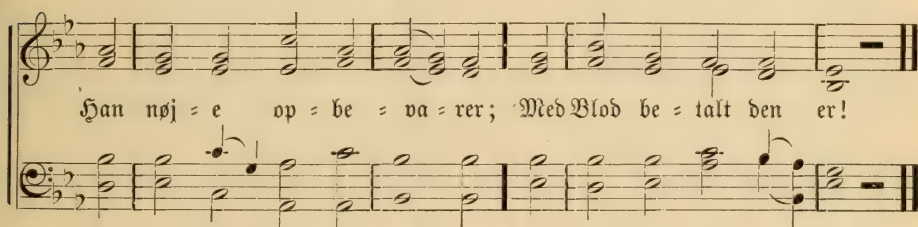
572. Den sidste Rejse stunder.

Den sidste Rejse stunder Nu til; i mørke Grav
Du til Guds Pris snart blunder, Og fyldestgjør dens Krav.

Bed sine Engleskærer Den Gjenstand saa kjær

Han nøje opbevarer; Med Blod betalt den er!

1. Den sidste Rejse stunder
Nu til; i mørke Grav
Du til Guds Pris snart blunder,
Og fyldestgjør dens Krav.
Bed sine Engleskærer
Den Gjenstand saa kjær
Han nøje opbevarer;
Med Blod betalt den er!

2. Vi vil dig nu nedlægge,
Du adle Sædekorn!
Din Gjer snart skal vække,
Hvad syntes helt forlor'n.
Da skal din Blomstren vise,
Gud Mester er og stor;
Ham skal du evig prise
I Kjærlighedens Flor!

573. Her mødes alle Veje.

1. Her mødes alle Veje
Paa Gravens bratte Rand,
Her er vort sidste Leje
I Styggers mørke Land;
Her synke alle Hænder,
Her visner Glædens Krans,
Her samles Muldets Frænder,
Her jordes Støvet's Glans!

2. Men han, hvem vi med Glæde
Har fulgt i Grav — vor Daab,
Han bad os ikke græde,
Gj sørgede uden Haab.
Hvortil Gud Faders Vre
Vor Frelser højt opfor,
Der skal hans Tjener være
Med ham, den Herre stor.

574. Jesus er mit Haab, min Trøst.

Je - sus er mit Haab, min Trøst, Han, min Frel - ser, er i Li - ve;
Ved hans Blod jeg er gjen - løst, Thi kan jeg til - frede mig gi - ve,

Stjont mig of - te Dø - dens Nat Har i ban - ge Tan - ker sat.

1. Jesus er mit Haab, min Trøst,
Han, min Frelser, er i Live;
Ved hans Blod jeg er gjenløst,
Thi kan jeg tilfreds mig give,
Stjont mig ofte Dødens Nat
Har i bange Tanker sat.

2. Jesus Krist, min Frelsermand,
Lever vist, jeg ham skal skue
I mit rette Fædreland,
Hvorfor skalde jeg da grue?
Han er Hoved, jeg hans Lem,
Han med sig mig drager hjem.

3. O, min Sjæl ret fryder sig,
Thi jeg kan den Trøst fornemme:
"Jesus aldrig slipper mig!"
Ja, ved hans den hulde Stemme
Skal mit Legeme opstaa,
Med hans eget Lighed faa.

4. Jeg med ham ved Haabets Baand
Ganste nøje er forbunden.
Indtil Enden Troens Haand,

Lagt paa ham skal blive funden,
Saa ej nogen Dødens Kval
Mig fra ham adstille skal.

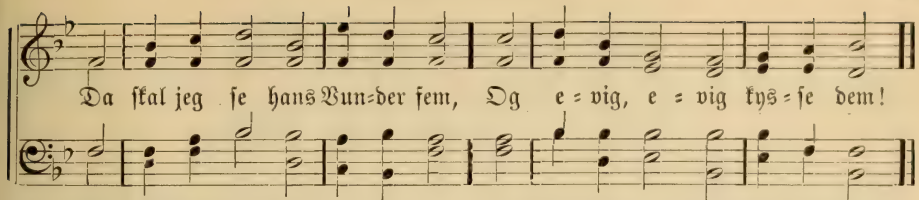
5. Jeg er Kjød og ganske vist
Maa til Støv og Aske blive;
Men min Frelser, Jesus Krist,
Skal opvække mig til Live,
At jeg maa i Evighed
Se ham i hans Herlighed!

6. Disse mine Dine og
Ham, min Frelser, skulle kjende!
Jeg, jeg selv, forklaret dog,
I hans Kjærlighed skal brænde.
Da ej nogen Del hos mig
Bære skal forkrænkelig,

7. Ja, den store Frydefang:
"Døden oplugt er til Sejler!"
Skal jeg synge med en Gang.
Dette Haab jeg, Synder, ejer;
Thi min Frelser visseelig
Døde og opstod for mig!

575. Naar jeg for Jesu Stol skal staa.

Naar jeg for Je - su Stol skal staa Og ha - ve Bru - de - drag - ten paa,

Da skal jeg se hans Bun-der fem, Og e = vig, e = vig tys = se dem!

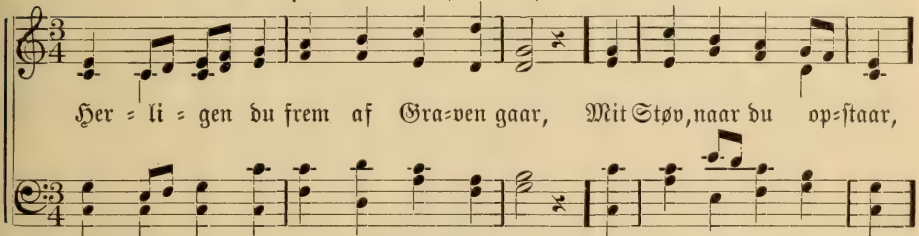
2. Da vil han evig favne mig,
Jeg ham igjen saa hjertelig;
Da skal jeg se hans Ansigt klart.
D, gid den Tid var kommen snart!

3. Jeg tale skal med Englene
Samt alle Herrens Hellige.
Jeg tror da ikke mer, jeg ser!
Dg aldrig skal jeg græde mer;

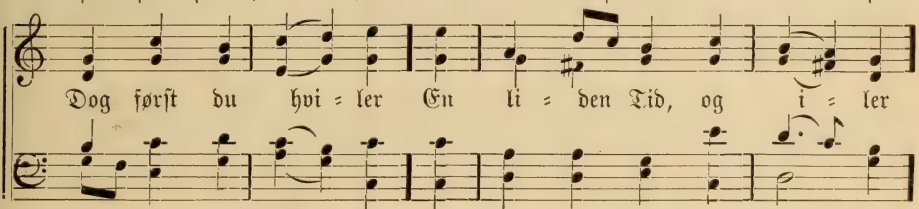
4. Gj græde for min Synd saa stor,
Som jeg mod Gud begit paa Jord;
Gj græde for Guds Menighed,
I hvilken Sorg saa tidt har Sted;

5. Gj græde mer for Slægtninge,
Som vantro bort fra Jesus se.
Gj Sorg og Synd skal trykke mig
Hjst i det søde Himmerig!

576. Herligen du frem af Graven gaar.

Her = li = gen du frem af Gra-ven gaar, Mit Støv, naar du op-staar,

Dog først du hvi = ler En li = den Tid, og i = ler

Da hjem til Gud. Da hjem til Gud.

2. Herrens Hellige, som tro har stridt,
Stal sove sødt og blidt
I Gravens Gjemme,
Indtil hans sterke Stemme
||: Opvækker dem. :||
3. Naar den kommer, den forønskte Dag,
D, da er vunden Sag.

Jeg skal med Vre
Opstaa og evig bære
||: Min Sejerskrans. :||

4. Hvilken Fryd opfylder da mit Sind,
Med Jesus gaar jeg ind
Til evig Glæde!
Jeg hen til dem skal træde,
||: Som prisje ham. :||

5. I det Allerhelligste han mig
Vil føre ind til sig,
Der i hans Rige
Min Lovsang skal opstige
||: I Evighed! :||

577. Forfrænkelig vi vandre.

„For-fræn = te = lig vi van = dre; Men u = for = fræn = te = lig

Vi op = staa med hver = an = dre At vor = de Je = sum lig.“

Bor Frel = ser Gud op = rej = ste Fra Dø = dens kol = de Favn;

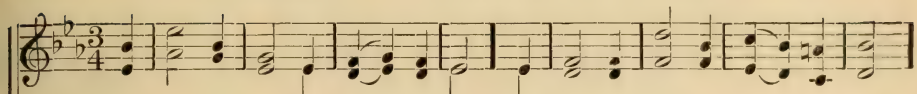
I Him = len han nu bæ = rer Det sø = de Frel = ser = navn.

1. „Forfrænkelig vi vandre;
Men usforfrænkelig
Vi opstaa med hverandre
At vorde Jesum lig.“
Vor Frelser Gud oprejste
Fra Dødens kolde Favn;
I Himlen han nu bærer
Det søde Frelsernavn.
2. Vor Jesus fra de Døde
Gik Liv og Herlighed;
Han og til os vil skænke
Den samme Salighed;

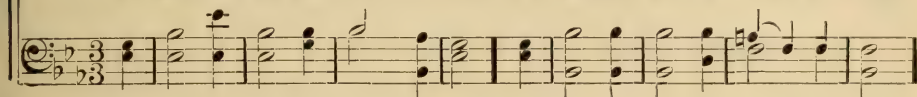
- Formedelst Aandens Virkning,
Som nu i Hjertet bor,
Gud evigt Liv os giver,
Naar vi paa Kristus tror.
3. O Gud! dit Ord mig lede,
Din Aand nu rens mig;
At jeg ej Kjødets lyder,
Men stadig elsker dig.
At Hjertet jeg oplukter,
Saa Jesus der kan bo;
Guds Aand mig Visshed giver.
At jeg faar Himmelro.

Kristi andet Komme.

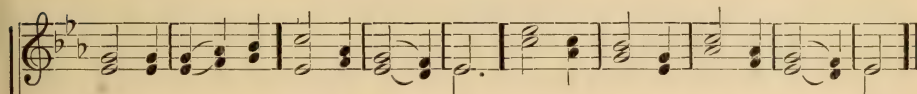
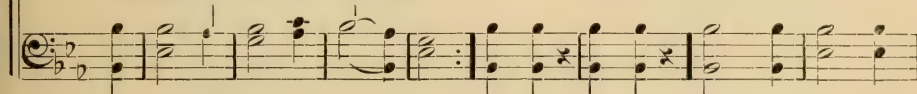
578. for Verden det er Tordenslag.

For Ver-den det er Tor-denslag, Det Budskab, Je-su, om din Dag,
 Af Gra-ven du frem-kal-der mig, Og da jeg ste-des skal for dig,

Da du i Alm-agt kom-mer. } Dog min Je-su, Jeg ej bæ-ver,
 For dig, al Ver-dens Dommer!

Glad jeg svæ-ver Dig i Mø-de — Det er dig, som for mig dø-de!

1. For Verden det er Tordenslag,
 Det Budskab, Jesu, om din Dag,
 Da du i Almagt kommer.
 Af Graven du fremkalder mig,
 Og da jeg stedest skal for dig,
 For dig, al Verdens Dommer!
 Dog min Jesu,
 Jeg ej hæver,
 Glad jeg svæver
 Dig i Møde —
 Det er dig, som for mig døde!

2. Ej mere da jeg raaber „Ve“,
 Jeg uden Angstelse kan se,
 Hvor du i Skyen troner.
 Min fri og frelste Sjæl skal da
 Istemme sit Halleluja,
 Og kjende sin Forsoner!
 Held mig, at jeg
 Hos dig, Herre,
 Der skal være!
 Du skal sige:
 Kom, at arve Himlens Rige!

579. Staa op med Fryd, han kommen er!

Staa op med Fryd, han kom-men er! Tag mod din Kon-ge, Jord!

Med Hjer-tets Fryd han Pris frem-bær, Som er saa høj og stor.

2. Den store Gud regierer selv!
O, priser ham med Fryd!
Og Mark og Bjerget og Sø og Elv,
Gjentag Lovsangens Lyd!
3. Udrydder Synden allestedt,
Dens Torne ej lad gro!

- Han kommen er; paa Jordens Kredts
Velsignelse skal bo.
4. Med Raade og med Mistundhed
Regierer han saa godt;
Og, ifklædt hans Retsfærdighed,
Er jeg hans Undersaat.

580. Løft op, løft op din Røst at flinge.

(Eller 198 i Gospel Hymns, med Kor.)

Løft op, løft op din Røst at klin-ge, O Land, med Kraft op-løft din Røst!

Se, Jordens Ri-ger Skatte brin-ge Hen til din Port; o, hav nu Trøst!

2. Skal Strid Guds Hjord her sonderrive?
Skal Tvedragt, Splid og Men'sters Bud?
Da Herren selv, som Fred vil give,
For Døren staar, at saa sin Brud?
3. Bring Ofret frem med Jubeltoner;
En, tornekrøn't, sit Ord frembar;

- Som Sværdet slaar det Nationer;
Det Kongers Konge, Kristus er.
4. Han kommer! Under uden Lige!
Fra Smertens Sti han gik paa Jerd,
Fremstraaler for hans Kongerige,
Det Livets Lys, Guds eget Ord.

581. Anskriget lyder! se Brudgommen kommer!

An = skri = get ly = der! se Brud = gom = men kom = mer!
Er han din Ven el = ler er han din Dom = mer?

Prøv dig, o Syn = der, det gjæl = der din Sjæl. } Dro = lø = se Sjø = le han
Prøv dig, det gjæl = der dit e = vi = ge Vel. } G = gen = ret = fær = di = ge

kom = mer at døm = me, } O, lunk = ne Krist = ne! som
vi = ser han bort,

Naa = den for = søm = me Det er paa Ti = de at Ve = dring bli'r gjort.

2. Anskriget lyder! se Brudgommen kommer!
Det er ej Tid at betænke sig paa.
Naaden har Ende og Tiden er omme,
Slumrende Synder paa brændende Straa!
Vil du ej vaagne, før Døden dig kalder,
Vil du da aldrig redde din Sjæl?
Nu saa Farvel, men for Dømmen du falder,
Bliwer i Evighed Djævelens Træl.

3. Anskriget lyder! se Brudgommen kommer!
Herrvens forløste og salige Flok!
Bruden skal krones; thi Striden er omme,
Løfter, I Gjenløste, Hovedet op!

Her har du været som Fange i Fængsel,
Nu skal du løses af Venkernes Baand;
Her har du kjæmpet dig frem gjennem
Trængsel,
Nu skal du komme til Frihedens Land.

4. Frelseren smiler og vinker fra Tronen:
Bruden sig nærmer, o jalige Gang!
Tegnet bli'r givet, og nu faar hun kronen,
Alle sig taber i Glæde og Sang.
Tolv Gang Tolvtusind med Harper i Haanden
Synger om Lammet og Salighed stor;
Amen, Halleluja! Sejren er vunden!
Toner det rundtom i Englenes Kor.

582. Snart Morgenens kommer, vi mærke, det dages.

(Efter 239 i Gospel Hymns, med Kor.)

Snart Mør-ge = nen kom = mer, vi mær = ke, det da = ges,
Da Mør-ke og Skyg-ger af = = = = = Sol-lys for =

ja = ges, Da Je = sus vil kom = me i Her = lig-heds Æ = re „Si = ne

„Eg = ne“ at brin = ge hjem.

1. Snart Morgenens kommer, vi mærke, det dages,
Da Mørke og Skygger af Sollys forjages,
Da Jesus vil komme i Herlighedens Ære
„Sine Egne“ at bringe hjem.

Kor: Herre, hvorlænge skal ventes,
Før vi juble saa glad:
Jesus er her, Halleluja! Halleluja!
Amen, Halleluja! Amen.

2. Det ske kan ved Middag, ved Aften, vi hentes,
Det ske kan, naar Midnattens Mørke for-ventes,
At folk lar frembryder hans Herlighedens Ære;
„Sine Egne“ han bringer hjem.

3. Han kommer fra Himlen med jublende Skarer,
Hvis blændende Glans blot hans Nærhed forklarer,
Med Engle omgivet i Herlighedens Ære
„Sine Egne“ han bringer hjem.

4. O Fryd, saa henrykkende herlig, vi hvile,
Frigjort fra Vefvæ, og forberiget ite
Med Skyen til Herren i Herlighedens Ære.
„Sine Egne“ han bringer hjem.

583. Sions Vægter! hæver Røsten.

Si = ons Væg = ter! hæ-ver Rø = sten: Vaagu op, nu dem-ver Lys i
Mid = nats = mulm dig ru = geb' o = ver, Men Herrens Li = me staar; hvo

Ø = sten, Vaagn op, Guds Stad, Je = ru = sa = lem!
 so = ver, Naar Her = lig = he = den straa = ler = = frem? } Se,

Her-ren kommer ned! Staa op, tag Lam-pen med! Lad den bræn = de;

Du Herrens Brud, Staa op, gaa ud; Han hjem dig fø = ver til din Gud!

1. Sions Vægter! hæver Røsten:
 Vaagn op, nu dæmmer Lys i Østen,
 Vaagn op, Guds Stad, Jerusaleml
 Midnatsmulm dig ruged' over,
 Men Herrens Time slaar; hvo sover,
 Naar Herligheden straalet frem?
 Se, Herren kommer ned!
 Staa op, tag Lampen med!
 Lad den brænde;
 Du Herrens Brud,
 Staa op, gaa ud;
 Han hjem dig fører til din Gud!

2. Og Guds Sion Stemmen hører,
 En himmelsk Glæde Hjærtet rører,
 Hun vaagner og staar frejdig op.
 Herren kommer, stor og prægtig,
 Af Naade stærk, af Sandhed mægtig,
 Nu rinder Morgenstjernen op.

Af kom, du Konge skjon,
 Min Jesu, du Guds Søn
 Hosanna!
 Vi følge dig
 Til Himmerig,
 At bo i Fred evindelig.

3. Der dig synges Lov og Ære,
 Af Menneskers og Engles Hære,
 Fra Evighed til Evighed!
 Hvor Guds Trones Straaler skinne —
 Hvor blomstrer Livets Træ derinde
 I Paradisets Herlighed!
 Hvad intet Dje saa,
 Hvad Tanker aldrig naa,
 Der vi skue;
 Nu, Jord, Farvel,
 Stig højt, min Sjal,
 Følg Jesum ind til Livets Bæld!

584. Vi give Kristo os i Vold.

Vi gi = ve Kri = sto os i Vold, Paa Flugt fra eg = ne Bej = e; } Saa
Han, som be = tal = te Syndens Sold, Han skal os e = vig ej = e!

vi i ham, fra Brø = de fri, Maa van = dre her paa Fre = dens Sti, Og

glæ = des til hans Kom = me.

1. Vi give Kristo os i Vold,
Paa Flugt fra egne Beje;
Han, som betalte Syndens Sold,

Han skal os evig eje!
Saa vi i ham, fra Brødre fri,
Maa vandre her paa Fredens Sti,
Og glædes til hans Komme.

2. Med Sang, som mange Vandes Lyd,
Stal hans gjenløste Skare
Sin Frelsermand med navnløs Fryd
Henrykt i Møde fare.
D maatte vi da være med
Paa det ved dig beredte Sted,
Saa sandt du for os døde.

Dommen og Gjengjældelsen.

585. Det er forvist paa Tiden snart.

1. Det er forvist paa Tiden snart,
At han, Guds Son, vil komme
I Skyerne med Englefart
Til Frelse for de Fromme;
Stor Skræk skal være da for sandt,
Naar alting smeltes bort i Brand,
Som Herrens Ord os lærer.

2. Vasunen skal man høre da
Med Engles Røst og Stemme;
De Døde skulle da opstaa
Med Legem og med Lemmer,
Som hver har havt i Verden her;
Men hvo, som end i Live er,
Stal i en Hast forvandles.

3. Dernæst de Boger lades op,
Hvori der staar beskrevet,
Hvad som enhver med Sjæl og Krop
Paa Jorden har bedrevet.

Der kan da ingen sige nej,
Samvittigh. den gjør dem feig,
Enhver sin Synd bekjender.

4. O Ve da den i syndig Id,
Sit Levnet har fortæret,
Dg ikke har i Naadens Tid
Guds Ord og Lemmer æret!

Den meget ilde da bestaar,
I Helvede med Satan gaar,
Fra Gud, til evig Plage.

5. O Jesu, for din bitre Død
Dg for din Angst og Smerte,
Hjælp mig udi min sidste Nød,
Giv Troen i mit Hjærte;
At jeg herfra maa stilles faa,
Jeg Salighed maa hisjet faa,
Hos dig i Himmelbolig.

586. Gud, naar du til Regnskab kalder.

Gud, naar du til Regnskab kal - der Mig for, hvad jeg her har gjort,
Sin - des, af, i hver en Al - der Li - vets Til - svar tungt og stort;

Skjld og Gjæld og Synd og Brø - de Man - ge, man - ge Tu - sind Pund -

At, hvor - le - des tør jeg mø - de Frem for dig i Regnskabsstund?

1. Gud, naar du til Regnskab kalder
Mig for, hvad jeg her har gjort,
Findes, af, i hver en Alder
Livets Tilsvær tungt og stort;
Skjld og Gjæld og Synd og Brøde,
Mange, mange Tusind Pund —
At, hvorledes tør jeg møde
Frem for dig i Regnskabsstund?

2. For din Naadetrone falder
Jeg med ydmyg Anger ned,
Beder, raaber og paakalder:
Herre, hav Daalmodighed!
Jesu, kom med dine Summer,
Dg betal min Gjæld for mig,
Frels min Sjæl fra evig Kummer,
Tag mig ind i Himmerig!

587. Op, op, I Folk paa Jordens Kreds.

Op, op, I Folk paa Jordens Kreds, D, vaager, op dog al = le = steds,
Hvi so = ve I, hvor er - det fat, Da Ver = dens En = des mør = te Nat

Her = ud af Syndens Slum = mer! } Smyk dig Ha = stig, Ti = den en = des,
Dg Dommens Dag vil kom = me? }

Ver = den bræn = des, Himlen ru = ser, Dom = me = da = gens Sky alt su = ser.

1. Op, op, I Folk paa Jordens Kreds,
D vaager, op dog allesteds,
Herud af Syndens Slummer!
Hvi sove I, hvor er det fat,
Da Verdens Endes mørke Nat
Dg Dommens Dag vil komme?
Smyk dig hastig,
Tiden endes,
Verden brændes,
Himlen ruser,
Dommedagens Sky alt fusser.

2. Op, sønig' Kristenhed, paa Vagt;
Ihi Dommere med Jordens Magt
Om Midnatstid vil møde;
Vel den, som sig bereder her
Dg ret har havt sin Jesum kjær,
Den skal han ej forstøde.
Hvo ej den Vej
Følge vilde
Dg forfilbe
Det vil kjende,
Han maa evig, evig brænde.

3. Ak, ak, hvor vil I der bestaa,
Som frække her i Synden gaa
Dg Herrens Ret forvende?
Naar I skal frem af eders Grav
Dg lægge eders Regnskab af,
Hvad vil det faa for Ende?
Langt ud, fra Gud,
Skal I stødes
Bort og nødes
Til at ligge
Hos den rige Mand og tigge.

4. Naar Frelseren saa mild vil gaa
Dg sætte Livets Krone paa
Den sejerstæbte Skare;
Naar de gaa ind med ham i Fryd
Med himmelske Basuners Lyd,
Naar Gud sig aabenbarer;
Naar man da kan
Jubelere,
Triumfere
Uden Ende;
Da maa Verden evig brænde.

588. Tidens Klokker stedse gaa.

(Efter 203 i Gospel Hymns.)

Ti = dens Klof = ker sted = se gaa, U = af = brudt det va = rer ved ;

De os træt = te med at slaa ; Thi de brin = ge os ej Fred.
At din Strand de kom = me nær ? E = vig = hed, o, E = vig = hed !

Dj = et spej = der, mon det ser, Hjar = tet lyt = ter, mon det ved,

1. Tidens Klokker stedse gaa,
Uafbrudt det varer ved ;
De os trætte med at slaa ;
Thi de bringe os ej Fred.
Djet spejder, mon det ser,
Hjærtet lytter, mon det ved,
At din Strand de komme nær ?
Ewigheid, o Ewigheid !
2. Tidens Klokker stedse gaa,
Glemte tidt, at de ile frem ;
Dog en Røst, som Torden maa
Lyde skarpt igjennem dem
Til hvert Hjærte her paa Jord,
Og dens Gjenlyd varer ved ;
Den blot taler skarpt et Ord :
Ewigheid, o Ewigheid !

3. Tidens Klokker stedse gaa,
Hvis vi blot dem høre vil ;
Deres Lyd vi følge maa,
Mens vi vandre fra og til.
Længselsfuldt vi tidt har hørt
Om det Liv, som varer ved,
Og din Aande har berørt,
Ewigheid, o Ewigheid !
4. Tidens Klokker stedse gaa,
Snart dog standser deres Lyd ;
Deres Tausched vi forstaa
Hist i Ewighedens Fryd,
Naar der Sjælen i sit Hjem
Slukket har sin Trost og ved,
At din Dag ret er brudt frem,
Ewigheid, o Ewigheid !

Himlen og den evige Salighed.

589. I de Kristnes Hjem deroven.

I de Kristnes Hjem der = o = ven Er et Hvilens Land be = red',

Hvor min Frelser gif for = an mig, At be = re = de mig et Sted.

Der er No for de Træt = te, Der er No for de Træt = te,
Paa den an = den Si = de Jor = dan, I det yn = di = ge E = den,

Der er No for de Træt = te, Der er No for dig.
Der, hvor Livsens Træ skjont blom = strer, Der er No for dig.

1. I de Kristnes Hjem deroven
Er et Hvilens Land bereb',
Hvor min Frelser gif foran mig,
At berede mig et Sted.

Kor:

||: Der er No for de Trætte, :|| :||
Der er No for dig.
Paa den anden Side Jordan,
I det yndige Eden,

Der, hvor Livsens Træ skjont blomstrer,
Der er No for dig.

2. Der min Bolig han nu pryder,
Gjør saa herligt alt istand,
Og mit Ophold der er evigt,
I det skjønne, glade Land.

3. Synger, synger, frelstste Sjæle,
Sejersfange, hvor I gaa;
Sions Perleporte altid
Stal for eder aabne staa.

590. Skulle vi i Himlen synge.

Skul = le vi i Him = len sjun = ge Lammets Sang, Lammets Sang,

Med en ren og hel = lig Tun = ge I det ny = e Land? Ja, o

ja, i det Land, det ny = e Land, De, der mø = des, e = vigt sjun = ge.

Langt fra Jor = dens mør = ke Da = le Mø = des de, med Her = ren ta = le

I det ny = e Land.

1. Skulle vi i Himlen sjunge
Lammets Sang, Lammets Sang,
Med en ren og hellig Tunge
I det nye Land?
Ja, o ja, i det Land, det nye Land,
De, der mødes, evigt synge.
Langt fra Jordens mørke Dale
Mødes de, med Herren tale
I det nye Land.

2. Skulle vi der sammen vandre
I det Land, i det Land?
Kjende vi igjen hverandre
I det nye Land?
Ja, o ja, i det Land, det nye Land,
De, der mødes, sammen vandre.
Langt fra Jordens mørke Dale
Mødes de, med Herren tale
I det nye Land.

3. Skulle vi der Jesus skue
I det Land, i det Land?
Brænder Kjærlighedens Lue
I det nye Land?
Ja, o ja, i det Land, det nye Land,
Skal vi Jesus evigt skue.
Langt fra Jordens mørke Dale
Mødes vi, med Herren tale
I det nye Land.

591. O, tænk paa vort Hjem, hvor jeg Frelseren ser.

O, tænk paa vort Hjem, hvor jeg Frel = se = ren ser! }
 Det skjon = ne = ste Hjem, hvor ej Syn = den er mer. } Ja, det bli = ver

Him = len for mig, o, saa kjær. Her = li = ge, yn = di = ge Hjem.

1. O, tænk paa vort Hjem, hvor jeg Frel = seren ser! Ved Frelserens Hjerter vi hvile da faa.
 Det skjønneste Hjem, hvor ej Synden er mer. Herlige, yndige Hjem.
 Ja, det bliver Himlen for mig, o, saa kjær.
 Herlige, yndige Hjem.
2. O, naar vi paa hin Side frelste skal staa, 3. Hvor lyder det sødt, naar vi kaldelsen faa,
 hvor Dødsflodens isnende Strøm ej kan naa, Et vi kunne hjem til vor Frelser hengaa,
 Herlige, yndige Hjem. Og ej mere ængstes, men glæde os maa.

592. Jeg er en Gæst paa Jorden.

Jeg er en Gæst paa Jor = den, Mit Hjem ej fin = des her; Jeg

er en Frem-med vor = den, Mit Hjem i Him = len er; Him =

si = des Ti = dens Strand, I min Imma-nuels Land. Jeg er en Gjæst paa

Jor = den, Mit Hjem i Him-len er.

1. Jeg er en Gjæst paa Jorden,
Mit Hjem ej findes her;
Jeg er en Fremmed vorden,
Mit Hjem i Himlen er;
Hinsides Tidens Strand,
I min Immanuels Land.
Jeg er en Gjæst paa Jorden,
Mit Hjem i Himlen er.

2. Mod dette Land jeg iler,
Derved faar Troen Mod;

Jeg ved, jeg en Gang hviler
Ved Livets klare Flod;
Kun om en liden Tid
Til Ende er min Strid.
Jeg er en Gjæst paa Jorden,
Mit Hjem i Himlen er.

3. Der har jeg mine Venner,
Der mødes vi igjen;
Og En blandt dem jeg kjender,
Som er min bedste Ven;
Det er min Hyrde god,
Som købte mig med Blod.
Jeg er en Gjæst paa Jorden,
Mit Hjem i Himlen er.

4. Der er ej Sorg og Smerte,
Der findes ingen Rød,
Der græder intet Hjærte,
Der gives ingen Død;
Men Hvile, Fryd og Fred
Og evig Salighed!
Jeg er en Gjæst paa Jorden,
Mit Hjem i Himlen er.

593. Naa't er det Land med Korn og Vin.

Naa't er det Land med Korn og Vin, Hvi sto = re Rig = dom frit er min;

Her straa = ler Dag for = u = den Sky, Min Nat = er bor = te, hver Ting ny.

Be = stu = el = ser = nes sø = de Land, Fra di = ne Bjer = ge øj = nes kan,

Vort o = ver Ti = dens stormfuld' Hav, Det fjæ = re Hjem, som Gud mig gav,

Jeg stu = er alt dets ly = se Strand, Mit ret = te, elst = te Jæ = die = land.

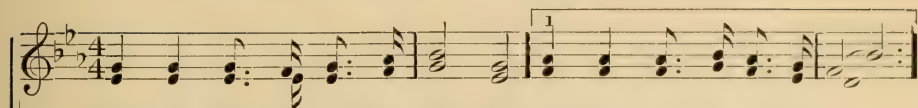
2. Her vandrer Jesus om med mig,
 Vi har sødt Samfund, lykkelig.
 Saa ømt han her mig lede kan
 I dette Himlens Grænseland.

3. Sød Vellugt Vinden hid har bragt
 Fra Træ'r i evig Foraars Pragt;

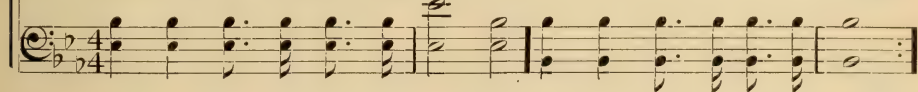
Vi Blomster, som ej visne, har,
 Bragt hid fra Livets Flod saa klar.

4. Her lyder frem mod os saa fri
 Sød Lyd af himmelsk Melodi;
 Henrykt vi lytte paa vor Gang
 Til Himlens Hæres glade Sang.

594. Skal vi samles omkring Floden.

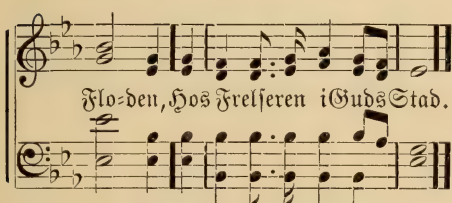
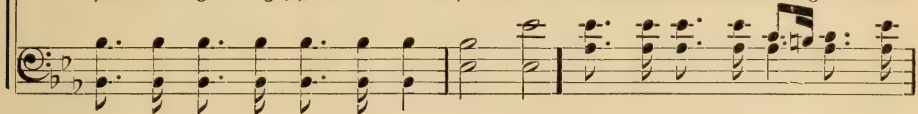
Skal vi sam = les om = kring Flo = den, Hvor Guds En = gle van = dre nu?
Der, hvor Liv = sens Band fra Tro = nen

Mildt og sa = ligt væl = der ud? Ja, ved Flo = den vil vi sam = les, Den

yn = di = ge og skøn = ne Livs = flo = den! Sam = les med Guds Engle ved

Flo = den, Hos Frelseren i Guds Stad.

1. Skal vi samles omkring Floden,
Hvor Guds Engle vandre nu?
Der, hvor Livsens Band fra Tronen
Mildt og saligt vælder ud?

Ror:

Ja, ved Floden vil vi samles,
Den yndige og skønne Livsfloden,
Samles med Guds Engle ved Floden,
Hos Frelseren i Guds Stad.

2. Skal vi se de gyldne Gader,
Fyldt med evig, salig Glans?
Der, hvor Lammet og vor Fader
Glæder, fryder al vor Sans?

3. Skal vi Livsens Træ beskue,
Mættes af dets søde Frugt?
Ej for Døden mere grue,
Eygdom evig udelukt?

4. Skal Forbandelsen forsvinde,
Som saa længe har os trykt?
Skal ej Taarer mere rinde,
Gud borttage al vor Frygt?

5. Skal vi hos vor Fader være,
Som os gav sin egen Søn?
Skal vi skimte til hans Vre,
Bære hist hans Smertes Løn?

595. O tænk, hvilket Land over der.

O tænk, hvil - ket Land o = ver der, Hvor vor Je - sus sig glæ - der med

dem, Som tjen - te ham tro = li = gen her,
o = ver der,

Men har nu hos Gud de = res Hjem. O = ver der, o = ver

der, o = ver der! O tænk hvil - ket Hjem o = ver
o = ver der, o = ver der,

der, o = ver der, o = ver der, o = ver der, o = ver der, o = ver der! O
o = ver der.

tænk, hvilket Hjem o = ver der!

2. I Himmelen Land over der
Er den evige Kjærligheds-Fest,
Hvor alle Guds Helgene kjær
Har Jesus til Konge og Præst.

3. I Himmelen Land over der,
Hvor ej Synd eller Sorg kommer ind,
Der Glæden evindeligt er;
Did længes mit Hjerte og Sind.

4. I Himmelen Land over der
Har min Jesus beredt mig et Hjem,
Hvor jeg blandt Guds Engle saa kjær
Kan hjertelig frydes med dem.

5. Mit salige Hjem over der
Jeg i Troen beskue nu kan;
Jeg længes ret hjertelig her
At naa dette herlige Land.

596. Der er et saligt Glædens Hjem.

Der er et sa = ligt Glæ = dens Hjem, hvor al = le Hel = gen bo,

Hvor e = vigt der er Lys og Dag, Og e = vig Fred og Ro.

1. Der er et saligt Glædens Hjem,
Hvor alle Helgen bo,
Hvor evigt der er Lys og Dag
Og evig Fred og Ro.

2. Der blomstrer Paradijets Træ'r
Og Arons Mandelstav;
Men Vejen til det Livets Land
Gaar gennem Dødens Hav.

3. Og bange jukke Stovets Børn
Ved Havets vilde Bred;
De se i Dybet ingen Vej,
Kun hisset se de Fred.

4. Saa Jsrael, saa Moses stod
Tæt ved det røde Hav;
Dog kom de gennem Havets Dyb,
Det jhutes kun en Grav.

597. O tænk, naar en Gang samles skal.

1. O tænk, naar en Gang samles skal
De Frelstes Menighed
Af alle Folkeslagters Tal
I Himlens Hertilighed!

2. O tænk, naar Herrens Bidnehær,
Hans Tjenere paa Jord,
De Millioner møde der,
Som horte deres Ord!

3. O tænk dog, hvilken Jubelhyd —
En Strøm af Kjærlighed!
Tænk, hvilken Tak og Pris og Fryd.
Og Salighed og Fred!

4. O Gud, hvor er din Naade stor!
Os alle til dig drag,
At vi kan staa blandt Frelstes Kor
Paa denne Højtidsdag!

598. Der er et Rige lyst og skjønt.

Der er et Ri = ge lyst og skjønt, Hvor Je = sus Kon = ge er,

Hvor San-gen ly = der til hans Pris Fra he = le Him-lens Hær.

Kor: Ved Him-lens Strand med Vel = komstfang Guds En = gle mø = de

os en Gang. Ja, En = gle = ne mø = de med Vel = komst = sang Vor

frel = ste Sjæl en Gang! Hvil = ken Fryd! Hvil = ken Fryd! Ja

2. I dette Rige Indgang faar
Hver den, som ikkun ved
Sin Frelisers Død og dyre Blod
Sig til Retfærdighed.

3. Forfmaa da ej, du arme Sjæl,
Den Himmelgave stor,
Som Herren Krist saa naaderig
Dig byder i sit Ord.

599. Det er dejligt, de Saliges Land.

Det er dejligt, de Sa = li = ges Land, Og dets Skjøn = hed vi øj = ne ved Tro.

Did vor Fa = der os vin = ker; thi han har be = redt for os hos sig at

bo. Hvil = ken Fryd i vort Hjem, Naar vi
Hvil = ken Fryd i vort Hjem,

mø = des paa Jor = da = nens Strand! Der hver Ven skal se
Der hver Ven skal se Ven, skal se

Ven, I det skjø = ne og her = li = ge Land.
Ven, skal se Ven,

2. Vi skal synge paa Himmels Ryst
Med de Frelste, som hjemkomne er;
Ingen Kummer skal martre vort Bryst,
Vi er hjemme hos Faderen der.
3. Til vor himmelske Fader saa god
Vi vil Takofre bringe paa Jord

- For hans rige Betsignelsers Floed,
Fremfor alt for hans hellige Ord.
4. Hvilken Fryd vi da skulle opnaa!
Men i Tro vi maa kæmpe os frem;
Da skal Englenes Harper vi slaa
I det skjønnede og herlige Hjem.

600. Jeg ved et Land af idel Lys.

Jeg ved et Land af i = del Lys, Hvor Sol gaar al = drig ned.
 Det stjon = ne Land, vor Fa = ders Hus, Der er ej Graad, men Fred.

Dg der skul = le al = le Guds Ven = ner en Gang For = jam = les ved

En = gle = ba = ju = ner = nes Klang, Dg le = ve med Kri = sto i Him = lens

Stad, Dg al = drig, al = drig sfil = les ad. Hvad, al = drig sfil = les

ad? nej, al = drig sfil = les ad. Hvad, al = drig sfil = les ad? nej,

al-drig stil-les ad. Men le = ve med Kri = sto i Him-lens Stad, Og

al-drig, al-drig stil-les ad.

1. Jeg ved et Land af idel Lys,
Hvor Sol gaar aldrig ned.
Det skønne Land, vor Faders Hus,
Der er ej Graad, men Fred,
Og der skulle alle Guds Benner en Gang
Forsamles ved Englebajunernes Klang,
Og leve med Kristo i Himlens Stad,
Og aldrig, aldrig stilles ad.
Hvad, aldrig stilles ad? nej, aldrig stilles ad.
Hvad, aldrig stilles ad? nej, aldrig stilles ad.
Men leve med Kristo i Himlens Stad,
Og aldrig, aldrig stilles ad.
2. Jeg ser et Lam paa Sions Bjerg,
Jeg ser en Skare stor,
Med Klædning hvid, i Herrefærd.

Jeg ser et Sangerkor.

De synge med salig tilbedende Røst:
Lov, Ære ske Lammet, som har os forløst.
At Gud os forløste ved Blod en Gang,
Det er de frelste Sjæles Sang.
Hvad, løst os paa en Gang? ja, løst os paa
en Gang.
Og det er Himlens Sang? ja, Himlens
skønne Sang.

- Da vil vi her synge den samme Sang,
Om ham, som har løst os en Gang.
3. Men, gode Gud, os naadig vær,
Vestyt din lille Hjord.
Velsign du dem, som du har kjær,
Med Liv, med Aand og Ord.
Ja, Amen! den Hyrde, som bar sine Faar,
Er evig den samme, i Dag som i Gaar.
Han vil, vi skal skue hans Herlighed,
Og bo hos ham i evig Fred.
Hvad, leve med ham der? ja, leve med ham der.
Og være hvor han er? ja, være, hvor han er.
O himmelske Fryd! vi skal se ham der,
Og evig være, hvor han er.

601. Jeg ved ej, naar Herren mig sender Bud.

(Mel. 13 i Gospel Hymns.)

1. Jeg ved ej, naar Herren mig sender Bud
Og fører til Hjemmet sin kjære Brud;
Men jeg ved, jeg deroppe skal skue min Gud.
O, det bliver Ære for mig.
||: Ja, det bliver Ære for mig; :||
Thi jeg ved, jeg deroppe skal skue min Gud,
Og det bliver Ære for mig.
2. Jeg hender ej Englenes skønne Sang,
Og ikke de himmelske Harpers Klang;
Men jeg ved, at om Jesus er Englenes Sang,
Og det bliver Musik for mig,

||: Ja, det bliver Musik for mig; :||
Thi jeg ved, at om Jesus er Englenes Sang,
Og det bliver Musik for mig.

3. Jeg ved ej, hvad Pragt der i Himmelen er;
Jeg ved ej, hvad Navn jeg skal bære der,
Men, at Jesus vil sige mig: „Velkommen
vær!“

Og det bliver Himmel for mig;
||: Ja, det bliver Himmel for mig; :||
Thi jeg ved, at min Jesus vil favne mig der,
Og det bliver Himmel for mig.

602. Jeg har læst om en Stad, skøn og herlig.

Jeg har læst om en Stad, skøn og herlig, Langt herfra, hvor Gud tro-ner saa godt.

The first system of music consists of three staves. The top staff is a vocal line in treble clef with a 6/8 time signature. The middle and bottom staves are piano accompaniment, with the middle staff in treble clef and the bottom staff in bass clef. The piano part features a steady bass line and chords in the right hand.

Jeg har læst om de Por-te af Per-ler Og de Va-der af Guld; o, hvor stort!

The second system of music consists of three staves. The top staff is a vocal line in treble clef with a 6/8 time signature. The middle and bottom staves are piano accompaniment, with the middle staff in treble clef and the bottom staff in bass clef. The piano part features a steady bass line and chords in the right hand.

Midt i Staden, der Livs-flo-den rin-der, Klar og ren, som har Læ-ge-dom bragt;

The third system of music consists of three staves. The top staff is a vocal line in treble clef with a 6/8 time signature. The middle and bottom staves are piano accompaniment, with the middle staff in treble clef and the bottom staff in bass clef. The piano part features a steady bass line and chords in the right hand.

Men ej halvt om den Stad, skøn og her-lig, Er for no-gen Dø-de-lig sagt.

The fourth system of music consists of three staves. The top staff is a vocal line in treble clef with a 6/8 time signature. The middle and bottom staves are piano accompaniment, with the middle staff in treble clef and the bottom staff in bass clef. The piano part features a steady bass line and chords in the right hand.

Kor: Det hal = ve al = drig er jagt, Det hal = ve al = drig er jagt, Ej
er sagt, er sagt

halvt om den Stad, skøn og her = lig, Er for no = gen Dø = de = lig sagt.

1. Jeg har læst om en Stad, skøn og herlig,
Langt herfra, hvor Gud troner saa godt.

Jeg har læst om de Porte af Perler

Dg de Gader af Guld; o, hvor stort!

Midt i Staden, der Livsfloden rinder,

Klar og ren, som har Lægedom bragt;

Men ej halvt om den Stad, skøn og herlig,

Er for nogen Dødelig sagt.

Kor:

Det halve aldrig er sagt,

Det halve aldrig er sagt,

Ej halvt om den Stad, skøn og herlig,

Er for nogen Dødelig sagt.

2. Jeg har læst om en Bolig i Himlen,

Smykket herligt af Jesus, bered'

For de Hellige, Trofaste, Rene,

Hvor de evigt bo hos ham i Fred.

Aldrig kommer der Synd eller Døden,

Inten ældes der, Sorg er nedlagt,

Men ej halvt om den Fryd, som dem venter,
Er for nogen Dødelig sagt.

3. Jeg har læst om hvid, skinnende Klædning,

Dg om Kroner, Retsfærdige bær',

Naar vor Fader dem byder: „Kom hid op

Dg min Grets Deltagere vær!“

Hvor de Herlige, lysklædt, med Jubel

Mer Betsignelse daglig har smagt;

Men ej halvt af de Und're, der findes,

Er for nogen Dødelig sagt.

4. Jeg har læst om en Jesus og Naaden,

Som besmittede Synd're kan faa,

Syndsforgældelse, Renselse, Hvile,

Om de til ham i Tro vil hengaa;

Hvor han trofast beskytter og vogter

Dem, ham følge, som bær' Korsets Dragt,

Men ej halvt om hans Godhed og Naade

Er for nogen Dødelig sagt.

603. „Hjemme nu!“ — paa Sions Bjerger.

(Mel. 189 i Gospel Hymns.)

1. „Hjemme nu!“ — paa Sions Bjerger,

Hør det: „Gaa til Hvilen ind!“

Frelst fra Livets Krydstalilde,

Frelst fra hver en Plet og Synd.

Kor:

Hjem, saa sød, mit Hjem for evigt;

Rejsen endt for trætte Sjel.

„Vær velkommen hjem,“ der sagdes,

„Frelst ved Jesus — hjemme vel.“

2. Fri for Fristelsernes Snarer,

Ikke vaage ængst'lig mer,

Frydet ved fuldkommen Frelse,

Bære Sejrens Krone der.

3. Frelst i Herlighed at møde

Elste Kjære, vi har mist';

Frelst at bringe Jesus Gæst,

Synge Jubelsange hist.

4. Glad, vel mødt ved Berleporten,

Stedsse en velkommen Gæst

Til det evige Livs Glæder

I mit Hjem af alle bedst.

604. Der, hvor ingen Rose visner.

Der, hvor in = gen Ro = se vis = ner, Der, hvor e = vig Blomstring er,

Der, hvor in = gen Kul = de is = ner, In = gen Sky er mørk som her.
Stal vi mø = des hist paa Bred = den, Hvor ej Ver = dens Stor = me naa?

Mød os der, mød os der, Paa den an = den Si = de Flo = den!

2. Der de skjulte Saar skal heles,
Saa de ikke smerte mer',
Hjertet ej af Uro deles;
Thi Guds Vilje altid sker;

3. Hist i Edens Land, det skønne,
Kuldt af Fryd og Herlighed,
Hvor vi Sejerspalmer grønne
Bare skal i Evighed;

4. Der, hvor Livsens Strømme flyde
Fra Guds Trone som Krytal,
Hvor de Trætte Hvile nyde
Blandt de Saliggjortes Tal;

5. Der, hvor Barnet ser sin Moder,
Moderen sit Barn gjenser,
Der, hvor Søster favner Broder,
Hvor de aldrig stilles mer.

605. Ved Tronens fod i Himlens Sal.

Ved Tronens Fod i Him = lens Sal Staa frel = ste Sta = rer u = den Tal.

De juble alle højt i Kor: O Gud, hvor er din Naade stor!

2. Hvad bragte dem til Himlens Ryst,
Hvor alting straaler klart og lyst,
Hvor Sangen toner fjært og nær —
Hvorledes kom de Skarer der?
3. De kom ved ham, den Herre god,
Som ofrede sit Hjærteblod;

- Derfor de nu for Tronen staa
Med hvide Høstidsklæder paa.
4. Paa Jorden var han deres Ven;
Han søgte dem, de ham igjen;
Nu tro de ej, men skue ham,
Guds dyrebare Dfferlam!

606. Naar vi naa vor faders Rige.

(Mel. 297 i Gospel Hymns.)

1. Naar vi naa vor Faders Rige
Hjst i Lyset, hvor han bor,
Naar til ham der Pris skal stige,
Som opfylder Himmel, Jord,
Skal vi mindes da vor Smerte,
Skækken, Angsten vi var i,
Da Gud drog vort arme Hjærte
Og vor Fod fra Syndens Sti?

Kor:

Ja, vi vist skal alt erindre,
Kjærligheden dog især,
Som ej noget kunde hindre,
Som har frelst og bragt os der.

2. Naar hver Fare, Kamp og Møje
Lykkelig en Ende har;

Jesu Skjønhed for vort Dje
Glimrer ret, som Solen klar,
Skal vi da i Minde bære
Smerten, Sorgens Taareflod,
Da vi søgte her hans Værelse,
Tvivl og Frygt her stred imod?

3. Al den Vej, han os omfædte,
Al taalmodig Kjærlighed,
Hvorned han os lærte, ledte,
Vi da mindes, ser og ved;
Der hans Ro mer sød vil smage
Tænke vi, hvor tret vi var;
Naar vi mindes skyfuld Dage,
Er hans Lys os mere klar.

607. Ti Tusind' Gang' ti Tusind'.

(Mel. 275 i Gospel Hymns.)

1. Ti Tusind' Gang' ti Tusind'
I herlig Klædebragt,
Den frelstste Skare Herren har
Til Lysets Rige bragt,
Fuldendat har nu Kampen
Mod Satan, Død og Synd.
Luk vidt op Berleporten og
Lad Heltefaren ind.

Kor:

Halleluja, Halleluja
Til det slagted' Dfferlam,
Halleluja, Halleluja,
Al Lov og Pris til ham.

2. Hvad ubeskriv'lig Jubel
Med himmelsk Gjenlyds Klang,

Hvad Lyd af tusind' Harper der
Ved deres Triumfgang!
O Dag, for hvilken Herren
Har skabt hver Slægt, ja alt!
O Fryd, nu deres Fortids Ve
Er tusindfold betalt.

3. Og o, hvad henrykt Hilsen
Paa Kana'ns Strand der er!
Naar Ven med Ven skal mødes der,
Hvor ingen stilles mer!
Hvert Dje fryd'fuldt straalere,
Før mørkt af Taarers Regn;
Hver Faderløs og Enke der
Vær' Trøstens Glædestegn.

608. Skjønne og herlige Eden.

Skjønne og her = li = ge E = den, Søp i din Yn = de, som

D = ver hver Træts sorg = fuld' Hjer = te Aan = der din Læ = ge = dom.

Yn = di = ge, her = li = ge E = den, Frelstes og Re = nes Bo! Blandt

op = rør = te Vøl = ger jeg læn = ges At sma = ge din Ro, sød Ro.

1. Skjønne og herlige Eden,
Søp i din Ynde, som
Over hver Træts sorgfuld' Hjærte
Aander din Lagedom.

Kor:

Yndige, herlige Eden,
Frelstes og Rennes Bo!
Blandt oprørte Vølger jeg længes
At smage din Ro — sød Ro.

2. Over Bedrøvedes Hjærter
Skinner din gyldne Fred,
Viftende Englenes Sange
Fra dine Sletter ned.

3. Der, blandt den blodrenste Skare
Prisende højt Guds Søn,
Over de herlige Bjerge
Lyder hin Sang saa skøn.

Pejlighedsfange.

Ægtefæbet.

609. Fremfor dig, Herre, nu fremstaa.

Frem-for dig, Her-re, nu frem-staa Et Par, som du vel-sig-ne maa;

Giv! Løf-ter-ne, her gjø-res skal, Ej bli-ve maa til Sorg og Kval.

1. Fremfor dig, Herre, nu fremstaa
Et Par, som du velsigne maa;
Giv! Løfterne, her gjøres skal,
Ej blive maa til Sorg og Kval.
2. Stort Ansvar indbefattet er,
Naar Ægtefæb skal knyttes her,

Da Løftet er for Livet gjort,
Dg bør betragtes højt og stort.
3. O Gud! maa de i denne Stund
Ket kjende dette Livsforbund,
Som med hinanden de nu gjør;
Deri velsign dem, til de dør!

610. O Gud! velsign nu dette Par.

1. O Gud! velsign nu dette Par,
Som til hinanden lovet har
At være tro i Liv og Død,
I Sygdom, Sorg og al Slags Nød.
2. Ja, du har hørt, o Gud, den Pagt,
Som lovet er og staar ved Magt,
Dg indtil Dødens sidste Stund,
Det har de sagt med Haand og Mund.

3. O hjælp, at de forenet staa,
Naar Fristelse vil komme paa;
Foren dem i din Kjærlighed,
Dg giv dem Lykke, Ro og Fred!

4. Er de forenet med dig, Gud,
Hjælp dem at holde dine Bud,
At de for evig frelses maa,
Som Kristi Brud beprydet staa.

611. Hvor saligt var det Ægtepar.

Hvor sa = ligt var det Æg = te = par I Ka = na o = ver Naade, } Den
Hvor Je = sus selv ind = bu = det var Til de = res Fryd og Baa = de! }

Bryl = lups = dag og Glæ = des = fest Blev her = lig ved den Bryl = lups = gjæst, Som

gi = ver e = vig Naa = de.

1. Hvor saligt var det Ægtepar
I Kana over Naade,
Hvor Jesus selv indbudet var

Til deres Fryd og Naade!
Den Bryllupsdag og Glædesfest
Blev herlig ved den Bryllupsgjæst,
Som giver evig Naade.

2. O Jesu, du, som Hjerter kan
Alene sammenbinde
Og føre dem i Ægtestand,
Din Naades Sol lad skinne
Paa alle dem, som i din Frygt
Har deres Løfter paa dig byg't;
Lad Fryd for dem oprinde!

612. Du ledte frem, Algodheds Gud.

Du led = te frem, Al = god = heds Gud, Til før = ste Mand den
De gla = de lag = de Haand i Haand, Til En = hed vi = ed'

før = ste Brud, I Pa = ra = di = sets Gan = ge; } Kjær = lig,
dem din Aand, I Kor af En = gle = san = ge;

Lif = lig, Skab = tes Kvin = de Til Mand = in = de,

Til som bli = de Bly at staa ved Mand = dens Si = de!

1. Du ledte frem, Algodheds Gud,
Til første Mand den første Brud
I Paradisets Gange;
De glade lagde Haand i Haand,
Til Enhed vied' dem din Aand,
I Kor af Englesange;
Kjærlig, liflig,
Skabtes Kvinde
Til Mandinde,
Til som blide
Bly at staa ved Mandens Side!

2. O hør os, alle Slægters Gud!
Velsign den Brudgom og hans Brud,
Som her for dig fremtræde!
Giv Bryllupsalmen Efterklang,
Lad Ægteskabet vorde Sang,
O Herre, til din Glæde!
Din Haand, din Aand
Kjærlig høje,
Sammenføje
Og forbinde
Kristen Mand og kristen Kvinde.

613. De sagde frejdigt „ja“ mod „ja“.

De sagde frejdigt „ja“ mod „ja“;
For dig, o store Jehovah,
De bedende sig højed'.
„De To er nu for dig som et,
Og skille ad skal ingen det,
Som du har sammenføjet!“

Medgang, Modgang,
Vinter, Sommer,
Hvad der kommer,
Skal de bære,
Sig til Gavn og dig til Ære!

Suslig Gudstjeneste.

614. O saligt Hus, hvor alle mod dig tager.

O sa = ligt Hus, hvor al = le mod dig ta = ger, Vor Her = re
Naar du med „Fredsens tjæ = re Hil = sen“ dra = ger Gud un = der

Je = sus! glad og lyk = ke = lig, } Hvor du blandt al = le Gjø = ster er den
de = res Dag, som el = ste dig; }

G = ne, Som frem = før al = le al = ler = tjæ = rest er; Hvor al = le

Hjær = ters Længsel sig for = e = ne At kun = ne væ = re dig som di = ne nær.

1. O saligt Hus, hvor alle mod dig tager,
 Vor Herre Jesus! glad og lykkelig,
 Naar du med „Fredens kjære Hilsen“ drager
 Ind under deres Tag, som elste dig;
 Hvor du blandt alle Gjæster er den Ene,
 Som fremfor alle allerkjærest er;
 Hvor alle Hjærters Længsel sig forene:
 At kunne være dig som dine nær.
2. O saligt Hus, hvor alles Dine stue
 Paa dig med Fryd, naar du iblandt dem staar;
 Hvor Hjærter tændt af Kjærlighedens Lue
 Dig ømt og brændende imødeslaar;
 Hvor alles Læber om din Vilje spørger
 Dg alt til dig at tjene er istand;
 Hvor hver med Hjærtets Glæde derfor
 spørger,
 At hvert dit Ord og Bink opfyldes kan.
3. O saligt Hus, hvor Mand og Kvinde ere
 En Mand i dig og i din Kjærlighed,
 Ensfindebe i Troens Grund og Lære,
 Delagtige i samme Salighed;
 Hvor begge Raad og Trøst i dig modtage
 Dg hænge ved dig uadskillelig,
 I Sorg og Glæde, Med- og Modgangs-
 dage
 Kan finde Hvile, Ro og Fred i dig.
4. O saligt Hus, hvor man paa Bonnens
 Hænder,
 I Tro frembærer dig de kjære Smaa,
 Dem lægger ved dit Hjærte, hvilket brænder
 Af Kjærlighed, som ingen kan forstaa;
- Dem overgiver jeg som Arv og Gje,
 At du som dine vil antage dem,
 Med mer end Moderkjærlighed dem pleje,
 Bestjærme dem og træde for den frem.
5. O saligt Hus, hvor Børnehjærter mætte
 Sig gjerne ved din Naades Fred og Fryd,
 Hvor alle sig ved dine Fødder sætte
 Dg lytte til din Stemmes søde Lyd,
 Hvor alle tidlig lære at fremstamme
 Dit kjære, dyrebare Frelsernavn,
 Du Børnene, som alle vil annamme
 Dg bære i din stærke Frelserfavn.
6. O saligt Hus, hvor Tjenere dig kjende
 Dg vide, at dit Dje paa dem ser,
 Ved deres Gjerning i en Zver brænde,
 At alt, som du vil, dig til Være sker;
 Som dine Folk, i Ydmyghed, de billig
 Dg uden Knur og Tvivl, i Kjærlighed
 Forrette alting glad og tro og villig,
 Endog i Smaating vise Trofasthed.
7. O saligt Hus, hvor selv du Glæden
 deler,
 Hvor man i Glæden faar dig mere kjær,
 Gje glemmer dig, som alle Vunder heler,
 Dg alles Læge, alles Trøster er.
 Naar hver sit Dagværk tro har bragt til-
 ende,
 Du evig, salig Hvile skjænker dem,
 Dg fri og frelste glade hjem de vende
 Til deres store, skjønne Fædrethjem.

615. O Lykke stor, o Salighed.

(Mel. 3, 52, 60, 69, 185 &c.)

O Lykke stor, o Salighed,
 Med Jesus Brød at æde!
 Min Frelser, for den Død, du led,
 Und mig en Gang den Glæde,

Udi dit søde Himmerig
 At sætte mig til Bords med dig
 Dg alle de Udvalgte!

616. Vor Fader, vi nu takke dig.

(Mel. 3, 52, 60, 69, 185 &c.)

1. Vor Fader, vi nu takke dig
 Ved Jesum Krist, vor Herre,
 At du os vilde naadelig
 Med gode Gaver være!
 Du Mad og Drikke skjænket' os,
 Dg din Velsignelse derhos,
 Som giver Liv og Styrke!

2. Som nu du har forsørget vel
 Vort Legem med dit Gode,
 Saa vederkvæg du og vor Sjæl
 Alt med dit Ord, din Naade,
 Saa evig vi i Himmerig
 Kan leve, o vor Gud, hos dig,
 Dg glad din Pris udfjunge!

617. Bleg Morgenstjernen smiler og forsvinder.

Bleg Mor = gen = stjer = nen smi = ler og for = svin = der, Et

stor = re Lys nu o = ver Jord op = rin = der; Det

kom = mer hist fra Øst = ens Pal = me = sko = ve Op, Gud at lo = ve!

1. Bleg Morgenstjernen smiler og forsvinder,
Et større Lys nu over Jord oprinder;
Det kommer hist fra Østens Palmeskove
Op, Gud at love!
2. Udsmyk dig, Jord, med Glansen fra det Høje!
Dpløft dig, Sjæl! og straal i Fryd, mit Dje!
Med Stjernen gik jo fordem Østens Bise,
Guds Søn at prise.
3. Du Mandesol, for hvem hver Stjerne svinder,
Den Sjæl ej dør, for hvem dit Lys oprinder.
Hav, Jesus, Tak for Himmelmorgenstunden,
Bed dig oprunden!

618. Op min Sjæl, thi Sol er oppe.

Op min Sjæl, thi Sol er op = pe, Straa = ler = ne paa Hu = set ler ;

Tænk, at du paa Si = ons Top = pe Her = rens Naa = de = straa = ler ser,
 Al = le on = de Aan = der ky = je Ved i Hel = ved's Mør = ke brat!

Som dit Hjer = te skal op = ly = se, Klare op Fornuftens Nat,

1. Op min Sjæl, thi Sol er oppe,
 Straalerne paa Huset ler ;
 Tænk, at du paa Sions Toppe
 Herrens Naadestraaler ser,
 Som dit Hjærte skal oplyse,
 Klare op Fornuftens Nat,
 Alle onde Aander kyle
 Ved i Helved's Mørke brat!

2. Gode Jesu, hold min Tanke
 Til dit rene Bud og Ord,
 Lad i Dag min Sjæl opsanke
 Naadefmuler fra dit Bord.
 Trøst mig, styrk mig, tag mig vare
 Ved din egen gode Aand ;
 Verdens Lyster, Satans Snare
 Blive fra min Hu og Haand!

619. Dagen nu igjen frembryder.

Da-gen nu i = gjen frembry-der, Nat = ten med sit Mør = te svandt;
Her = re, jeg min Tak dig y = der For den Nat = te = ro, jeg fandt!

Mens jeg sov saa tryg = ge = lig, Har du vaa = get o = ver mig;

Den, som du, o Gud, be = skjær = mer, In = tet ondt til ham sig nær = mer.

1. Dagen nu igjen frembryder,
Natten med sit Mørke svandt;
Herre, jeg min Tak dig yder
For den Natte, jeg fandt!
Mens jeg sov saa tryggelig,
Har du vaaget over mig;
Den, som du, o Gud, beskjærmer,
Intet ondt til ham sig nærmer.

2. Fader, lad din Haand ledsage
Mig i Dag paa rette Vej;
Hold fra Afvej mig tilbage,
Styrk mig, at jeg smuler ej.
Giv jeg elsker dine Bud,
Lyder dig, Algodheds Gud!
Lad mig mindes, at dit Dje
Skuer hver min Brødt nøje.

620. Mit Hjertes Sol, min Jesus kjær.

Mit Hjertes Sol, min Je-sus kjær! Det er ej Nat, naar du er nær.

Men, Her-re, al min Synd borttag, Som jeg mod dig be-gif i Dag!

1. Mit Hjertes Sol, min Jesus kjær!

Det er ej Nat, naar du er nær.
Men, Herre, al min Synd borttag,
Som jeg mod dig begif i Dag!

2. Nu kommer Nattens stille Tid

Dg Sønnen styrkende og blid.
Min sidste Tanke være den:
Hvor godt, at Jesus er min Ven!

3. O Herre Jesus, bliv hos mig!

Jeg kan ej leve uden dig.
Bliv hos mig i min sidste Stund,
Min Død gjør til en stille Blund!

4. Giv den, som strider, Kraft og Mod,

Udplet hans Synder i dit Blod.
Den Sorgende giv Tro og Haab,
Dg hør den Syges Bøn og Raab!

621. Frelser, du din Fred nedsende.

(Efter 292 i Gospel Hymns.)

Frel-ser, du din Fred ned-sen-de, Før til No vi hen-gaa't er;

Synd og Man-gler vi be-kjen-de; Du kan frel-se, læ-ge hver.

1. Frelser, du din Fred nedsende,

Før til No vi hengaa't er;
Synd og Mangler vi bekjende;
Du kan frelse, læge hver.

2. Skjont Fordervelse sig nærmer,

Pilestuds os truer her,
Englevagt fra dig beffærmer,
Vi er' sikre, er du nær.

3. Er vor Nat end mørk, vi kjende,

Mørket ej kan hindre dig,
Du tro vaager, Hjælp vil sende,
Hvor dit Folk befunder sig.

4. Om i Nat os Døden vækker,

Sengen bliver os vor Grav,
Morg'nen os i Himlen vækker
Til den Stat, som du os gav.

622. Nu skrider Dagen under.

Nu skrider Da-gen un-der, Dg Nat-ten væl-der ud;

For-lad for Je-su Bun-der Vor Synd, o mil-de Gud!

Gud Fa-der os be-va-re, De Sto-re med de Smaa,

Hans hel-lig En-gle-ska-re En Skan-se om os slaa!

1. Nu skrider Dagen under,
Dg Ratten vælder ud;
Forlad for Jesu Bunder
Vor Synd, o milde Gud!
Gud Hader os bevare,
De Store med de Smaa,
Hans hellig Englesfare
En Skanse om os slaa!

2. Naar Mørket Jorden blinder,
Dg Dagen tager af,
Den Tid os da paaminder
Om Dødens mørke Grav.
Ved hvert et Njød, vi træde,
Lys for os, Jesu sød,
Fyld Hjertet med din Glæde,
Dg giv en salig Død!

623. Endnu en Dag for Jesus.

End = nu en Dag for Je = sus, En Livs = dag svun = den er; Men Himlens

Ve = re, Dig, Je = sus, Kjæ = re, Jeg kom = men nær = mer' er; Din Kjær = lig =

hed Har fyldt min Sjæl med Fred. End = nu en Dag for Je = sus, En

Dag end = nu for Je = sus, End = nu en Dag for Je = sus.

En min = dre for mig selv.

2. Endnu en Dag for Jesus!

Hvor skøn min Konge er!
 Ej Pligt, men Glæde,
 For ham fremtræde,
 Mit Hjærte er henrykt
 Ved Tanken sød,
 At han for mig er dødt.

3. Endnu en Dag for Jesus!

Hvor saligt for mit Sind
 Om ham at tale,

Den Fryd afmale,
 Naar Kristi Hjerd gaar ind.

Hvor det blev lyst
 I Hjærtet, i mit Bryst!

4. Endnu en Dag for Jesus!

O ja, en travæl Dag;
 Men Himlens Glæder
 Mig stedse træder
 Mer nær hvert Aandedrag.

Jeg bøjer mig,
 Min Konge, Krist, for dig.

5. O søde Værk for Jesus!

O hvile ved hans Fod!
 Der Smerte, Møje
 Kan kun fornøje,
 Armod er Rigdom god.
 Herre, skjønt svag,
 Jeg tjener nok en Dag.

624. Venner, jeg farvel vil sige.

Ben-ner, jeg Far-vel vil si = ge Til en-hver i = sar.

Skal vi hist i Him = me = ri = ge Se hver-an = dre der?

Da skal, da skal vi ej skil = les mer; Men for e = vig sam = let

væ = re Hos vor Frelser kjær.

Hos vor Frelser kjær.
Da skal, da skal o. s. v.

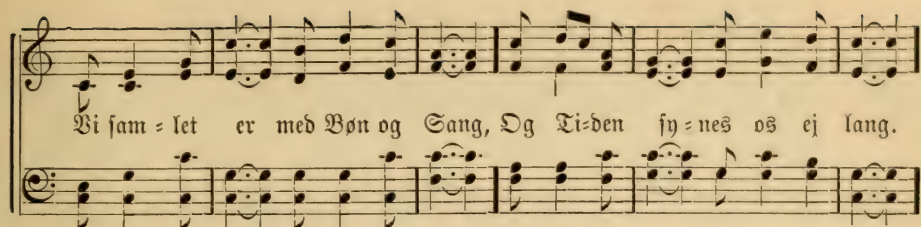
3. Venner, Brodre, o ledsager
Mig med eders Bøn;
Jeg jo maa fra eder drage,
Følg mig, om i Løn.

2. Evig Fryd vil da oprinde
For os, naar vi der
Hist hverandre skal gjenkjende

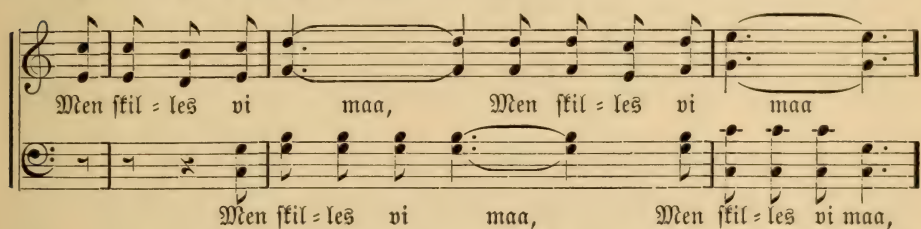
Da kan jeg glad til min Gjerning gaa.
Dg til andre Naabehungrig'
Livsens Sød udsaa.

625. O Venner, som nu ere her.

O Ven-ner, som nu e = re her, O Bro-dre og 3 Søstre kjær!

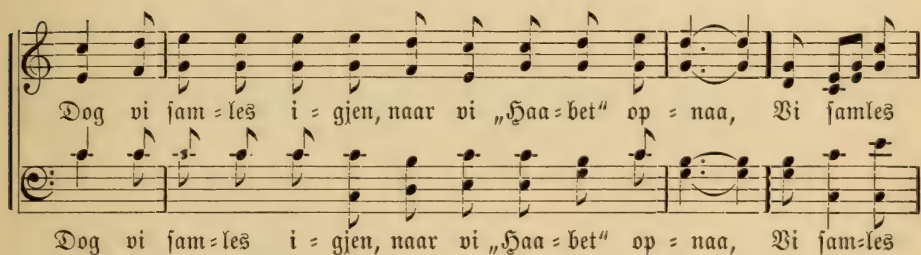

Vi sam = let er med Bøn og Sang, Og Ti = den sy = nes os ej lang.

Men stil = les vi maa, Men stil = les vi maa

Men stil = les vi maa, Men stil = les vi maa,

Dog vi sam = les i = gjen, naar vi „Haa = bet“ op = naa, Vi samles

Dog vi sam = les i = gjen, naar vi „Haa = bet“ op = naa, Vi sam = les

hos vor Frel = ser kjær, Vort Hjem er der. Vort Hjem er der.

Samles hos vor Frelser, Frelser kjær, Vort Hjem er der. Vort Hjem er der.

1. O Venner, som nu ere her,
O Brødre og 3 Søstre kjær!
Vi samlet er med Bøn og Sang,
Og Tiden synes os ej lang.

Kor:

||: Men skilles vi maa :||
Dog vi samles igjen, naar vi „Haabet“ opnaa,
Vi samles hos vor Frelser kjær,
||: Vort Hjem er der. :||

2. Saa godt det er at sammen bo,
Hvor Kjærlighed og Haab og Tro

Forener Sjælene i Gud,
Om vi maa fra hverandre ud.

3. Ja, Ordet „Farvel“ tungt er sagt,
Det prøver Kjærlighedens Magt;
Det maa dog siges, her det vel,
Farvel, min Ven, Farvel, Farvel!

4. O, slip ej Jesus! Hold ham fast!
Al Sorg og Glæde paa ham kært!
Vi sig da med Haab i Sjel:
„Farvel, lev vel! Farvel, Farvel!“

626. Med dybe Suk, med Taarer i mit Øje.

Med dy = be Suk, med Taa = rer i mit Øj = e Jeg ømt og kjær = ligt

fi = ge maa Far = vel. Den kjær = re Gud og Fa = der i det

Høj = e Jeg an = be = fa = le vil hver Bar = ne = sjæl.

1. Med dybe Suk, med Taarer i mit Øje
Jeg ømt og hjærtligt sige maa Farvel.
Den kjære Gud og Fader i det Høje
Jeg anbefale vil hver Barnesjæl.

2. „O du, vor Fader, som i Himlen troner,
Tak for hver Stund, vi her tilsammen var!

Ak, hold os fast ved Jesus, vor Forsøner,
Saa mange, som du her forsamlet har!“

3. Nu, kjære Børn, maa jeg fra eder drage;
Gud samle os i Himmels søde Havn!

Eksomt Hjertet vilde holde mig tilbage,
Vi maa dog skilles ad i Jesu Navn.

627. Farvel, Venner, vi maa skilles.

(Mel. 50 i Gospel Hymns.)

1. Farvel, Venner, vi maa skilles,
Men vi samles skal igjen;
Hist for Tronen vi fremstilles;
Der hver Ven jo skal se Ven.

Kor:

Der med Glæde, der med Glæde,
Vi skal samles hos vor Gud;
Dg i Hjemmet evig være
Kristi dyrefjødte Brud.

2. Indtil da, o Venner kjære,
Lev nu vel i Herrens Navn!
Søgende blot Jesu Ære,
Saa vi fremmer Sjælens Gavn.

Kor:

Vi da kan med Trost frimodig
Skue mod vort Himmelhjem;
Dg vi vil i Kraft af Blodet
Aiter samles Ven med Ven.

628. Mit eget kjære Land.

Mit e = get kjæ = re Land, Hvor fri jeg le = ve kan, Jeg el = ster dig!

Land, hvor de Bra = ve var, Land, hvor Pil' = gri = me har Bragt Fri = he =

den, og var Dens Forsvar stærk!

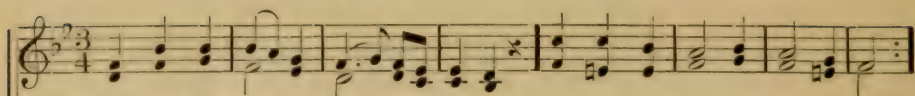
1. Mit eget kjære Land,
Hvor fri jeg leve kan,
Jeg elsker dig!
Land, hvor de Brave var,
Land, hvor Pil'grime har
Bragt Friheden, og var
Dens Forsvar stærk!
2. Du skønne Frihedsland,
Hvor Lighed findes kan,
Dit Navn er kjært!

Jeg elsker Bjerg og Flod,
Din Skov og Marker god,
Det Sindet fylder jo
Med Frihedsaand.

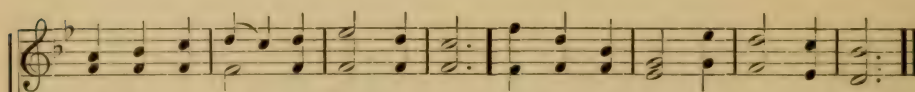
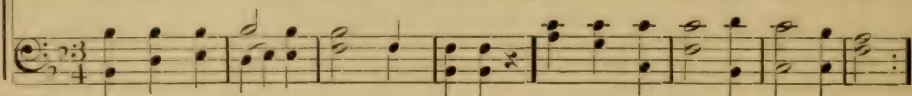
3. Lad Musik høres her,
Lad tone Skovens Dæ'r
Glad Frihedssang!
Baagu op nu en og hver,
Lad alle synge her,
Til Bjerge Ekko gi'r
Med Kjæmperøst!

4. Vor Fædres Gud, til dig,
Du, som har gjort os fri,
Ske Lov og Pris!
Lad Friheden bestaa,
Lad Frihedsslys os faa,
Din Magt os skjærme maa,
Vor Konge, Gud!

629. Dig, Gud, ske Tak for alt det gode.

Dig, Gud, ske Tak for alt det gode, Vort Bor=ger=sam=fund fik fra dig ;
 O, gid vi al=le grant for=sto=de, Hvad du os gav saa naa=de=lig!

Dg gid vi al=le brug=te det Til Kri=sti G=res Frem=me ret!

1. Dig, Gud, ske Tak for alt det gode,
 Vort Borgersamfund fik fra dig ;
 O, gid vi alle grant forstode,
 Hvad du os gav saa naadelig!
 Dg gid vi alle brugte det
 Til Kristi Heres Fremme ret!

2. Vort Land os Brød og Næring yder,
 Ved Lov vi tryggeligen bo.
 Naar du det, Kongers Konge, byder,
 Da blomstrer Velsæd, Fred og Ro.
 Velsignelsen fra dig kom ned,
 Du gav os Lov og Dyrighed.

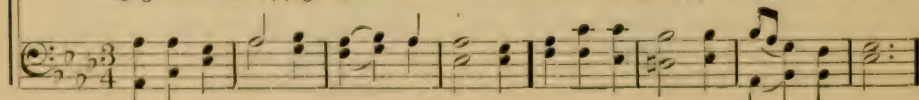
3. Thi vil vi Landets Love lyde
 Med villig Hu og Trofasthed ;
 Og da skal os den Tanke fryde:
 At dig vi vise Lydighed,
 Dg at du vil velsigne blid
 Hver trofast Borgers Daad og Id.

4. Guds Son, vor Drot, giv dertil Naade!
 Velsign du Folk og Fædreland.
 Sign dem, som lyde, dem, som raade,
 Sign hver ubi sit Kald, sin Stand.
 Lad alles Attraa være Fred
 Dg gavrig Daad og Enighed!

630. Jeg takker Gud, jeg født er blevet.

Jeg takker Gud, jeg født er blevet Ud=i et Land, hvor Li=vets Ord

Ved Herrens Aand er talt og skrevet, O lyk = ke = li = ge Blet paa Jord!

2. Jeg fødtes ej, hvor Folket beder
Til Guder gjort af Træ og Sten;
Men i et Land, hvor Herren spreder
Sit Sandhedslys til hver og en.

3. O Gud! jeg takker dig for Gaven,
Som du af Naade skjenkte mig.
O lad, fra nu af indtil Graven,
Mig elske, takke, tjene dig!

Marstiderne.

631. Som Dagens Sol ved Aft'nen daler.

Som Dagens Sol ved Aft'nen da = ler, Med Afskedstegn i Skyen sat,
Saa Aarets Sol Marshimlen ma = ler Med Far = ve = straaler nu saa nat;

Den svin = der snart i Ti = dens Hav Og fin = der der en e = vig Grav.

2. Bedrøvet gaar jeg her og skuer
Marshysets underfulde Flugt,
Og Hjertet er som sat i Luer
Af Ungersrijets haarde Tugt;
Thi mangt et Maal blev uindhent',
Og mangan Time slet anvendt.

3. Dog tindrer end en Lysets Straale
Paa Aarets dunkle Horizont,
Den minder om Guds Glædeskaale,
Maar han isfjenkte godt for ouden;
Det er Livsfolens Naadestjær,
Derfor du, Gud, al Være vær!

4. Men Aarets Aftenluftning bringer
Lidsenglens stærke Moorsrøst;
I Hjertedybets Skjul det klinger:
„Det stunder mod den store Høst;
Snart Verden opfyldt har sit Maal,
Da tømmes Tidens sidste Skaal!“

5. „Du Støvet's Barn, lad dig og minde,
Dit Livets Aften drager nær,
Da Evighedens Aar er inde,
Da Bedringsgraad ej nytter mer;
Den Lod, du har i Tiden kast',
Din Skjæbne da gjør evig fast.“

632. Til Ende Aaret hafter.

Til En = de Aa = ret ha = ster! Har jeg an = vendt det vel?
Har jeg for = ja = get La = ster Dg søgt i Dy = den Held?

Har jeg og Frem = gang vun = det I Vis = dom som i Aar?

Har jeg mit Hjer = te bun = det Til det, som ej for = gaar?

1. Til Ende Aaret hafter!
Har jeg anvendt det vel?
Har jeg forfaget Laster
Dg søgt i Dyden Held?
Har jeg og Fremgang vundet
I Visdom som i Aar?
Har jeg mit Hjærte bundet
Til det, som ej forgaar?

2. O Gud! du dig forbarme,
Du kjender al min Id,
Du ser, hvor tidt jeg Arme,
Forsonde Naadens Lid.
Tilgiv begangne Synder!
Stjænk mig dit Velbehag,
Dg giv, at jeg begynder
Nyt Liv fra denne Dag.

3. Vil du endog mig stjænke
End flere Leveaar,
Jeg daglig vil betænke,
At Døden forestaar.
Hvo ved, hvo ved, hvor sage
Mit Støv gaar til sit Hjem?
Du tæller vore Dage,
Du ene tæller dem.

4. O! skulde jeg da døale
I Verdens Tant og Lyft?
Nej! jeg for dig vil knæle;
O Jesu, hør min Røst!
Saalænge som jeg lever,
Giv, at jeg lever dig!
Dg naar min Aand du kræver,
Jeg dør i Haab til dig.

633. Kom, Hjærte, tag dit Regnebræt.

Kom, Hjærte, tag dit Reg = ne-bræt, Skriv op dit Liv, dets Da = ge!
 Se til, at du kan san = se ret, Dg tæn = ke lidt til = ba = ge.

Hvad har du gjort de man = ge Aar, Du har i Ver = den le = vet?

Tænk, tryg = ge Sjæl, at al = ting staar I Her = rens Bog op = skre = vet!

1. Kom, Hjærte, tag dit Regnebræt,
 Skriv op dit Liv, dets Dage!
 Se til, at du kan sanse ret,
 Dg tænke lidt tilbage.

Hvad har du gjort de mange Aar,
 Du har i Verden levet?
 Tænk, trygge Sjæl, at alting staar
 I Herrens Bog opskrevet!

2. Vel løber Tiden hastig hen
 Dg bliver evig borte,
 Men det vil komme vist igjen,
 Hvad du i Tiden gjorde,
 Naar Gud en Gang til Dommen vil
 Den ganske Verden sanke,
 Dg der skal nøje svares til
 Hver Gjærning, Ord og Tanke.

3. Hvor skjules mangan Svig og List
 I Hjærtets fule Gjemme,
 Dg kaade Lysters onde Gnist,
 Som andre ej fornemme.

Da tænker du, det er forglemet,
 Den Sag har ingen Fare,
 Men Gud har dog sin Dag bestemt,
 Som slikt skal aabenbare.

4. Betænk, betænk, hvor hastig gif
 De andre Raadesdage!
 Hvad, om der ej var Njeblik
 Nu mer for dig tilbage?
 Men er der og en liden Stund
 Endnu for dig i Vente,
 Saa tænk, du har saa stort et Pund,
 Dg dog slet ingen Rente!

5. Fald ned med ydmyg Hjærtets Bod
 For Raadens Stol og Trone,
 Dg bed, at Gud for Jesu Blod
 Vil lade sig forjone!
 At du herefter bedre maa
 Din Raades Tid anvende,
 Dg saa ved Livets Aften saa
 En sød og salig Ende!

634. Stemmer alle op at sjunge.

Stem-mer al = le op at sjun = ge Vi = vets Gud en Vre = sang,
Løs = net bli = ver hver en Tun = ge Og af Glæ = de sat i Gang!

Hid til Herrens Hel = lig = dom, Hver, som Sund = hed ny = der, kom!

La = der Glæ = des = taa = rer rin = de, Sø = ger fli = tig Gud at fin = de.

1. Stemmer alle op at sjunge
Livets Gud en Vresang,
Løsnet bliver hver en Tunge
Og af Glæde sat i Gang!
Hid til Herrens Helligdom,
Hver, som Sundhed nyder, kom!
Lader Glædestaarer rinde,
Søger slittig Gud at finde.

2. Solen, som i Dag fremtræder,
Atter har fuldendt et Aar;
Lil et nyt den sig bereder,
Og i gylden Klædning gaar;
At vi ubi Helbredsstand
Lyset endnu skue kan,
At vi her kan samlet være,
Gud bør derfor have Vre.

3. Mangt et Dje sig har lukket,
Som saa sidste Nytaarsjøl;
Mangen sig til Grav har bukket,
Stjont han sad paa Vrens Stol;
Mangen Mund for sidste Gang
Sang sidste Nytaarsfang;
Vi kan bruge Mund og Tunge,
Vi kan vandre, tale, sjunge.

4. Lad din Fred, o Gud, bestyge
Hver med Hus og Landero,
Dem, som højt paa Bjerge bygge,
Dem, som Strandens Bred bebo:
Alle — slut os i din Favn,
Hør vor Bøn i Jesu Navn;
Kron vort Aar med Held og Lykke,
Lad din Hellighed os smykke.

5. Du vor Sjæl har og bespiset
 Med dit sande Himmelbrød,
 Klart dit Ord for os har lyset,
 Hver en Sjæl sin Pleje nød.
 Tak, o Gud, for høert dit Ord!
 Tak for Sædet ved dit Bord!
 Tak for hver, ved Daab er bleven
 Dette Aar blandt Dine skreven!

6. Inden dette Nytaars Ende
 Giv, at mangen Synder maa
 Hjærtelig til dig sig vende,
 Jesus, og dit Venfkab faa!
 Giv, at dine, som i Tid
 Maa gaa frem i Troens Fryd!
 Og er dette Aar vort sidste,
 Lad os dig, kun dig ej miste!

635. Som Vandringmænd i Verden.

Som Van-dringsmænd i Ver = den Til Græn = se = skjel tidt naa,

Saa kom i = gjen nu Ste = det, Hvor Nyt = aars = stærk = len laa.

1. Som Vandringmænd i Verden
 Til Grænseskjæl tidt naa,
 Saa kom igjen nu Stedet,
 Hvor Nytaarstærsklen laa.

2. Her standser vi og stuer
 Paa Tiden, som forsvandt,
 Og mindes Glæder, Sorger
 Og Lægedom, vi fandt.

3. Men hvad Fremtiden bringer
 Af Savn og Nød og Død,
 Om Sorg skal Hjærtet pløje,
 Er skjult som Afskens Glød.

4. Ja, Hjærtet spørger: „Kommer
 Der Solskin eller Slud?
 Gaar Vejen frem paa Roser,
 Og ej paa Tidsjelskud?”

5. Skal Dødens Vandes Brusjen
 Mig spotte med sin Magt?
 Skal hjem til Himmelladen,
 Som Neg min Sjæl bli' bragt?”

6. Al, du Almagtens Herre!
 Som styrer vist og vel,
 I dine Hænder kjære
 Vi lægge Haand og Sjæl.

7. Led du, som Børn i Mørket,
 Os under Storm og Larm;
 Vort Hjærte læg til Hoile
 Op til din hulde Varm!

8. Saa gaa vi frem i Tiden
 Og tage Trin for Trin;
 Nok alle Taager vige
 For Naadens Straalestin.

636. Tiden spinder, Tiden rinder.

Ti = den spin = der, Ti = den rin = der, Ti = den fly = ver ha = stig bort;
Tag dig va = re i din fæ = re, Da din Ti = me er saa kort!

D, du faar jo ej at vi = de, Hvor din Dod kan staa paa Lur,

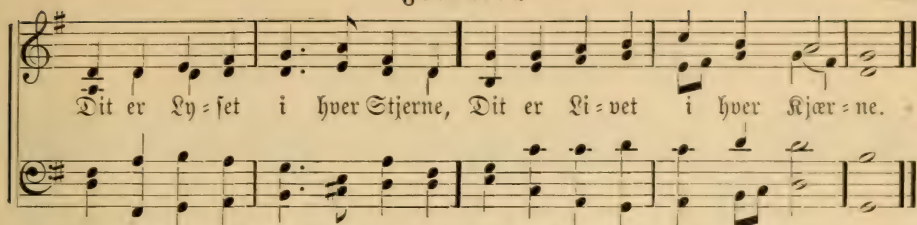
Tænk paa E = vig = hed i Ti = de, Om den ej skal vor = de sur!

1. Tiden spinder, Tiden rinder,
Tiden flyver hastig bort,
Tag dig vare i din Fære,
Da din Time er saa kort!
D, du faar jo ej at vide,
Hvor din Dod kan staa paa Lur,
Tænk paa Evighed i Tide,
Om den ej skal vorde sur!

2. Hold dig færdig, ren og værdig
Til den store Bryllupsfest,
Til at være der i Ære
Jesu Brud og Himmelgjæst!
Gud indbød dig, se at træde
Frem for ham med Ven og Bod,
Dæt dit syndbesmittet Klæde
Hvidt i Lammets røde Blod!

637. Store Gud, vidunderlig.

Sto = re Gud, vid = un = der = lig Sla = ber du i Vaar, i Som = mer!
Fro = ets Blom = ster kom fra dig, Blom = stens Frugt fra dig nu kom = mer.

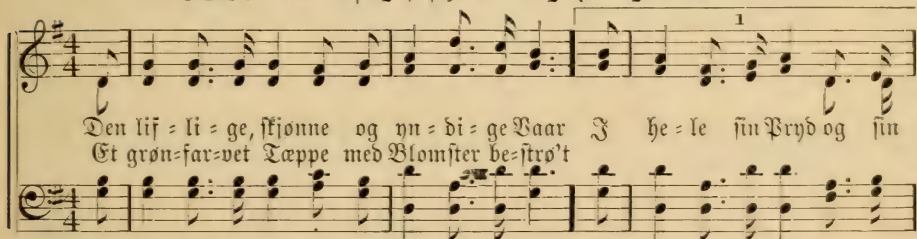

Dit er Lyset i hver Stjerne, Dit er Livet i hver Kjerne.

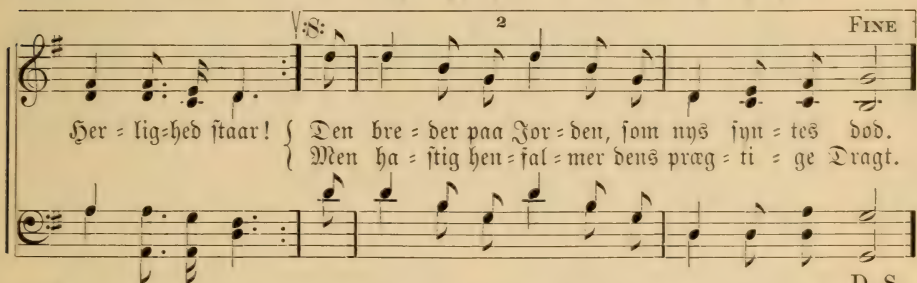
2. Lys og Liv i Soles Glans
Strømmer ud fra dig, o Fader!
Under dine Himles Krans
Jorden i dit Hav sig bader.
Dybt, hvor Jordens Kraft sig rører,
Magten, Herre, dig tilhører!

3. Tak og Ære, Lov og Pris
For hver Frugt af Jordens Sommer!
Evig Lov i Paradis,
Naar dit Riges Høstidag kommer!
Giv til Aandens Sød i Dale
Salig Høst i Himmelsale!

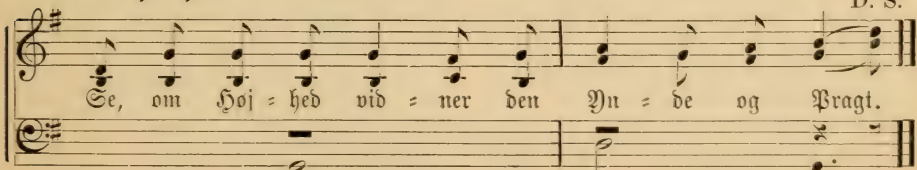
638. Den liflige, skønne og yndige Vaar.

Den liflige, skønne og yndige Vaar
Et grønfarvet Tæppe med Blomsterbestrøet

Herlighed staar! } Den breder paa Jorden, som nysjynedes død.
Men haftig henfalmer dens pragtfulde Dragt.

Se, om Højbredvidnerne og Pragt.

2. Dog findes et Land, hvor der evig er Vaar,
Hvor Stormen ej hviner, hvor Lynet ej
flaar,

Hvor Træet ved Floden bestandig bær' Frugt,
Og Blomsterne dufte med lifligte Lugt;
Men det er i Himlen, og ej her paa Jord,
Det lærer os Herren i Bibelens Ord.

3 Og Landet histoppe med evige Vaar,
Hvor alt staar i Blomstring, hvor Sol ej ned-
gaar,

Det Herren af Naade vil føre os til;
Han byder nu alle: kom hid, hvo som vil.
Følg du da din Jesus paa Vejen, som gaar
Til Kanaans Land med den evige Vaar!

639. Hor dejlig er den unge Vaar!

Hvor dej = lig er den un = ge Vaar! I Bru = de = klæ = der Høj = en staar,

Dg Mar = ker = ne sig pry = de. Hvor er Guds Jord dog lys og smuk!

Jeg gif her = ud med Sorg og Suk, Men nu maa jeg mig fry = de!

1. Hvor dejlig er den unge Vaar!

I Brudklæder Højen staar,

Dg Markerne sig pryde.

Hvor er Guds Jord dog lys og smuk!

Jeg gif herud med Sorg og Suk,

Men nu maa jeg mig fryde!

2. De Blomsters Hær — hvo tæller dem —

Som Herrens Vidne træder frem;

O, hvis den kunde tale,

Da brød den ud i Lov og Pris

Om ham, der lod paa tusind Vis

De mange Blade male!

3. Hvor ventligt lader hvert et Træ

Sin nye Foraarsklædning se!

O, hvis det kunde sjunge,

Hvert Løv, der grov i Lund og Skov,

I stemte lydt sin Skabers Lov

Med liflig Salmetunge!

4. Ja med et Kor af Trilleslag,

Med Piller og med hvælvet Tag,

Staar Skoven som en Kirke.

O Skaber, i dens Helligdom

Hver brusten Knop fortæller om,

Hvad du formaar at virke!

5. Gud dækker Vord og reder Seng

Før mindste Kryb i Skov og Eng,

Endstjønt de ikke bede.

Mit Hjertesuk har Røst og Ord;

Hvad mig er godt paa denne Jord,

Han vil mig vist berede!

640. Tak være dig, vor Gud og Fader.

Tak væ = re dig, vor Gud og Fa = der! Saa naa = dig hør = te
Dg ri = ge Stak = te, ful = de La = der Du gav os til vort

du vor Bøn, } Hvert Afs, hvert Straa, du vok = se lod, Vær'
Ar = bejd's Løn;

Bid = ne om, at du er god.

1. Tak være dig, vor Gud og Fader!
Saa naadig horte du vor Bøn,
Dg rige Stakke, fulde Lader
Du gav os til vort Arbejd's Løn;
Hvert Afs, hvert Straa, du vokse lod,
Vær' Bidne om, at du er god.
2. Du har velsignet Høstens Dage,
Dg barnlig Tak vi bringe dig;

Vor Lovsang naadig du modtage,
Fremdeles vær miskundelig,
Dg giv os, at vi bruge vel,
Hvad her du skjenker til vort Held!

3. Lad vore Hænder sig udbrede
Mod hver, som efter Brødet gaar;
Det være vore Hjærtens Glade
At lindre Armod's tunge Kaar;
Gav du os mer, o gode Gud,
Da sagde du: del Brødet ud!

4. Giv, at vi stræbe her i Live
I Kjærlighed at ligne dig!
Fuldkomnere det hist skal blive,
Naar klarere vi skue dig.
Din Kjærlighed vi se alt her —
Hvor grant skal vi den kjende der!

641. Velsign, o Gud, med Grøde.

(Mel. 632.)

Velsign, o Gud, med Grøde
Dg Frugtbarhed vort Land,
Giv os nødtørftig Føde
Af Jord og Sø og Strand;
Fra Himlen dryppe Fedme,
Ernærende vor Jord,
Til Sjælen Naadens Sødme
Udgaa af Livets Ord!

642. Din Jord, o Gud, staar grøn hver Vaar.

Din Jord, o Gud, staar grøn hver Vaar, Dog Tvivlens Naab din
Vi se til Vejr, vi se til Sky; Du sen = der Regn og

Him = mel naar, Vi fryg = te, du os glem = mer. } Mar = ter,
Sol paa = ny, Du al vor Frygt be = stjæm = mer.

Slet = ter Du for = gyl = der; Hø = sten fyl = der

Tom = me La = der, Og vi pri = se dig, vor Fa = der!

1. Din Jord, o Gud, staar grøn hver Vaar,
Dog Tvivlens Naab din Himmel naar,
Vi frygte, du os glemmer.
Vi se til Vejr, vi se til Sky;
Du sender Regn og Sol paany,
Du al vor Frygt bestjæmmer.
Marter, Sletter
Du forgylder;
Høsten fylder
Tomme Lader,
Og vi prise dig, vor Fader!

2. Din Himmel, store Gud, staar fast,
De høje Stjerner Naand ej brast;
Du lader dem ej falde.
Paa Jorden under slugtig Sky
Vil Haab og Tro med Vejret fly,
Tilgiv os Daarer alle!
Evig lyser
Himmelborgen,
Verdensforjen
Lad os lue,
Kun paa dia, vor Abba, skue!

3. Vi ved det, Fader, i din Haand
 Er Sjæl og Legem, Liv og Aand,
 Du Jord's og Himmels Bærer!
 Du klæder Liljen underfuld,
 Du kalder Brødet frem af Muld,
 Du Navn og Spurv ernærer.

Jordens, Himlens
 Sjælestemmer
 Du fornemmer.
 Du oplader
 Evig os din Favn, o Fader!

643. Dybt hælder Aaret i dets Gang.

Dybt hæl = der Aa = ret i dets Gang, Snart ø = des Eng og Lund.

Far = vel med al din Lyft og Sang, Du kor = te Som = mer = stund!

1. Dybt hælder Aaret i dets Gang,
 Snart ødes Eng og Lund.
 Farvel med al din Lyft og Sang,
 Du korte Sommerstund!

2. Snart sukker Vinterstormens Røst:
 „Alt visner og forgaar!“
 Lad visne kun, jeg ved en Trøst,
 Som ligefuldt bestaar.

3. Jeg ved, hvor Glæden har sit Hjem,
 Naar øde Mark staar hvid;
 Hint Frydekor fra Betlehem
 Forstummer ingen Tid.

4. Jeg ved, hvor Haabet grønnes da,
 Naar alting falmer her.
 Min Frelsers Træ paa Golgatha
 En evig Krone bær'.

5. Lad synke kun med Lovets Fald
 Hver Markens Blomst i Nad.
 Min Tro paa ham bevare skal
 Sit friske Hjærteblad.

6. Han lover mig en evig Vaar,
 Trods Vinterstorm og Død;
 Thi Livet frem af Graven gaar,
 Som Kristus gjennembrød!

644. Vinteren sin Eigdig breder.

Bin = te = ren sin Eig = dug bre = der D = ver En = gens dø = de Stråa.
Lad kun ud paa Dø = dens Ste = der Di = ne gla = de Tan = ter gaa!

Lad dem sam = le Lær = dom ind, Al = vor til det mun = tre Sind.

Alt for trygt i Glædens Sommer, Svig = ter det, naar Sorgen kom = mer!

2. Hør, hvad Skyens Vinterfjalme
Synger hult i nøgne Lund:
Alle Lykkens Kroner falme,
Glæden har sin Vinterstund!
Skjalvende, mens Stormen gaar,
Gren mod gren i Skoven slaar;
Saa kan selv det stærke Hjærte
Bøve ubi Livets Smerte.

3. Ved du, du vil ej forsfage,
Modløs under Livets Strid?
Grenen, stærk i Vaarens Dage,
Braft i Vinterstormens Tid.
Bækken klar og venlig git;
Hvor er nu den Læstedrik?
Vel, du kan i Røden faade:
Verdens Trøst er frosne Bænde!

4. Mener du at undfly Døden,
Mens du Dødens Tanker flyr?
Bølgens Gang ved Aftenrøden
Standser, førend Dagen gryer.
Bejret hastelig den jog,
Nattefrossen greb den dog;
Stiv og kold maa blanken Bøve
Under Kistelaaget sove!

5. Al den Styrke, Verden giver,
Visner som et faldet Blad,
Dødens Frygt dens Mester bliver;
Den er syg ved Lykkens Had.
Troens Kraft har Hjerterød,
Den staar Frost og Storm imod;
Overtintret under Sorgen
Grønnes den paa Vaarens Morgen!

645. Herrens Bøn.

Fadervor ubi det Høje,
Helligt worde, Gud! dit Navn,
Lad dit Rige os fornøje,
Ske din Vilje, os til Gavn,

Giv du os vort dagligt Brød,
Tilgiv os vor Synd og Rød,
Lad ej Fristelsen os skænde,
Frels fra alt ondt til vor Ende!

Alfabetisk Indholdsfortegnelse.

(De med * betegnede Sange har ikke før været trykte i nogen Salmesamling).

	No.
A and over Aander, kom ned fra det Høje	186
*Aanden og Bruden, de blyder	<i>J. S. Lunn.</i> 213
Aand fra Himlen, kom med Raade	361
Afvend fra os, o Herre mild	<i>Guldberg.</i> 407
Alt himmelsøde Ord	<i>Brorson.</i> 184
Alt, kunde jeg mig ned	325
Alt, kjendte jeg ret den Guds Gabe saa støn	351
Alt, lader eder minde	<i>Kingo.</i> 539
Alt, ser dog hvilken Kjærlighed	<i>Brorson.</i> 337
Alt, se den sitre Hjørnesten	561
Alt, vidste du, som gaar i Syndens Lønte	<i>Brorson.</i> 221
Aldrig under Himlens Bue	<i>Kingo.</i> 103
Alene Gud i Himmerig	52
Allevegne, hvor jeg vanfer	<i>Brorson.</i> 380
Al Magt i Himmel og paa Jord	<i>Sören Hansen.</i> 544
Altmægtig er min Herre	<i>Köbner.</i> 24
Al Pris og Lov og Ære bør	<i>Fra Tysk af Brorson.</i> 69
Al Pris og Lov til Jesus bør	<i>E. Personet.</i> 171
Alvidende, dit Gje mig ransager	<i>Bergitte Boye.</i> 25
Al Verden fortabt laa i Mørke og Synd	<i>Bliss.</i> 165
Amen raabe hver en Tunge	<i>Brorson.</i> 516
Anstrigret lyder! se Brudgommen kommer	581
Arbejd tro, arbejd tro! som Guds Tjenere bør	<i>Fanny J. Crosby.</i> 547
Alt jige Verden ret Farvel	<i>Grundtvig.</i> 564
B armhjertighed mig overbældet	<i>Oversat af Köbner.</i> 44
Basunen højt nu lyder	553
Befal du mine Veje	<i>S. J. Stenersen.</i> 62
Begrav dine Sorger	284
Bleg Morgenstjernen smiler og forsvinder	<i>Guldberg.</i> 617
Bort Verden af mit Sind og Gje	<i>Brorson.</i> 326
Bryd frem, mit Hjertes Trang at lindre	350
Brødre, se bort Banner bajer	<i>P. P. Bliss.</i> 412
Brødre, søstre, vær til os velkommen	<i>H. A. Reichenbach.</i> 556
D agen nu igjen frembrøder	619
Da, naar Livets Storme rase	<i>Miss M. E. Servoss.</i> 292
Dejlig er Jorden	345
Dejligt er Synet og lifligt, hvor Brødrene bygge	<i>Grundtvig.</i> 536
Den Dag i Dag er himmelsk blid	<i>Brorson.</i> 131
Den evige, al Verdens Herre	<i>H. A. Reichenbach.</i> 19
Den Helt, som knuste Dødens Magt	136
Den høje Gud, som til mit Suf sig bøjer	<i>Fra Tysk af Brorson.</i> 75
De Røghalvfems 'aa trygge laa	<i>E. C. Claphane.</i> 146

Den Kammerjvnd er lykkelig	Köbner.	479
Den listige, skønne og yndige Vaar	Brorson.	638
Den Lust, hvori vi gaa	Brorson.	79
Den Naade, Herre, mig forlen	Weavels.	365
Den overgaar al Kundskab, som jeg ved	Mary Stockton.	42
Den sidste Reise stunder	Köbner.	572
Den Sjæl skal ikke Døden se	Ingemann.	266
Den store hvide Flot, vi se	Brorson.	425
Den store Løge nu er nær	W. Hunter.	167
Den Tid er tort, jeg vandrer her		142
Den Tro, som Jesus favner	Brorson.	264
Den Vej du gik i Kors og Trang	Brorson.	434
Den Vej gaar vist til Himmerige		440
Den yndigste Roje er sunden	Brorson.	92
Der er en Milde fyldt med Blod	W. Cowper.	112
Der er en stille Glæde	Ingemann.	265
Der er et Raadens Klædebon	Timm.	261
Der er et saligt Glædens Hjem	P. F. A. Hammerich.	596
Der er et Rige lyst og skönt		598
Der er Fryd iblandt Guds Engle	Ed. A. Barnes.	233
Der er Liv for et Blit op til Korset, som bær	Amelia M. Hull.	216
Der, hvor ingen Roje visner		604
Der kan en Krone vindes	C. R. Blackall.	271
De jagde frejdigt "ja" mod "ja"	Bergitte Boye.	613
Det er dejligt, de Saliges Land		599
Det er forviist paa Tiden snart		585
Det er Guds sande Jsrael	Brorson.	312
Det er saa svært, det ene Punkt	M. N. Schmidt.	193
Det Hjærte brast, som Himlens Rige	Ingemann.	117
Det foster mer, end man fra først betænker	Brorson.	420
Det Midnat er, en Stjerne stod	B. Tappan.	102
Det saligt bli'r, naar jeg faar gaa		154
Den Tro, som ej mig Fruget gav	Timm.	358
Dig, Gud, ste Tak for alt det gode		629
Dig jeg ydmyg vil betragte		95
Dig, Jesus, være Lov og Pris	G. Næsse.	101
Dig vil jeg elske, Gud, min Sthrke		232
Dig vi lovsyngte, vor Herre, som Solene tændte	Ingemann.	71
Din Jord, o Gud, staar grøn hver Vaar	Ingemann.	642
Din Magt, min Gud, gaar videre	Köbner.	16
Dit Ord med rig Veljignelse		509
Dit Ord, o Gud, som Duggen tvæger		11
Dit Rige elsker jeg	Tim. Dwight.	524
Drag ind ad dine Porte	Brorson.	182
Drag, Jesu, mig	Brorson.	135
Du Allestedsnærværende		22
Du Djævel stal den Glæde ej	Brorson.	297
*Du evig er, o Herre Gud	H. A. Reichensbach.	23
Du sydes maa paany	Fra Tysk af N. Holm.	239
Du, Herrens højt Veljignede	Montgomery.	488
Du, Kristus, er den store Gud	Fra Tysk af Köbner.	59
Du ledte frem, Algodheds Gud	Bergitte Boye.	612
Du Livets Klærne er i Verdens Hele	Köbner.	173
Du Raadestrøm, som altid løb		246
Du, som havde Herlighed	H. A. Timm.	56
Du ved, o Gud, hvorfor vi her	N. Larsen.	537
Dyb af Naade! er det saa	C. Wesley.	245
Dybt helber Karet i dets Gang	C. Boye.	643
Dyre Løfter Gud har givet	Nath. Niles.	290

	No.
G jør alt Offerblod	<i>I. Watts.</i> 108
En der er, som fremfor andre	<i>Marianne Nunn.</i> 157
Endnu en Dag for Jesus	<i>Anna Warner.</i> 623
En Draabe fun at smage	<i>Brorson.</i> 370
En Frelse bløt, som bydes	<i>P. P. Bliss.</i> 150
En Herrens Kjempe fordm sang	13
Enhver, som bor paa Jordens Kreds	<i>I. Watts.</i> 70
En lissig Tante er	<i>Phoebe Carey.</i> 270
En Port til Himlen aaben staa	<i>Lydia Baxter.</i> 212
En Ting ønsker jeg mig fremfor andre	<i>Fra Tysk af M. Larsen.</i> 491
En Vandrer banter paa din Dør	203
En Øverste kom til vor Frelser ved Nat	<i>W. T. Sleeper.</i> 236
Er der da saa stor en Glæde	381
Er det sandt, at Jesus er min Broder	<i>Ahnfeldt.</i> 158
Er det sandt, o Jesu, er du bleven	<i>Ahnfeldt.</i> 262
Er du glad og lykkelig	330
Er Gjender stærke, Faren stor	280
Er Gud for mig, saa træde	<i>Fra Tysk af Brorson.</i> 289
Er jeg en Korsets Stridsmand god	430
Et Barn i Dag er os givet	<i>G. Palmquist.</i> 91
Et er nødigt, dette ene	<i>Brorson.</i> 197
Evige Fader, som hjærlig regjerer	64
Evige Visdom, hvad du bestemte	<i>Köbner.</i> 28
F ader vor udi det Høje	645
Falder paa dig Modgangs Hæde	<i>Brorson.</i> 384
Farvel, o Verden, nu	<i>Weaxels.</i> 369
Farvel, Venner, vi maa stilles	<i>H. A. Reichenbach.</i> 627
Faast i Herrens Sandhed staa	421
Forglem dog ej at bede	385
Fortrængelig vi vandre	577
Forthynd den Sandhed idelig	<i>P. P. Bliss.</i> 218
Forløsningen er bundet	<i>Ahnfeldt.</i> 115
For ham, som fra det Høje kom	144
For mig forvist Guds Lam saa højr	<i>P. Hellebostad.</i> 108
For Verden det er Tordenflag	<i>N. Brun.</i> 578
Fra den brustne Klippe slyder	<i>G. C. Needham.</i> 164
Fra Grønlands frozne Hjerger	<i>R. Heber.</i> 556
Fra Herlighedens Trone	<i>H. Bonar.</i> 166
Fra Himlen du paa Jord regjerer	<i>Köbner.</i> 476
Fra hver en Storm, som hæber sig	<i>Hugh Stowell.</i> 387
Fra Verden har jeg vendt min Hu	444
Frelser, du din Fred nedsende	<i>J. Edmeston.</i> 621
Frelser, du min Hyrde, led mig	<i>Fra Engelsk af H. A. Reichenbach.</i> 394
Frelser, kom til i ne Enge	403
Frelseren lever, hvad Rædsel formaar nu at strække	130
Frelseren mig altid leder	<i>Fanny J. Crosby.</i> 459
Frelser, mer end Liv for mig	<i>Fanny J. Crosby.</i> 443
Fremad, Himlen er vort Maal	342
Fremad, Kristi Stridsmænd	<i>S. Baring Gould.</i> 416
Fremad, opad, Kristi Stridsmænd	<i>Fanny J. Crosby.</i> 419
Fremfor dig, Herre, nu fremstaa	609
Fri er Ornen, som paa Binger	334
Frigjort fra Loven, Frelse er sunden	<i>P. P. Bliss.</i> 263
Frgat dog ej, du lille Hær	411
Fuldkomne Majestæt saa stor	<i>Fra Tysk af Köbner.</i> 74
*G aa fremad, Herrens Kjempe stærk	<i>G. W. Crofts.</i> 546
Gaa frem til Kamp for Jesus	<i>G. Duffield, Jr.</i> 414
Gaa hen i min Bingsgaard, ej ledig der staa	554

	No.
Gaa mig ej forbi, o Frelser.....	<i>Fanny J. Crosby.</i> 355
Gaar ud i Verdens Riger.....	555
Giv mig Jakobs Kræfter.....	<i>Köbner.</i> 389
Giv Troen Ringer, at den op.....	<i>I. Watts.</i> 376
Gjensød mig, Herre, til dit Rige.....	238
Gjør Døren høj, gjør Porten vid.....	<i>Wevels.</i> 139
Glade Naab, som i Jesus er givet.....	<i>W. W. D.</i> 268
God Tidende her er for dig.....	186
*Gud, din Vilje maa erkjendes.....	<i>H. A. Reichenbach.</i> 34
Gud, du er god, du er alene god.....	<i>Köbner.</i> 36
Gud elsked' Verden, skjønt den laa.....	<i>Mrs. M. Stockton.</i> 38
Gud er god, derfor rejsærdig.....	<i>Köbner.</i> 33
Gud Fader god i Himmerig.....	<i>Grundtvig.</i> 55
Gud Fader, som mig skabte.....	<i>Wevels.</i> 50
Gud har lovet at give fri Frelse til hver.....	<i>P. P. Bliss.</i> 335
Gud Helligaand, du Trøstermand.....	<i>Barth. Ringwaldt.</i> 61
Gud Helligaand, i Tro os lær.....	<i>Guldberg.</i> 60
Gud Herre, hvo kan fatte dig.....	<i>Wevels.</i> 18
*Gud, jeg attraar ej Rigdom.....	<i>Mary A. Kidder.</i> 436
Gud, naar du til Regnskab kalder.....	<i>M. Landstad.</i> 586
Gud ser dig fra det Høje.....	26
Guds igjensødte, ny levende Sjæle.....	<i>Brorson.</i> 54
Guds Kjærlighed jeg vil tilbede.....	<i>Köbner.</i> 37
Guds Kjærlighed jeg ønsker kun at eje.....	311
*Guds Menighed om dig.....	<i>N. P. Jensen.</i> 523
Guds Ord kan aldrig dø.....	513
Guds sande Kirke her paa Jord.....	489
Guds jøde Ord er kommen af.....	<i>Brorson.</i> 3
Guds Søn jeg ser i Purpurklæder.....	<i>Ingemann.</i> 105
Gud, velsign os, nu vi stilles.....	<i>W. Shirley.</i> 512
Guds Tre brede Himle ud.....	<i>Guldberg.</i> 1
H alleluja, vor Sol er nu oprunden.....	129
Halleluja, skjønn Morgen.....	500
Han er opstanden, Herren brod.....	<i>Ingemann.</i> 132
Han leder mig, min stærste Stat.....	<i>J. M. Gilmore.</i> 145
Har du Mod at følge Jesus.....	456
Har du noget Rum for Jesus.....	<i>W. W. D.</i> 210
Har Frelseren udøst sit Blod.....	<i>I. Watts.</i> 469
Har vi sølt udi vort Hjærte.....	557
Har nu Tak.....	<i>Fra Tysk af M. Larsen.</i> 497
Held den Mand, som ej vil træde.....	354
Hellig, hellig, hellig, Herre Gud.....	29
Hellig, hellig, hellig, Herre Gud almægtig.....	<i>Reg. Heber.</i> 30
Helt overtudet, Herre, jeg tror.....	<i>J. B. Atchinson.</i> 230
Her komme, Jesu, dine Smaa.....	<i>Brorson.</i> 90
Herligen du frem af Graven gaar.....	576
Herre, giv jeg aldrig falder.....	402
Herren er talmodig.....	<i>Köbner.</i> 48
Herren maa give, og Herren maa tage.....	466
Herrens Lov er kostelig.....	<i>Köbner.</i> 10
Herre, trofast overmaade.....	517
Her mødes alle Veje.....	573
Her under Korset ene.....	<i>E. C. Claphane.</i> 125
Her vor Glædesang blot vær.....	<i>L. Pierce.</i> 314
Hil Jesus Krist af Betlehem.....	176
Himlens Klatter flinger, der er Fryd i Dag.....	<i>W. O. Cushing.</i> 234
Himmelsdue, o kom ned.....	<i>Köbner.</i> 481
Hjemme nu! paa Sions Bjerge.....	<i>Maria Crozier.</i> 603

Hosianna, Davids Søn.....		179
Hosianna, Livets Ord.....	<i>Fra Tysk af Brorson.</i>	93
Hvad driver Folket vel afsted.....	<i>Emma Campbell.</i>	96
Hvad er den Kraft, hvad er den Magt.....	<i>Ahnfeldt.</i>	12
Hvad er det blandt saa mange.....	<i>M. Landstad.</i>	94
Hvad er det godt at lyde dig.....	<i>Kübner.</i>	454
Hvad i Guds Bog om Spinnen staar.....	<i>Niels Holm.</i>	58
Hvad kan os komme til for Nød.....		295
Hvad, laa min Synd paa Jesus.....	<i>L. N.</i>	99
Hvem der havde dog forloret.....	<i>Brorson.</i>	465
Hver den, som tror og bliver døbt.....		477
Hver og en, som hører, kundgør Guds Ord.....	<i>P. P. Bliss.</i>	211
Hviledagen er oprunden.....	<i>H. A. Reichenbach.</i>	498
Hvilken Fryd! Gud har tilgivet.....		250
Hvo Jesus med sin Mund bekjender.....	<i>N. Brun.</i>	438
Hvo, som ej af Guds Aand er født.....		237
Hvordan kom jeg indtil nu.....	<i>Kübner.</i>	35
Hvordan takke vi vor Herre.....		226
Hvor dejlig er den unge Baar.....	<i>C. Boye.</i>	639
Hvor dejlig er vor Konges Brud.....	<i>Fra Tysk af N. Holm.</i>	259
Hvor der er Tro paa Gud.....	<i>Wexels.</i>	386
Hvor er den Ven, som overalt jeg søger.....		156
Hvor finder vel Sjælen sin Hvile, sin Ro.....		275
Hvor godt at hvile ved dit Hjærte.....		300
Hvor herligt og saligt, naar Brødre nu atter.....	<i>Kübner.</i>	535
Hvor jeg gaar i Stove, Bjerg og Dale.....		143
Hvor Jesusnavnet for hans Jaar.....	<i>John Newton.</i>	82
Hvor maa vi os dog flamme.....	<i>Fra Tysk af N. Holm.</i>	309
Hvor overbættets kost' lig.....	<i>C. H. Gabriel.</i>	313
Hvor salig er den lille Flot.....		435
Hvor saligt i Guds Hus at faa.....		531
Hvor saligt var det Gæstepar.....		611
Hvo, som ej af Guds Aand er født.....		237
Hør din Jesu Stemme raabe.....		550
Hør, Jesus kalder dig.....		204
Hør, o min Sjæl, hvor Englesangen lyder.....		89
Hør, Synder, Jesus kalder, kom o:.....	<i>P. Danielsen.</i>	201
B landt de faa udvalgte Benner.....		493
Blandt Guds Børn, der bor jeg godt.....	<i>Kübner.</i>	532
Blandt os vor højt Elsked' staar.....	<i>Spurgeon.</i>	492
Dag paa apostolisk Vis.....	<i>Grundtvig.</i>	538
de Kristnes Hjem deroven.....	<i>S. Y. Harmer.</i>	589
Frelste, op, tilbeder nu.....	<i>Kübner.</i>	475
Før os din Retfærdighed.....		188
Grabens mørke, tause Gjemme.....		570
hans Helligdom ham lover.....	<i>Kübner.</i>	66
Hkun Tillid hver en Dag.....	<i>Edgar Page.</i>	282
* Kristi Evangelium.....	<i>R. Hall.</i>	183
Kristo har jeg Livet.....	<i>Brorson.</i>	563
ingen vinder frem til den evige Ro.....		417
som med Jesu lide.....	<i>Brorson.</i>	453
Synd og Nød laa Verden død.....		85
Tid og i Evighed aldrig skal svinde.....		482
Underværkers Land jeg bor.....	<i>Ingemann.</i>	65
Verden er ej Nød saa stor.....	<i>Ingemann.</i>	287
Verden jeg søgte min Glæde og Lyst.....	<i>P. P. Bliss.</i>	470
Jeg elsker dig, Jesus, jeg ved du er min.....		304
* Jeg elsker dig, o Frelsermand.....	<i>Frances R. Havergal.</i>	307

Jeg er en Gæst paa Jorden	Dana	592
Jeg, en Pilgrim, er her en Fremmed	Mary S. B. Crosby	340
Jeg er, Jesus, din, jeg har hørt din Røst	Fanny J. Crosby	255
Jeg er mig selv den største Gaade	Kübner	439
Jeg er, o Gud, din Vandringsmand		345
Jeg er saa glad ved, hvad Gud i sit Ord	P. P. Bliss	324
Jeg fandt en Ven, o hvilket Ven		152
Jeg fandt den store Perlestat	John Mason	317
Jeg gaar i Fare, hvor jeg gaar		341
Jeg glæder mig ved dem, som til mig sige		528
Jeg har en mæglende Ven i det Høje	S. O'Maley Chiff	474
Jeg har en Ven i Jesus	Fra Engelsk	87
Jeg har en Ven, saa mild, saa yndig	Palmquist	155
Jeg har fundet Betsignelsens liflige Dal	Annie Wittemyer	231
Jeg har hørt, at Naadens Bænde	Mrs. E. Codner	405
Jeg har læst om en Stad, stjern og herlig		602
Jeg hører Jesu Ord	Elvina M. Hall	114
Jeg hørte Jesus sige		301
Jeg løfter mine Øjne op	Wexels	288
Jeg raaber højt, o Jesus hør	Eliza Hamilton	240
Jeg ser dig, Jøde Lam, at staa	Brorson	106
Jeg ser dit Hoved højet ned	Fra Tysk af N. Holm	116
Jeg skuer op til dig, Guds Lam		247
Jeg slipper Jesum ej	Wexels	415
Jeg staar paa Jordens stormfuld' Strand	S. Stenmett	372
Jeg synge vil om Jesus	Mrs. Van Alstyne	170
Jeg takker Gud, jeg født er bleven		630
Jeg til Korset iler hen		303
Jeg ved ej, naar Herren mig sender Bud	P. P. Bliss	601
Jeg ved et Land af idel Lys		600
Jeg ved, paa hvem jeg bygger	Fra Tysk af Haugh	293
Jeg ved, paa hvem jeg tror	Fra Svensk af Wexels	294
Jeg vil besynge Herrens Magt		76
Jeg vil mig ikke skamme		468
Jeg vil mig vænne til hver Dag		175
Jeg vil synge om min Frelser	P. P. Bliss	172
Jeg vil tro, ja, jeg vil tro paa dig	Kübner	462
Jehovah! Jehovah!	Fra Tysk af O. M. P.	15
Jehovah, du er hellig	Kübner	31
Jesus, dig vi nu paakalde		508
Jesus dig venter, byder til sig	P. P. Bliss	196
Jesus er mit Haab, min Trøst	Fra Tysk af N. Holm	574
Jesus er vor Ven, han hjærlig	H. Bonar	153
Jesus, giv Sejler, Livsforste, Livskilde	Wexels	399
Jesus græder — Verden ler	Ingemann	97
Jesus han er Synd' res Ven		219
Jesus, hold mig nær dit Kors	Fanny J. Crosby	124
Jesu, jeg din Ven er bleven	H. F. Lyte	463
Jesus, Jesus, løst Blodfanen	N. P. Jensen	273
Jesu, kom dog selv til mig	Fra Tysk af N. Holm	316
Jesus, lad mig leve her kun blot for dig		321
Jesus, led mig, Jesus led mig		393
Jesus lever, Graven brast	N. Brun	128
Jesus, Livets rige Kilde	Wexels	338
Jesu, naadig dig forbarme	Wexels	406
Jesus regjere skal hvert Sted	I. Watts	140
Jesus skal mit Hjerte have		228
Jesus, som iblandt os staar	N. Brun	505
Sust som jeg er	Charlotte Elliott	279

Sjender du den Livens Kilde	225
Kjærlighed er Lysets Kilde	40
Kjærlighed fra Gud	41
Klart Guds Raades Fyrtaarn sender	<i>P. P. Bliss.</i> 548
Klemte Hjærte, fæst dit Ojel	107
Klippe, du, som brast for mig	<i>A. M. Toplady.</i> 160
Kom Bøen, Gud Herren taler	<i>Niels Nielsen.</i> 8
*Kom, du trætte, plagued' Sjæl	<i>R. E. Hudson.</i> 206
Kom, Helligaand, forklar	<i>Oswald Allen.</i> 362
Kom, Helligaand, med Raade rig	<i>A. Judson.</i> 478
Kom, Helligaand, o søde Trøst	360
Kom, Himmeldue, Helligaand	<i>I. Watts.</i> 364
Kom hjem, kom hjem	<i>Ellen H. Gates.</i> 207
Kom, Hjærte, tag dit Regnebræt	<i>Brorson.</i> 633
Kom, J, som elste Gud	<i>I. Watts.</i> 530
Kom, lader os paa Varnevis	169
Kom, Menneſte, og se paa mig	<i>Wexels.</i> 569
Kom, min Sjæl, din Bøn frembær	<i>John Newton.</i> 383
Kom Sjæl, du, som længe har vandret omkring	220
Kom, slut dig nu til Herrens Hør	<i>C. Wesley.</i> 487
Kom, Synder, til Jesus og Raade modtag	190
Kom, syndbethngt Sjæl, i Tro	205
Kom til Jesus, arme Synder	<i>J. Hart.</i> 208
Kom til vor Frelser, opſæt det ej	<i>Geo. P. Root.</i> 224
Kriſti Kors, min Ros og Binding	<i>John Bowring.</i> 126
Kriſtne, lader os frembære	<i>Wexels.</i> 78
L ad ej Guds Ord forbi dig gaa	<i>H. Bonar.</i> 198
Lad Hedningsorgen vige bort	<i>Wexels.</i> 400
Lad kun forſøge Livets Fjende	<i>Köbner.</i> 566
Lad mig gaa, hvor Jesu Benner	379
Lad os bygge Gud et Mindesmærke	<i>Köbner.</i> 525
Lad os ile, lad os ile	368
Lad os vort Møde i Himlen bestemme	<i>P. Sörensen.</i> 515
Lad visne Jordlivs Fryd	315
Lammets rosenrøde Kinder	121
Led mig, mægtige Jehovah	<i>W. Williams.</i> 396
Lille Guds Barn, hvad ſtader dig	27
Livets Væld	<i>Köbner.</i> 507
Lover den mægtige Konge; thi hans er al Ere	<i>J. Neander.</i> 72
Lover Herren, han er nær	<i>Ingemann.</i> 504
Lys, Herre, over os din Fred	520
Længſelsfuldt ile nu Tankerne hjem	374
Lær mig, Gud, min Synd at kjende	<i>M. Landstad.</i> 243
Løft op, løft op din Røst at klinge	<i>Mary A. Lathbury.</i> 580
M aafte det er den ſidſte Gang	518
Maafte du snart, min trætte Aand	424
Med dybe Suk, med Taarer i mit Oje	626
Med Graad i Ojet ſtirrer jeg med Længſel	<i>Sören Hansen.</i> 367
Med Synden Døden kom til Jord	<i>Ingemann.</i> 244
Mens Livets Lys end ſtraaler klart	<i>T. Dwight.</i> 202
Mer Hellighed giv mig	<i>P. P. Bliss.</i> 349
Mer Kjærlighed til dig	<i>Elizabeth Prentiss.</i> 305
*Meſter, ſe Stormene raje	<i>Miss M. A. Baker.</i> 452
Mildeſte Jesu, min Saligheds Klippe	285
Min Aand er ſalig, fuld af Fryd	<i>Brorson.</i> 178
Min blodige Konge paa Korſet ophængt	<i>Palmquist.</i> 151
Mindes vi en fuldtro Ven	<i>Grundtvig.</i> 490

Min egen Jesu, Himmelskist.....	Brorson.	332
Min Frelsermand nu vort fra Jorden drager.....	<i>Fra Tysk af N. Holm.</i>	133
Min Gud, hvad er du mer end stjern.....	Brorson.	17
Min Gud, hvilten Stund.....	<i>John Gambold.</i>	322
Min Jesus, lær mig at betænke.....	<i>Wewels.</i>	457
Min Jesu, søde Sjælelyst.....	Brorson.	318
Min, se Naadens Straaleflod.....	<i>J. Haskall.</i>	253
Min sidste Sol nu synter stærkt.....		270
Min Sjæl, om du vil nogen Tid.....	<i>Kingo.</i>	455
Min Sjæl, staa op, sat Mod.....	<i>C. Wesley.</i>	148
Min Sjæl, vær paa din Dagt.....	<i>Geo. Heath.</i>	428
Min Synd er stor, min Styrke svag.....	<i>H. F. Colby.</i>	242
Min Trang du ser hver Stund.....	<i>Annie S. Hawks.</i>	391
Min Tro ser op til dig.....	<i>Ray Palmer.</i>	257
*Mit eget hjære Land.....	<i>S. F. Smith.</i>	628
Mit Haab er byg't paa Jesu Blod.....	<i>E. Mote.</i>	267
Mit Himmelhjem, saa lyst og klart.....	<i>W. Hunter.</i>	378
Mit Hjertes Sol, min Jesus hjær.....		620
Na ade, du, som alt formaar.....	<i>Köbner.</i>	398
Naade er et Glædens Bud.....	<i>Doddridge.</i>	47
Naar Fred, lig en Flodstrøm, ledsager mig her.....	<i>H. G. Spafford.</i>	274
Naar jeg har bundet og stridt den gode Strid.....	Brorson.	426
Naar jeg for Jesu Stol skal staa.....	<i>N. Larsen.</i>	575
Naar mig den sidste Ven forlader.....		390
Naar stille Fred tilbage til mig vender.....		450
Naar Troen i vort Hjærte bor.....		249
Naar vi naa vor Fæders Rige.....	<i>W. P. Mackay.</i>	608
Naat er det Land med Korn og Vin.....	<i>E. P. Stiles.</i>	593
Naturen snart paany staaar klædt.....	<i>H. A. Reichenbach.</i>	2
Naturen stabt saa deilig ud.....		560
Ned for dig min Sjæl vil synke.....	<i>Wewels.</i>	276
Nu har jeg min Herres velsignede Daab.....	<i>Köbner.</i>	486
Nu har jeg fundet det, jeg grunder.....	Brorson.	45
Nu kun et Ord for Jesus.....	<i>Fanny J. Crosby.</i>	471
Nu, o Jesu, byder du.....	<i>L. Hartsough.</i>	229
Nu skal der nøje passes paa.....		423
Nu strider Dagen under.....	<i>Wewels.</i>	622
Nu takker alle Gud.....	<i>Fra Tysk af Köbner.</i>	67
Nærmere, Gud, til dig.....	<i>Sarah F. Adams.</i>	347
Næsten en Kristen, godt er Guds Ord.....	<i>P. P. Bliss.</i>	227
N , at bli' intet, intet.....	<i>Georgiana M. Taylor.</i>	464
O arme Menneske! hvor kan du blive.....	<i>P. Sörensen.</i>	194
O, at jeg vandred' nærmere.....	<i>William Couper.</i>	348
O den Bibelbog, den hjære.....	<i>Fra Tysk af N. Holm.</i>	4
O, du min Immanuel.....		319
O, du naaderige Helligaand, kom ned.....		363
O dyre Sjæl, om ingen anden vilde.....	<i>P. Sörensen.</i>	195
O Fred, som rolig frem lig Floden flyder.....	<i>Jane Creudson.</i>	278
O Frelse! Glade Lyd, som naar.....	<i>I. Watts.</i>	331
O, fyld mig, Jesus, med din Kjærlighed.....		43
O Gud, Fornuften satter ej.....	Brorson.	63
*O Gud, forundret, jeg med Tal.....	<i>Fra Engelsk.</i>	7
O Gud, min Gud, hoor jeg er glad.....	<i>Palmquist.</i>	260
O Gud, min Gud, mig kjærlig høyr.....	<i>P. Hellebostad.</i>	366
O Gud, velsign nu dette Bar.....		610
O Helligaand, kom til os ned.....		181
O helligste Treenhed.....	<i>Fra Tysk af N. Holm.</i>	51

	No.
D, Hvilens Vand jeg sukker for.....	<i>Elizabeth Mills.</i> 377
D, hvilken Frelser, som for mig er død.....	<i>James McGranaham.</i> 299
D, hvor er de Høstfolk, som samler ind.....	<i>E. E. Reaford.</i> 545
D, hvor er jeg sjæleglad.....	<i>Kötner.</i> 329
D, hvor saligt er det, vi i Jesus er et.....	<i>P. P. Bliss.</i> 533
D, hvor stal jeg gaa hen om Hjælp.....	<i>J. W. Holman.</i> 277
*D, hør mit Raab og hjælp mig naabelig.....	<i>Fanny J. Crosby.</i> 241
D, jeg er saa glad i min Jesus.....	<i>A. T. Pierson.</i> 327
D, Jesus, alt er da fulddragt.....	<i>Wexels.</i> 123
D, Jesus, dit Navn er en Fæstning i Nøden.....	86
D, Jesus, i mit Hjærte.....	<i>Fra Tysk af N. Holm.</i> 256
D, Jesus, lad mit Hjærte faa.....	392
D, Jesu, paa dig blev min Syndestylb lagt.....	356
D, Jesus, se min Stam og Be.....	<i>Brorson.</i> 81
D, Jesus, stal vel nogen sig undse.....	<i>Joseph Grigg.</i> 473
D, kommer alle hid til mig.....	222
D, kunde jeg optige.....	<i>Florence C. Armstrong.</i> 382
D, Que fra Guds Kjærlighed.....	<i>Wexels.</i> 510
D, Lykke stor, o Salighed.....	<i>Fra Tysk af N. Holm.</i> 615
*D, Værer, hvem er vel dig lig.....	<i>Fra Tysk af O. M. P.</i> 138
Om du nu paa Jesus tror.....	<i>P. P. Bliss.</i> 258
D, min Jesu, gid jeg kunde.....	<i>Kingo.</i> 119
*D, min Sjæl, i jordisk Volig.....	302
Om ret Guds Værn jeg være vil.....	353
Ende Ord, af, lad dem aldrig.....	308
D, Ordets Ord, det sødest.....	<i>Mrs. J. G. Johnson.</i> 199
Dp, al den Ting, som Gud har gjort.....	<i>Brorson.</i> 77
Dp, alle Folk paa denne Jord.....	<i>Brorson.</i> 511
Dp, Brødre, lad os ile.....	<i>Schwarzkopf.</i> 431
Dp, dog Zion, ser du ej.....	<i>Grundtvig.</i> 433
Dp, I Kristne, rustet eder.....	418
*Dp, I Salighedens Hære.....	<i>Falkner.</i> 403
Dp, Jomfruer, I kloge.....	<i>Brorson.</i> 432
Dpliv dit Værk, o Gud.....	<i>Albert Midlane.</i> 404
Dp, min Sjæl, thi Sol er oppe.....	<i>Kingo.</i> 618
Dp, op, I Folk paa Jordens Kreds.....	587
Dp, op, mit arme Hjærte.....	<i>Brorson.</i> 448
Dprunden er en Dag saa klar.....	<i>Wexels.</i> 499
Dp, Sions Vægter, vaag, giv ud.....	541
Dpsøg Bildfarende.....	<i>Fanny J. Crosby.</i> 543
D, saligt at have annammet Guds Søn.....	<i>P. Sørensen.</i> 323
D, salig Dag, da jeg af Gud.....	<i>Philip Doddridge.</i> 328
D, saligt Hus, hvor alle mod dig tager.....	<i>Ph. Spitta.</i> 614
D, stikker til Klippen, vel prøvet, jeg tør.....	<i>W. O. Cushing.</i> 163
D, skønne Haab, som Gud ej vil bestjæmme.....	269
D, skulde jeg forglemme dig.....	149
D, skulde jeg mig stamme.....	<i>Kate Hankey.</i> 472
D, store Gud, om jeg endog.....	<i>V. C. Hjort.</i> 21
D, store Naade, søde Lyd.....	<i>John Newton.</i> 254
D, syng om det Blod, som paa Golgatha flød.....	<i>T. Bottome, D.D.</i> 113
D, søde Bønnestund saa blid.....	<i>W. W. Walford.</i> 388
D, søde Gud, din Kjærlighed.....	<i>Kingo.</i> 39
D, søde Naadestand.....	<i>Brorson.</i> 336
D, Tro, som strækkes ej.....	<i>W. H. Bathhurst.</i> 251
D, Tusind Tungers Jubellyd.....	<i>Charles Wesley.</i> 83
D, tænt, hvilket Land over der.....	<i>D. W. C. Huntington.</i> 595
D, tænt, naar er Gang samles stal.....	597
D, tænt paa vort Hjem, hvor jeg Frelseren ser.....	<i>J. E. Jester.</i> 591
D, vaager, thi den gamle Slange.....	<i>Brorson.</i> 427

	No.
D, var blandt Engleflaren	371
D Benner, som nu ere her	<i>Lund.</i> 625
D aa dig jeg tænker, Frelser, nu	<i>Monrad.</i> 491
Daa Herren, din Borg	298
Daa Jesum Kristus tror min Sjæl	<i>Købner.</i> 483
Daa Naaden i Guds Hjerte	<i>Ahnfeldt.</i> 46
Daa ret Vej og Naade Gud sørger for os	<i>Mrs. M. A. W. Cook.</i> 396
Pillen, som bære skal Naadets Himmel	<i>Købner.</i> 9
Prijs højt Jesus, vor Konge saa kjær	141
Pris Gud, al Naades Kildebæld	519
Prøvet haardt her	<i>Frances R. Havergal.</i> 441
*Saa din Sød ved Morgen, saa din Sød i Gudsfrugt	<i>K. Shaw.</i> 552
Saalange Menneker er til	<i>Niels Holm.</i> 357
Saar du din Sød ved den klare Dag	<i>Emily S. Oakey.</i> 437
Saa tryk paa Sions Klippe	<i>P. P. Bliss.</i> 159
Saa vil vi nu sige hverandre Farvel	514
Salig' de, som Gud har baaret	<i>Købner.</i> 235
Salig den, som mens han Jorden gjæster	567
Samle Etyer sig omkring mig	<i>Hattie M. Convey.</i> 451
Se, Adam gaar saa huld	<i>Brorson.</i> 80
Se, Folk og talløs Stjerneher	562
Se, Guds Børn nu samles fra fjern og fra nær	534
Se, hvor nu Jesus træder	<i>Kingo.</i> 104
Se, Jesus er et saligt Navn	88
Se, Krist for Synd're Gråd	<i>Benj. Beddome.</i> 98
Ser du hiit hin Hebræ'rfange knæle	<i>P. P. Bliss.</i> 429
Ser jeg mig i Verden om	<i>M. Landstad.</i> 320
Sig, hvor er din Tilflugt, o Synder	<i>Fanny J. Crosby.</i> 223
Sig mig den gamle Sandhed	<i>Kate Hankey.</i> 189
*Sion, du staar fast paa Højes Høje	<i>N. P. Jensen.</i> 526
Sions Vægter, hæver Røsten	<i>M. Landstad.</i> 583
Sjælens Elsker! lad mig saa	<i>Ch. Wesley.</i> 281
Skal jeg gaa did helt tomhændet	<i>C. C. Luther.</i> 551
Skal Kjærlighed sin Prøve staa	<i>Brorson.</i> 310
Skal vi samles omkring Floden	<i>Robert Lowry.</i> 594
Efjøn er den Kjærlighed, os sammenbinder	<i>C. Carlsen.</i> 529
Eksønt Jorden er saa rig paa Glæde	<i>Ingemann.</i> 20
Eksønne og herlige Eden	<i>W. O. Cushing.</i> 608
Eksønt fun en Vaabenbrager	<i>P. P. Bliss.</i> 409
Ektiv dig, Jesus! paa mit Hjerte	<i>Kingo.</i> 120
Stu dog op til Jesus	<i>Henry Burton.</i> 286
Stulle vi i Himlen synge	590
Stu, o Sjæl, et Syn saa herligt	<i>Th. Kelly.</i> 177
Smertens Mand! hvad Navn at naa	<i>P. P. Bliss.</i> 100
Snart hjem vi gaa	339
*Snart jeg skal bort fra Emil og Taarer	<i>H. Bonar.</i> 447
Snart Morgenens kommer, vi mærker, det dages	<i>H. L. Turner.</i> 582
Som Blomsten Ornen gjenmer	<i>C. Boye.</i> 467
*Som Dagens Sol ved Aft'nen daler	<i>N. P. Jensen.</i> 631
Som den gyldne Sol frembræder	<i>Kingo.</i> 127
Som Markens Blomst henvisner sage	<i>Grundtvig.</i> 568
Som Skaber er du stor, o Gud	<i>Købner.</i> 32
Som Etyens Dug, der falder ned	<i>C. Boye.</i> 540
*Som Vandringsmand i Verden	<i>N. P. Jensen.</i> 635
Staa fast, min Sjæl, staa fast	<i>Brorson.</i> 422
Staa op med Fryd, han kommen er	<i>I. Watts.</i> 579
Stemmer alle op at sjunge	<i>Cl. Frimann.</i> 634

Stem op og sng en Sang.....	333
Stig frem, o Dag, med Dødens Vinde.....	<i>Ingemann.</i> 565
Store Gud, vidunderlig.....	<i>Ingemann.</i> 637
*Store Vidler, som nu sidder.....	<i>Fra Tysk af O. M. P.</i> 137
Sving dig, min Aand, til Jordans Strøm.....	<i>Ingemann.</i> 57
Sng dem atter igjen for mig.....	<i>P. P. Bliss.</i> 187
Sng højt, min Sjæl, om Jesu Død.....	<i>Grundtvig.</i> 122
Søde Jesu, vi er her.....	503
Sødt de nu hvile.....	<i>Købner.</i> 571
Søndag er vor Herres Dag.....	<i>Grundtvig.</i> 502
Søndag Morgen fra de Døde.....	501
Sonnen kom fra Tronen ned.....	<i>Købner.</i> 542
Sørger du endnu, min Sjæl.....	460
T ag dog Jesu-Navnet med dig.....	<i>Lydia Baxter.</i> 84
Tak for al din Fødsels Glæde.....	<i>Kingo.</i> 495
Tak, Jesus, for dit Livsens Ord.....	<i>N. Nielsen.</i> 185
Tak være dig, vor Gud og Fader.....	<i>J. Rasmus.</i> 640
Tidens Klofter stedie gaa.....	<i>Ellen Gates.</i> 588
Tiden svinder, Tiden rinder.....	<i>Ambr. Stub.</i> 636
Til Daabens Vand vi vandre stille.....	480
Til dig, Herre, jeg i Daaben.....	<i>Købner.</i> 485
Til Ende Aaret hastet.....	632
Til Himlen for den Grens Drot.....	134
Til Himlen, til Himlen jeg styrer min Gang.....	192
Til vor Fest, til vor Fest.....	558
Ti Tusind' Gang' ti Tusind.....	<i>H. Alford.</i> 607
Treenig' store Gud, som hele Verden priser.....	49
Tro er en Livskraft, faa't og kjendt.....	<i>Fra Tysk, 156i</i> 248
Træng ind med Vold i Gimmeriges Rige.....	410
Trætte Samler, hvorfra kom du.....	<i>P. P. Bliss.</i> 549
Tusind Tak, o hulde Vennehjæerte.....	<i>Fra Tysk af N. Holm.</i> 352
Tør paa Hav du frygtløs være.....	<i>Købner.</i> 291
U drust dig, Helt fra Golgatha.....	<i>Joh. Ewald.</i> 397
Under Jesu kors vil jeg nedtnæle.....	<i>Fra Tysk af N. Holm.</i> 110
*Ustadig som en Bæverisfytte.....	<i>N. P. Jensen.</i> 446
V aagu og bryd i Lovsang ud.....	<i>Ingemann.</i> 68
Vaagn op, hør Røsten lyder.....	<i>Wexels.</i> 191
Vaagn op, vaagn op, af hør, ja hør et Bud.....	215
Vandrer, mellem Liv og Død.....	461
Bed Brønden, dybt bedrøvet.....	168
Bed Jesu Blod og Død og Trængsel.....	<i>R. Jukes.</i> 111
Bed Tronens Fod i Himlens Sal.....	605
Velkommen i Guds Menighed.....	<i>P. Sörensen.</i> 484
Velsgn, o Gud, med Grøde.....	641
Velsgnet er det Vaand.....	<i>John Favcett.</i> 527
Velsgnet er det Sted :.....	<i>N. P. Jensen.</i> 252
Velsgn os nu, o Gud, vor Gud.....	221
Venner, jeg Farvel vil sige.....	<i>H. A. Reichenbach.</i> 624
Ventende vi staa ved Floden.....	373
Vent nu ej mer, min Broder.....	<i>G. F. Root.</i> 200
Verdens Børn har mangt et Sted.....	506
Verdens Lyster og Glæder har intet Værd for mig.....	343
Vi ere vel ringe og sjæge og fmaa.....	413
Vi give Kristo os i Vold.....	<i>Fra Tysk af N. Holm.</i> 584
Vi hverandre har i Kristo funden.....	<i>Købner.</i> 496
Wil du komme hjem, Vildfarne.....	214

	No.
Vil du møde mig ved Ailden	<i>P. P. Bliss.</i> 209
Vild og heftig Stormen raser	161
Vil for Synd du Naade faa	<i>W. W. D.</i> 217
Vil Gjerrighed, den Slangerod	<i>N. Holm.</i> 401
Vinteren sin Vigdug breder	<i>C. Boye.</i> 644
Vi priser dig, Gud, for din enbaarne Søn	<i>Rev. W. Mackay.</i> 73
Vi forrigfulde knæle ned	442
Vi tale om Himmelen's Land	<i>Elizabeth Mills.</i> 375
Vor Bibel, vor Bibel	<i>Palmquist.</i> 5
Vor Fader, Gud	<i>Fra Tysk af N. Holm.</i> 53
Vor Fader, vi nu takke dig	<i>Wezels.</i> 616
Vor Frelser, da han færdig stod	306
Vor Gud han er iaa fast en Borg	<i>Luther.</i> 283
Vor hellige Bibel, som Herren os gav	6
Vor Herres Jesu Kristi Naade	522
Vor Herres Sværd mod Satans List	<i>Köbner.</i> 14
*Vor Klippe, Jesus, skjuler os	162
Vort Kors gjør sure Miner	<i>Brorson.</i> 445
Vort Liv og Død byr begge ret	<i>I. Watts.</i> 359
Vægter, sig mig: Sions Morgen	<i>Sidney S. Brewer.</i> 344
*Vær stille nu mit Hjærte	<i>A. Brandt.</i> 458
Vær trostigt og glad, Gud en Frelser os gav	<i>H. Bonar.</i> 174
V engst'lige Hjærte, op af din Dvale	449
V omme Taarer, Hjærtetoner	<i>N. Brun.</i> 118
Vmt den gode Hjrde	<i>P. P. Bliss.</i> 147

